

KAKTÜS TEAM

Köken

Özgün adı: *Origin*
© 2013, Jennifer Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Barış Emre Alkım
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2013
ISBN: 978-605-09-1756-7
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

LUX

KÖKEN

JENNIFER L. ARMENTROUT

KAKTÜS TEAM

En büyük hayranım ve destekçim olan annem için
Özleneceksin, fakat asla unutulmayacaksın

KAKTÜS TEAM

1

Daemon

Kapıların kapanmasının, Kat'i benden ayırmasının üstünden otuz bir saat, kırk iki dakika ve yirmi saniye geçmişti. Onu en son otuz bir saat, kırk iki dakika ve on saniye önce görmüştüm. Kat tam otuz bir saat kırk bir dakikadır Daidalos'un elindeydi.

Ve her geçen saniye, her dakika, her saat beni çıldırtıyordu.

Tek kişilik odayı, daha doğrusu bir Luxen'i kızdıracak her türden şeyle donatılmış hücreyi arşınlarken yumruklarımı sıktım. Kapıldığım feci öfke, içimi asitle kaplıyordu adeta.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Weather Dağı'nda işler çığırından çıkıp da birisi yakalanırsa bu kişi ben olmalıydım, Kat değil. Asla o değil.

Odanın ortasında durup gözlerimi yumdum. Kat'in yüzü gözlerimin önünde canlanmıştı ve diğer tarafta, yanlış tarafta kapana kısıldığını anladığı an fırtına bulutu rengi gözlerinde beliren dehşeti hâlâ görebiliyordum.

O kadar yanlıştı ki.

Ona peşimden gel demeseydim şu an benimle, yanı başımda olacaktı ama şu iki sözcük mahvetmişti bizi.

Yakalanan ben olmalıydım. Bir şeyler yolunda gitmezse diye

planımız buydu. Matthew ile Andrew kabul etmişti bunu. Fakat zamanı gelip çattığında dinlememişlerdi. Matthew beni geriye çekmişti. Beni kurtarmışlardı.

Feda edilen, bir yığın Arum'la ve Daidalos'la bir başına terk edilen Kat olmuştu. Arumların ona yaptığı şeyleri...

Aklımdan geçirmeye bile tahammül edemiyordum.

Kapının arkamızdan kapanmasını takip eden saniyeler hayatımın en kötü anlarıydı. İçlerinden biri, büyük olasılıkla da Matthew, Tanrı bilir neyle kafama vurup bayıltmıştı beni. Beni, onun peşinden gitmekten alıkoyabilecek tek yere getirmişlerdi. Luxen kolonisinin derinliklerinde, kendi türüne ya da insanlara karşı tehdit oluşturan Luxenleri tutmak için kullanılan bir dizi hücre vardı.

Ben bir kez olsun Dawson'ı buraya kapatmayı düşünmemiştim, oysa onlar beni buraya tıkmışlardı.

O birikmiş, çaresiz öfke bir yıkım güllesine dönüşmüştü içimde. İnsan formunu korumak olanaksızdı. Bir şeylere vurmak... Bir şeyleri yok etmek istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

"Daemon, hiç kimse..."

"Kes sesini," dedim köşede oturan Matthew'a dönüp. Şu anda onu *gebertmek* istiyordum. "Kapa çeneni, yeter."

İrkildi ama sağduyu denilen şeyden nasibini almamış olacak ki, konuşmaya devam etti. "Hiç kimse bunun olmasını istemiyordu. Onun senin için ne kadar çok şey ifade ettiğini biliyordum."

"Ettiğini ha? Daha şimdiden geçmiş zamanda konuşmaya mı başladık?" Hiddetten gövdem sarsılıyordu. "Ciddi misin sen?"

Ayağa kalkarken yaşlı Luxen'in yüzünden kan çekilmişti. "Kastettiğim bu değildi, sen de biliyorsun."

"Tek bildiğim, Kat'e göz kulak olmak senin görevindi. İşler

sarpa sararsa onu oradan çıkarman gerekiyordu. Ona doğru bir adım attım, sonra kendime hâkim oldum. Aynı odada olmamız yeterince kötüydü zaten. Daha fazla yaklaşma konusunda kendime güvenemiyordum. Ben koruyamazsam onu sen koruyacaktın."

Gözlerini yere dikti. "Çok çabuk olup bitti."

"Hadi oradan. Sen ve Dawson seçiminizi yaptınız."

"Ne dememi bekliyorsun Daemon?" Bir elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Seni oradan çıkarttığım, yakalanmana izin vermediğim için üzgün olduğumu mu söyleyeyim? Sen ailemdensin... Benim ailemsin."

"Ciddiyim, çeneni kapaman gerekiyor."

Geri adım atmadı. "Katy..."

"Ona neler yaptıklarını sen de biliyorsun!" diye kükredim. Benden fışkıran enerji yatağı sarstı. Bir lamba devrildi. Kıvılcımlar tısladı, tepedeki ışık yanıp söndü. "Dawson'a ne yaptıklarına bir bak... Bethany'ye bir bak. O *iyi değil*. Hiçbir zaman da olmayacak..." Hızla nefes alıp bir adım geriledim. Oturmak değildi bu, daha çok bacaklarım pes etmiş, kıçım yatağın kenarına çarpmıştı.

Katy de iyi olmayacaktı.

Nefes alamıyordum.

Yüzleşemediğim gerçek buydu işte. Kat'in bakışlarının Beth'in boş bakışlarına dönüştüğünü hayal etmek *öldürüyordu* beni.

Konuştuğumda, kendi sesimi tanımakta ben bile güçlük çektim. "Onun neler yaşadığını ne zaman düşünecek olsam..."

Koca dünyayı yakıp yıkmak istiyordum.

Tekrar iskemlesine otururken Matthew'nun yüzü şefkatliydi. "Çok üzgünüm."

Nefret ediyordum bu sözlerden. *Üzgünüm*. Sanki bir şeyi de-

gıştiriyordu da. Çünkü çok üzgündüm... Kendimi o denli suçlu hissediyordum ki, etrafıma yayılıyordu adeta.

Parmaklarımı yüzümden aşağı kaydırıp "Gerçekten üzgün olsan beni çıkarırdın buradan," dedim.

"Onu yapamam işte."

Ellerimi indirdim, babam saydığım adama baktım. "Beni burada sonsuza dek tutamazsınız. İllaki bir yolunu bulup çıkacağım. Oniksle kaplanmış pencere ve kapılar beni durduramaz. Anlıyor musun?"

Uzunca bir süre geçtikten sonra yanıt verdi. "Dawson aynı durumdayken ona ne dediğini hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum elbette. Bu farklıydı ama. "Umurumda değil."

Kendime geldiğimde, nöbet tutan Dawson'la satırı satırına aynı konuşmayı yapmıştım. Bu konuyu Matthew'la tartışmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Onu yüzüstü bırakmıyoruz Daemon ama bize bir plan lazım yoksa..."

"Haftalar, aylar boyu bekleyemem," dedim ona. "Oraya tekrar girebileceğimizi bile bile onu Weather Dağı'nda tutmazlar. Onu oradan nakledecekler, sonra onu bir daha göremeyeceğim."

Matthew öne kaykıldı, ellerini dizlerinin arasına koydu. "Dikkatli olmalıyız. SD bunu bizim yaptığımızı biliyor. İçeri kimlerin girdiğini de biliyor. Bunu da hesaba katmamız lazım."

"Daha anlamadın, değil mi? Tüm bunlar daha en başından bir tuzaktı." Aval aval bakınca zekâsından gerçekten şüphe ettim. "Yapma yahu. Dawson'ı Will'in serbest bıraktığını bildiklerinden hep kuşkulanmıştık zaten. Yoksa neden onu aramaya gelmediler? Sonra o onun bunun evladı..." Derin bir nefes aldım. "Blake bizi oyuna getirdi. O gece, Beth'i almaya geleceğimizi *biliyorlardı*. O Chris'i serbest bırakmaları karşısında bizi sattı. Bu konuda en ufak bir şüphem yok. Karşılığında bizler-

den birini istediler, biz de tuzağa kendi ayağımızla girdik."

"Bu da önemli bir konu," dedi Matthew. "Tuzağa tekrar düşemeyiz."

Kaçıncı kez olduğu umurumda değildi. Kat'i bulmamı engelleyemezdi bu. Dünyada hiçbir şey engelleyemezdi.

Birisi illaki bir yanlış yapacaktı.

Dışarı çıkacak, onu bulacaktım. Birisi ya da bir şey karşıma çıkarsa gözümü bile kırpmadan ortadan kaldıracaktım.

Katy

Yine yanıyordum. Mutasyondan hastalandığımda, yüzüme oniks püskürtüldüğünde bile bu kadar hasta olmamıştım. Bedenimdeki mutant hücreler sanki pençeleriyle yarıp tenimden dışarı çıkmaya çabalıyordu. Kim bilir, belki de öyle yapıyorlardı gerçekten. Kendimi yarılıp açılırmış gibi hissediyordum. Yanaklarımda giderek artan bir ıslaklık vardı.

Ağır ağır farkına vardım ki, gözyaşlarımdı bunlar.

Acı ve öfke gözyaşları... İçimde öyle yoğun bir hiddet vardı ki, tadı genzimde kan gibiydi. Belki de gerçek kandı, kim bilir. Kendi kanımda boğuluyor da olabilirdim.

Kapıların kapanışından sonrasına ait hatıralarım pusluydu. Daemon'ın ayrılırken söylediği sözler, uyanık olduğum her an kafamda yankılanıyordu. *Seni seviyorum Kat. Hep sevdim. Hep de seveceğim.* Kapı kapanırken bir tıslama sesi gelmiş, ardından Arumlarla baş başa kalmıştım.

Galiba beni yemeye çalışmışlardı.

Her şey kararmış, sonra nefes almanın bile can yaktığı bu dünyaya açmıştım gözlerimi. Daemon'ın sesini, sözlerini hatırlamak işkencemi bir nebze hafifletmişti. Fakat ardından elinde

opal kolyeyle Blake'in veda gülücüğünü hatırladım... Benim opal kolyem, Daemon'ın sirenler çalmadan, kapılar inmeye başlamadan hemen önce bana verdiği kolye. Öfkem bir anda kabardı. Yakalanmıştım ve Daemon'ın diğerleriyle kaçıp kaçamadığını bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Gözlerimi zorla araladım, üstümde parlayan sert ışıklara bakıp gözümü kırpıştırdım. Bir an gözlerim kamaştığı için hiçbir şey göremedim. Her şeyin etrafında haleler vardı. Sonunda görüşüm düzeldi ve ışıkların arasından beyaz tavanı seçebildim.

"Güzel. Uyanmışsın."

Cayır cayır yanmama rağmen, tanımadığım erkek sesini duyunca vücudum kilitlenip kaldı. Sesin kaynağına bakmaya çalıştıysam da bedenimi acı kapladı, ayak parmaklarım kasıldı. Boynumu, kollarımı, bacaklarımı kıpırdatamıyordum.

Damarlarımda buz gibi bir dehşet gezindi. Boynum, el ve ayak bileklerim oniks bantlarla sabitlenmişti. Paniğe kapıldım, ciğerlerimdeki hava kaçıverdi. Dawson'ın Beth'in boynunda gördüğü morlukları hatırladım. Tiksinti ve korkuyla ürperdim.

Ayak sesleri yaklaştı ve görüş alanıma yandan giren bir yüz ışığı örttü. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda, kısacık gri saçları yer yer kırlaşmış bir adamdı bu. Üstünde haki renkli askeri üniforma vardı. Sol göğsünün üstünde üç sıra renkli düğme, sağda ise kanatlarını açmış bir kartal göze çarpıyordu. Zihnimin o bulanık haliyle bile önemli biri olduğunu anladım.

Duygusuz bir sesle, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım, ciddi mi diye merak ettim. "Her şey... Her şey canımı acıtıyor," dedim karga gibi bet sesle.

"Bantlar yüzünden ama sanırım bunu biliyorsun." Arkasındaki bir şeyi ya da birini işaret etti. "Seni buraya naklederken bazı önlemler almak zorundaydık."

Nakil mi? Ona bakarken kalp atışlarım hızlandı. Neredeydim ben? Hâlâ Weather Dağı'nda mıydım?

"Adım Çavuş Jason Dasher. Şimdi seni çözeceğim ki konuşabilelim, seni muayeneden geçirsinler. Tavandaki siyah noktaları görüyor musun?" diye sordu. Bakışlarımla bakışlarını takip ettim, sonra o neredeyse görünmeyen noktacıkların farkına vardım. "Oniks ile elmas karışımı. Oniksin ne yaptığını zaten biliyorsun. Bizimle kavga edersen oda bu tozla dolacak. Kazandığın dayanıklılığın sana burada faydası olmaz."

Tüm oda mı? Weather Dağı'ndayken toz yüzümüze sadece şöyle bir üflenmişti. Kesintisiz bir akış değildi.

"En yüksek ışık kırma indisinin elmasta olduğunu biliyor muydun? Oniksin acı verici etkisine sahip olmasa da, büyük miktarda; ayrıca oniksle bir arada kullanıldığında Luxenleri tüketir, onları Kaynak'tan güç çekemeyecek hale getirir. Senin üzerinde de aynı etki olacak."

Bilmek güzeldi.

Koyu kahverengi gözlerini yine gözlerime dikip, "Odada oniks bir güvenlik önlemi olarak kullanılıyor," dedi. "Bir şekilde Kaynak'tan yararlanır ya da personelime saldırırsın diye. Melezlerin becerilerini önceden hiç bilemiyoruz."

Birilerine ninja misali saldırmak şöyle dursun, yardımsız oturabileceğimi bile sanmıyordum.

"Anladın mı?" Yanıt vermemi beklerken başını kaldırdı. "Canını yakmayı istemiyoruz ama tehdit teşkil edersen seni etkisiz hale getiririz. Anladın mı Katy?"

Yanıt vermek istemiyordum fakat bu oniks bantlardan da kurtulmam lazımdı. "Anladım."

"İyi o zaman." Gülümsedi ancak yapmacık bir gülücüktü ve dost canlısı olmaktan uzaktı. "Acı çekmeni istemiyoruz. Daidalos'un amacı bu değil. Olduğumuz şeye çok ters. Buna bel-

kı hemen inanmayabilirsin ama ileride amacımızın ne olduğunu anlamanı umuyoruz. Aslında kim olduğumuzu ve Luxenlerin kim olduklarını da."

"Şu anda... inanmakta biraz güçlük çekiyorum."

Çavuş Dasher sözümün ardında bir art niyet aramamış gibiydi. Soğuk masanın altına bir yere eğildi. Yüksek bir klik sesi geldi, sonra bantlar kendiliğinden kayarak boynumu ve bileklerimi serbest bıraktı.

Sarsılarak nefesimi verdim, titreyen kolumu kaldırdım. Vücudumun kimi yeri hissizken kimi yeri de aşırı hassastı.

Elini koluma koyunca irkildim. "Canını yakmayacağım," dedi. "Sadece oturmana yardım edeceğim."

Titrek uzuvlarıma pek söz geçiremediğimden itiraz edecek halim yoktu. Çavuş beni birkaç saniye içinde oturur hale getirdi. Derin derin nefes aldım, dengemi sağlamak için masanın kenarlarına sıkıca tutundum. Başım boynumdan gevşek bir makarna gibi sarktı, öne dökülen saçlarım bir an için odayı kapattı.

"Büyük olasılıkla biraz başın dönüyordur. Birazdan geçer."

Başımı kaldırdığımda, odanın içindekileri yansıtacak kadar parlak, siyah bir kapının yanında duran kısa boylu, seyrek saçlı, laboratuvar önlüğü giymiş adamı gördüm. Bir elinde kâğıt bardak, diğerinde ise tansiyon ölçme aleti vardı.

Gözlerimi ağır ağır odada gezdirdim. Garip bir doktor muayenehanesini andırıyordu. Üstünde aletler olan küçük masalar, dolaplar ve duvara bağlı siyah hortumlar vardı.

Çavuş başıyla işaret edince laboratuvar önlüklü adam masaya yaklaştı, bardağı dikkatlice ağzıma götürdü. Kana kana içtim. Suyun serinliği genzimin sızısını almıştı ama aşırı hızlı içince öksürük krizine tutuldum, hem gürültülü hem de acı vericiydi.

"Ben Dr. Roth. Üs doktorlarındanım." Bardağı yana koyup

ceketine uzandı, bir stetoskop çıkardı. "Şimdi kalbini dinleyeceğim, tamam mı? Sonra da tansiyonunu ölçeceğim."

Soğuk metal tenime değince yerimden sıçradım.

Sonra sırtıma dayadı. "Kocaman, derin bir nefes al." Öyle yaptım, tekrar yapmamı istedi. "Güzel. Şimdi de kolunu uzat."

Uzattım, uzatır uzatmaz da bileğimi çevreleyen kırmızı şeridi fark ettim. Bir tane de diğer elimin üstünde vardı. Güçlükle yutkunup başımı kaçırdım, aklımı kaçırmama ramak kalmıştı, özellikle de çavuşla göz göze gelince. Düşmanca değildi bakışları ama bir yabancının gözleriydi bunlar. Yapayalnızdım... Ne olduğumu bilen, beni bir amaç uğruna yakalamış yabancıların eline düşmüştüm.

Tansiyonum herhalde tavan yapmıştı çünkü nabzımın atışını kulaklarımda duyuyordum ve göğsümün sıkışması hayra alamet olmasa gerekti. Tansiyon aletinin bandı kolumu sıkıştırırken birkaç derin nefes aldım, sonra "Neredeyim ben?" diye sordum.

Çavuş Dasher ellerini arkasında birleştirdi. "Nevada'dasın."

Ona bakakaldım ve duvarlar –o parlak, siyah noktacıklar haricinde bembeyaz olan duvarlar– üstüme üstüme geldi. "Nevada mı? Orası... resmen ülkenin diğer ucu. Saat dilimi bile farklı."

Sessizlik.

Derken kafama dank etti. Boğuk bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "51. Bölge mi?"

Yine sessizlik oldu. Öyle bir yerin varlığını doğrulamaktan kaçınıyor gibiydiler. Tanrının cezası 51. Bölge. Ağlasam mı, gülsem mi bilemedim.

Dr. Roth tansiyon aletini çıkardı. "Tansiyonu biraz yüksek ama bunu bekliyorduk. Daha ayrıntılı bir muayene etmek isterim."

Zihnimde vücuduma giren sondalar ve her türden iğrenç

şey belirdi. Hemen masadan aşağı kaydım, ağırlığımı zar zor taşıyan bacaklarımla adamlardan uzaklaştım. "Hayır. Bunu yapamazsınız. Bunu..."

"Yapabiliriz," diye sözümü kesti Çavuş Dasher. "Yurttaşlık Yasası'na göre, ulusumuzun güvenliğini tehdit eden herkesi, insan olsun ya da olmasın tutuklama, yerini değiştirme ya da alıkoyma hakkına sahibiz."

"Ne?" Sırtım duvara yaslanmıştı. "Terörist değilim ki ben."

"Ama bir risksin," diye karşılık verdi. "Bunu değiştirmeyi umuyoruz ama gördüğün gibi, özgürlük hakkını mutasyona uğradığın an yitirdin."

Dizlerimin bağı çözüldü, duvardan aşağı kayıp kıçımın üstüne sertçe oturdum. "Yapamam..." Beynim bunu reddediyordu. "Annem..."

Çavuş hiçbir şey demedi.

Annem... Tanrım, annem aklını kaçıracaktı. Paniğe kapılacak, yıkılacaktı. Asla atlatamayacaktı bunu.

Avuçlarımı alnıma dayayıp gözlerimi sımsıkı kapadım. "Bu doğru olamaz."

"Ne olacağını sanmıştın?" diye sordu Dasher.

Gözlerimi açtım, nefesim kesik kesikti.

"Bir hükümet tesisine sızdığınızda elinizi kolunuzu sallayıp çıkabileceğinizi, yaptığınızın yanınıza kâr kalacağını mı sanıyordunuz?" Önümde çömeldi. "Ya da ister uzaylı olsun ister melez, bir avuç çocuk biz göz yummadan oraya kadar ilerleyebilir miydi?"

Vücuduma bir soğukluk yayılmıştı. İyi soruydu doğrusu. *Aklımız* neredeydi bizim? Bir tuzak olabileceğinden şüphelenmiştik. Ben kendimi resmen hazırlamıştım ama pes edip Beth'in orada çürümesine izin veremezdik. Hiçbirimiz yapamazdı bunu.

Adama diktim gözümü. "Peki ya... diğerlerine ne oldu?"

"Kaçtılar."

İçime soğuk sular serpildi. Hiç değilse Daemon bir yerlere hapsedilmemişti. İçimi biraz olsun rahatlatıyordu bu.

"İşin doğrusu, içinizden birini yakalamamız yeterliydi. Tercihen ya seni ya da seni mutasyona uğratanı. Birinizi yakaladık mı diğeri de ortaya çıkar." Durdu. "Daemon Black şu anda elimizden kaçmış olabilir ama uzun süre böyle kalacağını düşünmüyoruz. Araştırmalarımızdan öğrendiğimiz kadarıyla Luxenler ile mutasyona uğrattıkları kişiler arasındaki bağ bir hayli güçlü oluyor. Özellikle de erkeklerle dişiler arasında... Gözlemlerimize göre siz ikiniz aşırı derecede... Yakınsınız."

Evet, o rahatlama hissinden eser kalmamıştı. Korkuya kapıldım. Söyleneni anlamamış gibi yapmakla elime hiçbir şey geçmezdi ama beni mutasyona uğratanın Daemon olduğunu asla onaylamayacaktım. *Asla.*

"Biliyorum, korkuyorsun ve kızgınsın."

"Evet, ikisini de fazlasıyla hissediyorum."

"Seni anlıyorum. Sandığın kadar kötü değiliz Katy. Sizi yakaladığımızda her türden ölümcül yönteme başvurabilirdik. Arkadaşlarını öldürebilirdik. Ama yapmadık." Doğruldu, ellerini tekrar kavuşturdu. "Sen de göreceksin ki, burada düşman biz değiliz."

Düşman değiller miydi? Düşmanın *ta kendisiydi* bunlar; koca bir Arum ordusundan bile büyük bir tehdit oluşturuyorlardı... Zira *bütün* hükümeti arkalarına almışlardı. Çünkü insanları yakaladıkları gibi her şeylerinden... ailelerinden, dostlarından, tüm yaşamlarından kapıp götürebiliyorlardı... Ve yaptıkları yanlarına kâr kalıyordu.

Hapı öyle kötü yutmuştum ki.

İçinde bulunduğum hali kavrayınca, dizginler elimden önce kaydı, sonra tümüyle gitti. Çıplak bir dehşet içimde kamçı gibi

şakladı, paniğe dönüştü, adrenalinin körüklediği berbat bir duygu karmaşası halini aldı. İçgüdülerim olaya el koymuştu fakat doğuştan gelen içgüdüler değil, Daemon beni iyileştirdiğinde dönüştüğüm şeyin içgüdüleriydi bunlar.

Ayağa fırlayıverdim. Sızlayan adalelerim adeta bağırarak itiraz etti ve beklenmedik hareket karşısında başım döndü, yine de ayakta kalmayı başardım. Doktor yana hareket etti, beti benzi sararmış bir halde duvara elini uzattı. Çavuş ise gözünü bile kırpmamıştı. Belalı halimden şu kadarcık olsun korkmuyordu.

İçimde çalkalanan şiddetli duygular sayesinde Kaynak'tan faydalanmak zor olmamalıydı fakat ne bir akış hissi vardı – hani yüksek bir hız treninin tepesindeyken insana olur ya– ne de tenimde statik elektrik birikiyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Düşüncelerimi gölgeleyen dehşet ve panik sisinin içinden bir nebze gerçeklik sızıverdi ve Kaynak'ı burada kullanamayacağımı hatırladım.

"Doktor?" dedi çavuş.

Silah bulmak için onun etrafında hızla döndüm, üstünde küçük tıbbi aletler olan masaya yöneldim. Kapağı bu odadan dışarı atmayı becerirsem ne yapacağımı bilmiyordum. Kapı kilitli bile olabilirdi. Şu saniyenin ötesini düşünmüyordum. Buradan çıkmam lazımdı, o kadar. Hem de şimdi.

Ben daha tepsiye dokunamadan doktor elini duvara vurdu. Bir dizi küçük tıslamanın korkunç derecede tanıdık sesi duyuldu. Başka hiçbir uyarı yoktu. Ne bir koku. Ne de havanın niteliğinde bir değişim.

Fakat tavandaki, duvarlardaki küçük noktalardan silaha dönüştürülmüş oniks püskürmüştü; kaçış yoktu bundan. Korku beni boğuyordu. Feci bir acı kafa derimden başlayıp ağır

ağır aşağılara inerken, aldığım nefes de yarıda kaldı. Sanki üzerime benzin dökûp çakmağı çakmışlı birileri, tenimde alevler geziniyordu. Bacaklarım pes etti, dizlerim hızla yer karolarına çarptı. Oniks dolu hava genzimi tahriş etti, akciğerlerimi kavurdu.

Top halini aldım, ağzım sessiz bir feryatla açılmış, parmaklarımla yeri tırmalıyordum. Oniks her bir hücreyi işgal ederken vücudum önlenemez biçimde sarsılıyordu spazmlarla. Daemon'ın hızlı zekâsıyla ateşi söndürmesi umudu da olmadığından adını arka arkaya sessizce tekrarladım fakat yanıt gelmedi.

Acı vardı ve ondan başka hiçbir şey olmayacaktı.

2

Daemon

İrkilerek uyandım.

Ayağa fırlayıp derin bir nefes aldım, kulübenin karanlığını taradım. Hangi ara uyuyakalmıştım acaba? Planda böyle bir şey yoktu. Uykunun hiçbir şeye faydası olmazdı. Kat'in şekerleme yapma ya da dinlenme gibi bir lüksü olmadığından emindim, neden bu lüks benim olsundu ki?

Tenim aşırı gerilmiş gibi, çok ince geliyor, acıyor, kaşınıyordu. Elimi göğsüme koydum, hızla çarpan kalbimin üstündeki noktayı ovaladım, bakışlarım köşedeki iskemleye takıldı.

Dee derin uykudaydı, kıvrılıp tortop olmuştu, koyu renk saçları yüzünün yarısını kapatıyordu. Ben uyanıkken orada değildi hâlbuki. Nöbeti Matthew'dan devralan Dawson vardı. Hapishanedeki gardiyanlar gibi başımda bekliyorlardı.

Bakışlarımı Dee'den uzaklaştırıp sessizce kapıya yaklaştım. Tahmin edileceği üzere, dışarıdan kilitliydi. Bu beni durdurmaya yetmezdi. Güçlerimi etkisiz hale getiren, kapının ortasından geçen oniks çubuklardı. Kapıyı paramparça etsem dahi kapıdan geçemezdim, gerçek formumda bile yapamazdım bunu. Pencereler de aynısıydı. Yaklaşık 2,5 cm aralıklı oniks parmaklıklarla örtülmüştü.

Elimi sakalları uzamış çenemin altında gezdirdim ve komodinin üstüne bırakılmış temiz kıyafetleri gördüm. Banyodaki işimi halledip çabucak temizlendim, odaya döndüm, Dee uyanmıştı.

Ben kendimi ne kadar boktan hissediyorsam, o da o kadar boktan gözüküyordu. "Daemon..."

"Eğer bana beklememi söyleyeceksen, iyice bir düşün taşın diyeceksen hiç zahmet etme." Yatağa oturdum, ıslak saçlarımda gezdirdim ellerimi. "İstediğim şeyi asla değiştirmeyecek."

"Ne istediğini biliyorum, seni de suçlamıyorum." Bacaklarını indirdi, ayaklarını yere bastı. "Kimse canın yansın... ya da başına daha kötü bir şey gelsin istemiyor."

"Daha kötü bir şey dediğin, şu saniye Kat'in başına gelenler. O senin de arkadaşın. Ya da bir zamanlar öyleydi. Ona ne yaptıklarını bile bile beklemeye razı mısın yani?"

İrkildi, gözleri karanlıkta birer zümrüt gibi parladı. "Haksızlık ediyorsun," diye fısıldadı.

Ediyordum belki de, başka zaman olsa böyle bel altına vurduğum için kendimi berbat hissederdim ama şu an hiç empati kuracak havamda değildim.

"Seni kaybedemeyiz," dedi aşırı gergin bir sessizliğin ardından. "Seni sevdiğimiz için yapıyoruz bunu, lütfen anla artık."

"Ama onu seviyorum," dedim hiç duraksamadan.

Gözleri koca koca açıldı, ailemden olmayan biri için bunu söylediğimi ilk kez duyuyordu çünkü. Keşke daha sık söylemiş olsaydım; özellikle de Kat'e. Kaderin cilvesi işte. Bir şeye kendini kaptırdığında, yapman gerekeni yapmaz, söylemen gerekeni söylemezsin. Ancak iş işten geçtikten sonra şunu yapsaydım, bunu söyleseydim diye yanarsın.

İş işten geçmiş olamazdı. Hâlâ hayatta olmam bunun kanıtıydı.

Sessizce "O da seni seviyor," derken kız kardeşimin gözlerine yaşlar dolmuştu.

Göğsümdeki yanma hissi iyice yayıldı, genzimden yukarı tırmandı.

"Biliyor musun, kendine ya da bana itiraf etmesinden önce de senden hoşlandığını biliyordum onun," dedi.

Hafifçe gülümsedim. "Ben de biliyordum."

Dee saçlarını kıvırıp duruyordu. "Onun... Senin için biçilmiş kaftan olduğunu biliyordum. Senin salaklığına pabuç bırakmıyordu." İçini çekti. "Tamam, Kat ile sorunlarımız vardı... Adam yüzünden. Ama onu ben de seviyorum."

Buna katlanamayacaktım. Burada oturup cenaze ardından konuşur gibi onun ardından konuşamazdım. Bu kadarı da fazlaydı.

Hafifçe bir nefes aldı. İçini boşaltacağının şaşmaz bir işaretiydi bu. "Keşke ona o kadar kötü davranmasaydım. Tabii, bana güvenebileceğini bilmesi falan gerekiyordu ama bu kadar uzatmasaydım bari... Ne dediğimi anladın işte. Herkes için daha iyi olurdu. Onu bir daha hiç..." Cümlesini hemen yarıda bıraktı ama neyi kastettiğini fark etmiştim. Kat'i bir daha göremeyebilirdi. "Neyse, mezuniyet balosundan önce ona, Weather Dağı'na gitmekten korkup korkmadığını sormuştum."

Kalbim, birisi beni tutup kaburgalarımı kırasıya sıkmış gibi oldu. "Ee, ne dedi peki?"

Dee saçını bıraktı. "Korktuğunu söyledi Daemon ama o kadar cesurdu ki. Hatta güldü bile. Ben de ona..." Istıraplı bir ifadeyle ellerine baktı. "Ona dikkatli olmasını, seni ve Dawson'ı korumasını söyledim. O da bana öyle yapacağını söyledi ve... Aslına bakarsan öyle de yaptı."

Yüce İsa.

Elimle göğsümü ovaladım, sanki yumruk büyüklüğünde bir delik açılmıştı orada.

"Fakat ben ona bunu demeden önce konuyu Adam'a ve diğer şeylere getirmeye çalıştı, ben de lafı ağzına tıkadım. O bir

şeyleri telafi etmeye çalıştıkça, elimin tersiyle ittim. Muhtemelen nefret ediyordu benden..."

"Etmiyordu." Dee'nin gözünün içine baktım. "Nefret falan etmiyordu senden. Kat anlayışla karşılıyordu. Zamana ihtiyacın olduğunu biliyordu ve o..." Ayağa kalktım, bir anda içim içime sığmaz olmuştu ama gidecek yerim yoktu.

"Daha zamanımız var," dedi sessizce. Yalvarıyordu sanki... Yüreğimi yakmıştı bu. "*Daha var.*"

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Şu anda bile zamanımızı harcıyoruz."

Dee çenesini ellerinin üstüne koyarken, gözle görülür biçimde solgunlaştı. "Sakın öyle deme. Lütfen."

Öfkeye kapılmıştım ama kırıcı bir şeyler söylememek için irademi son damlasına kadar kullandım. Birkaç defa derin derin nefes aldım, konuyu değiştirdim. "Annesini gördün mü?"

Dee'nin alt dudağı titredi. "Gördüm."

Gözümü kız kardeşimin gözüne diktim. "Anlatsana."

Yüz ifadesine bakılırsa, yapmak istediği son şey bu olmalıydı. "Polisler dün bütün gün evlerindeydi. Önce onlarla konuştum, sonra Kat'in annesiyle. Polis birlikte kasabadan kaçtığınızı sanıyor. Ya da en azından annesine öyle dediler. Bana kalırsa polislerden biri casustu. Onu ikna etmek için çok uğraştı."

"Tabii ya," diye mırıldandım.

"Ama annesi yutmadı. Katy'yi tanıyor sonuçta. Dawson da Beth'le birlikte göze çarpmamaya çalışıyor. Kafasında iki tane sağlam beyin hücresi olan hiç kimse buna inanmaz." Kendini geriye bıraktı, kolları önüne düştü. "Çok güçtü gerçekten. Annesi resmen mahvolmuştu. Parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, Will ile Carissa 'kaybolduktan' sonra en kötüsünü düşünüyor," dedi. "Harbiden durumu çok kötü."

Suçluluk duygusu av tüfeği gibi patladı, beni delik deşik

etti. kevgire çevirdi. Kat'in annesinin bunları yaşamaması, kızı için telaşlanmaması, onu özlememesi, başına en kötüsünün geldiğini düşünmemesi gerekiyordu.

"Daemon? Ne olur aptalca bir şey yapma, olur mu? Lütfen bizi bırakıp gitme. Ona ulaşmanın bir yolunu illaki bulacağız ama lütfen çekip gitme. Ne olursun."

Ona bakıp sustum. Tutamayacağımı bile bile söz veremezdim.

Katy

Sırılsıklam ve iliklerime kadar donmuş bir halde kendimi güç bela yerden kaldırdım. İlk doz oniksin püskürmesinin ve buzlu suyun beni en son sırt üstü devirmesinin üzerinden ne kadar geçtiğini bilemiyordum.

İlk başta, havlu atıp onlara kendimi gümüş tabakta sunmak seçenekler arasında bile gözükmemişti bana. İlkin bu acıya değiyordu çünkü ekmeklerine yağ sürmeyecektim. Tenim suyla oniksten arındırılır arındırılmaz, hareket edebilir hale gelir gelmez kapıya koşmuştum. Bir arpa boyu yol kat edememiştim fakat dördüncü defa oniks yağmuruna tutulup ardından yıkandıktan sonra, nihayet pes ettim.

Gerçekten pes ettim.

Sağa sola devrilmeden ayaklarımın üstünde durur hale gelir gelmez, ağır, ağrılı adımlarla soğuk masaya doğru sendeledim. Masanın üstünde çok ince bir katman halinde elmas olduğundan emindim. Koca bina şöyle dursun, tek bir odayı bile elmasla donatmak için harcadıkları para astronomik olmalıydı ve ülkenin borç içinde olmasını açıklıyordu. Aklımdan bile geçirmemem gerekirdi bunu ama herhalde oniks yüzünden beynim kısa devre yapmıştı.

Tüm bunlar olup biterken Çavuş Dasher ara ara uğramış, sonra yerini askeri kıyafetli başkaları almıştı. Giydikleri bereler yüzlerinin büyük kısmını örtse de, görebildiğim kadarıyla benden taş çatlasa birkaç yaş büyüktüler. Belki de yirmili yaşlarının başındaydılar.

Şu anda odada iki asker vardı, ikisinin de tabancası belindeydi. Bayıltıcı oklarla beni vurmamalarına içten içe şaşırıyordum ama oniks amacına ulaşmıştı. Haki bereli olan kontrol panelinin yanındaydı. Bir eli acı düğmesinde, diğeri tabancasında, beni seyrediyordu. Koyu yeşil beresi yüzünü örten bir diğeriyse kapıda nöbet tutuyordu.

Ellerimi masaya koydum. Sırılsıklam olup ipe dönmüş saçlarımın arasından parmaklarım aşırı beyaz ve solgun gözüküyordu. Öyle üşümüştüm, öyle de titriyordum ki yoksa nöbet falan mı geçiriyorum diye düşündüm. "Tamam... Pes ediyorum," dedim boğuk bir sesle.

Haki Bereli'nin yüzünde bir kas seyirdi.

Kendimi kaldırıp masaya çıkmaya çalıştım çünkü biliyordum ki oturmazsam düşecektim. Fakat zangır zangır titreyen adalelerim yüzünden bir yana doğru sendeledim. Oda bir an etrafımda fırıldak gibi döndü. Kalıcı bir hasar söz konusuydu belki de. Neredeyse gülecektim, bana zarar vermek Daidalos'un işine gelmezdi ki.

Dr. Roth başından beri orada, odanın köşesinde oturuyordu. Çok bitkin gözüküyordu ama şimdi kalkmış, tansiyon aletini eline almıştı. "Masaya çıkmasına yardım edin."

Haki Bereli azimle dişlerini sıkıp bana doğru geldi. Arayı biraz açarım umuduyla geri geri gitmeye çalıştım. Kalbim akıl almayacak kadar hızlı atıyordu. İstemiyordum bana dokunmasını. Hiçbirinin dokunmasını istemiyordum.

Titrek bacaklarımla geriye doğru bir adım daha attım ve

adalelerim o anda iflas etti. Yere sertçe, tam da kıçımın üstüne düştüm fakat öyle hissizleşmiştim ki, acıyı duymadım bile.

Haki Bereli eğilip bana baktı ve bakış açımdan tüm yüzünü görebildim. İnsanı afallatacak kadar mavi gözleri vardı ve bu rutine alışmış gibi görünse de, bakışlarında belli belirsiz bir şefkat sezebildim.

Tek kelime etmeksizin eğildi, beni kucağına aldı. Tertemiz deterjan kokuyordu, hem de annemin kullandığı cinsten. Gözlerim dolu dolu oldu. Daha ben karşı koyamadan –ki koysam da boşuna olurdu– beni masanın üstüne bıraktı. Geri çekilince masanın kenarlarına yapıştım, daha önce de buraya gelmiş gibi hissediyordum kendimi.

Gelmiştim de zaten.

Bana bir bardak su daha verdiler, ben de içtim. Doktor derin derin içini çekti. "Artık karşı koymaktan vaz mı geçtin?"

Kâğıt bardağı masaya bıraktım, dilimi güçlükle oynatabildim. Şişmiş ve söz dinlemiyor gibiydi. "Buradan gitmek istiyorum."

"Elbette." Daha önce de yaptığı gibi, stetoskopunu gömleğimin altına soktu. "Bu odadaki, hatta bu binadaki hiç kimse de aksini beklemiyor senden. Ne var ki, bize karşı koyarsan sonunda canının yandığıyla kalırsın. Şimdi derin bir nefes al bakayım."

Aldım ama nefesim boğazıma takılıp kaldı. Odanın diğer ucundaki beyaz dolaplar bulanıklaştı. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım.

Doktor muayeneye devam etti, nefes alışımı dinledi, tansiyonumu ölçtü. Sonra, "Katy... Sana Katy diyebilir miyim?" diye sordu.

Kısacık, boğuk bir kahkaha dökülüverdi dudaklarımdan. Bu ne nezaketti böyle. "Elbette."

Tansiyon aletini masanın üstüne bırakırken gülümsedi, son-

ra gerileyip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kapsamlı bir muayeneden geçmen lazım Katy. Sana söz veriyorum canın acımayacak. Daha önce geçtiğin muayenelerden hiçbir farkı yok."

Korku içimde bir yumru halini almıştı. Kollarımla kendimi sarmaladım, ürperdim. "İstemiyorum."

"Biraz erteleyebiliriz ama yapılması şart." Döndü, dolapların birinden koyu kahverengi bir battaniye çıkardı. Masaya döndü, eğik omuzlarıma usulca örttü. "Gücünü tekrar kazanınca seni odana taşıyacağız. Orada yıkanıp temiz, ferah elbiseler giyebilirsin. İzlemek istersin diye televizyon bile var, istersen dinlenebilirsin de. Saat bir hayli geç oldu. Yarın büyük gün."

Battaniyeye titreyerek sımsıkı sarıldım. Öyle bir konuşmuştu ki, duyan da otelde kalıyorum sanırdı. "Yarın büyük gün mü?"

Başıyla onayladı. "Sana göstereceğimiz bir sürü şey var. Umuyorum ki o zaman Daidalos'un ne olduğunu tüm açıklığıyla anlayacaksın."

Tekrar gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sizin ne halt olduğunuzu biliyorum. Ne yaptığınızı..."

"Sen, *sadece* sana söylenenleri biliyorsun," diye sözümü kesti doktor. "Bildiklerin de gerçeğin yarısı." Başını hafifçe yana yatırdı. "Dawson'la Bethany'yi düşündüğüne eminim. Ama onların hikâyesini de tümüyle bilmiyorsun."

Gözlerimi kıstım, öfkem, içimi ısıttı. Bethany'yle Dawson'a bunu nasıl yapabilmişlerdi? "Bildiğim yeter bana."

Dr. Roth kapıdaki Yeşil Bereli'ye bakıp başını öne salladı. Yeşil Bereli sessizce odadan çıktı, geride sadece doktorla Hakı Bereli kaldı. "Katy..."

"Onlara işkence ettiğinizi biliyorum," deyip lafı ağzına tıkadım. Her geçen saniye daha da sinirleniyordum. "Buraya insanları getirdiğinizi, Dawson'ı onları iyileştirmeye zorladığınızı, işe yaramayınca o insanların öldüğünü de biliyorum

Onları birbirlerinden uzak tuttuğunuzu, Dawson'a istediğinizi yaptırmak için Beth'i maşa olarak kullandığınızı da. Size kötü demek az gelir."

Duygusuzca, "Tüm hikâyeyi bilmiyorsun," diye tekrarladı. Suçlamalarım karşısında şu kadarcık bile içerlememişti. Haki Bereli'ye baktı. "Archer, Bethany ile Dawson getirildiğinde burada mıydın?"

Dönüp ona baktım, başıyla onayladı. "Denekler buraya getirildiklerinde, doğal olarak ikisi de sorun çıkardı. Ancak dişi olan mutasyon geçirdikten sonra daha da vahşileşti. Burada birlikte kalmalarına izin verildi, ta ki bir güvenlik sorununa dönüştükleri kesinleşene kadar. İşte o yüzden birbirlerinden ayrıldılar ve nihayet farklı yerlere nakledildiler."

Battaniyeyi iyice üstüme çekerken başımı iki yana salladım. Onlara avazım çıktığınca bağırmak istiyordum. "Aptal değilim ben."

"Ben de aptal olduğunu sanmıyorum," diye yanıt verdi doktor. "Melezler, hatta başarıyla mutasyona uğrayanlar bile dengesizlikleriyle ünlüdür. Beth dengesizdi, hâlâ da öyle."

Karnıma sancılar saplanmıştı. Vaughn'un evinde Beth'in nasıl aklını kaçırmış olduğunu daha dün gibi hatırlıyordum. Weather Dağı'nda onu bulduğumuzda iyi gibiydi ama hep böyle değildi. Yoksa Dawson'la diğerleri tehlikede miydi? Bu insanların bana söyledikleri külliyen yalan mıydı yoksa?

"O yüzden seni etraflıca muayene etmem gerekiyor Katy."

Doktora baktım. "Ben de mi dengesizim yani?"

Hemen yanıt vermeyince, sanki masa altımdan kayıp gitti.

"Öyle bir olasılık var," dedi. "Başarılı mutasyonlarda bile, melez, Kaynak'ı kullandıkça ortaya bir denge sorunu çıkıyor."

Eklemlerime tekrar his gelinceye kadar battaniyeyi sıktım, kalbimi yavaşlatmaya çabaladım. Hiç işe yaramıyordu. "İnanmı-

yorum size. Söylediğiniz hiçbir şeye inanmıyorum. Dawson..."

"Dawson üzücü bir vakaydı," dedi lafımı bölerek. "Sen de anlayacaksın bunu. Dawson'ın durumunda olaylar isteğimiz dışında gelişti. Tekrar asimile edebileceğimizden emin olunca, onu er ya da geç salıverecektik zaten. Beth'e gelince..."

"Kes şunu," diye homurdandım ve kendi sesim irkiltti beni. "Başka maval okuma bana."

"Bayan Swartz, Luxenlerin ve mutasyona uğrattıklarının ne kadar büyük bir tehlike oluşturduklarını bilemezsin."

"Luxenler tehlikeli falan değil! Bizi kendi başımıza bıraksanız, melezler de değil. Size hiçbir şey yapmadık. Yapmayız da zaten. Siz gelip de..."

"Luxenlerin neden Dünya'ya geldiğini biliyor musun?" diye sordu sözümü kesip.

"Evet." Eklemlerim sızlıyordu. "Arumlar gezegenlerini yok etmiş."

"Peki, gezegenlerinin neden yok edildiğini ya da Arumların kökenini biliyor musun?"

"Savaştaydılar. Arumlar onların becerilerini ele geçirmeye, onları öldürmeye çalışıyordu." *Uzaylıları Tanıyalım* dersine iyi çalışmıştım doğrusu. Arumlar Luxenlerin tam zıddıydı. Işık değil de gölgeden oluşmuşlardı ve Luxenlerle *besleniyorlardı*. "Siz de onlarla işbirliği yapıyorsunuz."

Dr. Roth başını iki yana salladı. "Bütün büyük savaşlarda olduğu gibi, Arumlarla Luxenler o kadar uzun süredir dövüşüyorlar ki, birçoğunun bu savaşa neyin neden olduğunu hatırladığını sanmıyorum."

"Ne yani, Arumlarla Luxenler galaksiler arası Gazze Şeridi'ndeki gibi mi?"

Archer bunu duyunca alaycı bir şekilde güldü.

"Niye bunu konuşuyoruz ondan da emin değilim ya," de-

dım. Ansızın o kadar bitkin düşmüştüm ki, doğru düzgün düşünemiyordum bile. "Zaten fark etmez."

"*Fark eder*," dedi doktor. "Bu konuda aslında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor."

"Eh, anlaşılan beni eğiteceksin?"

Güldü, o sözde alçakgönüllü bakışını bir yumrukta silmek istedim yüzünden. Ne yazık ki bunun için önce battaniyeyi bırakmam, sonra da yumruğu çakacak gücü toplamam gerekiyordu. "Altın çağlarındayken Luxenler tüm kâinattaki en güçlü ve en akıllı yaşam biçimiydi. Tıpkı her türde olduğu gibi, evrim buna karşılık verdi ve doğal bir avcı yarattı... Yani Arumları."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Anlayamadım?"

Benimle göz göze geldi. "Luxenler bu savaşın kurbanları değildi. Savaşın sebebiydi."

3

Daemon

Yalnız kaldığım anda oniks çubukları test ettim. Son birkaç aydır yaptığımız alıştırmalar sayesinde, çubukları sıkıca tutmak sorun olmaktan çıkmıştı. İstesem kucaklayabilirdim bile. Gerçi bir süre sonra eğlencesini yitiriyordu.

Sorun şu ki oniks, tüm güçlerime karşı dayanıklıydı.

Ellerimle mahvetmeye çalıştıysam da, tek yaptığım kendimi yormak olmuştu. Parmaklıkları pencereden çekip çıkarmak olanaksızdı. Nihayet Kaynak'a eriştim, enerjinin omurgamda dolaştığını hissettim. Kırmızıya çalan beyaz bir ışık parmak eklemlerimde çatırdadı ve kulübenin koyu renk duvarlarında ışıklar titreşti. Öfke ve hüsran körüklüyordu Kaynak'ı. Şimşek gibi fırladı, ortadaki parmaklığa çarptı.

Hiçbir şey olmadı.

Kat gözümün önüne geldi. Daha çok bir sahneydi, bir anıydı bu. Felaketin saniyeler öncesinde, asansördeydi. Başını kaldırıp bana baktığında, ferahlama dışında hiçbir şey hissetmemiştim. Bu noktaya kadar varmıştık ve ait olduğu yerde, olmasına ihtiyaç duyduğum yerde, yanımdaydı. Gülmüştüm, o da aynısını yapmıştı ve bundan daha güzel bir şey yoktu şu dünyada.

Yüzü resmen akıllara durgunluk vericiydi. Kat hiç sakınmadan beni öpmüş, nefesimi ve kalbimin bir parçasını çalmıştı.

"İyi şans getirsin diye," demişti bana.

Eğilip ellerimi dizlerime koydum. Çıkardığım sesi kendim bile tanıyamadım. Onu kaybedemezdim... Kaybetmeyecektim de.

Kulübeye bir Luxen'in yaklaştığını sezinleyince şaşırmadım. Yaptığım ışık gösterisi bir hayli ilgi çekmiş olmalıydı. Sesimi çıkarmadan kapıya yanaştım. Kaynak elimde birikmişti. Öldürecek kadar değildi ancak kapıdan içeri gireni bayıltmaya, kaçmamı sağlamaya yeterliydi. Tam kapı açıldığı saniyede girenin kim olduğunu anladım. Enerji topu söndü. Merakım kabardı. Beklediğim bir ziyaretçi değildi. Geri gittim, köşedeki iskemlenin yanında durdum.

Kapı hafifçe aralandı, incecik bir siluet içeri sızdı, kapıyı ardından kapattı. Duyulur bir *klik* sesi geldi. Kapının dışarıdan kilitlenme sesiydi bu. Işık yandı, süper düz sarışın saçların üstünde parladı.

Ash'in gözleri saniyesinde beni buldu. "Bok gibi görünüyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Güzellik yarışmasına katılacağımı hiç bilmiyordum."

"Doğru," dedi gözlerini odada tiksintiyle dolaştırarak. "Burası... Barbarlara göre."

İçerisinin hali umurumda değildi beni oralı bile etmemişti halbuki. "Ne istiyorsun Ash?"

"Ne kadar da imalı bir soru." Yatağın yanına geldi, kaşlarını çatıp elini döşeğe hafifçe vurdu. "Yatak da amma sertmiş, taş gibi."

Derin bir nefes aldım, sabrımı yokladım ama yerinde yeller esiyordu. "Ash?"

Şimdiyse çatılan kaşlarının hedefi bendim. "Beni buradan kovmak için can atıyor gibisin."

"Gevezelik edecek havamda değilim."

Yatağa oturdu, gözümün içine baka baka bacak bacak üstüne attı. Avuç içi kadar bir şort giydiğinden, hayal gücüne hiç gerek kalmıyordu. Hoş, Ash söz konusu olduğunda hayal gücüne ihtiyacım da yoktu ya.

"Bir zamanlar her şey için havandaydın ama," dedi.

İsa aşkına. Yüzümü sıvazlayıp iskemleye oturdum. "Ash, şimdi hiç sırası değil."

Kıpkırmızı dudaklarını büzdü, kollarını kavuşturdu. "Bence bundan iyi zaman olamaz."

Ona bakarken, bir acıma hissi geldi, içimdeki öfkeyi yana itti. Bir zamanlar Ash'le bir gelecek hayali kurmuştum. Onu sevdiğimden değil, tuhaf bir şekilde birbirimize uyduğumuz için. Aramızda hiçbir zaman bir beklenti olmamıştı, hele insanı daha iyi biri olmaya ya da emek harcamaya sevk eden türden bir şey, hiç. Birbirimize uygunduk çünkü ihtiyacımız da yoktu.

Doğruya doğru, Ash muhtemelen dünyanın en güzel kızlarından biriydi ama Kat'in yerini tutamazdı. Asla da tutamayacaktı, buna rağmen iyi bir kızdı... Canı istediğinde.

İç geçirdim. "Onu seviyorum Ash. Bu hiç değişmeyecek."

Safir rengi gözlerinde bir şey beliriverdi. Pişmanlık mıydı acaba? Öfke mi? Hüzün mü yoksa? Bilmiyordum. Her ne olursa olsun, daha ben adını koyamadan uçup gitmişti. Dirseğini dizine dayadı, başını da kapalı yumruğunun üstüne koydu. "Ağzından bu lafın çıkacağını söyleseler inanmazdım."

"Daha önce söylemem için bir sebep olmadı ki."

Başını yana eğdi. "Bir kez bile bana söylemek istemedin mi?"

Duygularını incitmek istemiyordum ama yalan da soyleyecek değildim. "O şekilde değil."

Uzun bir sessizlik oldu. "Özür dilemeyecek misin?"

"Dilemeyeceğim."

Dudakları seyirdi. "Elbette. Hiç tarzın değil."

Bir şey demedim.

Bacağını indirdi. "Adam ölünce bir şeyin farkına vardım. Hayat gerçekten de kısa, başına ne geleceği belli olmuyor. Biliyorum, çok basmakalıp bir laf. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama öyle işte. Bugün varsın, bir de bakmışsın ki yarın yoksun. Çok severdim kardeşimi. Hâlâ da seviyorum. Bazen, Katy'nin yanına giderlerken Dee ve Adam'ın peşine takıldığımı hayal ediyorum. Onu kurtardığımı. Adam'ı kurtarmak için her şeyimi verirdim."

"Biliyorum."

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Tıpkı senin de erkek kardeşini ve... Katy'yi kurtarmak için her şeyi yapacağın gibi."

Doğruldum, başımı yana eğdim.

Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. "Bunu sana yapmamalıydılar. Hiç adil değil. Sen Dawson'a böyle yapmamıştın. Onun Beth'i geri getirmesine yardım etmiştin. Sana yardım etmemiz gerekiyor. Katy'yi hâlâ sevmiyorum. Bana sorarsan ineğin teki, giyim kuşamdan da hiçbir halt anlamıyor. Sen daha iyilerine layıksın. Yani bana. Ama sen de zevksizin tekisin, ben ne yapayım?"

Bir anda ayağa fırladım. "Ne yapıyorsun Ash?"

Ayağa kalktı, masum bir edayla ellerini arkasında birleştirdi. "Kapının hemen dışında bir muhafız var. Ben çıkmak isteyince kapının kilidini açacak. Eğer beni bir şekilde atlatırsan, eh, bir şeyler olabilir. Başkaları da var. Işık gösterisini onlar da gördüler, o yüzden parmaklıkları kontrol etmeye geleceklerdir. Belki de yoldadırlar şimdiden."

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Neden yapıyorsun bunu?"

"Çünkü Adam'ı kurtarma imkânım olsa kurtarırdım," dedi. "Tamam, bu durum farklı ama Katy'yi seviyorsun. Peşinden

gitmek hiç de akıllıca değil. Ama biz kimiz ki seni durduralım?"

Ona bakıp kaldım. Kesinlikle afallamıştım... Böyle olduğum nadirdi. Bana herkesin yardım edeceğine inanırdım da, Ash'in edeceğine inanmazdım. "Diyecek söz bulamıyorum," deyip itiraf ettim.

"Teşekkür etsen fena olmazdı hani," diye lafı gediğine koydu.

Boğuk bir kahkaha attım. "Sağ ol."

"Boş ver." Gözlerini devirdi. "Ben onlara kapıyı açtırayım. Sen de dışarı çık, tabanları yağla, oldu mu?"

Önünde durdum. "Sana borçlu kalacağım Ash. Ciddiyim."

"Borcunu unutturmam." Dönüp arkasına baktı. "Geliyorlar."

Onları ben de hissedebiliyordum. Bir düzine Luxen. Hepsi de erkekti. Ethan Smith de aralarındaydı.

Ash parmak uçlarında yükseldi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve bir süre öyle kaldı. Bana dikkatli olmamı falan tembih etmedi. Bu onun tarzı değildi. "Ben dikkatlerini dağıtırım."

"İleride bir gün sen de birini çok mutlu edeceksin," dedim tüm samimiyetimle.

"Biliyorum." Göz kırpmasıyla dönmesi, kulağımın zarını patlatacak bir sesle feryadı basması bir oldu. "İmdat! Yardım edin! Aklını kaçırmış bu!"

İşte ortalık böyle karıştırılırdı.

Kapı hızla ardına kadar açıldı, ileri atılıp Luxen'i gafil avladım. Onu asılıp kulübenin içine çektim. Çabuk toparlandı, bana bir yumruk salladı. Yana sıçradım, kolunu tuttum, bu sefer ben yumruk attım. Elim çenesiyle buluştu, başı hızla geriye savruldu. Daha yere düşmeden kendinden geçmişti.

Ash'e baktım.

"Git hadi," dedi.

Ona doğru hafifçe başımı salladım, sonra kapıdan dışarı,

serin akşam havasına fırladım. Hızlandım, dizi dizi kulübelerin yanından geçtim, evlerden uzak durarak dosdoğru ormanın yolunu tuttum. Daha yolun yarısını gitmemiştim ki, üstüme doğru gelen bulanık bir beyazlık gördüm.

Beni durdurmaya mı çalışıyorlardı? Avuçlarını yaladıklarıyla kalacaklardı.

Zınk diye durdum, ışık yanımdan hızla geçti, sonra döndü. İnsan şeklindeki ışık tam önüme dikildi. Öyle bir parlıyordu ki, arkasındaki ağaçlar aydınlanıyordu.

Canını yakmak istemiyoruz Daemon.

"Aman ne yazık." Boynumu çıtırdattım. Arkamda birkaç Luxen daha toplanmıştı. "Oysa ben gözünüzün yaşına hiç bakmayacağım."

Önümdeki Luxen kollarını iki yana açtı. *Böyle olmak zorunda değil.*

Başka yolu yoktu. İnsan formumdan kurtulmak, aşırı dar gelen kıyafetleri üstümden atmak gibiydi. Kırmızımsı bir renk, çimenlerin üstüne kan gibi yayıldı. *Hadi, gelin de bitirelim şu işi.*

Bir teki bile duraksamadı.

Ben de duraksamadım.

Parlak uzuvları bulanıklaşan Luxen ileri atıldı. Eğilip kollarının altından geçtim, arkasından fırladım. Kollarını yakaladım, sırtının ortasına tekmeyi yapıştırıverdim. O Luxen devrilince yerini bir diğeri aldı.

Yana çekilip üstüme koşana çelme taktım, sonra da eğildim, suratıma inen tekme kıl payı ıskaladı. Dövüşün fizikselliğini özlemiştim. Hiddetimin, hüsranımın her damlasını yumruklarıma, tekmelerime dökerek üç tanesinin daha hakkından geldim.

Nabız gibi atan bir ışık gölgeleri yararak geçti, dosdoğru bana yöneldi. Eğilip bir yumruğumu yere vurdum. Şok dalgası dışa doğru yayılırken bütün toprak havalandı, Luxen'e çarpıp

onu havaya fırlattı. Ben de sıçradım, etrafıma yoğun, parlak bir ışık saçarak onu yakaladığım sırada gece bir an için gündüze dönüştü.

Döndüm, onu disk gibi fırlattım.

Bir ağaca çarpıp yere düştüyse de, göz açıp kapayana kadar ayağa fırladı. Atıldı; maviye çalan beyaz ışığı bir kuyrukluyıldızın kuyruğu gibi peşinden geliyordu. İnsansı olmayan bir savaş narasıyla, üstüme nükleer güçte bir enerji topu fırlattı.

Ya, böyle oynamak istiyordu demek.

Yana kaçıldım, fırlattığı top hızla yanımdan geçerek kayboldu. Kaynak'a erişip geri çekildim, gücün ta zirveye çıkmasına izin verdim. Sonra ayağımı yere vurdum, bir krater ve yeni bir şok dalgası oluştu, Luxen'i gafil avladı. Kolumu hızla uzatıp Kaynak'ı serbest bıraktım. Elimden mermi gibi fırlayıp tam göğsüne isabet etti.

Yere serildi. Hayattaydı ama eli kolu seğiriyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Daemon?"

Ethan Smith'in duygusuz sesini duyup döndüm. Büyük, insan biçimini kuşanmıştı ve yerde yatan Luxenlerin birkaç metre gerisinde duruyordu. Vücudum saf güçle sarsılıyordu adeta. *Beni durdurmaya kalkışmamalıydılar.*

Ethan ellerini önünde birleştirdi. "Bir insan kız uğruna göz göre göre halkını tehlikeye atmamalısın."

Muhtemelen birazdan ona da ağzının payını vermem gerekecekti. *Bu, seninle konuşacağım bir konu değil.*

"Bizler senin türündeniz Daemon." Bir adım öne çıktı. "Bizimle kalman gerek. Bu insanın peşinden gitmek sadece..."

Elimi uzattığım gibi, arkamdan usulca yaklaşan Luxen'ın gırtlağına yapıştım. Onu döndürdüm, ikimiz de insan formumuza döndük. Gözlerini dehşet bürümüştü. "Ciddi misin sen yahu?" diye homurdandım.

"Eyvah," diye mırıldandı.

Orospu çocuğunu havaya kaldırmamla yere çalmam bir oldu. Ben doğrulurken etrafa taş ve toprak saçıldı. Tekrar Ethan'a baktım.

Büyük'ün beti benzi atmıştı. "Kendi türünle savaşıyorsun Daemon. Affedilmez bir şey bu."

"Senden af dileyen yok zaten. Hiçbir halt istemiyorum senden."

"Aforoz edileceksin," diye tehdit etti beni.

"Bak sana ne diyeceğim," dedim, gözümü yerdeki, kımıldanmaya başlayan Luxen'den ayırmadan geri geri yürüdüm. "Hiç umurumda değil."

Ethan'dan etrafa dalga dalga öfke yayıldı ve neredeyse dingin ifadesi ortadan kayboldu. "O kıza ne yaptığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Ya erkek kardeşinin öbürüne yaptıklarını? İkiniz de bunu kendi başınıza kendiniz sardınız. İşte bu yüzden onlarla karışmayız. İnsanlar beladan başka şey getirmez bize. Ortalığı karıştıracaksın, dikkatleri üstümüze çekeceksin. Buna hiç gerek yok Daemon. Bir insan uğruna, nice şeyi tehlikeye atıyorsun."

"Burası onların gezegeni," deyip kendimi de şaşırttım ama doğruydu. Bunu daha önce Kat de söylemişti. Onun dediklerini tekrarladım. "Burada misafir olanlar biziz, ahbap."

Ethan gözlerini kıstı. "Şimdilik."

Bu sözü duyunca başımı yana eğdim. Bir uyarıda bulunduğunu anlamamak için aptal olmak lazımdı fakat şu anda önceliğim bu değildi. Önemli olan Kat'ti. "Sakın beni izlemeyin."

"Daemon..."

"Ben ciddiyim Ethan. Eğer sen ya da bir başkası peşime düşerse bu seferki kadar yumuşak davranmam, ona göre."

Büyük, alaycı bir ifadeyle güldü. "Kız gerçekten değer mi buna?"

Omurgamdan aşağı buz gibi bir rüzgâr indi. Luxen halkının desteği olmazsa yapayalnız kalacaktım. Hiçbir koloni beni kabul etmeyecekti. Haberler çabuk yayılırdı. Ethan da bunu duyurmak için elinden geleni ardına koymayacaktı. Ne var ki bir an olsun duraksamadım.

"Evet," dedim. "O *her şeye* değer."

Ethan hızla bir nefes aldı. "Burada işin bitti."

"Öyle olsun."

Dönüp ağaçların arsından koşarak evimin yolunu tuttum. Beynimde bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Elle tutulur bir planım yoktu. Kafamda hiçbir şey netleşmemişti ama bazı şeylere ihtiyacım olacağını biliyordum. Bunlardan biri paraydı. Ta Weather Dağı'na kadar onca yolu koşacak değildim. Eve geri dönmek de kolay olmayacaktı zira Dee ile Dawson'ın orada olacağını... ve beni durdurmaya çalışacağını biliyordum.

Bununla birlikte, sarp tepeyi tırmanıp hızlanırken Ethan'ın söyledikleri, plan yapma çabalarıma gölge düşürüyordu. *İkiniz de bunu kendi başınıza kendiniz sardınız.* Öyle miydi gerçekten? Yanıt basitti ve burnumun dibindeydi. Gerek Dawson gerekse ben, sırf ilgi duyduğumuz için o kızları tehlikeye atmıştık. İkimiz de onların yaralanmasını istememiştik ve iyileştirmenin onları mutasyona uğratıp ne insan ne de Luxen olan bir şeye dönüştüreceğini bilmiyorduk. Bununla beraber, risklerin farkındaydık.

Özellikle de ben.

O yüzden daha en başından itibaren Katy'yi uzaklaştırmaya çalışmış, onu Dee'den ve kendimden uzak tutmak için her şeyi göze almıştım. Kısmen Dawson'a olanlar yüzündendi, kısmen de risklerin fazlalığından. Buna karşılık yine de Kat'i bu dünyanın derinliklerine çekmiştim. Elinden tutmuş, onu resmen bunca sorunun ortasına atıvermiştim. Şimdi de başına ne gelmişti.

içimden küfredip gümüşî ay ışığının aydınlattığı bir toprak parçasına bastım, birkaç saniye sonra da ormandan fırladım ve istemsizce yavaşladım.

Gözlerim dosdoğru Kat'in evine gitmişti. Bir mengene sıkıştırıyordu göğsümü sanki.

Ev kıpırtısızdı, karanlıktı. Onun buraya taşınmasından önce, yıllar boyu olduğu gibiydi. Yaşamdan yoksun, ev değil de boş, kapkara bir kabuktu sanki.

Annesinin arabasının yanında durdum, sarsılarak nefesimi salıverdiysem de göğsümde biriken basıncı azaltmaya hiç yaran olmadı. Karanlıkta görülmediğimi biliyordum. SD ya da Daidalos beni bekliyorsa, ele geçirebilirdi. İşimi kolaylaştırırdı öylesi.

Gözlerimi kapadığımda Kat'in evin kapısından üstünde BENİM BLOG'UM SENİN VLOG'UNDAN DAHA İYİ yazılı o tişörtle ve şortuyla çıktığını hayal edebiliyordum... Hele o bacakları...

Kahretsin, ona öküzlüğün dik âlâsını yapmıştım, ona rağmen karşımda geriye adım atmamıştı. Bir saniyeliğine bile.

Evimde bir ışık yandı. Hemen ardından kapı açıldı, Dawson göründü. Kısık sesle salladığı küfrü alıp bana getirdi meltem.

Dawson bin kat daha iyi görünüyordu. Gözlerinin altındaki morluklar neredeyse kaybolmuştu. Biraz kilo almıştı. SD'nin ve Daidalos'un eline düşmesinden önceki haline dönmüş gibiydi. Saçları benimkinden daha uzun, biraz da dağınık olmasa, imkânı yok bizi kimse ayırt edemezdi. Evet, harika görünüyordu. Bethany'yi geri almıştı.

Evet sözlerim acıtıcıydı. Fakat umurumda değildi.

Verandaya adımımı attığım anda bana fırça çekmeye başladı. "İnanamıyorum bu yaptığına. Nasıl çıktın oradan?"

"Asıl sorman gereken, buraya gelene kadar kaç kişinin canına okuduğum." Gergindim, bekliyordum. Dawson kapının ağzını tutmuştu. "Bu konuda benimle tartışma kardeşim. Beni

durduramazsın, bunu sen de biliyorsun."

Bir süre bakıştık, sonra sövüp kenara çekildi. Yanından geçtim, bakışlarım merdivene takıldı.

"Dee uyuyor," dedi elini saçlarının arasından geçirip. "Daemon..."

"Beth nerede?"

"Buradayım," diye yumuşacık bir ses geldi yemek odasından.

Hızla döndüm. Kız adeta gökten zembille inmişti. Ne kadar minyon bir şey olduğunu unutmuştum. İncecikti, peri kızlarını hatırlatıyordu. Bir yığın saçı, bir de sivri, inatçı küçük çenesi vardı. Hatırladığımdan çok daha solgundu benzi.

Ona "Selam," dedim, tekrar kardeşime baktım. "Beth'i burada tutmak mantıklı mı sence?"

Onun yanına gitti, kolunu omzuna attı. "Gitmeyi planlıyoruz. Matthew bizi Pennsylvania'ya, Güney Dağı'nın yakınlarına yerleştirecek."

Başımla onayladım. O dağda hatırı sayılır miktarda kuvarsit vardı ancak bildiğimiz kadarıyla bir Luxen yerleşimi bulunmuyordu.

"Fakat hemen gitmek istemedik," diye ekledi Beth sessizce. Gözleri odada fır dönüyor, ancak herhangi bir şeye odaklanmıyordu. Üstünde Dawson'ın bir tişörtü ve Dee'nin pijama altı vardı. İkisi de üstünden dökülüyordu. "Gitmek pek doğru gelmedi. Birinin burada, Dee'nin yanında olması lazım."

"Ama siz ikiniz için hiç güvenli değil burası," dedim. "Dee'yle Matthew kalabilir."

"Biz iyiyiz, sen merak etme." Dawson başını eğdi, Beth'in alnına bir öpücük kondurdu. Sonra dönüp ciddi gözlerini bana çevirdi. "Koloniyi terk etmemelisin. Eğer polis seni görürse ya da..."

"Polis beni görmeyecek." Kaygılarına hak veriyordum. Kat de ben de kayıp ya da birlikte kaçmış kabul ediliyorduk. Du-

rum buyken ortaya çıkmam kafalarda bir sürü soru işareti uyandırırdı. "Kat'in annesi de."

Pek ikna olmuş gibi değildi. "SD'den de mi çekinmiyorsun?"

Hiçbir şey demedim.

Başını iki yana salladı. "Kahretsin."

Yanındaki Beth huzursuzca kımıldandı. "Onun peşinden gideceksin, değil mi?"

"Hele bir denesin," diye kardeşim söze girdi. Ben hiçbir şey demeyince, küfürleri arka arkaya öyle bir sıraladı ki, düpedüz etkilendim. "Kahretsin Daemon. Neler hissettiğini bu dünyada bir ben bilirim. Fakat yaptığın düpedüz delilik. Hem ciddiyim, nasıl çıkabildin o kulübeden?"

Yürüyüp yanından geçtim, mutfağa yöneldim. Buraya dönünce tuhaf hislere kapılmıştım. Her şey yerli yerindeydi... Gri granit tezgâh, beyaz mutfak aletleri, Dee'nin duvarlara astığı birbirinden korkunç köylü süsleri, meşeden yapılmış ağır mutfak masası.

Masaya baktım. Tıpkı bir serap gibi Kat belirdi... Masanın kenarına ilişmişti. Korkunç bir acı paraladı yüreğimi.

"Daemon?" Dawson beni takip etmişti.

Gözlerimi masadan ayırdım. "Bu konuşmayı daha önce de yaptık. Tekrarlayacak değilim. Birkaç eşyamı almaya geldim, sonra gideceğim." Buzdolabını açıp bir şişe su aldım. Bir yudum içtim, dönüp Dawson'a baktım. Boyumuz aynıydı, o yüzden gözlerimiz aynı hizadaydı. "Ciddiyim. Sakın bu konuda üstüme gelme."

Yüzünü buruşturdu fakat yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Seni vazgeçirmek için söyleyebileceğim bir şey yok mu?"

"Yok."

Geri çekildi, eliyle çenesini ovuşturdu. Arkasında, Beth bir iskemleye oturmuş, kollarını kendine dolamıştı. Bakışları, bizim haricimizde her yerde dolanıyordu.

Dawson mutfak tezgâhına yaslandı. "Ne o, sözümü dinletmek için seni illaki dövmem mi gerekiyor?"

Beth başını hızla kaldırdı. Gülümsedim. "Dene de bir görelim, küçük kardeş."

"Küçük kardeşmiş," diye söylendiyse de, dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. Beth'in rahatladığı ise her halinden belliydi. "Kaç saniye büyüksün ki benden?" diye sordu.

"Yeteri kadar." Su şişesini çöpe attım.

Bir süre sessizlik oldu, ardından "Sana yardım edeceğim," dedi.

"Hayatta olmaz." Kollarımı kavuşturdum. "Yardımını istemiyorum. Hiçbirinizin buna bulaşmasını istemiyorum."

Dişlerini öyle bir sıkmıştı ki, kararlı olduğu anlaşılıyordu. "Hadi oradan. Sen bize yardım ettin. Tek başına yapılmayacak kadar tehlikeli. Eğer inatçılık edip beni nasıl eve hapsettiğini görmezden geleceksen –ki inatçının tekisin– bu işi tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

"Engel olduğum için özür dilerim. Kendini nasıl hissettiğini artık çok iyi biliyorum. Yerinde olsam, eve geldiğim gece o kahrolası tesisi basardım. Bununla beraber, yardım etmene izin vermiyorum. Hepimiz birlikteyken başımıza neler geldi, görmüyor musun? Bir de sizler için telaşlanamam. Senin ve Dee'nin bu olaydan mümkün olduğunca uzak durmanızı istiyorum."

"Ama..."

"Seninle tartışmayacağım." Ellerimi omuzlarına koyup sıktım. "Biliyorum, yardım etmek istiyorsun. Takdir ediyorum. Fakat gerçekten yardım etmek istiyorsan durdurma beni."

Dawson gözlerini kapadı, göğsü bir anda şişerken yüzünü ekşitti. "Bunu tek başına yapman doğru değil. Sen olsan beni bırakmazdın."

"Evet ama bana bir şey olmayacak. Hiç olmaz ki zaten."

Eğildim, alnımı alnına yasladım. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, kısık sesle şöyle dedim. "Beth'e daha yeni kavuştun, benimle bu işe kalkışman doğru olmaz. Onun sana ihtiyacı var, senin de ona. Benim de..."

"Katy'ye ihtiyacın var." Gözlerini açtı ve Weather Dağı'ndaki felaketten bu yana ilk defa bakışları anlayışlıydı. "Anlıyorum seni. Ciddiyim."

"Kat'in de sana ihtiyacı var," diye fısıldadı Beth.

Dawson'la ayrıldık. O, Beth'e döndü. Kız hâlâ masada oturuyor, kucağında duran ellerini hızlı ve birbirini tekrarlayan hareketlerle açıp kapatıyordu.

"Ne dedin bebeğim?" diye sordu.

"Kat'in ona ihtiyacı var." Kirpikleri kalktı, bakışları bize çevrili olduğu halde aslında bize bakmıyordu. "Ona önce bir şeyler anlatacaklar. Kandıracaklar onu. Öyle şeyler yapacaklar ki..."

Odadaki tüm oksijen bir anda çekilivermişti sanki.

Dawson hemen onun yanına gidip çömeldi, böylece kız ona bakmak zorunda kaldı. Dawson onun elini avucuna aldı, dudaklarına götürdü. "Hepsi geçti Beth."

Beth onun hareketlerini neredeyse saplantılı bir şekilde seyrediyordu, fakat gözlerinde tuhaf bir pırıltı giderek büyüyordu. Sanki kayıp uzaklara gidiyordu. Tüylerim diken diken oldu, bir adım öne çıktım.

"O artık Weather Dağı'nda değildir," dedi. Bakışları Dawson'ın omzunun üstüne doğru daldı gitti. "Onu uzaklara götürüp bir şeyler yaptıracaklar."

"Ne yaptıracaklar?" Kendime hâkim olamadan ağzımdan dökülüvermişti soru.

Dawson dönüp bana ters ters baktıysa da, görmezden geldim. "Bu konuyu konuşmak zorunda değilsin bebeğim. Tamam mı?"

Uzunca bir süre geçtikten sonra yanıt verdi. "Onu yanınızda görünce anladım. Ama sizler de anlamış gibiydiniz. Onun varlığı hayra alamet değildi. O da içeride, benimleydi."

Beth'in onu gördüğü zaman verdiği tepkiyi hatırlayıp yumruklarımı sıktım. Onu susturmaya kalkmıştık bir de. "Blake mi?"

Ağır ağır başını öne salladı. "Hepsi de kötü. Istemedikleri halde." Bakışları Dawson'a kaydı, fısıltıyla "Ben de istemedim," dedi.

"Yapma bebeğim, sen kötü falan değilsin." Bir elini kızın yanağına koydu. "Hem de hiç değilsin."

Beth'in alt dudağı titriyordu. "Korkunç şeyler yaptım. Hayal bile edemezsin. Kaç kişiyi öldür..."

"Fark etmez." Dizlerinin üstüne çöktü Dawson. "Hiçbiri önemli değil."

Kız titredi, sonra başını kaldırıp gözümün içine baktı. "Bunları Katy'ye yapmalarına izin verme. Onu değiştirecekler."

Ne kıpırdayabiliyordum ne de nefes alabiliyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Beni değiştirdiler. Gözlerimi kapadığımda suratlarını görüyorum... Hepsinin. Ne yaparsam yapayım çıkmıyorlar aklımdan. Artık *içimdeler.*"

Ulu Tanrım...

"Bana bak Beth." Dawson onun yüzünü tutup kendine baktırdı. "Artık orada değilsin. Burada, benimlesin. Biliyorsun, değil mi? Hadi, bana bak. İçinde hiçbir şey yok."

Kız başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Anlamıyorsun. Sen..."

Geri çekildim, meseleyi halletmeyi kardeşime bıraktım. Yatıştırıcı, alçak bir sesle konuştu onunla. Fakat Beth sustuğunda öne doğru bakıyor, başını iki yana ağır ağır sallıyordu. Gözleri ve ağzı ardına kadar açıktı. Gözlerini kırpmıyor, ben ya da Dawson orada değilmişiz gibi davranıyordu.

Evde kimse yok, diye düşündüm.

Dawson onu etkileyen şeyi atlatması için konuşurken, korku ama gerçek ve sahici bir korku damarlarımı dondurdu. Beth'in solgun yüzüne düşen saçları geriye atarken kardeşimin yüzünde gördüğüm acı, ciğerimi yakmıştı. O anda en büyük dileği Beth'in yerini alabilmek gibiydi.

Arkamdaki tezgâhı sımsıkı kavradım, bakışlarımı kaçıramadım.

Ben de pekâlâ aynı duruma düşebilirdim. Tek fark, bağrıma bastığım, gerçekliğe dönmesi için dil döktüğüm kişi Beth değil, Kat olacaktı.

KAKTÜS TEAM

4

Katy

Kafamın o haline rağmen, üstüme başıma temiz bir şeyler giymek gibi normal işler yapabildiğime şaşırmıştım doğrusu. Siyah bir eşofman altı ve gri, pamuklu tişört. Bunların, hatta iç çamaşırlarımın bile sanki üstüme göre dikilmiş gibi oturması çok rahatsız ediciydi.

Geleceğimi önceden biliyor gibiydiler.

İç çamaşırlarımın durduğu dolabı karıştırıp hangi boy giydiğimi öğrenmişlerdi sanki.

Kusmak istiyordum.

Kafamı buna takmak yerine –ki taksam kesinlikle çıldırır, sonra yüzüme önce oniksi sonra buzlu suyu yediğimle kalırdım– dikkatimi yine hücreme verdim. Yo, pardon. Dr. Roth *odan* demişti orası için.

Otel odası büyüklüğündeydi, herhalde 30 metrekare kadar vardı. Fayans döşeli yerler çıplak ayaklarımın altında buz gibiydi. Ayakkabılarımın nerede olduğunu inanın hiç bilmiyordum. Duvara dayalı büyük boy bir yatak, hemen yanı başında bir komodin, bir gardırop, yatağın ayakucuna, duvara monte edilmiş bir de televizyon vardı. Tavanda acı verici korkunç sı-

vah noktalar bulunsa da, odada su hortumu yoktu.

Yatağın karşısında bir de kapı vardı.

Ağır ağır kapıya yaklaştım, parmak uçlarımla dikkatlice itt im. Bir yandan da üstüme oniksten yapılmış bir ağ falan düşecek diye korkuyordum.

Düşen olmadı.

Bir kapısı daha olan bir banyoydu burası. Diğer kapısı kilitliydi.

Gerisin geri odama döndüm.

Hücreme yaptığım yolculuk pek manzaralı olmamıştı. Uyandığım odadan çıkıp dosdoğru asansöre binmiştik, asansörün kapısı da tam hücremin karşısına açılmıştı. Benimki gibi kaç oda olduğunu görmek için koridora bakmaya bile fırsatım olmamıştı.

Eminim daha bir sürü vardı.

Gece mi, gündüz mü, saat kaç bilemiyordum. O yüzden yatağa tırmanıp kahverengi battaniyeyi tekrar üstüme aldım. Geriye gidip sırtımı duvara yaslandım, bacaklarımı da göğsüme doğru çektim. Battaniyeyi boynuma kadar örttüm, yüzüm kapıya bakacak şekilde oturdum.

Yorulmuştum, parmağımı kaldıracak halim yoktu. Gözlerim kapanıyor, oturdukça vücudumun her yanı sızlıyordu ama uykuya dalarım diye de ölesiye korkuyordum. Ya ben uyurken içeri biri girerse? Göz ardı edilecek şey değildi. Kapı dışarıdan kilitliydi, yani insaflarına kalmıştım.

Sızıp gitmemek için, kafamda birbirini kovalayan bin bir tilkiye odaklandım. Dr. Roth da Tanrı bilir kaç yıl önce başlayan o savaşın ardında Luxenlerin olduğuna dair, muğlak bir şeyler söylemişti. Öyle bile olsa ne fark ederdi ki artık? Bence bir şeyi değiştirmezdi. Yeni Luxen nesli, atalarının planladıklarından öyle uzaktı ki. Adamın bu konuyu niye açtığını bile anlamamıştım. Cahilliğimi yüzüme vurmak mıydı maksadı?

Yoksa başka bir şeyler mi vardı? Ya Bethany? Çok mu tehlikeliydi gerçekten?

Başımı olumsuz anlamda salladım. Değil binlerce, yüzlerce yıl önce savaş başlatmış olsalardı bile, Luxenlerin kötü olduğu anlamına gelmezdi ki bu. Bethany tehlikeliyse bunun, ona yaptıklarıyla ilgili olması kuvvetle muhtemeldi. Beni kendi saflarına katmalarına izin vermeyecektim ama ne yalan söyleyeyim, dedikleri huzurumu kaçırmıştı.

Zihnimi meşgul eden başka sorular da vardı. Burada beni ne kadar tutmayı planlıyorlardı? Okulum ne olacaktı, ya annem? Carissa geldi aklıma. Onu da mı böyle bir yere getirmişlerdi. Onun mutasyona uğramasının nedenini, nasılını hâlâ bilmiyordum. Luc, o inanılmaz derecede zeki ve biraz da ürkütücü küçük melez Weather Dağı'na sızmamıza yardım etmiş, Carissa'ya olanları asla öğrenemeyebileceğimi de söylemişti. Adım gibi biliyordum ki katlanamazdım buna. Carissa'nın yatak odamda ne aradığını ve kendini neden imha ettiğini hiç bilmemeye dayanamazdım. Ya benim de akıbetim onun gibi, hükümetin kaçırdığı nice melez gibi olursa, annem ne yapardı?

Bu sorulara verecek yanıtım olmadığından nihayet zihnimin gitmek istediği ancak onu alıkoymak için deli gibi uğraştığım o yöne gitmesine izin verdim.

Daemon'a.

Nefesimi bırakırken gözlerim kapandı. Onu kafamda canlandırmama gerek bile kalmamış, yüzünün parçaları birleşerek mükemmel şekilde tamamlanmıştı.

Geniş elmacıkkemikleri, dolgun ve her dem anlamlı dudakları, cilalı zümrütleri andıran, anormal parlaklıktaki enfes yeşil gözleri. Biliyordum ki hatıralarım ona hakkını veremiyordu. Onda, daha önce gerçek hayatta hiç görmediğin, ancak sevdiğim kitaplarda okuduğum türden, erkeksi bir güzellik vardı.

Oh, kitapları da özlemiştim şimdiden.

Daemon gerçek formunda akıl almazdı. Luxenlerin hepsi nefes kesici güzellikteydi. Saf ışıktan yapıldıkları için onlara bakmak büyülüyordu insanı, bir yıldıza yakından bakmak gibiydi.

Daemon Black yatağın ters tarafından kalkmış bir kirpi gibi huysuz olabiliyordu ama o dikenli zırhın altında tatlı, korumacı ve son derece özveriliydi. Hayatının büyük kısmını ailesini ve türünü korumaya adamış, kendini hiçe sayarak sürekli tehlikelerle yüzleşmişti. Ben devamlı kendine hayran bırakıyordu. Gerçi hep öyle olmamıştı.

Bir gözyaşı damlası serbestçe kayıp gitti yanağımdan.

Çenemi dizlerime dayadım, yüzümdeki ıslaklığı sildim. Ne olur Daemon iyi olsun diye dua ettim... Olabildiği kadar. Bir başka deyişle, Matthew, Dawson ve Andrew ona hâkim olabilsin, yapmak istediği şeyi yapmasına izin vermesinler diye. Ne istediğini biliyordum; durumlarımız farklı olsaydı ben de aynısını isterdim.

Onu istiyordum, bana sarılmasına ihtiyacım vardı ancak burası, Daemon'ın gelmesini istediğim son yerdi. Dünyadaki son yer.

Kalbim sızlayarak, aklıma güzel şeyler, daha iyi şeyler getirmeye çabaladım. Fakat hatıralar yeterli değildi. Büyük olasılıkla onu bir daha göremeyecektim.

Sımsıkı yumduğum gözlerimden yaşlar döküldü.

Ağlamak hiçbir şeyi çözmüyordu fakat yorgunluktan ölecek haldeyken kendime söz geçiremiyordum. Gözlerimi açmadım, o karmakarışık, şiddetli duygular tekrar çıktıkları yerden, boğazımdan aşağı inene kadar saydım.

Birdenbire irkilerek uyandım. Kalbim küt küt atıyordu, dilim kurumuş, damağıma yapışmıştı. Hangi ara uyuduğumu hatırlamıyordum ama sızmış olmalıydım. Derin bir nefes al-

maya çabalarken tenimde tuhaf bir karıncalanma hissettim. Kâbus falan mı görmüştüm yoksa? Hatırlamıyordum ama bir şeyler yolunda değildi. Uyku mahmuru halde battaniyeyi yere fırlatıp karanlık hücreyi kolaçan ettim.

Kapının yanında, köşede, karanlıktan da karanlık ve yoğun bir gövde olduğunu görünce vücudumdaki her kas katılıp kaldı. Tüylerim diken diken oldu. Ciğerlerimdeki hava dondu, korku buzlu pençelerini karnıma saplayıp beni yerime mıhladı.

Yalnız değildim.

Gölge hızla hareket edip duvardan ayrıldı. İçgüdülerim Arum diye haykırıyordu, ben de bakmadan elimi opal kolyeme attım, ancak artık orada olmadığını çok geç fark ettim.

"Hâlâ kâbus görüyorsun," dedi gölge.

Tanıdık sesi duyunca korku yerini öfkeye bıraktı. Öyle büyük bir öfkeydi ki bu, tadı akü asidi gibiydi. Daha ne oluyor diyemeden ayağa fırlamıştım.

"Blake," dedim tükürürcesine.

Katy

Kafamda bir şalter attı, çok daha ilkel ve saldırgan bir şey dizginleri eline aldı. O korkunç, moral bozucu ihanet hissini tattım. Yumruğumu savurdum, Blake'in sanırım elmacıkkemiğine isabet ettirdim. Kız yumruğu falan da değildi hani. Ona karşı hissettiğim nefreti ve birikmiş kini son damlasına kadar o yumrukta toplamıştım.

Yumruğu yiyince irkilerek bir çığlık attı, ben ise parmak eklemlerimde feci bir acı duydum. "Katy..."

"Seni piç kurusu!" Var gücümle bir yumruk daha indirdim, bu sefer çenesine geçirdim yumruğumu.

Tekrar acıyla homurdandı, sendeleyerek geri geri gitti. "İsa aşkına."

Dönüp yatağın yanındaki gece lambasını kaptım, kaptığım anda birden tavandaki ışık yandı. Nasıl olduğunu anlayamamıştım. Güçlerim burada işe yaramıyorsa, Blake'inkilerin de yaramaması gerekirdi. Ani aydınlık gafil avlamıştı beni. Blake de bunu fırsat bildi.

Atıldı, beni zorla lambadan uzaklaştırdı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyarıda bulundu.

"Defol git." Bir yumruk daha salladım.

Yumruğumu yakalayıp elimi büktü. Kolumdan yukarı feci bir acı yükseldi, şaşırıp bir çığlık attım. Beni tutup döndürdü, ben de tekme attım. Kolumu bıraktı, diz darbemden ucu ucuna kurtuldu. "Saçmalıyorsun," dedi ela gözlerini kısarak. Gözlerindeki yeşil benekler öfkeyle çalkalanıyordu.

"Bizi sattın."

Blake omuz silkti, ben de tekrar aklımı kaçırdım.

Ninja gibi üstüne atladım ama uyduruk bir Ninja gibi, çünkü saldırımı zahmetsizce atlattı. Sol bacağım yatağa vurdu ve bir sonraki saniye Blake sırtıma çullandı. Ciğerlerim boşaldı, öne yıkılarak yatağa çarptım; yatak da duvara çarpıp geri geldi.

Yatağa dizleriyle basarak omuzlarımdan tuttu, beni sırtüstü yatırdı. Kollarına vurdum, küfrettim. Geriye çekilip bir yumruk daha attım.

"Kes şunu," diye homurdanıp bileğimi tuttu. Göz açıp kapayana kadar diğer bileğimi de yakalamıştı. Kollarımı kaldırıp başımın üstünde birleştirdi, sonra yüzünü yüzüme yaslayıp alçak sesle konuştu. "Şuna bir son ver Katy. Her yer kamera dolu. Sen onları görmüyorsun ama onlar izliyor seni. Şu anda da görüyorlar. Işıklar kendiliğinden mi yandı sandın? Sihir falan değil. Bu odayı tavana kadar *oniksle* dolduracaklar. Seni bilmiyorum ama ben hiç de iple çekmiyorum bunu."

Onu üstümden atmaya çalıştım ancak ağırlığını değiştirdi, dizleriyle bastırıp bacaklarımı hapsetti. Panik ağır ağır içimde süzülüyor, nabzımı hızlandırıyordu. Ağırlığını üstümde hissetmek hiç hoşuma gitmemişti. Geceleri evime gizlice girip yanımda yatmasını hatırlatmıştı... beni uyurken izlemesini. Midem birden bulandı, paniğin pençesine düştüm. "İn üstümden!"

"Emin değilim. Bana tekrar vuracaksın büyük ihtimalle."

"Vuracağım zaten!" Kalçalarımı iki yana kıvırdım ama Bla-

ke kıpırdanmadı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kalp krizi geçirip kalacağımdan emindim.

Blake beni hafifçe sarstı. "Sakinleşmen lazım. Canını yakmayacağım. Tamam mı? Güvenebilirsin bana."

Gözlerimi koca koca açıp boğuk bir kahkaha attım. "Sana mı güveneceğim? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Başka seçeneğin yok ki." Bronz rengi saçları alnına dökülmüştü. Genellikle saçları fiyakalı bir şekilde dağınık olurdu ama bugün jölesiz kalmıştı anlaşılan.

Ona tekrar vurmaya yeltendim ve elinden kurtulmaya uğraştım ancak boşunaydı. "Yüzünü dağıtacağım senin!"

"Seni anlıyorum." Üstüme iyice çöktü, gözlerini kıstı. "Tamam, ilişkimiz çok tutarlı değildi ama..."

"Bizim ilişkimiz falan yok. Hiçbir şeyimiz yok, anladın mı!" Soluk soluğa, adalelerimin titremesini durdurmaya çalıştım. Bir süre gözünü dikip bana baktı. Burun delikleri kabarmış, yüzüne acımasız bir ifade yerleşmişti. Bakışlarımı kaçırmak istiyordum ama bu bir zayıflık ifadesiydi ve şu anda dışarı yansıtabileceğim en kötü şeydi. "Nefret ediyorum senden." Söylemenin bir faydası olmasa da, hiç değilse kendimi iyi hissettirmişti.

Şöyle bir irkildi; konuştuğunda sesi belli belirsiz bir fısıltı gibiydi. "Sana yalan söylemeyi hiç istemiyordum ama başka çarem de yoktu. Sana söylediklerimi hemen Daemon'a ve diğer Luxenlere yetiştirecektin. Buna da izin veremezdim. Daidalos da veremezdi. Bu olaydaki kötü adamlar bizler değiliz."

Başımı iki yana salladım. Bir yandan akıl almaz derecede kızmıştım, diğer yandan şaşırıp kalmıştım. "*Tabii ki* siz kötüsünüz! Tuzağa düşürdünüz bizi! Ta en başından beri hepsi bu noktaya gelmek içindi. Sen de onlara maşa oldun. Nasıl yapabildin bunu?"

"Yapmamız gerekiyordu." Öfke yaşları birikmişti gözlerim-

de. Sesim titremesin diye var gücümle uğraşıyordum. "Chris meselesinin doğruluk payı var mıydı? Onu buradan çıkarmak istiyor muydun?"

Epey bir süre konuşmadı.

"Ne zaman istese Chris'i salıverirlerdi. Onun rızası dışında burada tutulduğu hikâyesi, adı üstünde, bana yakınlık hissedesin diye uydurulmuş bir hikâyeden ibaretti."

"Seni orospu çocuğu," diye tısladım.

"Mutasyonun işe yarayıp yaramadığını görmem için *gönderildim*. Amcamla Dr. Michaels'ın ne planladığını bilmiyorlardı. Fakat mutasyonun başarılı olduğunu öğrenince, mutasyonun ne kadar güçlü olduğunu ve bundan kimin sorumlu olduğunu öğrenmek istediler. İşte, senin ve Daemon'ın... gitmeme izin verdiğiniz o geceden sonra, o yüzden döndüm."

O geceki merhametimiz tabutumuza son çiviyi çakmıştı. Ne kadar da ironikti. Gözlerini oyasım geliyordu.

Ağır ağır nefesini verdi. "İkinizin de buna dayanacak kadar güçlü olmanızı istedik. Dawson'ın Beth'i kurtarmak için geri geleceğini biliyorlardı ama senin de ne kadar ilerleyebileceğini görmek istediler."

"Buna mı?" diye fısıldadım. "*Bu* dediğin nedir ki?"

"Gerçeğe, Katy. Asıl gerçeğe."

"Sanki sen gerçekten çok anlarsın da." Onu üstümden atmak için vücudumu döndürdüm. Yine sövdü, beni bileklerimden çekerek ayağa kaldırdı ve yataktan aşağı indirdi. Beni banyoya doğru sürüklerken çıplak ayaklarım parkelerin üstünde kaydı. "Ne yapıyorsun sen?"

Dişlerini sıkarak, "Bana kalırsa biraz serinlemen lazım," diye yanıtladı.

Tüm gücümle ayağını yere bastıysam da, topuklarımı acıtmaktan başka faydası dokunmadı. Banyoya girince beni lava-

boya doğru savurdu, ağırlığımı yana kaydırdım. Tam üstüne atılacaktım ki, geriye itti beni.

Kollarımı savurarak duşun alçak eşiğine takıldım, kıçımın üstünde içeri düştüm. Belkemiğimden yukarı feci bir acı yükseldi.

Blake öne atıldı, bir eliyle omzuma mengene gibi yapıştı, el yordamıyla kenara uzandı. Bir an sonra duş başlığından buz gibi su fışkırdı.

Çığlık çığlığa ayağa kalkmaya çalıştım, ancak diğer eli omzumun üstüne indi, hareket etmemi engelleyip soğuk suyla sırılsıklam ıslanmamı sağladı. Boğulacak gibi öksürüyor, çırpınıyordum. "Çıkar beni buradan!"

"Beni dinlemeye hazır olunca."

"Hangi yüzle konuşacaksın!" Sürekli akan su yüzünden ıslak elbiselerim tenime, saçlarım yüzüme yapışmıştı. Beni boğmaya çalıştığından korkup yüzünü tırmalamaya çalıştım fakat vurup ellerimi uzaklaştırdı.

"Şimdi beni iyi dinle." Çenemi sımsıkı tutup parmaklarını yanaklarıma gömdü, beni yüzüne bakmaya zorladı. "İstediğin kadar kız bana. Benimle hiç tanışmasaydın da burada olmayacak mıydın sanki? Olmayacaktım diyorsan aklını kaçırmışsın. Daemon seni mutasyona uğrattığı anda kaderin belirlendi. Birine kızacaksan ona kız. Seni bu duruma *o* soktu."

Öyle şaşırmıştım ki, kıpırdayamadım bile. "Kafayı yemişsin sen. Bunlardan Daemon'ı mı sorumlu tutuyorsun? Hayatımı kurtardı o. O olmasa..."

"Daemon, sürekli izlendiğini bile bile seni mutasyona uğrattı. Aptal değil ya. SD'nin er ya da geç öğreneceğini biliyordu mutlaka."

Oysa ben dönüşene kadar melez diye bir şeyin varlığından ne Daemon haberdardı ne de ailesi. "Senden de bu beklenirdi Blake. Her şey başkasının suçu zaten."

Gözlerini kıstı, gözlerindeki yeşil noktalar koyulaştı. "Anlamıyorsun."

"Haklısın." Vurup ellerini ittim yüzümden. "*Asla* da anlamayacağım."

Geriledi, ben duştan çıkarken başını iki yana salladı. Uzanıp suyu kapattı, bir havlu alıp bana attı. "Sakın bir daha bana vurmaya kalkma."

"Bana ne yapayacağımı söyleme." Havluyla elimden geldiğince kurulandım.

Yumruklarını sıktı. "Bak, seni anlıyorum. Kızgınsın bana. Aman ne güzel. Şimdi bunu bir yana bırakalım çünkü dikkatini vermen gereken daha önemli şeyler var."

"Bir yana mı bırakayım?" Bu havluyla boğacaktım onu.

"Evet." Kapalı kapıya yaslandı, ihtiyatla süzdü beni. "Neler olduğunu hiç bilmiyorsun Kat."

"Bana bir daha öyle deme." Kendimi öfkeli ve işe yaramaz hissederek üstümü başımı sildim.

"Yeterince sakinleştin mi? Konuşmamız gerekiyor, kulağını iyice açıp dinlemelisin. İşler sandığın gibi değil. Keşke sana daha önce anlatabilseydim gerçeği ama yapamazdım. Fakat artık serbestim."

Başımı şaşkınlıkla iki yana sallarken boğuk bir kahkaha attım.

Yaklaşırken gözlerini kıstı. Onu ikaz etmek için şöyle bir dikleştim, o da daha yakına sokulmadı. "Bir konuyu netleştirelim. Daemon bir yerlerde kapalı olsaydı herkesi, hatta bebek İsa'yı bile bir otobüsün altına atmaktan çekinmezdin. Benim de öyle yaptığımı düşünüyorsun. O yüzden benden farklıymışsın gibi davranma."

Yapar mıydım böyle bir şeyi? Evet, yapardım fakat aramızda şöyle bir fark vardı. Blake bana çok yalan söylemişti, bana

rağmen kabul görmeyi, affedilmeyi bekliyordu. Bana kalırsa dünyanın en saçma şeyiydi bu.

"Yaptıklarını telafi edebileceğini mi sanıyorsun? Sanıyorsan yanılıyorsun. Edemezsin. Canavarın tekisin sen Blake. Nefes alan, yaşayan, gerçek bir canavar. Niyetin ne olursa olsun, gerçek ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek."

Sabit bakışlarında bir anlık bir rahatsızlık kıvılcımı gördüm.

Duvardaki havlu askısını yerinden söküp gözüne sokmamak için tüm irademi kullanıyordum. Havluyu bir yana fırlattım. Zangır zangır titrememin asıl sebebi ıslak kıyafetlerimden sızan soğuk değil, öfkeydi.

Kendini itip kapıdan uzaklaşınca, kendimi savunmaya hazırlanıp bir adım geriledim. Kaşlarını çattı. "Buradaki kötü adamlar Daidalos'takiler değil," dedi. Banyonun kapısını açıp çıktı. "Orası kesin."

"Hangi yüzle bunu söyleyebiliyorsun sen?"

Yatağıma oturdu. "Aklından geçenleri biliyorum. Onlarla savaşmak istiyorsun. Onu da anlıyorum. Ciddiyim. Sana hemen her konuda yalan söylediğimi de biliyorum ama kendi gözünle görmeden gerçeğe inanamazdın. Bir kez gördün mü her şey değişecek."

Bu dünyada bana gösterebilecekleri hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi ama bu konuda onunla tartışmanın boşuna olduğunun da bilincindeydim. "Üstüme kuru bir şeyler giymem gerek."

"Ben beklerim."

Ona dik dik baktım. "Ben giyinirken burada durmana izin vermem."

O da ters ters bakarak karşılık verdi. "Banyoda giyin o zaman. Kapıyı da arkandan kapa. Namusun güvende." Sonra da

göz kırptı. "O konuda bir değişiklik yapmak istiyorsan orası ayrı tabii. Burası bazen çok sıkıcı oluyor da."

Malum yerini tuttuğum gibi koparasım geldi. Ağzımdan dökülen sözler benimdi. Yüreğimden kopmuştu. *İnanıyordum* bu sözlere.

"Seni er ya da geç öldüreceğim," diye söz verdim.

Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verirken yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Sen de birilerini öldürdün Katy. Başkasının canını almak nasıl bir şeydir, bilirsin. Bununla beraber, katil değilsin sen. Öylece öldüremezsin." Hızla nefes aldığımı gördü, bilgiç bir tavırla baktı. "En azından şimdilik."

Yumruklarımı sıkıp arkamı döndüm.

"Dediğim gibi, bizler kötü adam değiliz. Kötü olanlar Luxenler. Yalan söylemediğimi göreceksin. Dünyamızı ele geçirmelerini önlemek için buradayız."

6

Katy

Blake'le birlikte hücremden çıktığımız anda asker üniformalı iki kişi etrafımızı sardı. Biri Archer'dı. Onun tanıdık yüzünü görmek hiç de rahatlatmamıştı beni. O da, diğer adam da tepeden tırnağa silahlıydı.

Beni ve Blake'i asansöre doğru ittekliler. Başımı uzatıp çevremi görmeye çalıştım. Benimki gibi birkaç kapı vardı ve tıpkı Weather Dağı'ndaki koridora benziyordu. Birden ağır bir el sırtıma inip beni irkiltti.

Archer'dı bu.

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı. Sonra kendimi asansörde, onunla Blake arasına sıkışmış halde buldum. O kadar yakındık ki onlara çarpmadan, enseme yapışmış soğuk ve nemli saçları bile düzeltemiyordum.

Archer öne eğildi, devasa vücudu yüzünden göremediğim bir düğmeye bastı. Buranın kaç katlı olduğunu bile bilmediğimi fark edip yüzümü astım.

Aklımı okumuşçasına başını eğip bana baktı Blake. "Şu anda yerin altındayız. Yukarıdaki iki katı saymazsak üssün büyük kısmı yer altında. Sen yedinci katta kalıyorsun. Altıncı ve yedinci katlar... şey, misafirler için."

Bunu bana neden söylediğini merak ediyordum doğrusu. Üssün yerleşimi önemli bir bilgiydi. Daha şimdiden *onlardan* biriymişim gibi bu bilgiyi paylaşıyordu benimle. "Tutuklular mı demek istedin?"

Yanımdaki Archer kaskatı oldu.

Blake duymazdan geldi.

"Beşinci katta asimile edilen Luxenler kalıyor."

En son Luxenler Daemon ve ailesi gibi, bundan on sekiz yıl önce gelmişti. O yüzden neden hâlâ birilerini asimile ettiklerine kafam basmadı. Tahminim, bunların şu ya da bu nedenden ötürü insanlarla yaşamaya "ayak uyduramayan" Luxenler olduğuydu. Ürperdim.

Yeraltı ha? Yerin altında olduğumu düşündükçe afakanlar basıyordu. Ölüp de gömülmek gibiydi.

İte kaka aralarından çıktım, derin bir nefes alıp geri geri gittim. Blake bana tuhaf tuhaf baktıysa da, elini omzuma koyup beni öne çıkaran Archer oldu. Sanki görünmez bıçağımla ninja gibi sırtlarından bıçaklayacaktım.

Asansör durdu, kapılar kayarak açıldı. Taze ekmeğin, pişmiş etin kokusunu hemen aldım. Midem kükreyerek hayata döndü, trol misali homurdandı.

Archer tek kaşını kaldırdı.

Blake ise güldü.

Yanaklarım alev alev olmuştu. Eh, utanç ve gurur duygularımın hâlâ yerinde olduğunu bilmek güzeldi.

"En son ne zaman yemek yedin sen?" diye sordu Archer. Onunla ve Dr. Roth'la bir araya geldiğimden bu yana ilk kez konuşuyordu.

Duraksadım. "Ben... Bilmiyorum ki."

Kaşlarını çattı, geniş ve ışıl ışıl koridora çıktığımızda başımı çevirdim. Gerçekten de, ne bugünün günlerden ne olduğu-

nu biliyordum ne de buraya geleli kaç gün olduğunu. Yemeği koklayana kadar acıkmamıştım bile.

"Dr. Roth'la görüşeceksin," dedi Blake, sola doğru yürüyerek.

Omzumdaki el sıkılaştı, silkinip atmak istiyordum ama kımıldamadan durdum. Archer altı saniyede boyun kırmayı biliyor gibiydi. Blake'in bakışları Archer'ın eliyle yüzü arasında gidip geldi.

"Önce bir şeyler yiyecek," dedi Archer.

Blake itiraz etti. "Doktor bekliyor, o yüzden..."

"Birkaç dakika daha bekleyebilirler, kız bir şeyler yesin."

"Sen bilirsin." Blake, benim değil senin sorunun, dercesine elini salladı. "Ona söylerim."

Archer beni sağa yönlendirdi. O an farkına vardım ki diğer asker Blake'le gitmişti. Yürümeye başladığımızda, bir an için dünya fırıl fırıl döndü. Archer tıpkı Daemon gibi yürüyor, uzun, hızlı adımlar atıyordu. Bir yandan ona yetişmeye çabalıyor, bir yandan da bu yerle ilgili her türden detayı kafama kazıyordum. Elime pek bir şey geçmemişti. Her şey beyazdı ve raylara monte edilmiş parlak lambalarla aydınlatılıyordu. Sonu gelmez koridorun her iki yanına birbirinin aynısı kapılar diziliydi. Kapalı kapıların ardındaki konuşmaların uğultusu varla yok arasıydı.

Yemek kokusu giderek kuvvetlendi, sonra çift kanatlı cam kapıların önüne geldik. Kapıyı boştaki eliyle açtı Archer. Kendimi gayet sıradan görünümlü bir yemekhaneye değil de, okul müdürünün odasına götürülüyormuş gibi hissediyordum.

Üç sıra halinde temiz, kare masalar dizilmişti. Öndeki masaların birçoğu doluydu. Archer beni bulduğu ilk boş masaya götürdü, omuzlarımdan bastırarak oturttu. Böyle itip kakılmaktan pek hazzetmediğimden dönüp ona ters ters baktım.

"Bir yere ayrılma," dedi, sonra topuklarının üstünde döndü.

Nereye gideceğimi sanıyordu ki? Onu izledim, kısa yemek kuyruğuna girdi.

İstesem koşup kaçabilirdim. Bu olasılığı düşününce midem altüst oldu. Yukarıda kaç kat olduğunu biliyordum. Odayı kolaçan edince hevesim kursağımda kaldı. O rezil, küçük siyah noktalar her yerdeydi ve kameraları saklama zahmetine bile girilmemişti. Muhtemelen şu an bile birileri gözetliyordu beni.

Laboratuvar önlüklü, üniformalı erkek ve kadınlar ortalıkta dolaşıyordu ama bana en fazla şöyle bir göz ucuyla bakmışlardı. Huzursuzca, baston yutmuş gibi oturuyor, kaçırılmış ve ödü patlayacak kadar korkmuş gençleri görmeye ne kadar alışkın olduklarını merak ediyordum.

Herhalde bilmesem daha iyiydi.

Onları durdurmak için buradayız.

Blake'in söylediklerini hatırlayınca apışıp kaldım. Kimi durdurmak için? Luxenler nasıl kötü olabilirdi? Bir yandan neyi kastettiğini anlamak istiyor bir yandan da ağzından çıkan tek söze inanmamak gerektiğini düşünüyordum; kararsız kalmıştım.

Archer bir elinde pastırmalı yumurta dolu bir tabak, diğer elinde karton kutuda sütle geri geldi. Tek kelime etmeden önüme koydu, sonra bir plastik çatal uzattı.

O karşıma otururken ben de tabağa baktım. Ağır ağır uzanırken boğazım düğümlendi, elim çatalın üstünde, havada kalakaldı. Birden aklıma Blake'in burada geçirdiği günleri anlatışı gelmişti. Her şeyin oniksle kaplı olduğunu söylemişti. Doğru muydu acaba? Çatalın zararsız olduğu ortadaydı ve artık kime inanacağımı bilemez durumdaydım.

"Hadi, al," dedi.

Plastik çatalı kavradım, canım yanmayınca rahatlayıp içimi çektim. "Teşekkür ederim."

Bana baktı, yüz ifadesinden anlaşılıyordu ki ona ne için te-

şekkür ettiğimi şu kadarcık olsun anlamamıştı. Ben de merak etmiyor değildim hani. İnceliği şaşırtmıştı beni. En azından ben incelik olarak yorumlamıştım hareketini. Blake ve diğer adam gibi davranabilir, açlıktan ölüyor olmamı umursayabilirdi halbuki.

Yemeğimi hızla yedim. Durum o kadar acayipti ki. Hiç konuşmuyor, gözlerini bir an olsun üstümden ayırmıyordu. Her an bir üçkâğıt çevirmemi bekliyordu sanki. Plastik bir çatal ve tabakla ne yapmamı bekliyorduysa. Bir seferinde bakışları sol yanağıma doğru kaydıysa da, neye baktığını bilemedim. Hazırlanırken aynada kendime bakamamıştım.

Yemeğin tadı talaş gibiydi, çiğnemekten de çenem sızlamıştı ama kendimi toplamam gerektiğini düşünüp tabağımı silip süpürdüm.

Bitirince, tabakla çatalı masada bıraktık. Archer elini yine omzuma koydu. Dönüş yolculuğumuz sessizlik içinde geçti, yalnız bu sefer koridor biraz daha kalabalıktı. Kapalı bir kapının önünde durduk. Çalmadan açtı.

Tıbbi araç gereçlerle dolu bir oda daha.

Beyaz duvarlar. Dolaplar. Tepsi tepsi tıbbi alet edevat. Bir de masa... *jinekolojik muayene için* olanından hem de.

Geri geri gittim, başımı iki yana sallıyordum bir yandan. Bakışlarım Dr. Roth ile plastik bir iskemleye oturmuş olan Blake arasında gidip geldi. Diğer adam ortalıkta yoktu.

Archer'ın eli daha bir sıkı kavradı, daha kapıdan çıkamadan durdurdu beni. "Sakın," dedi sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Kimse dün olanlar tekrarlansın istemiyor."

Başımı hızla ona çevirdim, gözlerimi masmavi gözlerine diktim. "Bunu yapmak istemiyorum."

Gözünü kırpmadı bile. "Seçim şansın yok."

Söyledıklerini kavrayınca gözüme yaşlar doluştu. Doktora

ve Blake'e baktım. Blake bakışlarını kaçırdı. Çenesinde bir kas seyirdi. Çaresizliğim sille gibi indi yüzüme. O ana kadar aklım neredeydi bilemiyordum. Etrafımda ve *bana* olan bitenler üzerinde söz hakkım var sanmıştım.

Dr. Roth genzini temizledi. "Bugün nasılsın Katy?"

Gülmeye çalıştım, çatlak bir ses çıktı ağzımdan. "Sence?"

"Giderek alışacaksın." Yana çekildi, masaya çıkmamı işaret etti. "Özellikle de bu iş bitince."

Göğsüm sıkışıyordu, iki yanımdaki ellerimi sıkıp açıyordum. Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim ama geçirmeme saniyeler kaldığından emindim. "Onları içeride istemiyorum." Hızlı ve rahatsız edici bir ses çıkmıştı ağzımdan.

Blake sağa sola bakındı, sonra gözlerini devirip ayağa kalktı. "Ben dışarıda bekleyeyim bari."

Yanımdan geçerken kıçına tekmeyi yapıştırmak istedim ama Archer hâlâ orada dikiliyordu. Ona döndüm, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Olmaz," dedi kapının önünde dikilerek. Ellerini birleştirdi. "Ben bir yere gitmiyorum."

Ağlamak istiyordum. Karşı koyamazdım. Odanın duvarları da tıpkı koridor ve kafeterya gibi parlaktı. Hiç şüphesiz oniksle elmas karışımıydı bu.

Doktor bana o korkunç hastane önlüklerinden bir tane verdi, sonra paravanı işaret etti. "Şunun arkasında soyunabilirsin."

Hissizleşmiş bir halde paravanın arkasına girdim. Parmaklarım önce kıyafetlerimin, sonra önlüğün üstünde dolaştı. Dışarı çıkıp yürüdüğümde dizlerimin bağı çözülmüştü, vücudum hem yanıyor hem donuyordu. Her şey aşırı parlaktı ve sünger yatağa tırmanırken kollarım titriyordu. Önlüğün küçük bağcıklarına sıkı sıkıya yapıştım, başımı kaldıramadım.

"Önce biraz kan alacağım," dedi doktor.

Sonrasında olan her şeyden ya soyutlanmış gibiydim ya da her şeyin aşırı derecede farkındaydım. Damarıma giren iğnenin sivriliğini, iğnenin üstüne takılan tüpü ta ayak parmaklarımda hissettim. Benimle konuşuyordu doktor ama aslında duymuyordum onu. Her şey bittiğinde kendimi tekrar giyinmiş buldum. Masaya oturmuş, bana verdikleri beyaz spor ayakkabılara bakıyordum. Ayakkabılar tam ayağıma göreydi... mükemmel şekilde uymuştu. Derin, ağır soluklarla inip kalkıyordu göğsüm.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Dr. Roth kan tahlili yapılacağını söyledi. Mutasyonun düzeyini ölçmek için DNA'mı araştıracaklardı. Hamile olmadığımı da söyledi, zaten biliyordum bunu. Az daha kendimi tutamayıp gülecektim fakat nefes almaktan başka hiçbir şey yapamayacak kadar berbat hissediyordum kendimi.

İşleri bitince Archer geldi, beni odadan çıkardı. Başından sonuna kadar ağzını bile açmamıştı. Omzuma koyduğu elinden silkinip kurtuldum, kimsenin dokunmasını istemiyordum. Elini tekrar koymadı.

Blake odanın dışında duvara yaslanmıştı. Kapı arkamızdan kapanınca gözlerini açtı. "Nihayet. Geç kalıyoruz."

Dudaklarımı sımsıkı bastırdım birbirine, çünkü bir şey söylemek için ağzımı açacak olsam ağlayacaktım. Ağlamayı da istemiyordum. Blake'in, Archer'ın, hiçbirinin önünde yapamazdım bunu.

"Tamam." Biz koridorda yürümeye başlayınca Blake kelimeleri uzata uzata konuştu. "Çok eğlenceli olacak."

"Konuşma," dedi Archer.

Blake yüzünü ekşittiyse de sesini çıkarmadı. Hastanelerde olan türden çift kanatlı bir kapının önüne geldik. Duvardaki siyah bir düğmeye bastı, kapılar aralandı, Çavuş Dasher göründü.

Daha önceki gibi üniformalıydı. "Nihayet gelebildiğine sevindim."

O sinirli, delice kahkaha tekrar yükseldi boğazımdan. "Kusura bakma." Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

Üçü de bana baktı. En acayibi Blake'in bakışlarıydı ama başımı iki yana salladım, derin bir nefes daha aldım. Kendime hâkim olmam gerektiğini biliyordum. Gözümü dört açmalı, aklımı başıma toplamalıydım. Düşman hatlarının gerisindeydim. Öfkeden köpürüp oniksle boyumun ölçüsünü almanın bana faydası yoktu. Dağılıp isteri krizleri geçirmenin, ileri geri sallanacak bir köşe bulmanın da.

Çavuş Dasher topuklarının üstünde dönüverdi. "Sana bir şey göstereceğim Katy. Umarım senin için her şeyi kolaylaştırır."

Şüpheliydim ama izledim onu. Koridor ikiye ayrıldı, biz sağdakinden gittik. Burası uçsuz bucaksız bir koridor ve oda labirenti olmalıydı.

Çavuş bir kapının önünde durdu. Duvarda, göz hizasında, üstünde kırmızı ışık yanan bir kontrol paneli vardı. Panele yaklaşınca ışık yeşile döndü, hafif bir vakum sesiyle kapı açıldı, içi doktor kaynayan kocaman, kare biçimli bir oda açıldı. Burası hem bir laboratuvardı hem de bekleme odası. İçeri girer girmez antiseptik kokusu yüzünden yüzümü buruşturdum. Koku ve manzara bir anı dalgasını tetiklemişti.

Bu odaları tanıyordum... daha önce de böyle odalara girmiştim.

Babamla, o hastayken. Kanser tedavisi görürken buna tıpa tıp benzeyen bir odada kalmıştı. Elim ayağım tutmuyordu.

Odanın ortasında U şekilli birkaç istasyon vardı. Her birinin etrafında, çok rahat olduğunu bildiğim onar adet yatar koltuk diziliydi. Birçoğu, hastalığın her evresindeki kişilerle – insanlarla– doluydu. Kanser teşhisi yeni konmuş, gözleri ışıl ışıl, iyimser hastalardan tutun da nerede olduğunun farkında bile olmayanlara kadar. Hepsinin de kollarına, içinde sıvı olan

torbalar bağlıydı ve kemoterapi ilaçlarına hiç mi hiç benzemiyordu bu sıvı. Berraktı, ancak ışık altında parlıyordu, tıpkı solup belirdiği zaman Dee'nin parladığı gibi.

Doktorlar içeride dört dönüyor, serumları kontrol ediyor, hastalarla konuşuyordu. Arka tarafta insanların mikroskoplara baktığı, ilaç ölçümü yaptığı uzun masalar vardı. Doktorların bazıları bilgisayar başındaydı ve beyaz laboratuvar önlükleri koltuklarının arkasında dalgalanıyordu.

Çavuş Dasher yanımda durdu. "Tanıdığın bir manzara, değil mi?"

Ona dönüp ters ters baktım. Archer'ın diğer tarafıma yapıştığının, Blake'in ise geri çekildiğinin belli belirsiz farkındaydım. Belli ki çavuş ortalıktayken Blake'in ağzı pek laf yapmıyordu. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Hafifçe gülümsedi. "Araştırmamızı yaptık. Baban ne kanseriydi?"

Ürperdim. "Kanser" ve "baba" sözcükleri hâlâ çok etkiliyordu beni. "Beyin."

Bakışları en yakınımızdaki istasyona kaydı. "Seni biriyle tanıştıracağım."

Ben daha ağzımı açamadan yürüdü, sırtı bize dönük koltukların birinin yanında durdu. Archer başıyla bana işaret etti, ben de çavuşun kime baktığını görebilmek için gönülsüzce hareketlendim.

Bir çocuktu bu. Dokuz-on yaşlarında olmalıydı. Sararmış benzi, saçsız başı yüzünden kız mı erkek mi anlayamamıştım ama gözleri masmaviydi.

"Bu Lori. Hastalarımızdan biri." Kıza göz kırptı çavuş. "Lori, bu da Katy."

Lori o kocaman, içi gülen gözlerini bana çevirdi, ufacık ve korkunç derecede solgun tenli elini uzattı. "Merhaba Katy."

Soğuk elini avucuma aldım, ne yapacağımı bilemediğimden sıktım. "Merhaba."

Ağzı kulaklarına vardı. "Sen de mi hastasın yoksa?"

İlkin ne diyeceğimi bilemedim. "Yok," dedim.

"Katy bize yardım etmek için geldi buraya," dedi Çavuş Dasher. Küçük kız elini geri çekti, soluk gri örtünün altına soktu. "Lori'nin dördüncü evre birincil beyin lenfoması var."

Bakışlarımı kaçırmak istiyordum, çünkü ne anlama geldiğini *biliyordum* bunun. Babamınkiyle aynı türden kansere yakalanmıştı. Büyük ihtimalle de ölümcüldü. Haksızlıktı bu. Lori böyle bir şey için çok gençti.

Çavuş, kıza gülümsedi. "Agresif bir hastalık ama Lori çok güçlü." Kız hevesle başını öne salladı. "Kendi yaşımdaki çoğu kızdan daha güçlüyüm!"

Hiç içimden gelmediği halde kendimi zorlayıp güldüm, yana çekilerek bir doktorun kıza verilen ilacı kontrol etmesine izin verdim. Kızın boncuk gibi mavi gözleri üçümüzün arasında dolaşıyordu. "İyileşeyim diye bana ilaç veriyorlar," dedi alt dudağını ısırarak. "Bu ilaç diğerleri gibi kötü etmiyor beni."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kızdan uzaklaşana, kimsenin ayağının altında olmadığımız bir yere gidene kadar da konuşamadım. "Bunu neden gösteriyorsunuz bana?" diye sordum.

"Hastalığın ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun," dedi bakışını laboratuvarın zeminine çevirerek. "Biliyorsun ki insanın hayatını, bazen daha başlamadan elinden alabilen hastalıklar var. Kanser, bağışıklık sistemi rahatsızlıkları, stafilokok enfeksiyonları ve daha nicesi. Onlarca yıldır kansere, Alzheimer'a çare arıyor ama bulamıyoruz. Her yıl, insan hayatını sona erdirebilecek yeni hastalıklar çıkıyor ortaya."

Söylediklerinin hepsi de doğruydu.

"Ama burada," dedi kollarını ardına kadar açıp, "sizlerin

yardımıyla hastalıkların karşısına dikiliyoruz. DNA'nız bizim için çok değerli, tıpkı Luxenlerin kimyasal yapısı gibi. Size AIDS virüsü aşıladığımızda bile hasta olmuyorsunuz. Denedik bunu. Luxen DNA'sında her ne varsa, gerek onları gerekse melezleri bilinen tüm insan hastalıklarına karşı bağışık kılıyor. Arumlar için de aynısı geçerli."

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Gerçekten melezlere, Luxenlere hastalık mı bulaştırıyorsunuz?"

Başıyla onayladı. "Evet. Melezlerin ya da Luxenlerin vücutlarının hastalıkla nasıl başa çıkabildiğini inceliyoruz bu sayede. Bunu tekrarlayabilmeyi umuyoruz ve kimi vakalarda başarıya ulaştık, özellikle de LH-11 ile."

"LH-11 mi?" diye sordum Blake'i izleyerek. Damardan sıvı verilen küçük bir erkek çocuğuyla konuşuyordu. Gülüyorlardı. Normal... gibiydi.

"Gen çoğaltımı," diye açıkladı çavuş. "Ameliyat edilemeyen tümörlerin büyümesini yavaşlatıyor. Lori bu ilaca iyi tepki verdi. LH-11 yıllar süren bir araştırmanın meyvesi. Aradığımız yanıtı bulduğumuza inanıyoruz."

Gözlerimi odada gezdirirken ne diyeceğimi bilemiyordum. "Kanserin çaresi mi?"

"Kanserin ve daha nice hastalığın Katy. Daidalos'un amacı bu ve sen de bize yardım edebilirsin."

Duvara dayandım, avuçlarımı açtım. Bir yanım duyduklarıma, gördüklerime –Daidalos'un sadece hastalıklara çare bulmak istediğine– inanmak istiyordu. Fakat buna pabuç bırakmayacak kadar da akıllıydım. Söylediklerine inanmak, Noel Baba'ya inanmak gibi bir şeydi. "Hepsi bu mu yani? Tek amacınız dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek mi?"

"Evet ama dünyayı iyileştirmenin tek yolu tıp değil. *Sen de* dünyayı daha iyi bir yer haline getirmemize yardım edebilirsin."

Kendimi, bir satıcının reklamlarını dinliyormuş gibi hissediyordum ama bu halimde bile, böyle ölümcül dertlere deva bulmanın ne kadar önemli olduğunun, dünyayı ne kadar değiştireceğinin farkındaydım. Hem de iyi yönde olacaktı bu değişim. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Nasıl olacak bu iş?"

"Gel." Dasher kolumu tuttu, bana da seçim şansı kalmadı. Beni laboratuvarın diğer ucuna götürdü. Duvarın bir kısmı kepenkle örtülmüş gibiydi. Çavuş duvara eliyle vurdu, kepenkler mekanik tıkırtılarla aralandı. "Ne görüyorsun?"

Nefesim kesilmişti. "Luxenleri," diye fısıldadım.

Bana sorarsanız, pencerenin diğer yanında, bu odadakinin aynısı yatar koltuklara uzanmış, doktorların kendilerinden kan almasına izin verenlerin bu dünyadan olmadığı yüzde yüzdü. Güzellikleri hemen onları ele veriyordu. Birçoğunun gerçek formlarında olması da. Yumuşak ışıltıları odayı doldurmuştu.

"Burada zorla tutulurmuş gibi bir halleri var mı sence?"

Ellerimi pencereye koyup cama yaslandım. Ampul gibi görünmeyenler gülüşüyor, şakalaşıyorlardı. Bazıları bir şeyler atıştırıyordu, bazılarıysa sohbeti iyice koyulaştırmıştı. Çoğunlukla yaşça büyüktüler, yirmilerinde ve otuzlarında görünüyorlardı.

Hiç de tutsak gibi değildiler.

"Var mı Katy?" diye ısrar etti.

Kafam karışmıştı, başımı iki yana salladım. Kendi rızalarıyla mı buradaydılar? Nasıl olabileceğini aklım almıyordu.

"Kendileri yardım etmek istiyor. Onları zorlayan yok."

"Ama beni zorluyorsunuz," dedim ona, Archer'ın arkamızda durduğunun farkındaydım. "Bethany ile Dawson'ı da zorladınız."

Çavuş Dasher başını yana eğdi. "Öyle olmak zorunda değil."

"Zorladığınızı inkâr etmiyorsun yani."

"Üç çeşit Luxen vardır Bayan Swartz. Biri şu pencerenin diğer

yanındakiler gibidir, kendi biyolojilerinin hayatlarımızı nasıl iyileştirebileceğinin farkındadır. Bir türü ise asimile olup toplumumuzun içine karışmıştır ve hemen hiç risk teşkil etmez."

"Ya üçüncü grup?"

Bir an sessiz kaldı. "Üçüncü grup ise ilk gelişiyle bizden önceki nesilleri korkutan grup. Dünya'ya hâkim olmayı, insanlığa boyun eğdirmeyi isteyenler."

Hızla ona döndüm. "Ne dedin sen?"

Gözlerimin içine baktı. "Sence dünyada kaç Luxen var Bayan Swartz?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Daemon bir seferinde kafasındaki tahmini rakamı söylemişti ancak hatırlayamıyordum. "Binlerce mi?"

Dasher büyük bir özgüvenle konuştu. "Şu anda Dünya'yı mesken tutmuş kırk beş bin civarında Luxen var."

Vay canına, amma da kalabalıktılar.

"Bu kırk beş binin yüzde yetmiş kadarı asimile edilmiş. Yüzde onluk bir kısmı ise, tıpkı şu odadakiler gibi, tümüyle güvenilir. Geri kalan yüzde yirmi var ya? İnsan ırkını köle etmek isteyen, her biri küçük bir nükleer savaş başlığı kadar zarar verebilecek dokuz bin Luxen eder. Onları şu anda zar zor kontrol altında tutuyoruz ve yanlarına birilerini daha çekerlerse topyekûn ayaklanmaları işten bile değil. Peki, korkutucu bir rakam daha öğrenmek ister misin?"

Ona hayretler içinde bakıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sana bir sorum olacak Bayan Swartz. Daemon Black, arkadaşları ve ailesi hangi gruba düşüyor dersin?"

"Onlar bir karıncaya bile boyun eğdirmek istemez!" Kaba bir kahkaha attım. "Bunu ima etmek bile saçmalığın daniskası."

"Öyle mi dersin?" Durakladı. "Kimseyi tümüyle tanımak mümkün değildir. Eminim ki Daemon'la ve ailesiyle ilk tanıştı-

ğında onların ne olduğunu anlamamıştın, değil mi?"

Beni gafil avlamıştı.

"İnsan olmadıklarını gizlemekte bu kadar iyiyseler, aralarındaki birlik gibi görünmez bir şeyi gizlemekte ne kadar başarılı olacaklarını sen düşün," dedi. "İnsan olmadıklarını unutuyorsun ve ben de seni temin ederim ki, güvendiğimiz yüzde onluk kısmın içinde değiller."

Ağzımı açtıysam da hiçbir şey çıkmadı. Az önce dediği şeye inanmıyor, inanamıyordum, fakat bunları en ufak bir alaycılık olmadan söylemişti. Hastasına ölümcül kansere yakalandığını bildiren bir doktor misali, sadece gerçekleri dile getiriyordu adeta.

Tekrar pencereye döndü, başıyla işaret etti. "Uzayda, evrenin farklı noktalarına yayılmış yüz binlerce Luxen olduğu söyleniyor. Buraya gelseler ne olur dersin? Unutma ki bunlar insanlarla ilişkisi hiç olmamış ya da çok sınırlı kalmış Luxenler."

"Şey..." Huzursuz edici bir ürperti omurgamdan yukarı, omuzlarıma doğru yayıldı. Pencereye döndüm, bir Luxen'in titreşerek gerçek formuna bürünmesini izledim. Konuştuğumda, ağzımdan çıkan sesi ben bile tanıyamadım. "Bilmiyorum."

"Kökümüzü kazırlar."

Birden nefesimi tuttum. Söylediği şeye inanasım gelmiyordu hâlâ. "Biraz abartılı olmadı mı?"

"Öyle mi dersin?" Durdu. Meraklanmış gibiydi sesi. "Bizim tarihimize bir bak. Güçlü uluslar diğerlerini dize getirir. Luxenlerin, hatta Arumların zihniyeti de bizimkinden farklı değil. Temel Darwinci görüş."

"Doğal seleksiyon," diye mırıldandım. Bir anlığına neredeyse kafamda canlandırabiliyordum. Hollywood filmi boyutlarında bir işgal. Luxenleri yeteri kadar tanıdığım için biliyordum ki, o kadar fazlası buraya gelir ve Dünya'yı ele geçirmek isterse, geçirirdi zaten.

Gözlerimi yumdum, başımı tekrar iki yana salladım. Aklımı çelmeye çalışıyordu. Saldırıya hazırlanan Luxen ordusu falan yoktu. "İyi de bunun benimle ne alakası var?"

"Seni mutasyona uğratan Luxen gibi güçlü olman ve kanının bizi daha başarılı bir LH-11 üretmeye bir adım yaklaştırma olasılığı dışında mı? Seninle seni mutasyona uğratan arasındaki ilişkiyi incelemeyi çok isteriz. Bunu şimdiye kadar başarıyla yapabilen çok az insan oldu ve başka insanları başarılı şekilde mutasyona uğratabilen, dengeli melezler yaratabilen bir Luxen'imiz daha olsa, bunu büyük bir başarı sayardık."

Dawson'ı zorlayarak mutasyona uğrattıkları ve onun da ölümlerini izlemek zorunda kaldığı tüm o insanları düşündüm. Daemon'ın bunu yapmasına katlanamazdım, kaderleri sadece ölmek olan insanları...

Derin bir nefes aldım. "Carissa'ya da mı öyle oldu?"

"Kime?"

"Kim olduğunu biliyorsun," dedim bezgince. "Mutasyona uğramıştı ama dengeli değildi. Bana saldırdı, sonra kendi kendini imha etti. O çok..." İyi biriydi. Ama durdum çünkü farkına varmıştım ki çavuş, Carissa hakkında bir şey biliyorduysa bile söylemiyor ya da umursamıyordu.

Biraz sonra konuşmaya devam etti. "Daidalos'un ilgilendiği tek şey bu değil. Seni mutasyona uğratan Luxen'in burada olması çok iyi olurdu fakat şu anda başka bir şeye dikkatimizi vermiş durumdayız."

Ona dönüp baktım, kalbim hızlandı. Şaşırıp kalmıştım. Ne yani amaçları Daemon'ı buraya çekmek değil miydi?

"Bizim istediğimiz sendin," dedi Çavuş Dasher.

Yer altımdan çekilirmiş gibi oldu. "Ne?"

İfadesi ne sıcaktı ne de soğuk. "Gördüğün gibi Bayan Swartz, uğraşmamız gereken dokuz bin Luxen var. Diğer Luxenler de

Dünya'ya geldiklerinde, ki gelecekler, insan ırkını kurtarmak için elimizdeki her silaha ihtiyacımız olacak. Bu da senin gibi, dövüşebilen daha nice melez demek."

Nee?.. Herhalde alternatif bir evrene falan düşmüştüm. Beynim içine çökmüştü resmen.

Dasher bana yakından baktı. "Asıl soru şu, bizimle mi olacaksın, yoksa kendi türüne karşı mı savaşacaksın? Çünkü bir seçim yapman gerekiyor Bayan Swartz. Kendi halkınla seni mutasyona uğratanlar arasında."

Daemon

Dawson ve Bethany ile vedalaştıktan sonra, şafak sökerken evden ayrıldım. Beth'e olanlar her adımda aklımı meşgul ediyordu. Biraz daha iyi gibiydi ama emin de değildim. Dawson'ın ona göz kulak olacağından hiç şüphem yoktu.

Dönüp eve baktım. İçimdeki uzak, soğuk bir ses ne burayı ne de kız ve erkek kardeşlerimi görebileceğimi söylüyordu. Ne var ki bunu bilmek kararlılığımı zayıflatmamıştı.

Koloninin tersi yönde hızlandım. İnsan formumda kalmıştım ama gözle takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyordum.

Dawson bana arabamın Matthew'nun evinde olduğunu söylemişti, bu da SD'nin satın almadığı, gerçekten kayıp gençleri arayan yerel polisi yolundan şaşırtmaya yaramıştı.

Matthew'nun kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki kulübesine ulaşmam beş dakika bile sürmedi. Eve yaklaşınca yavaşladım, Matthew'nun arazi aracını gördüm.

Güldüm.

Eyaletten çıkmam, hiç değilse Virginia'ya gitmem gerekliydi. Tüm yolculuğu asıl biçimimde yapabilirdim. Kahretsin,

öylesi daha bile hızlı olurdu ama güçsüz düşerdim ve Weather Dağı'nda yapacağım küçük buluşmanın da pek yorucu olacağından emindim.

Matthew'a şu anda ne kadar sinir olduğum düşünülürse, onun arabasını "ödünç almak" çok hoşuma gidecekti çünkü benim arabam, uğraşmakla zaman yitiremeyeceğim kişilerin dikkatini çekebilirdi. Sürücü koltuğuna oturdum, eğildim, telleri örten parçayı söküp attım.

Dawson'la ufakken Cumberland'daki alışveriş merkezinde sırf eğlencesine parmaklarımızla arabalara düz kontak yaptırırdık. Epey bir denemeden sonra arabaların bilgisayarını ya da tüm elektrik şebekesini kızartmadan motoru çalıştırmak için ne kadar güç gerektiğini bulmuştuk. Arabaları çalıştırır, farklı yerlere park eder, sonra sahiplerinin gelip de otomobillerinin nasıl yer değiştirdiğine şaşırıp kalmasını izleyip gülerdik.

Çocukken kolay sıkılırdık.

Telleri avucuma aldım, az miktar enerji yükledim. Araba öksürdü, motor çalıştı.

Sihirli dokunuşumu yitirmemiştim demek ki.

Hiç zaman yitirmeden hızla Matthew'nun evinin önünden ayrıldım, dosdoğru eyaletler arası otoyola çıktım. Matthew bana hayatta Dawson kadar anlayışlı davranmazdı, hele ki şimdi.

Kardeşim benim için birkaç şey yapacaktı. İşler çığırından çıkarsa diye kimseye fark ettirmeden açtırdığım bir hesaba, birkaç yıl boyunca ben ve Kat için para yollayacaktı.

İşler kesinlikle çığırından çıkmıştı.

Dawson ile Dee'nin de tıpkı Thompson'lar gibi stratejik olarak gizlenmiş "ne olur ne olmaz" banka hesapları vardı. Bunu Matthew yaptırmıştı bize. Önce paranoyaklık ediyor diye düşünmüştüm ama akıllılık etmişti. Artık ne ben geri dönebilir-

dım ne de Kat. Ne yapıp edip onu annesiyle görüştürmenin bir yolunu bulmalıydık ama ben Kat'i kurtardıktan sonra ikimiz de burada kalamazdık.

Fakat Weather Dağı'nın yolunu tutmadan önce yapmam gereken küçük bir ziyaret vardı.

Bizi kazıklayan tek kişi Blake değildi.

Hesap vermesi gereken ergen bir melez vardı.

Öğle saatinden biraz sonra Matthew'nun otomobilini Luc'un kulübüyle aynı yol üstündeki terk edilmiş benzin istasyonunun arkasına gizledim. Hoş, o köstebek yuvasına yol da denmezdi ya. Son istediğim şey, geldiğimin bilinmesiydi. Luc'ta bir tuhaflık vardı, hem de büyük bir şey. Daha yeniyetmenin teki olması ve bir gece kulübü işletmesi bunun önde gelen işaretiydi. Hem de başka Luxenlerle birlikte burada, Arumlara karşı savunmasızdı.

Evet, bir acayiplik vardı bu oğlanda.

İnsan biçimimi koruyarak yaban otlarının arasından geçtim, benzin istasyonunun arkasındaki ağaçlık alana daldım. Parlak gün ışığı dalların arasından süzülüyor, ben engebeli arazide rüzgâr gibi koşarken ılık Mayıs havası yanımdan hızla geçiyordu. Birkaç saniye sonra ağaçları geride bırakmış, her yanını otların bürüdüğü tarlaya gelmiştim bile.

Buraya en son, Kat'le geldiğimde, tarla donmuş bir çayırdan ibaretti. Şimdiyse sazlar kotuma kırbaç gibi vuruyor, hindibalar çimenleri halı gibi örtüyordu. Kat bayılırdı hindibalara. Oniks antrenmanı yaptığımız sırada elinden hiç düşmezdi. O sarı çiçekler topraktan başını uzatır uzatmaz kaptığı gibi kafalarını koparırdı.

Penceresiz kapının önünde zınk diye dururken, acı bir tebessüm vardı yüzümde. *Kaçık hedicik.*

Ellerimi çelik kapıya koydum, orta noktasına getirdim, bir açıklık ya da açabileceğim kilit aradım. Anlaşılan bu kapı kısa zamanda açılacak türden değildi.

Geri çekildim, binanın ön cephesine baktım. Alçak, penceresiz bir yerdi burası. Kulüpten çok depoya benziyordu. Usulca yan tarafına gittim, önüme çıkan boş karton kolileri devirdim. Binanın arkasında bir yükleme alanı vardı.

Bingo.

Ellerimi kapıların arasındaki incecik boşluğa bastırdım, sonra açılan kilitlerin harika sesini işittim. Kapıyı hemen araladım, karanlık depoya adımımı attım. Gölgelerin arasından geçip duvara yapıştım, beyaz kapları ve kâğıt yığınlarını gördüm. Havada çok belirgin bir alkol kokusu vardı. Önüme çıkan bir kapıyı daha açtım. İki yanı, üzerine çöp adamlar çizili beyaz tahtalarla kaplı daracık koridora *–bu da neydi yahu?–* adımımı atmamla birlikte ensemdeki tüyler havaya kalktı, omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı.

Arum.

Hızla koridorda koştum. Asıl biçimimi almama saniyeler vardı ki durdum, namlusu kesik bir av tüfeğiyle burun buruna geldim.

Bu insanın canını yakardı işte.

Taşralı katil silahını elinde gururla tutan, bizim Fedai Kocaoğlan'dı. Tulumu hâlâ üzerindeydi. "Kaldır ellerini, sakın bana yanardöner numaralar çekmeye de kalkışma parlak oğlan."

Dişlerimi sıktım, ellerimi kaldırdım. "Burada bir Arum var," dedim.

"Hadi ya," dedi fedai.

Tek kaşımı kaldırdım. "Luc, Arumlarla da iş çeviriyor demek?"

"Luc kimse için çalışmaz." Fedai öne çıktı, gözlerini kıstı. "Yanından ayrılmayan o kız nerede? O da mı buralarda dolanıyor?"

Arkama baktı, dikkatinin dağılmasını fırsat bildim ve elimi, onun tepki veremeyeceği kadar hızlı uzattım. Av tüfeğini elinden kapıp suratına dayadım. "Eee? Kafana dayalı olması nasıl hissettiriyormuş?" diye sordum.

Kocaoğlan'ın burun delikleri kabardı. "Pek iyi değilmiş."

"Bence de öyle." Parmağım tetiğin üstünde kaşınıyordu. "Güzel suratım sağlam kalsın istiyorum."

Fedai güldü. "Yüzün harbiden çok güzel."

Kafamda bançolar çalmaya başladı.

"Bak sen şu işe," dedi yeni bir ses. "Aşk ilişkisi başlıyor."

"Pek sayılmaz," dedim boştaki elimle silahın namlusunu tutarak.

"Burada olduğunu bilmiyor muydum sandın?"

Gözlerimi Kocaoğlan'dan ayırmadan sırıttım. "Fark eder mi?"

"Evet, bana sinsice yaklaşmaya çalışıyorsan fark eder herhalde." Luc gölgelerin arasından sıyrıldı, görüş alanıma girdi. Siyah bir eşofman altı ve üstünde ZOMBİLERİN DE SEVGİYE İHTİYACI VAR yazılı bir tişört giymişti. Ne güzel. "Silahı indirebilirsin Daemon."

Buz gibi gülümsedim, sonra ısının elimi sarmasına izin verdim. Sıcaklık yayıldı, havayı yanan metalin kokusu doldurdu. Namlusu kullanılmaz hale gelince tüfeği Kocaoğlan'ın eline tutuşturdum.

Fedai tüfeğe baktı, içini çekti. "Bundan nefret ediyorum."

Luc sıçrayıp barın tezgâhına oturdu, hırçın bir çocuk misali bacaklarını sallamaya başladı. Barın loşluğunda, acayip renkli gözlerinin etrafındaki halkalar bulanık görünüyordu. "Seninle ıkı çift laf..."

Şimşek gibi döndüm, insan biçimimden çıkarken kükredim. Boş dans pisti boyunca koşup, kafesin altında şekillenen gölge kütlesinin üstüne atıldım.

Arum döndü ve tepeden aşağı yuvarlanıp birbirine toslayan iki koca kaya gibi çarpışmamızdan önce, onu bir anlığına gerçek haliyle görebildim. Zift kadar kara, cam kadar parlaktı. Çarpışmamızın şiddetiyle duvarlar sarsıldı, tavana asılı kafesler sallandı.

"Öff, yaptıklarını görüyor musun?" dedi Luc. "Kardeş kardeş otursanız olmaz mı?"

Arum'u duvara fırlattım ama kollarını belime sardı. Duvarın alçısı çatladı, bir toz bulutu halinde yükseldi. Beni bırakmamıştı. Orospu çocuğu çok kuvvetliydi.

Kendi etrafında dönerek elimden kurtuldu ve dumansı kolunu yılan gibi, tam göğsüme uzattı. Yana çekildim, sinir bozucu piç kurusunu iki seksen uzatmak için kolumu geriye attım.

"Çocuklar! Çocuklar! Kulübümde kavga yasaktır," diye seslendi Luc. Sinirlenmişti.

Duymazdan geldik onu.

Enerji, avuçlarımın üstünde çatırdıyor, havaya beyaz alevler tükürüyordu.

Kiminle dans ettiğini bilmiyorsun, dedi Arum, sözcüklerini dosdoğru beynime göndererek. Bu beni daha da öfkelendirmişti. Enerji topunu fırlatıverdim.

Omzuna çarptı.

Şöyle bir silkindi, sonra bana döndü, başını hafifçe yana eğdi. Daha katı bir hal almıştı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Luc bana. "Hunter çok ama çok aç."

Luc'a, tavsiyesi hakkındaki fikrimi göstermek üzereydim ki bürosuna giden ofiste bir siluet belirdi. Bir kadındı bu... çok güzel, sarışın ve tümüyle insan. Gözleri koca koca açılmıştı "Hunter?"

Bu da ne be?

Dikkati dağılan Arum'un kadına doğru dönmesiyle, Kaynak'ın sönmesi aynı anda gerçekleşti. Arum, kadınla iletişim kurmuş olmalıydı çünkü kadının yüzü asıldı, "İyi ama bu *onlardan* biri," dedi.

Hunter hızla bana çevirdi başını ve bir adım gerilerken göğsü şişti. Bir saniye sonra karşımda benim boyumda bir adam dikiliyordu. Saçları koyu kumraldı ve o kahrolası, çok açık renkli Arum gözlerini bana dikmişti.

"Serena," dedi. "Hemen Luc'un ofisine dön."

Kadının yüzü iyice asıldı. Bu davranışı Kat'inkine öyle çok benziyordu ki, kalbim sızladı. "Efendim?"

Hunter başını kadına doğru çevirip gözlerini kıstı. Hemen ardından Kocaoğlan hızlı adımlarla dans pistini geçip bir kolunu kadının omzuna attı. "Şu anda burada olmasan senin için daha iyi."

"İyi ama..."

"Hadi gel, sana bir şeyler göstereyim."

Hunter ters ters baktı. "Ne göstereceksin?"

Kocaoğlan dönüp göz kırptı. "Bir şeyler işte."

Onlar koridorda gözden yiterken Arum dövecek gibi bakıyordu. "Hiç hoşuma gitmedi bu."

Luc kıkırdadı. "Kız onun tarzı değil, merak etme."

Dur bir saniye, neler dönüyordu burada yahu? Bir insanla birlikte olan bir Arum mu?

"Şu ışığını kıssana azıcık," dedi pislik herif. "Gözümü alıyorsun."

Güç içimde dalgalandı. Yüzüne yumruğu yapıştırayım dediysem de bana saldırmıyordu ki, bu çok tuhaftı. Daha acayip olansa *gerçekten* bir insan kadınla birlikte olmasıydı.

İnsan biçimimi aldım. "Benimle konuşmana dikkat et."

Sırıttı.

Gözlerimi kıstım.

"İkiniz de uslu olun biraz." Luc ellerini çırptı. "Ne zaman beklenmedik bir müttefike ihtiyacınız olacağını bilemezsiniz."

Hunter'la bakıştık. İkimiz de alaycı şekilde güldük. Öyle bir şey olmayacaktı.

Oğlan omuz silkti. "Peki. Evet, benim için çok heyecan verici bir gün. Soyada ihtiyacı olmayan, işi düşmedikçe ya da beslenecek biri gerekmedikçe buraya gelmeyen Hunter ve bana fiziksel zarar vermeye kararlı gözüken Daemon Black."

"Aynen öyle," dedim öfkeyle.

"Zahmet olmazsa, nedenini de söyler misin?" diye sordu.

Yumruklarımı sıktım. "Sanki bilmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum ama tahminde bulunabilirim. Katy'yi ortalıkta görmüyorum, hissedemiyorum da. O yüzden Weather Dağı'na gizlice girme teşebbüsünüzün pek iyi bitmediğini farz ediyorum."

Öfke içinde bir adım öne çıktım.

"Weather Dağı'na mı gittiniz?" Hunter boğuk bir kahkaha patlattı. "Kafayı mı yediniz siz?"

"Kapa çeneni," dedim ona, gözümü Luc'tan ayırmadan.

Hunter hırlama gibi pes bir ses çıkardı. "Bana bir daha kapa çeneni dersen beyaz dostluk bayrağını indiririm, ona göre."

Ona göz ucuyla şöyle bir baktım. "Kapa. Çeneni."

Arum'un omzunun üstünde karanlık gölgeler süzüldü. Ben de karşısına dikildim. "Ne o?" dedim ellerimle evrensel "sıkıysa gelsene" hareketi yaparak. "İçimde birikmiş bir şiddet var. Hıncımı birilerinden çıkarmak için can atıyorum."

"Çocuklar." Luc içini çekerek tezgâhtan aşağı indi. "Yine mi başladınız? Kardeşçe halledemez misiniz meselenizi?"

Hunter onu hiçe sayıp bir adım öne çıktı. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanmak mı?" Güldüm, yaratığın burnunun dibine girdim. "Eminim bundan."

Arum güldü, uzun parmağıyla beni dürttü... *evet, beni dürttü!* "Hadi gel de ispatla."

Bileğine yapıştım, parmaklarımla soğuk tenini sardım. "Sen gerçekten de..."

"Yeter!" diye bağırdı Luc.

Bir saniye sonra kendimi gece kulübünün bir duvarına mıhlanmış buldum. Hunter da karşı duvarda, yerden birkaç metre yüksekte asılıydı. Arum'un yüz ifadesi benimkinin birebir aynısıydı. İkimiz de görünmez bağlarla mücadele ettik ama aşağıya inmek için hiçbir şey yapamadık.

Luc salonun ortasında durdu. "Sizinle bütün gün uğraşamam. Yapacak bir sürü işim var. Öğleden sonra azıcık şekerleme yapmak istiyorum. Netflix'te izlemek istediğim yeni bir film var. Bir de bedava Whopper Junior kuponum var, gel beni ye diye bağırıyor."

"Şey..." dedim.

"Bak," deyip bana döndü Luc. Yüzü ciddiydi. O anda, olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. "Sanırım Katy'nin yakalanmasıyla bir bağlantım olduğunu düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun."

Burun kıvırdım. "Sana niye inanayım?"

"İnanmışsın, inanmamışsın çok mu umurumda sence? Devletin kale gibi korunan bir tesisine, Weather Dağı'na girmeye çalıştınız. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ben verdiğim sözü tuttum."

"Blake bize ihanet etti. Kat, Daidalos'un elinde."

"Bu işten çıkarı ya da kaybı olacak hiç kimseye güvenmeyin dememiş miydim?" Luc oflayıp pufladı. "Blake... Blake'liğini yapmış işte. Ama başkalarını yargılamadan önce kendine bir sor

bakalım. Katy'yi geri almak için kaç kişiyi çarmıha gererdin?"

Beni serbest bıraktı, duvardan aşağı kayıp ayaklarımın üstüne düştüm. Çocuğa bakınca söylediklerine inandım. "Onu geri almalıyım."

"Senin kız Daidalos'un eline düştüyse, üstüne bir bardak soğuk su iç derim," dedi Hunter, salonun karşı ucundan. "Onlar..."

"Sana gelince," diye sözünü kesti Luc. "Ofisimde bekle demiştim. Benden bir şey almak istiyorsan sözümü dinlemelisin."

Hunter ne yapacağını bilemezmişçesine omuz silkti. Biraz sonra o da ayaklarının üstündeydi, bir pitbull kadar sevimli görünüyordu.

Luc ikimize de korkunç bakışlar savurdu. "Tamam, ikinizin de problemleri var... büyük problemler hem de. Ama size bir şey diyeyim mi? Başı sıkışan tek uzaylılar siz değilsiniz. Sizinkini gölgede bırakacak problemler de var. Evet ya, inanması güç."

Hunter'a baktım. Tekrar omuz silkti, "Birisi bu sabah ılık sütünü içmemiş."

Kıs kıs güldüm.

Luc hemen ona baktı. Kahretsin, bir Arum'la aynı çatı altında olup da onu öldürmediğime inanamıyordum. "Dua et ki seni severim," dedi Luc alçak bir sesle. "Bak, benim Daemon'la konuşmam lazım. Git bir şeylerle uğraş, olmaz mı? Belki bir işe yararsın."

Arum gözlerini devirdi. "Evet, kendi sorunlarım var." Koridora doğru yürüdü, sonra durdu, bana baktı. "Seninle sonra görüşürüz."

Onu orta parmakla uğurladım.

Arum koridorda kaybolunca Luc bana dönüp kollarını kavuşturdu. "Neler oldu?"

Kaybedecek bir şeyim olmadığından ona Weather Dağı'nda

olup bitenleri bir bir anlattım. Luc alçak sesle bir ıslık çalıp başını iki yana salladı. "Çok üzüldüm yahu. Harbiden. Eğer Daidalos onu ele geçirdiyse o zaman..."

"Sakın o lafı ağzına alma," diye kükredim. "Onu kaybetmedim. Bethany'yi oradan çıkarabildik. *Sen de* oradan kaçtın."

Luc gözlerini kırpıştırdı. "Tamam, Bethany'yi çıkardınız ama onun yerine Katy'yi kaptırdınız. Bana gelince... Ben Katy gibi değilim."

Neyi kastettiğini hiç anlamamıştım. Ona arkamı döndüm, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Blake'in bizi satacağını biliyor muydun?"

Hemen yanıt vermedi. "Hadi, farz edelim biliyordum. Ne yapacaksın?"

Acı acı güldüm. "Seni öldürürüm."

"Sana hak veriyorum," dedi düz bir sesle. "Sana bir soru sorayım o zaman. Blake'in size ihanet edeceğini bilseydin de kardeşinin Bethany'yi kurtarmasına yardım eder miydin?"

Luc'a döndüm, gerçekler yüzüme şamar gibi çarparken başımı iki yana salladım. Kat'in geri dönemeyeceğini bilsem buna evet demezdim ve onu, kardeşime tercih ettiğim için hissettiklerimi söze dökmem mümkün değildi.

Başını yana eğdi hafifçe. "Sizi kazıklayacağını bilmiyordum. Ama bu, Blake'e güvendiğim anlamına gelmez. Hiç kimseye güvenmem ben."

"Hiç mi?"

Sorumu duymazdan geldi. "Eh, artık beni öldürmeyeceğin ortada olduğuna göre, ne istiyorsun benden? Yine güvenlik önlemlerini etkisiz hale getirmemi mi? Bunu yapabilirim. Hatta senin için karşılıksız yaparım; ama intihar olur bu. Gelişini bekliyorlardır."

"Hiçbir şeyi etkisiz hale getirmeni istemiyorum."

Kafası karışmış gibi bana baktı. "Ama onun peşinden gideceksin?"

"Evet."

"Yakalanacaksın."

"Biliyorum."

Luc beni o kadar uzun süre süzdü ki, çocuk nöbet falan geçiriyor sandım. "Gerçekten buraya bana hesap sormaya mı geldin?"

Dudaklarım seğirdi. "Evet, öyle."

Başını iki yana salladı. "Burnunu neye soktuğunun farkında mısın sen?"

"Biliyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Beni ele geçirince, melezler üretmemi isteyecekler."

"Hiç ardı ardına insanların ölümünü seyretmek zorunda kaldın mı? Hayır mı? Kardeşine sor o zaman."

Tereddüt etmedim. "O, uğrunda yapacağım her şeye değer."

"Daha beter şeyler de var," dedi sessizce. "Sen ve Hunter iki saniyeliğine farklılıklarınızı bir kenara bırakabilseniz, sana bizzat anlatırdı. Aklının almayacağı şeyler yapıyorlar orada."

"Kat'i çıkarmak için bir sebep daha."

"Planın nedir peki? Onu oradan nasıl kurtaracaksın?" diye merakla sordu.

İyi soruydu doğrusu. "Daha orasını düşünmedim."

Luc bir süre bana baktı, sonra kahkahayla gülmeye başladı. "İyi plan. Hoşuma gitti. Bu kafayla her şey yolunda gider."

"Sen oradan nasıl kaçtın Luc?"

Başını yana eğdi. "Ne yaptığımı bilmesen daha iyi. Benim yaptığımı yapamazsın zaten."

Tenimde soğuk bir ürperti dolaştı. Çocuğa inanıyordum

Luc geriye gitti. "Ben şu diğer meseleyle ilgilenmeliyim "

Bakışlarım koridora kaydı. "Arumlarla çalışıyorsun ha?"

Ağzı seyirdi. "Arumlarla Luxenler birbirinden o kadar farklı değil. Onlar da sizin kadar çatlak işte."

Ne komik. Ben hiç o gözle bakmıyordum oysa.

Luc başını aşağı indirip küfretti. Sonra bana baktı. "Daidalos'un en büyük zaafı, kibri. Asla yaratılmaması gereken yaratma ihtiyacı. Kontrol edilemeyecek olanı kontrol etme ihtiyacı. Evrimin işine çomak sokuyorlar, dostum. Filmlerde bunun sonu hep kötü olur, değil mi?"

"Evet. Kötü olur." Gitmek için arkamı döndüm.

"Dur," diye seslenip durdurdu beni. "Sana yardım edebilirim."

Ona döndüm, başımı hafifçe bir yana eğdim. "Nasıl yani?"

Luc'un gözümün içine diktiği ametist rengi gözleri Ethan'ınkilere öyle çok benziyordu ki, rahatsız ediciydi. Fakat çocuğun gözleri biraz daha farklıydı, gözbebeklerinin etrafı bir çizgiyle çevriliydi. "Daidalos'un en büyük savunması ise, varlığından dünyanın habersiz olması. *Bizim* varlığımızdan haberleri yok."

Bakışlarımı alamıyordum ondan. Luc'un biraz ürkünç bir tip olduğuna karar verdim.

O anda güldü. "Onlarda istediğim bir şey var. İddiaya girerim Katy'yi de aynı yerde tutuyorlardır."

Gözlerimi kıstım. Kısasa kısas meselesini oldum olası sevmezdim. "Ne istiyorsun peki?"

"Ellerinde LH-11 diye bir şey var. Onu istiyorum."

"LH-11 mi?" Kaşlarımı çattım. "O da neyin nesi?"

"Her şeyin başlangıcı ve başlangıcın sonu," dedi gizemli bir biçimde. Mora çalan gözlerine tuhaf bir ışıltı yayıldı. "Görünce anlarsın. Onu benim için bul, her nerede olursan ol çıkartırım seni."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Tamam, muhteşemliğini sorgulamıyorum ama Kat'le beni, nerede olduğunu bilmediğin bir yerden nasıl çıkaracaksın?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bu soruyu sorduğuna göre muhteşemliğimden yana kuşkun var demektir; ama olmamalı. Benim her yerde adamım vardır Daemon. Onlarla bağlantıya geçeceğim ve seni gördüklerinde bana haber verecekler."

Gülümseyip başımı iki yana salladım. "Sana neden güveneyim?"

"Bana güvenmeni hiç istemedim senden. Başka çaren yok." Duraksadı. Sonuna kadar haklıydı. "Sen bana LH-11'i bul, ben de *Kedicik*'le seni nereye tıkarlarsa tıksınlar, oradan çıkarayım. Sözüm söz."

KAKTÜS TEAM

8

Katy

Patates püresiyle Salisbury bifteğinden oluşan öğle yemeğimin üstünden koca bir ömür geçmiş gibiydi. Televizyon izleyemeyecek kadar gergindim. Sessizce beklemekten sıkılıp hücremi arşınlamaya başladım. Sinirlerim öyle bir gerilmişti ki, ne zaman odanın dışında ayak sesleri duyacak olsam yüreğim ağzıma geliyordu ve kapıdan uzaklaşıyordum.

İğne üstünde oturuyordum sanki, her ses ödümü koparıyordu. Geçen zamanı, hatta bugünün günlerden ne olduğunu bile bilmiyor, havasız bir baloncuğun içine hapsedilmiş gibi hissediyordum kendimi.

Yatağın önünden yüzüncü kez geçerken, tüm bildiklerime kafa yordum. Burada olmak isteyenler vardı –insanlar, Luxenler, muhtemelen birkaç da melez. LH-11'i kanser hastaları üstünde test ediyorlardı ve LH-11'in aslında ne olduğunu Tanrı bilirdi. Eğer Luxenler gerçekten yardım etmek istedikleri için buradalarsa, o zaman bunu görmezden gelmeye hazırdı bir yanım. Ölümcül hastalıklara çare bulmak önemliydi. Eğer Daidalos benden rica etse, beni bir hücreye kapatmasa kanımı seve seve verirdim.

Çavuş Dasher'ın söyledikleri bir türlü çıkmıyordu aklımdan. Gerçekten de insanlar aleyhine planlar yapan dokuz bin Luxen var mıydı? Her an yüz binlercesinin Dünya'ya gelmesi an meselesi miydi? Daemon daha önce de başka Luxenler hakkında konuşmuş, fakat kendi ırkının, hatta küçük bir grubun bile gezegeni ele geçirmeyi planladığını hiç söylememişti.

Ya bunlar doğruysa?

Olamazdı.

Luxenler kötü değildi. Arum ve Daidalos'tu kötü olan. Organizasyon dışarıdan albeniliydi ama içten içe çürümüştü.

Odanın dışından ayak sesleri geldi, resmen birkaç santim havaya sıçradım. Kapı açıldı. Gelen Archer'dı.

Hemen işkillenip "Neler oluyor?" diye sordum.

Kafasına adeta yapıştırılmış beresi gözlerini örtüyordu ve dişleri sıkılıydı. "Seni eğitim odasına götüreceğim."

Yine elini omzuma koydu. Acaba gerçekten kaçacağımı mı düşünüyor diye merak ettim. Kaçmak istiyordum ama o kadar da aptal değildim. Henüz. "Eğitim odasında ne yapılıyor?" diye sordum asansördeyken.

Yanıt vermemesi hiç içimi rahatlatmamış, hatta daha da huzursuz etmişti beni. Hiç değilse neler olduğunu söyleyebilirlerdi bana. Silkinip elinden kurtulmak istedim ama tüm yol boyunca omzuma yapışmış gibiydi.

Archer'ın ağzından kerpetenle laf alınıyordu. Bu beni daha gergin, daha sinirli hale getiriyordu ve bununla da kalmıyordu. Değişik bir şeyler vardı onda. Ne olduğunu bilemesem de, vardı işte.

Eğitim odasının olduğu kata geldiğimizde midem altüst haldeydi. Koridor, medikal katındakinin aynısıydı, tek fark birçok çift kanatlı kapı olmasıydı. Bunların birinin önünde durduk, Archer bir kod girdi, kapılar aralandı.

İçeride Blake ve Çavuş Dasher vardı. Dasher bize döndü, gergince gülümsedi. Yüz ifadesinde farklı bir şey vardı. Koyu kahverengi gözlerindeki çaresizlik huzursuz ediyordu beni. Elimde olmadan kan testi sonuçları aklıma geldi.

"Merhaba Bayan Swartz," dedi. "Umarım zamanını dinlenerek geçirmişsindir."

Kulağa hiç hoş gelmiyordu bu.

Laboratuvar önlüğü giymiş iki adam, bir dizi monitörün önünde oturuyordu. Ekranlarda görülen odaların duvarları hep yastıklıydı. Yumruklarımı öyle bir sıkmıştım ki parmaklarım hissizleşmişti.

"Hazırız," dedi adamlardan biri.

"Neler oluyor?" diye sordum, sorunun ortasında sesimin çatlamasından nefret ederek.

Blake'in yüzü ifadeden yoksundu, Archer ise her zamanki gibi kapıdaki nöbetçi rolüne soyunmuştu.

"Yeteneklerinin kapsamını görmeliyiz," diye açıkladı Çavuş Dasher, iki adamın arkasında durup. "Bu kontrollü odada Kaynak'ı kullanabileceksin. Önceki soruşturmalarımız sayesinde, Kaynak'ı kısmen denetleyebildiğinin farkındayız ama bunun boyutunu bilmiyoruz. Başarılı şekilde mutasyona uğramış melezler en az Luxenler kadar hızlı tepki verebilir. Kaynak'ı da aynı derecede iyi kullanabilir."

Kalbim tekledi. "Bunun ne amacı var ki? Ne bilmeniz gerekiyor? Belli ki başarılı bir mutasyon benimkisi."

"Bunu tam olarak bilmiyoruz Katy."

Yüzümü astım. "Anlamıyorum. Daha önce bana, kuvvetli olduğumu söylemiştin..."

"Kuvvetlisin, ancak becerilerini tutarlı biçimde kullanamadın ya da bunları, seni mutasyona uğratan Luxen'in yanında değilken yapmadın. Onun becerilerinden besleniyor olman da

mümkün. Melezler bazen başarılı şekilde mutasyona uğramış gözüküyor, ancak Kaynak'ı kullandıkça, mutasyonlarındaki dengesizlik kendini gösteriyor. Senin mutasyonunda da bu tarz beklenmedik şeyler var mı diye test etmeliyiz."

Sözlerini kavrayıp hak verince, odadan kaçıp gitmek istedim ama yere çakılmıştım. "Yani aslında onun gibi kendi kendimi yok edip etmeyeceğimi öğrenmek istiyorsunuz..." Carissa gibi ama onun ağzını adıma alamıyordum. Çavuş ne onayladı ne de inkâr etti, ben de bir adım geriledim. Yepyeni bir korku yüzeye çıkmıştı. "Ya bana öyle bir şey olursa? Tamam, başıma geleceği biliyorum ama ya?.."

"Seni mutasyona uğratanı mı kastediyorsun?" diye sordu, ben de başımla onayladım. "Onun adını söyleyebilirsin Bayan Swartz. Daemon Black olduğunu biliyoruz. Onu korumana gerek yok."

Yine de onun adını söylemedim. "Ona ne olacak?"

"Mutasyon kalıcıysa, Luxen ile mutasyona uğrattığı insanın biyolojik düzeyde birleştiğini biliyoruz. Henüz tümüyle anladığımız bir şey değil." Durdu, genzini temizledi. "Fakat dengeli olmayanlarda bağlantı sıfırlanıyor."

"Sıfırlanıyor mu?"

Başıyla onayladı. "İkisi arasındaki biyolojik bağ kopuyor. Muhtemelen bu vakalarda mutasyonun dışarıdan gözüktüğü kadar güçlü olmaması yüzünden. Henüz ayrıntısını tümüyle bilmiyoruz."

İçim ferahlamıştı. Canım tatlı olduğundan falan değil ama en azından biliyordum ki patlasam bile Daemon sağ kalacaktı Yine de durdum. İstemiyordum o odaya girmeyi. "Bağlantıyı koparan tek şey bu mu peki?"

Çavuş yanıt vermedi.

Gözlerimi kıstım. "Sizce bilmeme gerek yok mu?"

"Her şey zamanı gelince," diye yanıt verdi. "Şimdi sırası değil."

"Bence tam zamanı."

Şaşırıp kaşlarını kaldırdı, daha da öfkelendim.

"Ne olmuş?" deyip ellerimi kaldırdım. Archer bana yaklaştıysa da onu umursamadım. "Bence her şeyi öğrenmeye hakkım var."

Dasher'ın şaşkın yüz ifadesi kayboldu, yerini soğukkanlı bir hal aldı. "Sırası değil."

Geri adım atmadım, yumruklarımı sıktım. "Ben daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

"Katy..." Archer'ın yumuşak bir sesle yaptığı uyarıyı hiçe saydım. Bana daha da yaklaştı, göğsü sırtıma değiyordu neredeyse.

"Hayır. Bağı başka neyin koparabildiğini öğrenmek istiyorum. Belli ki koparabilen bir şey var. Beni daha ne kadar tutabileceğinizi sanıyorsunuz, onu da bilmek istiyorum." Çenem bir kez düştü mü, kapanmasının imkânı yoktu. "Okulum ne olacak peki? Ortalıkta koşuşturan cahil bir melez mi istiyorsunuz? Ya annem? Arkadaşlarım? Hayatım? Ya blog'um?" Tamam, blog'um herhalde dertlerimin sonuncusuydu ama benim için acayip değerliydi. "Önce hayatımı çaldınız, şimdi de buna razı olmamı mı bekliyorsunuz? Soru sormayayım mı? Bir şey diyeyim mi? Kıçımı öpün bence."

Çavuş Dasher'ın yüzündeki azıcık sıcaklık da yitip gitti. Bana gözünü dikti ve o anda, çenemi kapatmadığıma pişman oldum. Tamam, bunları söylemesem çatlardım ama bana fırlattığı bakış da düpedüz korkunçtu.

"Küfürlü konuşulmasına hiç gelemem. Neler olduğunu anlamayan küçük, ukala kızlara da hiç katlanamam. Bu işi senin için olabildiğince kolaylaştırmaya çalıştık Bayan Swartz, fakat hepimizin sabrının bir sınırı var. Ne beni ne de personelimi sor-

gulayamazsın. Ne zaman sırası geldiğini düşünürsek seninle o zaman bir şeyler paylaşacağız, daha önce değil. Anladın mı?"

Archer'ın aldığı her nefesi hissedebiliyordum. Sanki nefes almayı bırakmış, beni bekliyordu. "Evet," dedim tükürürcesine. "Anladım."

Archer nefes aldı.

"İyi," dedi çavuş. "Bu meseleyi kapattığımıza göre işimize bakalım."

Monitör başındaki adamlardan biri bir düğmeye basınca, eğitim odasına giden küçük bir kapı açıldı. Archer beni odanın içine sokana kadar bırakmadı. Sonra çekildi.

Archer kapıya doğru geri geri giderken hızla döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Gitmemesini rica edecektim fakat bakışlarını hemen kaçırdı. Sonra da çıktı, kapıyı arkasından kapadı.

Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerim odada hızla dolaştı. Burası beton zeminli, altı metreye altı metrelik bir odaydı. Karşı ucunda bir kapı daha vardı ve duvarları minderle kaplanmamıştı. Hayır. O kadar şanslı değildim. Duvarlar beyazdı, yer yer kırmızı bir şeyler sürünmüştü. Yoksa... kurumuş kan mıydı bu?

Aman Tanrım.

Ne var ki bir şeylerin farkına varınca o korku ağır ağır kayboldu. Güç akışı ilk başta çok hafifti, sanki kollarımda parmak uçlarını gezdiriyordu biri. Ne var ki hızla büyüdü, tüm benliğimi kapladı.

İlk defa temiz hava solumak gibiydi. Uyuşukluk, bitkinlik ağır ağır kaybolmuş, kafatasımın arkasında vızıldayan, damarlarımda uğuldayan, ruhumdaki soğukluğu dolduran bir enerjiye bırakmıştı yerini.

Gözlerim kırpışarak kapandı, zihnimde Daemon'ı gördüm *Gerçekten* görmüyordum onu tabii, ancak bu his onu hatırlatı-

yordu bana. Kaynak beni sarmalarken, Daemon'ın kucağında olduğumu hayal ediyordum.

Tepeden bir hoparlörün tıkırtısı duyuldu, ardından Çavuş Dasher'ın sesi odayı doldurunca irkilip başımı kaldırdım. "Yeteneklerini sınamalıyız Katy."

O geri zekâlıyla konuşmak istemiyordum ama bu işin çabuk bitmesi taraftarıydım. "İyi o zaman. Kaynak'ı çağırmamı mı istiyorsunuz, ne istiyorsunuz?"

"Onu da yapacaksın. Ancak becerilerini, stres altında test etmeliyiz."

"Stres altında mı?" diye fısıldayıp bakışlarımı odada dolaştırdım. Tedirginlik karnıma yaban otu gibi yayılmış, boğuyordu beni. "Şu anda kendimi gayet stres altında hissediyorum zaten."

Alet tekrar tıkırdadı. "Biz o türden bir stresi kastetmiyoruz."

Daha ben onun ne dediğini anlayamadan, küçük odada güm diye bir ses yankılandı. Fırıldak gibi döndüm.

Karşımda, odanın diğer kapısı santim santim aralanıyordu. Fark ettiğim ilk şey, benimkiyle bir örnek siyah eşofman ve daracık kalçaları örten beyaz bir tişört oldu. Bakışlarımı yukarı kaldırdım, sonra şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oldum.

Karşımda duran kızı tanıyordum. Sanki koca bir ömür geçmişti üstünden, ne var ki görür görmez anlamıştım onun kim olduğunu. Sarı saçları düzgün bir şekilde atkuyruğu yapılmış, güzel yüzü ortaya çıkmıştı, ancak morluklar ve yaralar gölge düşürüyordu buna.

"Mo," dedim öne doğru bir adım atıp.

Will beni hapsettiğinde yanımdaki kafeste duran kız, bana bakıyordu. Ona ne olduğunu defalarca düşünmüştüm, sanırım öğrenmiştim artık. Bir kalp atımı kadar süre geçti, adını tekrarladım, sonra birden olanca netliğiyle kavradım. Yatak odama geldiğinde Carissa'nın yüzündeki o aynı, boş bakış vardı onda da.

Kalbim bin bir parça oldu. O kıza kendimi hatırlatacak hiçbir şey yapamazdım büyük olasılıkla.

Odaya girip bekledi. Hemen peşinden hoparlör cızırdadı, Çavuş Dasher'ın sesi duyuldu. "Mo, stres testlerinin ilk aşamasında bize yardım edecek."

İlk aşama mı? Başka aşamalar da mı vardı? "O ne?.."

Mo elini hızla uzattı ve Kaynak, eklemlerinin üstünde çatırdayarak gezindi. Şoke olduğumdan son ana kadar kıpırdayamadım. Kenara atıldıysam da, maviye çalan beyazımsı ışık patlaması tam omzuma isabet etti. Kolumda feci bir acı duydum. Darbenin etkisiyle etrafımda döndüm, dengemi zar zor sağlayabildim.

Şaşkınlıkla omzumu tuttum, kumaşın yandığını görünce hiç şaşırmadım. "Neler oluyor?" diye sordum. "Neden?.."

Kendimi dizlerimin üstüne attım, bir diğer ışın az önce durduğum yere doğru hızla geldi. Arkamdaki duvara çarpıp kayboldu. Göz açıp kapayana kadar Mo üstüme çullandı. Ayağa kalkmaya çabaladıysam da çeneme diz attı, başım hızla geriye savruldu. Sersemleyip kıçımın üstüne otururken gözümün önünde yıldızlar uçuştu.

Mo eğildi, atkuyruğu yaptığım saçlarımı tuttu, akıl almaz bir rahatlıkla beni kaldırdı. Tam gözümün altında indirdi yumruğunu. O acıyla kulaklarım çınladı ve darbenin bir etkisi daha oldu üzerimde.

O uyuşukluğu üstümden atmamı sağladı.

Birden bu stres testinin ne olduğunu anladım. İçim bulandı, dehşete düştüm. Eğer Daidalos'un her şeyi bildiği doğruysa, o zaman Mo'yla daha önce karşılaştığımı da biliyorlardı. Onu burada, fiziksel bakımdan kafesteki̇nden daha iyi halde görmek beni gafil avlamakla kalmayacak, onlarla mücadelenin ne kadar boşuna olduğunu da gösterecekti.

Bununla beraber, Mo'yla Kaynak'ı kullanarak dövüşmemi istiyorlardı. Çünkü temiz bir dayaktan daha iyi stres kaynağı olamazdı herhalde.

Gözümün hemen altına bir yumruk daha indi. Kız var gücüyle vuruyordu. Tam çavuşun istediği gibi Kaynak'ı çağırırken ağzıma madeni bir tat doldu.

Fakat Mo... benden çok daha hızlı, çok daha iyiydi.

Hayatımın dayağını yerken, içimdeki küçücük umut kırıntısına sarıldım. Daemon bu muameleye maruz kalmayacaktı.

Daemon

Matthew'nun aracını Weather Dağı'na çıkan erişim yolunun birkaç kilometre uzağında bıraktım. Arabayı bulan, bir şekilde ona ulaştırır diye umuyordum. Gayet güzel bir arabaydı çünkü. Dolly kadar iyi değildi ama çoğu araba onun kadar iyi değildir zaten.

Son birkaç kilometreyi asıl formumda, gür bitki örtüsünün içinden hızla geçerek kat ettim. Erişim yoluna birkaç dakikada ulaştım, saniyeler sonra ise ormanın kıyısında, tesisi çevreleyen o çok iyi bildiğimiz tel örgülere bakıyordum.

Nöbet tutan muhafızların sayısı kesinlikle artmıştı. Kapının yanında en az üç kişi vardı. İçeride daha da fazlasının olduğundan emindim. Kameralar, güvenlik sistemleri devre dışı kalmayacaktı bu defa. Kalmalarını istememiştim.

Çünkü yakalanmaktı niyetim.

Herhalde Dawson böyle yapacağıma ihtimal vermemişti. Birçok şey pamuk ipliğine bağlıydı. Sadece benim geleceğim değil, ailemin ve Kat'in geleceği de. SD burada olduğumu fark eder etmez işler çığırından çıkacaktı. İçeri girmek sorun de-

gildi ve Luc'un istediği şey her neyse, onu bulunca bizi dışarı çıkaracaktı. Yalan söylemiyorsa elbette. Söylüyorsa da bir başka yolunu bulacaktım.

Bir yanım Kat'in hâlâ orada olmasını, Daidalos'un onu başka yere nakletmemiş olmasını istiyordu. Büyük olasılıkla bunu ummak aptallıktı çünkü içimden bir ses, feci bir hayal kırıklığının beni beklediğini söylüyordu.

Evet, yakalanmaktı maksadım ama ekmeklerine de yağ sürecek değildim hani.

Ağaçların örtüsünün altından çıktım, kuvvetli bir gün ışığı huzmesinin altında insan biçimimi aldım. Nöbetçiler ilk başta varlığımı fark etmemişlerdi ve ben bir adım öne çıkarken Kat'le nihayet duygularını bana itiraf ettiği gece yaptığımız konuşmayı hatırladım.

Birlikteyken iyi türden birer çılgın olduğumuzu söylemiştim ona. Bunun ne kadar doğru olduğunu şu ana kadar aslında hakkıyla anlayamamıştım zira yapmak üzere olduğum şey yüzde yüz deli raporunu garantiliyordu.

Siyah kargo pantolonunun cebinden bir şey –cep telefonu muydu acaba?– çıkaran ilk nöbetçi döndü, gözlerini ağaçlarda gezdirdi. Bakışları üstümden geçip gitti, sonra hızla döndü. Cep telefonu elinden düştü, bir elini belindeki tabancasına, diğerini omzundaki mikrofona attı. Arkasındaki diğer iki nöbetçi de hızla döndüler, silahlarını çektiler.

Gösteri zamanı gelmişti.

İnsan biçimimi korudum, ancak Kaynak'ı çağırdım ve ne olduğumu anladıklarını gördüm. Muhtemelen gözlerim yüzündendi. Dünya, parlak bir ışıltıyla sarmalanmıştı.

Bir dizi pat sesi, nöbetçilerin elinin armut toplamadığını gösteriyordu.

Elimi kaldırınca mermiler görünmez bir duvara çarpmış

gibi oldu. Aslında enerji kurşunları geri sektiriyordu. Onları muhafızlara gerisingeri yollayabilirdim de, fakat durdurmakla yetindim. Zararsızca yere düştüler.

Elimi aşağı indirip "Bence bir daha denemeyin," dedim.

Elbette dinlemediler beni. Neden ki? Dinleseler çok kolay olurdu her şey.

Öndeki nöbetçi silahını boşaltıtı, ben de tüm mermileri geri püskürttüm. Birkaç saniye sonra, şurama kadar gelmişti. Dönüp bir kolumu ağaçlara doğru uzattım. Dallar sarsıldı, çam iğneleri yeşil bir şelale halinde havaya fırladı. Onları kendime çektim, sonra kendi etrafımda döndüm.

Binlerce çam iğnesi hızla fırladı. Benim iki yanımdan geçip dosdoğru afallamış nöbetçilere yöneldi.

İğneler adamlara çarpıp onları iğnedenliğe çevirdi. Öldürecek bir şey değildi, ancak acı ve şaşkınlık dolu feryatlarına bakılacak olursa canlarını acayip yakmıştı. Hepsi dizlerinin üstündeydiler. Silahları unutulmuş bir halde yerde duruyordu. Elimi şöyle bir sallayıp, silahları bir daha bulunmayacak şekilde ormanın içine savurdum.

Yüzümde koca bir sırıtışla yanlarından geçtim. Kaynak'ı bir kez daha çağırıp enerjinin çatırdayarak kolumdan akmasına izin verdim. Beyaz bir patlama oldu, bir ışık oku fırlayıp elektrikli tellere çarptı, onları eriterek rahatça yürüyüp geçebileceğim bir delik açtı.

Daha önce koşa koşa geçtiğimiz, otları düzgünce biçilmiş arazide yürümeye başladım. Weather Dağı tesislerinin kapısı kayarak açılırken derin bir nefes aldım.

Kapıdan dışarı neredeyse koca bir ordu sökün etti. Kıyamete ya da özel kuvvetlerde yer almaya hazır görünüyorlardı. Miğferlerinin camını indirip yüzlerini örtmüşlerdi, çok işe yarayacakmış gibi. Tek dizlerinin üstüne çöküp yaklaşık bir dü-

zine otomatik tüfeği bana doğrulttular. Bu kadar çok mermiyi durdurmak kolay olmayacaktı.

Birileri ölecekti.

Derken, loş tünelden uzun ve ince bir siluet çıkageldi. Siyah üniformalı adamlar silahlarının namlularını üzerimden ayırmadan iki yana çekildiler, son derece resmi bir şekilde giyinmiş bir kadının öne çıkmasına izin verdiler.

"Nancy Husher," dedim öfkeyle, yumruklarımı sıkarak. Yıllardır tanıyordum bu kadını. Hiç de sevmemiştim. Daidalos için çalışması, Dawson'ın başına neler geldiğini en başından beri biliyor olması, hepsinin üstüne tuz biber ekiyordu.

Dudaklarını geren o meşhur tebessümünü takınmıştı kadın; bu gülümsemesi için, yüzüne gülüp sırtından bıçaklar denirdi.

"Daemon Black," dedi ellerini kavuşturup. "Biz de seni bekliyorduk."

9

Katy

Hüsranla biten eğitimin ardından, ne zaman biri odamın kapısına yaklaşacak olsa, gerçek bir korkuya kapılır olmuştum. Ayak sesleri durana kadar kalbim hızla çarpmıştı ve kapı nihayet aralanıp da akşam yemeğimi getiren Archer göründüğünde, kusmama ramak kalmıştı.

Hiç iştahım yoktu.

O gece uyuyamadım.

Ne zaman gözümü kapasam, aklıma gelen tek şey ağzımı burnumu dağıtmaya hazır bekleyen Mo oluyordu. Gözlerini bulandıran uçsuz bucaksız boşluk bir anda çiçek gibi açarak kararlılığa dönüşmüştü. Karşı koymuş olsam bu kadar berbat halde olmazdım fakat karşılık vermemiştim. Onunla dövüşmem doğru olmazdı.

Ertesi sabah kapı açıldığında, bir iki saat uykuyla ayakta duruyordum. Gelen Archer'dı ve her zamanki gibi sessiz tarzıyla, peşinden gelmemi işaret etti.

Midem bulanıyordu bulanmasına, ne var ki beni götürdüğü yere gitmekten başka çarem yoktu. Asansörle eğitim odasının olduğu kata çıkarken baş dönmesi, mide bulantısı daha da art-

tı. Asansörden çıkmak, metal çubuklara canım pahasına yapışmamak için zor tuttum kendimi.

Fakat Archer beni daha önce gittiğimiz odaya değil, onun arkasındaki odaya götürdü, çift kanatlı kapılardan geçirdi ve koridorda ilerleyip bir çift kapıdan daha geçtik.

"Nereye gidiyoruz?"

Oniks ve elmas yüzünden parıl parıl parlayan bir çelik kapının önüne gelene kadar konuşmadı. "Çavuş Dasher sana bir şey göstermek istiyor."

Kapının ardında neler olduğunu hayal bile edemiyordum.

İşaret parmağını güvenlik paneline koydu, ışığın rengi kırmızıdan yeşile döndü, mekanik tıkırtılar duyuldu. Archer kapıyı açarken nefesimi tuttum.

Tavandaki tek bir ampulle aydınlanıyordu oda. Ne bir iskemle vardı ne de masa. Sağda, duvar boyunca uzanan koca bir ayna asılıydı.

"Nedir bu?" diye sordum.

Çavuş Dasher arkamdan "Görmen gereken bir şey," deyince yerimden sıçrayıp döndüm. Nereden çıkmıştı bu böyle? "Geçen seferki antrenmanımızın tekrarlanmamasını garantileyeceğini umuyorum."

Kollarımı kavuşturdum, başımı dik tuttum. "Bana göstereceğin hiçbir şey değiştiremez bunu. Diğer melezlerle dövüşmeyeceğim."

Dasher'ın ifadesi değişmedi. "Daha önce de açıkladığım gibi, dengeli olup olmadığını öğrenmeliyiz. Antrenmanların nedeni de bu. Senin güçlü olmana, Kaynak'ı kullanmana neden ihtiyaç duyduğumuza gelince, işte sebebi şu aynanın ardında."

Şaşırmıştım. Archer'a baktım. Kapının yanında duruyordu, beresi yüzünü gölgede bırakıyordu. "Öbür tarafta ne var?"

"Gerçek," dedi Dasher.

Öksürürcesine güldüm, yara bere içindeki yüzüm acıdı. "Diğer tarafta da kafayı yemiş bir grup asker var demek?"

Buz gibi soğuk bir bakış fırlattı, sonra duvardaki bir düğmeye bastı.

Ansızın etraf aydınlandı fakat ışık aynanın arkasından geliyordu. Karakollardaki gibi tek yanlı bir aynaydı ve oda boş değildi.

Öne yürüyünce göğsüm sıkıştı. "Ne?.."

Diğer tarafta, iskemlede oturan bir adam vardı ve kendi rızasıyla orada değildi. El ve ayak bilekleri oniks bantlarla sarılıydı ve onu yerine mıhlıyordu. Alnında bir tutam beyaza çalan sarı saç vardı başını ağır ağır kaldırdı.

Luxen'di.

Erkeksi güzelliği ve capcanlı yeşil gözleri hemen ele veriyordu. O gözler Daemon'ınkilere o denli benziyordu ki, göğsüme bir sancı girdi, duygulardan boğazım düğümlendi.

"Şey... bizi görebiliyor mu?" diye sordum. Görebiliyor gibiydi. Luxen'in gözleri durduğum yere çevrilmişti.

"Hayır." Dasher öne eğildi, aynaya yaslandı. Elinin hemen altında küçük bir diyafon vardı.

Adamın güzel yüzü ıstırap içindeydi. Göğsü bölük pörçük nefeslerle inip kalkarken, boynunda damarlar kabarıyordu. "Orada olduğunuzu biliyorum," dedi.

Hemen Dasher'a baktım. "Emin misin bizi göremediğinden?"

Dasher başıyla onayladı.

İsteksizce, dikkatimi diğer odaya verdim. Luxen tir tir titriyordu, kan ter içindeydi. "O... acı çekiyor. Bu çok kötü. Tamamen..."

"Camın diğer tarafında oturanın kim olduğunu bilmiyorsun Bayan Swartz." Diyafonun düğmesine bastı. "Selam Shawn."

Luxen'in dudağında çarpık bir gülümseme belirdi. "Benim adım Shawn değil."

"Sana yıllar önce verilen isim buydu." Dasher başını iki yana salladı. "Gerçek adını kullanmayı tercih ediyor. Bildiğin gibi, bu da bizim söyleyemediğimiz bir şey."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Shawn. Bakışları çok da rahatsız edici şekilde, tam benim olduğum yere döndü. "Başka bir insanla mı? Yoksa daha da mı iyisi? Bir hilkat garibesi... kahrolası bir melez mi?"

Kendimi tutamadan küçük bir çığlık attım. Söylediği şey değildi beni etkileyen; her sözcüğüne sızan hoşnutsuzluk ve kindi.

"Shawn için terörist demek yerinde olur," dedi çavuş. Bunun üzerine diğer odadaki Luxen'in yüzünde küçümseyen bir gülümseme belirdi. "Birkaç yıldır gözlemlediğimiz bir hücrede yer alıyordu. Tam iş saatinde Golden Gate Köprüsü'nü havaya uçuracaklardı. Yüzlerce kişiyi..."

"Binlerce kişi," diye lafa karıştı Shawn. Yeşil gözleri giderek daha çok ışık saçmaya başlamıştı. "*Binlerce* insanı öldürecektik. Sonra da..."

"Ama öldüremediniz." Dasher güldü, midem altüst oldu. Muhtemelen ilk defa gerçekten gülümsediğini görmüştüm. "Sizi durdurduk." Dönüp bana baktı. "Sadece onu canlı ele geçirebildik."

Shawn acı acı güldü. "Beni durdurmuş olabilirsiniz ama hiçbir şeyi beceremediniz, sizi basit kafalı *maymunlar*. Biz üstünüz. Yanımızda insanlar solda *sıfır* kalır. Göreceksiniz. Kendi mezarınızı kazdınız. Yaklaşan şeyi siz de durduramayacaksınız. Hepiniz birden..."

Dasher diyafonu kapattı, Luxen'in tiradını sona erdirdi. "Bunu defalarca dinledim." Bana döndü, başını yana eğdi. "İşte,

karşımızdaki şey bu. O odadaki Luxen, insanları öldürmek istiyor. Onun gibi daha niceleri var. İşte, yaptığımız şeyi bu yüzden yapıyoruz."

Diyecek söz bulamadan Luxen'e baktım. Beynim, az önce tanıdık olduğumu iyice evirip çeviriyordu. Diyafon kapalıydı ama adamın ağzı hâlâ kıpırdıyor, dudaklarından katıksız bir kin akıyordu. Kim ya da *ne* oldukları fark etmeksizin tüm teröristlerin yüzüne kazınmış olan o körü körüne düşmanlık, onda da vardı.

"Anladın mı?" diye sordu çavuş, beni kendime getirerek.

Kollarımı kendime doladım, başımı iki yana yavaş yavaş salladım. "Koca bir ırkı birkaç bireyin davranışlarına göre yargılayamazsınız." Sözlerim bana da boş geliyordu.

"Doğru," dedi Dasher sessizce. "Haklı olabilirdin ama karşımızdaki insan ırkı olsaydı. Bu yaratıkları bizimle aynı ahlaki standartlarla değerlendiremeyiz. Şu sözüme inan, onlar bizi kendi standartlarıyla hiç değerlendirmiyor zaten."

* * *

Saatler günlere dönmüştü. Günler ise muhtemelen haftalara ama emin olamıyordum. Dawson'ın nasıl zaman kavramını kaybettiğini anlayabiliyordum artık. Burada her şey birbirine giriyordu. Güneşi ya da geceleyin gökyüzünü en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum. Uyandığım ilk gün olduğu gibi kahvaltı verilmemişti, bu da günün hangi saati olduğunu anlamamı engelliyordu. Kırk sekiz saatin geçtiğini ise kan tahlili için Dr. Roth'a götürüldüğümde anlıyordum. Onu şimdiye kadar belki beş kez görmüştüm, belki daha fazla.

Hesabını tutamamıştım.

Hesabını tutamayıp kaybettiğim ya da kaybettiğimi hissettiğim bir sürü şey vardı. Kilo. Gülme, gülümseme becerisi. Göz-

yaşları. Sahip çıkabildiğim tek şey öfkeydi ve ne zaman Mo'yla ya da tanımadığım –yapmak zorunda olduğumuz şeyden ötürü tanışmak da istemediğim– bir başka melezle karşı karşıya gelsem, gerek hüsranım gerek öfkem artıyordu.

Ancak daha teslim olmamıştım. Stres testlerinin hiçbirinde karşımdakilerle dövüşmemiştim. Bu, söz geçirebildiğim tek şeydi.

Reddediyordum onlarla dövüşmeyi... onları dövmeyi, hatta kanların topuzu kaçarsa onları öldürmeyi... *Açlık Oyunları*'nın gerçek ama sapıkça bir hali gibiydi.

Uzaylı melezler için *Açlık Oyunları*.

Gülmeye yeltendim ama patlamış dudağım acıyla gerilince yüzümü buruşturdum. Ben *Terminator* rolüne soyunmayı istemesem de, diğer melezler buna *dünden razıydı*. Öyle ki, bazıları bir yandan beni pataklıyor bir yandan konuşuyordu. Bana, dövüşmem gerektiğini, halihazırda burada olan Luxenler ve diğer Luxenlerin geleceği o güne hazırlanmam gerektiğini söylüyorlardı. Belli ki asıl kötülerin Luxenler olduğuna inanıyorlardı. Onlar bu masala inanmış olabilirdi ama ben bırakmayacaktım. Gelgelelim içimden bir ses, Daidalos bu kadar kişiyi ikna edebildiyse söylediklerinde bir doğruluk payı olmalı diyordu.

Bir de Shawn vardı, binlerce insanı öldürmek isteyen Luxen. Dasher'ın dediği doğruysa onun gibi olan ve Dünya'yı ele geçirmek için fırsat kollayan daha nicesi vardı. Ancak Daemon ya da Dee'nin, hatta Ash'in böyle bir şeyin parçası olduğu fikrini ciddiye bile almazdım.

Gözlerimi zorla açtım, ne zaman eğitim odasından çıkarılıp –çoğu zaman bilinçsiz halde– odama götürülsem gördüğüm o şeyi gördüm. Üstünde ufacık siyah noktalar olan beyaz bir tavan... oniks ve elmas karışımı.

Tanrı biliyor ya, nefret ediyordum o deliklerden

Derin bir nefes aldım, almamla pişman olup çığlığı basmam bir oldu. Kaburgalarımdaki, Mo'nun ayak numarasına uygun morluktan etrafa keskin bir acı yayıldı. Tüm vücudum zonkluyordu. Ağrılar sızılar içinde olmayan tek bir yanım bile yoktu.

Hücremin benden uzak köşesindeki hareket dikkatimi çekti. Ağır ağır ve feci acılar içinde, başımı döndürdüm.

Archer elinde katlanmış bir bezle orada duruyordu. "Ben de telaşlanmaya başlamıştım," dedi.

Yaklaştı. Beresi gözlerini her zamanki gibi gizliyordu. "Daha önce hiç bu kadar baygın kalmamıştın. Bu en uzunuydu."

Başımı tekrar tavana çevirdim. Yediğim dayakların hesabını tuttuğunu bilmiyordum. Daha önce uyandığımda hiç onu odamda görmemiştim. Blake'i de. O geri zekâlıyı epeydir görmemiştim. Burada olup olmadığından bile emin değildim artık.

Ağır ağır, uzun bir nefes aldım. Çok üzücü olmakla beraber, uyanık olduğumda uykunun verdiği o unutulmuşluk hissini özlüyordum. Her zaman kapkara, engin bir hiçlik değildi bu. Kimi zaman rüyamda Daemon'ı görüyor, uyandığımda ise gözlerimi açar açmaz bulanıklaşıp solan o silik görüntüleri bağrıma basıyordum.

Archer yatağın kenarına oturunca gözlerimi hızla açtım. Ağrıyan adalelerim gerildi. Archer kötü biri değildi ama tüm olanlar düşünülünce, hiç kimseye güvenmiyordum. Elindekini uzattı. "İçinde buz var sadece. İhtiyacın var gibi duruyor."

Onu ihtiyatla süzdüm. "Ben... Neye benzediğini bilmiyorum."

"Yüzünün mü?" diye sordu, buz torbasını avucunda tutarak. "Güzel görünmüyor."

Güzel hissetmiyordum zaten. Omzumdaki sızıyı duymazdan gelip kolumu battaniyenin altından çıkarmaya çalıştım.

"Parmağını kaldıracak halin yok. Kıpırdama. Sus."

Susmamı istemesine alınsam mı, alınmasam mı bilemiyor-

dum. Sonra buzu yanağıma bastırınca birden irkildim.

"Seni bir Luxen'in iyileştirmesini sağlayabilirlerdi ama dövüşmeyi reddettiğin için işi yokuşa sürüyorlar." Buz torbasını bastırınca geri çekildim. "Eğitim odasına bir dahaki gidişinde bunu aklından çıkarma."

Yüzümü asayım dedim ama canım yandı. "Ya. Hepsi benim suçum demek."

Başını iki yana salladı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Onlarla dövüşmem doğru değil," dedim birkaç saniye sonra. "Kendimi imha edecek falan değilim." En azından, etmeyeceğimi umuyordum. "Onlara bunu yaptırmak... insanca değil. Ben de böyle bir şeyi asla..."

"Yapacaksın," dedi basitçe. "Bir farkın yok onlardan."

"Farkım yokmuş." Doğrulmaya çalıştım ama bakışıyla beni yerime mıhlayınca geriye yaslandım. "Mo'ya insan demeye bin şahit gerekir. Diğerleri de öyle. Robot gibiler."

"Onlar eğitildi."

"Eğitildi mi?" Buzu çeneme koyunca kekeledim. "Akılları yok gibi..."

"Ne olup olmadıkları fark etmez. Böyle mi devam edeceksin? Karşı koymazsan, Çavuş Dasher'a istediğini vermezsen canlı bir kum torbası olarak kalacaksın. Neyi çözmüş olacaksın bu şekilde? Er ya da geç melezlerden biri seni öldürecek." Sesini o kadar alçaltmıştı ki, mikrofonlar sesini almıyor bile olabilirdi. "Peki ya seni mutasyona uğratana ne olacak? O da ölecek, Katy."

Göğsüm sıkıştı, bambaşka bir acı yüzeye çıktı. Bir anda Daemon gözlerimin önüne geldi. Anlamlı yüzünde, hiç eksik olmayan, insanı gıcık eden o alaycı gülümseme vardı. O denli özlemiştim ki onu, genzim yandı. Kalbimde koca bir delik açılırken, battaniyenin altında yumruklarımı sıktım.

Sessizce birkaç dakika geçirdik. Orada öylece uzanıyor, Archer'ın kahverengi beyaz kamuflajlı omzuna bakıyor, söyleyecek, içimdeki boşluğu söküp atacak bir şey arıyordum. Nihayet buldum da.

"Bir şey sorabilir miyim sana?"

"Bence artık konuşmasan daha iyi olur." Buz torbasını diğer eline aldı.

Duymazdan geldim çünkü adım gibi biliyordum ki, susmaya devam edersem aklımı kaçıracaktım. "Gerçekten dünyayı ele geçirmek isteyen Luxenler var mı? Shawn gibi başkaları yani."

Yanıt vermedi.

Gözlerimi kapatıp bezgince içimi çektim. "Altı üstü bir tek soru, yanıtlasan canın mı çıkar?"

Yine sessizlik oldu. "Sorman bile bence yanıt için yeterli."

Öyle miydi gerçekten?

"İnsanların da iyisi, kötüsü yok mu Katy?"

"İnsanlar" deyişinde bir tuhaflık olduğunu düşündüm. "Evet ama o farklı."

"Öyle mi?"

Buz torbasını tekrar yanağıma koydu, bu defa pek fena gelmedi. "Bence öyle."

"İnsanlar daha zayıf diye mi? Unutma ki, Luxenler gibi insanların da kitlesel imha silahlarına erişimi var. Luxenler burada neler olduğunu bilmiyor mu sanıyorsun gerçekten?" diye sordu, ben de sustum. "Kendi amaçları doğrultusunda Daidalos'u destekleyenler de var, burada kurdukları hayatın bozulmasından korkanlar da. Sorunun yanıtını gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım ama yalan söylüyordum. Bir yanım bilmek istemiyordu.

Archer buz torbasını tekrar oynattı. "Gezegeni ele geçirmeye

niyetli Luxenler de var Katy. Bir tehdit söz konusu ve Luxenler taraf tutmaları gereken gün geldiğinde, hangi tarafı seçecekler sence? Ya sen hangisini seçeceksin?"

Daemon

Birilerinin boynunu kırmama on saniye kalmıştı.

Nancy'nin Weather Dağı'nda düzenlediği küçük karşılama partisinin üstünden kaç gün geçmişti acaba? Birkaç gün mü? Bir hafta mı? Yoksa daha mı fazla? Biliyorsam ne olayım. Ne günün hangi saati olduğunu biliyordum ne de ne kadar zaman geçtiğini. Beni içeri götürdükten sonra Nancy kaybolmuş, saçma sapan bir sürü olay başlamıştı. Önce bir sınav, ardından kan tahlili, vücut testi ve Blue Ridge Dağları'nın bu yakasında şimdiye kadar görülmüş en uyduruktan sorgulama. Sırf işleri hızlandırmak için her şeye evet demiştim, ancak sonrasında hiçbir halt olmamıştı.

Bir odaya –muhtemelen bir zamanlar Dawson'ın da kapatıldığı türden bir odaya– tıkılmıştım ve her geçen saniye biraz daha sinirleniyordum. Kaynak'a erişemiyordum. Gerçi asıl halimi alabiliyordum ama bunun da karanlık odayı aydınlatmak dışında bir faydası yoktu. Pek işe yaramıyordu anlayacağınız.

Hücreyi arşınlarken kendimi tutamayıp belki de birinci kez Kat de başka bir yerde aynısını mı yapıyor diye düşündüm. Onu hissedemiyordum; anlaşılan aramızdaki acayip bağ sadece yakın mesafede işe yarıyordu. İçimde onun Weather Dağı'nda olduğuna dair küçücük bir umut kırıntısı, küçük bir his vardı.

Saat kim bilir kaçtı. Odamın kapısı birden açıldı, üç adet G.I. Joe namzedi dışarı çıkmamı işaret etti. Onlara sürtünerek geçtim, omuz attığım bir tanesi küfrü basınca sırıttım.

"Ne o?" diye meydan okudum karşısına dikilip. "Gücüne mi gitti?"

Herif aşağılarcasına güldü. "Yürü hadi."

İçlerinden biri, kabul etmeliyim ki çok cesurdu ve omzumu dürtmeyi göze aldı. Bir hışımla dönüp gözümü diktim, hemen geri çekildi. "Evet ya, bence de öyle."

Böylece üç komando beni Beth'i bulduğumuz odanın bire bir aynısı odalarla dolu koridora götürdü. Asansöre binip birkaç kat aşağı indik, sonra asansörden çıkıp kimi üniformalı kimi sivil giyimli her türden askeri personelle dolu bir başka koridora yürüdük. Hepsi de küçük ve mutlu grubumuzun etrafında geniş bir mesafe bırakıyordu.

Zaten varla yok arası olan sabrım, çift kanatlı parlak, siyah kapıların önünde durduğumuzda iyice tükenmeye yüz tutmuştu. Altıncı hissim, kapının oniksle kaplı olduğunu söylüyordu bana.

Komandolar kontrol panelinde gizlice bir şeyler yaptılar ve kapılar kayarak açıldı, uzun, dörtgen bir masa göründü. İçerisi boş değildi. Hayır. En sevdiğim insan buradaydı.

Nancy Husher masanın başında oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Saçları sımsıkı bir atkuyruğuyla tepesinde toplanmıştı. "Merhaba Daemon."

Böyle saçmalıklarla yitirecek zamanım yoktu. "Aa, sen hâlâ buralarda mısın? Beni terk edip gittin sanmıştım."

"Seni asla bırakıp gidemem Daemon. Aşırı değerlisin."

"O *kadarını* biliyorum." Kimseden izin almadan oturup arkaya yaslandım, kollarımı kavuşturdum. Askerler kapıyı kapatıp önünde nöbet tutmaya başladılar. Onları def edercesine bir bakış atıp Nancy'ye döndüm. "Ne o? Bugün kan testi ya da sınav yok mu? Sonu gelmez o salak sorular yok mu?"

Nancy soğukkanlı tavrını korumaya uğraşıyordu. Kadının

damarına basmak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. "Hayır. Artık onlara gerek yok. İhtiyacımız olanı aldık."

"Neymiş o peki?"

Parmaklarından biri yukarı kalktı, sonra indi. "Daidalos'un ne yapmaya çalıştığını bildiğini sanıyorsun. Ya da en azından tahminlerin var."

"Ne yalan söyleyeyim, küçük grubunuzun ne yapıp yapmadığı beni şu kadarcık olsun ilgilendirmiyor."

"Öyle mi?" İncecik kaşlarından birini kaldırıyor.

"Öyle."

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ne düşünüyorum biliyor musun Daemon? Kuru gürültüden ibaretsin. Ağzın laf yapıyor, kabadayılık taslayacak adalelerin de var ama aslında olaylar denetiminde değil ve içten içe biliyorsun bunu. O yüzden ben bırakayım da sen çene çalmaya devam et. Çok eğlendiriyorsun beni."

Dişlerimi sıktım. "Seni eğlendirmek için yaşıyorum."

"Bunu duymak güzel. Bu meseleyi hallettiğimize göre devam edebilir miyiz?" Ben başımı öne sallayınca, hırçın bakışları birden keskinleşti. "Hemen belirteyim ki beni ya da bir başkasını tehdit edersen, üzerinde kullanmayı hiç istemeyeceğim ama kullanmaktan da kaçınmayacağım silahlarımız var."

"Hiç kullanmak istemediğinden eminim."

"İstemiyorum. DEM silahları bunlar, Daemon. Neyin kısaltması, biliyor musun? Darbe Enerjili Mermi. Elektronik aygıtları ve ışık dalga boylarını mahvedecek derecede kesintiye uğratıyor. Tek atış senin türün için ölümcül. Seni kaybetmeyi hiç istemem. Katy'yi de. Neyi kastettiğimi anladın mı?"

Yumruğumu sıktım. "Anladım."

"Daidalos konusunda önyargıların olduğunu biliyorum ama bizimle geçirdiğin süre içinde bunları değiştireceğimizi umuyoruz."

"Hımım, önyargılarım mı? Ha, herhalde senin ve dalkavuklarının beni erkek kardeşimin öldüğüne ikna etmesini kastediyorsun."

Nancy gözünü bile kırpmadı. "Dawson ve Bethany, Daidalos tarafından alıkonulduysa bunun sebebi Dawson'ın Bethany'ye yaptıklarıydı... Kendi güvenlikleri içindi. Luxenlerin insanları iyileştirmesinin yasak olması boşuna değil. Böylesi bir davranışın çok ciddi sonuçları var ve çoğu vakada ortaya, insan vücudundaki dengesiz DNA değişimi ortaya çıkıyor. Özellikle de bu olay kontrollü bir çevrede gerçekleşmediyse."

Carissa'ya olanları hatırlayıp başımı yana eğdim. "Ne demek bu?"

"İnsan, bizim yardımımızla mutasyondan sağ çıksa bile mutasyonun dengesiz olma ihtimali var."

"Sizin yardımınızla mı?" Buz gibi güldüm. "Onlara Tanrı bilir ne veriyorsunuz. Böyle mi oluyor yardımınız?"

Başıyla onayladı. "Ya öyle yapacaktık ya da Katy ölecekti. Bıraksak öyle olacaktı."

Sakinleştim ama nabzım hızlanmıştı.

"Mutasyon bazen zamanla kayboluyor. Bazen öldürüyor onları. Bazen de kalıcı oluyor ancak stres altında patlak veriyor. Kimi zaman da kusursuz bir mutasyon gerçekleşiyor. Hangisinin olduğunu öğrenmeliyiz çünkü dengesiz bir melezin topluma karışmasına göz yumamayız."

Öfkeden deliye dönmüştüm. "Duyan da dünyaya iyilik yapıyorsunuz sanır."

"Yapıyoruz zaten." Arkasına yaslandı, ellerini masadan aşağı kaydırdı. "Hastalıkları iyileştirmeye çalışıyor, Luxenleri ve melezleri araştırıyoruz. Masum insanlara zarar verme ihtimali bulunan, potansiyel olarak tehlikeli melezleri durduruyoruz."

"Kat tehlikeli değil," dedim öfkeyle.

Başını yana eğdi. "Orasını daha bilmiyoruz. İşin doğrusu, Katy hiç test edilmedi. Şu anda yaptığımız da bu."

Çok yavaş biçimde öne eğildim ve odada beyaz bir ışıltı belirdi. "Peki bu ne demek?"

Nancy elini kaldırıp kapıdaki üç ahbap çavuşu durdurdu. "Kat, uç noktada öfke sergiliyor ki bu, melezlerde dengesiz mutasyonun bir numaralı belirtisidir."

"Öyle mi? Kat öfkeli mi? Onu zorla tuttuğunuz için olabilir mi acaba?" Sözlerimin tadı asit gibiydi.

"Ekibimden bazı kişilere saldırdı."

Gülümsedim. Aferin kızıma. "Aman ne üzüldüm."

"Ben de üzüldüm. İkinize çok umut bağladık. Aranızdaki uyum kusursuz, simbiyotik bir ilişki. Bu noktaya gelen Luxen ve insan çifti çok azdır. Çoğu zaman mutasyon, insan için parazit gibidir." Kollarını kavuşturdu, kahverengi ceketi gerildi. "Başarmaya çalıştığımız şey için o kadar ümit vaat ediyorsunuz ki."

"Hastalıklara son vermek, masum insanları kurtarmak mıydı bu?" diye burun kıvırdım. "Hepsi bu yani? Aptala benzer halim var mı benim?"

"Hayır. Aptalın tam zıddı olduğunu düşünüyorum." Nancy burnundan soludu, öne kaykıldı, ellerini koyu gri masaya koydu. "Daidalos'un hedefi insan evriminin manzarasını değiştirmek. Bunun için kimi zaman aşırıya kaçan yöntemlere başvurmak gerekse de, sonuç, dökülen her damla kana, gözyaşına ve tere değer."

"Dökülen kan, gözyaşı ve ter senin olmadıkça herhalde?"

"Bu uğurda hepsini döktüğümden emin olabilirsin Daemon." Güldü. "Sana en ölümcül hastalıkların kökünü kazımakla kalmayıp savaşları daha çıkmadan durdurabileceğimizi söylesem ne derdin?"

İşte ağzındaki baklayı çıkarıyor, diye düşündüm. "Nasıl yapacaksınız bunu?"

"Sence hiçbir ülke melezlerden oluşan bir orduyla savaşmayı göze alabilir mi?" Başını yana eğdi. "Başarılı mutasyon geçirmiş bir insanın neler yapabildiğini biliyorsa tabii."

Bir yanım bunun çağrıştırdığı şeyler karşısında dehşete düşmüştü. Diğer yanım ise düpedüz küplere binmişti. "Aptalca savaşlarda savaşıp ölsünler diye melez mi yaratacaksınız? Bu yüzden mi işkence ettiniz kardeşime?"

"Sen işkence diyorsun, ben motive etmek diyorum."

Bu, birini duvara çarpma isteği duyduğum nadir anlardan biriydi. Bence kadın da bunun farkındaydı.

"Sadede gelelim Daemon. Yardımına, rıza göstermene ihtiyacımız var. İşimizi kolaylaştırırsan senin de işin kolaylaşır. Anlaşmak için ne istersin?"

Hiçbir şey beni buna ikna edemezdi. Doğama aykırıydı, o kadar yanlıştı ki. Ne var ki pazarlık yapmak bana düşmüştü ve Daidalos'un, Luc'un istedikleri bir yana bırakılırsa, gerçekten önemli olan tek bir şey vardı. "Karşılığında tek bir şey isterim."

"Neymiş o?"

"Kat'i görmek."

Nancy'nin tebessümü solmadı. "Bunun karşılığında ne yapacaksın peki?"

"Ne olursa," dedim duraksamadan; ciddiydim de. "*Her şeyi* yaparım ama önce Kat'i görmek istiyorum. Hem de şimdi."

Koyu renk gözlerinde beliren ışık, ölçüp biçtiğini gösteriyordu. "Eminim bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

10

Katy

Archer'ın peşinden topallayarak eğitim odasına giderken bacaklarım sızlıyordu. Bugün kiminle dövüşecektim acaba? Mo'yla mı? Mohawk saçlı adamla mı? Yoksa muhteşem kızıl saçları olan kızla mı? Fark etmezdi ya. Eşek sudan gelene kadar döveceklerdi beni. Bir tek şeyden emindim, o da diğer melezlerin beni öldürmesine izin vermeyecekleriydi. Aşırı *değerliydim*.

Archer yavaşladı, seke seke ona yetişmeme izin verdi. Dün hücremden çıktığından beri tek kelime konuşmamıştı. Ona akıl sır erdiremiyordum. Bunlara taraftar değil gibiydi ama açık açık bir şey de söylemiyordu. Belki de sırf iş gözüyle bakıyordu buna.

Artık tiksindiğim o kapıların önünde durduk. Derin bir nefes aldım, kapı açılınca hemen içeri girdim. Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu.

Çavuş Dasher içeride bekliyordu. İlk gördüğümden beri üstünde hep aynı üniforma vardı. Acaba aynı üniformadan bir sürüsüne mi sahip diye merak ettim. Değilse, bayağı esaslı bir kuru temizleme faturası ödüyor olmalıydı.

İşte, her yanımı mosmor edecek bir dayak yemeden önce aklımdan geçen saçma sapan şeyler bunlardı.

Dasher beni tepeden tırnağa süzdü. Banyodaki buğulu aynada şöyle bir gördüğüm kadarıyla, halim perişandı. Yüzümün sağ tarafı, yanağım ve gözüm çirkin bir mor renk almış ve şişmişti. Alt dudağım yarılmıştı. Bedenimin geri kalanı ise yara bereden geçilmiyordu.

Başını iki yana sallayıp önümden çekildi, Dr. Roth'un beni muayene etmesine izin verdi. Doktor tansiyonumu ölçtü, nefesimi dinledi, sonra gözlerime ışık tuttu.

"Biraz bitkin," deyip stetoskopunu önlüğünün altına tıkıştırdı. "Ama stres testine katılabilir."

"Gerçekten katılsa iyi olurdu," diye homurdandı kontrol panelinin başındaki adamlardan biri. "Orada öylece dikiliyor."

Ona pis pis baktım ama ben daha ağzımı açamadan Çavuş Dasher lafa karıştı. "Bugün farklı olacak," dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirip gözümü ona diktim. "Hayır. Farklı olmayacak. Onlarla dövüşmeyeceğim."

Başını biraz daha kaldırdı. "Belki de stres testiyle yanlış biçimde tanıştırdık seni."

"Vay be," dedim, gözlerini hafiften kısınca içten içe gülerek. "Bu işin nesi doğru ki zaten?"

"Senden sırf dövüşmüş olmak için dövüşmeni istemiyoruz, Katy. Mutasyonunun kalıcı olup olmadığını da görmek istiyoruz. Başka melezlerin canını yakmak istemediğin bariz."

Küçücük bir umut yeşerdi içimde, sanki kırılgan bir fide filizleniyor, toprağı dürtüyordu. Belki de ayak direyişim, bunca çürük ve morluk içinde kalmam boşuna değildi. Onlar için muhtemelen hiçbir anlamı olmayan, ancak benim için çok önemli bir adımdı.

"Fakat becerilerini yüksek stres altında gözlemlemeliyiz." Panellerin başındaki adamlara işaret verdiği anda, umutlarım suya düştü. Kapı açıldı. "Bence bu testi daha çok seveceksin."

Tanrı aşkına, o kapıdan girmeyi istemiyordum fakat zorla adımlarımı birbirinin önüne koydum ve bir nebze bile zayıflık göstermedim.

Kapı arkamdan kapandı, midem düğümlenirken diğer kapıya dikkatlice baktım. Bu işi nasıl daha sevilir hale getireceklerdi ki? Yapabilecekleri hiçbir şey...

O anda diğer kapı açıldı, Blake içeri girdi.

Arkasından kapanan kapıyla hiç ilgilenmeden bir çalımla odaya girince, acı bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Dasher'ın bu işi sevilir hale getirmekle ilgili söyledikleri bir anda anlam kazanmıştı.

Önümde durup yüzünü ekşitti Blake. "Bok gibi görünüyorsun."

İçimde kaynayan öfke ateşlendi. "Çok mu şaşırdın? Burada ne yaptıklarını bilmiyorsun sanki."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Tek yapman gereken Kaynak'ı kullanmaktı Katy. Kendi işini kendin zorlaştırıyorsun."

"*Ben mi?*.." Öfkem giderek büyürken, kendimi zor tuttum. Kaynak, karnımda kıpırdanıyordu, vücudumdaki kısa tüylerin dikildiğini hissediyordum. "Aklını kaçırmışın sen."

"Şu haline bir bak." Bana doğru elini salladı. "Senden istenen yapsan bu halde olmazdın."

Ona bir adım yaklaştım, ters ters baktım. "Sen bize ihanet etmeseydin zaten burada olmazdım ki."

"Hayır." Yüzüne hüzünlü bir ifade çöktü. "Önünde sonunda buraya gelecektin zaten."

"Hadi oradan."

"Kabullenmek istemiyorsun."

Derin bir nefes aldıysam da, öfkemi dizginlemekte güçlük çekiyordum. Blake elini omzuma attıysa da vurup kolunu yana savurdum. "Sakın dokunma bana."

Bana bir an baktı, sonra gözlerini kıstı. "Daha önce de dedim sana. Birine kızacaksan Daemon'a kız. Başına bunları o getirdi. Ben değil."

Bardağı taşıran son damlaydı bu.

Tüm birikmiş öfkem ve hüsranım afet boyutlarında bir kasırgaya dönüşmüştü. Beynimde bir şalter attı, hiç düşünmeden vurdum. Yumruğum çenesini şöyle bir sıyırmış ama aynı anda Kaynak da ortaya çıkmıştı. Elimden fırlayan bir ışık oku, onu etrafında döndürüverdi.

Duvara yapıştı, şaşırıp bir kahkaha attı. "Kahretsin Katy. Canım yandı."

Enerji çatırdayarak omurgamdan aşağı iniyor, kemiklerimle kaynaşıyordu. "Bundan nasıl *onu* sorumlu tutabilirsin? Onun suçu değil ki!"

Blake döndü, duvara sırtını dayadı. Dudağından sızan kanı elinin tersiyle sildi. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi. Sonra kendini itip duvardan uzaklaştı. "Hepsi onun suçu."

Kolumu hızla uzattım, bir diğer enerji oku daha fırladı ama eğildi, elleri belinin iki yanında dönerek güldü. "Elinden bu kadar mı geliyor?" diye kışkırttı beni. "Hadi gel. Sana iltimas geçeceğime söz veriyorum *Kedicik*."

Daemon'ın bana taktığı o ismi kullanınca nevrim döndü. Bir saniye sonra Blake üstüme atladı. Adalelerimin acı dolu itirazını duymazdan gelip yana kaçıldım. Kolu geniş bir kavis çizerek indi ve beyazımsı kırmızı bir ışık çıktı. Son saniyede döndüm ve doğrudan isabet almaktan kıl payı kurtuldum.

İçimde biriken enerjiyi bir kez daha salıverdim, bir ışın daha yay çizerek fırlayıp Blake'in omzuna çarptı.

Geriye doğru sendeledi, ellerini dizlerine dayayıp iki büklüm oldu. "Bence bundan da iyisini yapabilirsin *Kedicik*."

Cayır cayır bir öfke, perde gibi inmişti gözlerimin önüne.

Kendimi öne fırlattım, hızını almış bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi çullandım üstüne. Kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış bir halde yere düştük. Üste çıktım, kolumu geriye savurup var gücümle, arka arkaya indirmeye başladım. Yumruğumu nereye indirdiğime bakmıyordum bile, sadece, parmak eklemlerim ete çarptıkça beliren acıyı hissediyordum.

Blake kollarını iki kolumun arasına sokup açtı, dengemi bozdu. Bir saniye orada öylece kaldım, sonra kalçalarını yerden kaldırıp döndü. Sırtüstü düştüm, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Bileklerimi yakaladı, başımın üstünde birleştirip öne eğildi. Sol gözünün altı açılmış, yanağı şişmeye yüz tutmuştu. Feci bir memnuniyet dalgası yayıldı içime.

Blake sırıtarak, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi. Gözlerindeki yeşil benekler daha da parlamıştı. "Öpüştüğümüzü Daemon'a söyledin mi hiç? Bence söylememişsindir."

Aldığım her nefesi, vücudumun her yanında hissediyordum. Vücudum onun ağırlığına ve yakınlığına karşı aşırı hassaslık kazanmıştı. İçimde bir güç birikmişti ve oda, parlak beyaz bir renge bürünmüştü. Öfke beni yakıp kül ediyor, her nefesimle dışarı çıkıyor, her hücreme tutunuyordu.

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Yatakta oynaşmaktan ne kadar zevk aldığımızı söylemediğin gibi..."

Güç patlayarak etrafa yayıldı ve ansızın kendimi yerden yukarıda buldum... Birkaç metre yüksekte, havada *duruyorduk*. Saçlarım arkamda dalgalanıyordu, onunkiyse gözlerinin önüne düşmüştü.

"Siktir," diye fısıldadı Blake.

Bileklerimi kurtarıp ellerimi göğsüne dayadım. Beti benzi solan yüzünde bir şok ifadesi belirdi, bir saniye sonra hızla geriye uçup duvara çarptı. Beton yarıldı, korkunç bir örümcek ağı gibi yayılan bir çatlak oluştu. Çarpmanın etkisiyle tüm oda

sallanmıştı. Blake'in başı geriye savruldu, sonra oğlan gevşeyip öne doğru düştü. Bir yanım kendini toparlamasını bekliyordu ama yapamadı. İçimdeki bütün öfkeyi dağıtan, bir şapırtıyla yüzüstü çakıldı.

Sanki görünmez iplerim kesilmiş gibi, topuklarımın üstüne düştüm, sendeleyerek öne doğru bir adım attım.

"Blake?" dedim boğuk bir sesle.

Kıpırdamadı.

Yo, olamaz...

Kollarım titreyerek dizlerimin üstüne çökmeye kalkıştım, ne var ki gövdesinin altından koyu renkli, yapış yapış bir şey yayılıyordu. Gözlerimi kaldırıp duvara baktım. Blake'in rahatça seçilen şekli oraya kazınmıştı. Betonun en az bir metre içine girmişti.

Aman Tanrım, hayır...

Ağır ağır yere baktım. Kımıltısız bedeninin altında bir kan gölü oluşmuş, gri betonun içine sızarak spor ayakkabılarıma doğru yaklaşıyordu.

Tökezleyip geriye gittim, ağzımı açtıysam da hiç ses çıkmadı. Blake kıpırdamıyordu. Acıyla inleyip dönmüyordu. Hiç hareket etmiyordu. Ellerinin ve kollarının görünen kısımları daha şimdiden solmaya, beyazın iç bulandırıcı bir tonuna dönüşmeye başlamıştı ve bu renk, kanının koyu kırmızısıyla müthiş bir tezat oluşturuyordu.

Ölmüştü Blake.

Yüce Tanrım.

Zaman önce yavaşladı, sonra hızlandı. O öldüyse, onu mutasyona uğratan Luxen de ölmüş olmalıydı, çünkü böyle yürüyordu bu işler. Tıpkı Daemon'la ben gibi, onlar da birleşmişlerdi ve biri ölürse... diğeri de ölüyordu.

Blake bunu pek çok kez hak etmişti. Onu öldürmeye ant bile içmiştim ama... bunu söylemek başka, yapmak bambaşka bir

şeydi. Üstelik yaptığı onca korkunç şeye karşılık Blake şartların bir ürünüydü. Tek yaptığı da beni kışkırtmaktı. İstemeden cinayet işlemişti. Bir başkasını kurtarmak adına ihanet etmişti.

Tıpkı benim de yaptığım... ve yapacağım gibi.

Ağzıma bastırdığım elim titriyordu. Ona söylemiş olduğum her şey bir anda aklıma geldi. Öfkeme yenik düştüğüm onca zamanın yanında lafı bile edilmeyecek o küçücük anda değişmiş, geri dönüşü olup olmadığını bilmediğim başka bir şeye dönüşmüştüm. Göğsüm hızla inip kalkıyor, aynı anda ciğerlerim canımı yakacak şekilde sıkışıyordu.

Diyafon tıkırdadı, cızırtısı o ölümcül sessizliğin içinde beni irkiltti.

Çavuş Dasher'ın sesi odayı doldurmuştu, ne var ki gözlerimi alamıyordum Blake'in cansız vücudundan. "Mükemmel," dedi. "Stres testini başarıyla geçtin."

Bu kadarı da fazlaydı... burada, annemden, Daemon'dan ve bildiğim her şeyden uzakta olmak, sınavlar, melezlerle dövüşüp durmak. Şimdi de bu. Katlanamayacağım kadar çok geliyordu.

Başımı geriye attım, haykırmak üzere açtım ağzımı. Ne var ki hiç ses çıkmadı. Archer içeri girip elini şefkatle omzuma koyarken, beni odadan çıkarırken de bir şey diyemedim. Gururlu bir baba gibi konuşan Dasher bir şeyler dedi, sonra eğitim odasından çıkarılıp Dr. Roth'un kan almak üzere beklediği bir ofise götürüldüm. Beni iyileştirmesi için bir dişi Luxen getirdiler. Dakikalar saatlere dönüştü ama ne bir şey söyledim ne de hissettim.

Daemon

Oniks kaplı metal kelepçeler, beş saat boyunca gözümün bağlanması ve bir uçağa bindirilmek eğlence anlayışıma pek uy-

muyordu. Herhalde uçağı düşüreceğimden falan korkuyorlardı ki, çok aptalcaydı bu. Sonuçta uçak beni, gitmek istediğim yere götürüyordu. Nereye gittiğimizi bilmesem de, Kat'i tuttukları yere götürüldüğümü biliyordum.

Şayet Kat orada değilse, o zaman dünyayı onlara dar edecektim.

Uçak inince, beni orada bekleyen bir otomobile apar topar bindirdiler. Parlak ışığı görebildim. Çok kuru, asit gibi bir koku vardı ve bir yerlerden tanıdık geliyordu. Çöl müydü? İki saatlik araba yolculuğu sırasında farkına vardım ki, bundan on üç yıl kadar önce bulunduğum bir yere gidiyorduk.

51. Bölge'ye.

Alaycı bir ifadeyle güldüm. Gözümü bağlamaları boşunaydı. Nerede olduğumuzu biliyordum. Bütün Luxenler, keşfedildikten sonra kuş uçmaz kervan geçmez Edwards Hava Üssü'ne götürülürdü. O zamanlar küçüktüm ama ne havanın kuruluğunu unutabilmiştim ne de Groom Gölü'nün ıssız, kıraç manzarasını.

Araba durunca içimi çektim, yanımdaki kapının açılmasını bekledim. Omuzlarımı tutup beni çekerek arabadan dışarı çıkardılar. Ellerim arkamdan kelepçelendiği için, beni tutanların şanslı olduğunu düşündüm. Aksi takdirde mesaiden eve kırık bir çeneyle döneceklerdi.

Nevada çölünün kuru sıcağı tokat gibi çarptı. Birkaç metre götürüldüm, sonra soğuk bir hava dalgası gelip alnımdaki saçları uçuşturdu. Asansöre bindik, sonra gözümün bağını çıkardılar.

Nancy Husher gülümseyerek bana baktı. "Kusura bakma. Önlem almamız şart."

Gözünün içine baktım. "Nerede olduğumuzu biliyorum. Daha önce de geldim buraya."

İncecik kaşını kaldırdı. "Çocukluğundan bu yana çok şey değişti Daemon."

"Şunları çıkaramaz mıyız?" Parmaklarımı oynattım.

Kamuflaj kıyafetli askerlerden birine baktı. Anladığım kadarıyla gençti ama haki renkli beresi yüzünün üst kısmını örtüyordu. "Kelepçeleri açın. Sorun çıkartmayacak." Nancy tekrar bana baktı. "Daemon'ın buranın oniks savunma sistemleriyle donatıldığını bildiğinden eminim."

Nöbetçi yaklaşıp bir anahtar çıkardı. Dişlerini nasıl sıktığına bakılırsa, ona inansın mı inanmasın mı emin değildi. Bununla beraber, kelepçeyi çözdü. Kelepçe çıkarılırken tahriş olmuş bileklerime sürtündü. Omuzlarımı yuvarlayıp tutulmuş adalelerimi gevşettim. Bileklerimde kırmızı izler vardı ama çok da fena değildi.

"Uslu olacağım," dedim boynumu çıtırdatarak. "Ama Kat'i hemen görmek istiyorum."

Asansör durdu, kapılar açıldı. Nancy dışarı çıktı, asker ilerlememi işaret etti. "Önce görmeni istediğim bir şey var."

Durdum. "Anlaşmamız böyle değildi Nancy. Dediğinizi yapmamı istiyorsan Kat'i hemen göstermelisin bana."

Kadın dönüp arkasına baktı. "Sana göstereceğim şey de Kat'le ilgili zaten. Sonra onu göreceksin."

"Ben..." Hızla döndüm, nefesi enseme değen askeri tepeden tırnağa süzdüm. "Bana bak ahbap, geri bassan iyi edersin."

Benden bir on santim kadar kısaydı, muhteşem ve sıra dışı özelliklerime de sahip değildi ama geri adım atmadı. "Yürümeye devam et."

Kaskatı kesildim. "Yürümezsem ne olur?"

"Daemon," diye seslendi Nancy. Sesinden tahammülsüzlük akıyordu. "Bu yaptığın, istediğin şeyi geciktirmekten başka bir işe yaramıyor."

Hiç hoşuma gitmese de, kadının hakkı vardı. O serseriye son bir bakış fırlattım, sonra dönüp Nancy'nin peşinden koridorda ilerledim. Duvarlardaki ve tavandaki noktalar haricinde, her şey bembeyazdı.

Çocukluğumdan şimdiye, binaların içine dair pek bir anı kalmamıştı fakat girmemize izin verilen yerlerin sayılı olduğunu hatırlıyordum. Asimile edilip serbest bırakılana kadar, topluca tutulduğumuz bir kattaydık.

Buraya geri gelmek birçok sebepten ötürü hoşuma gitmiyordu.

Nancy bir kapının önünde durup öne eğildi. Kırmızı bir ışık yandı, sağ gözüne ışık tutuldu. Paneldeki ışık kırmızıya döndü, kapı açıldı. Bu biraz güç olacaktı. Acaba Nancy'nin kılığına girsem sistemler bunu anlayacak şekilde mi tasarlanmıştır diye merak ettim. Bununla beraber, bu bina her neyle kaplanmışsa kendimi mecalsiz hissediyor, bu numarayı gerçekten yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

Küçük, daire biçimli odada, başında üniformalı adamlar olan birkaç monitör vardı. Her ekranda farklı bir oda, koridor ya da kat görüntüleniyordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Nancy.

Adamların hepsi birden görev yerlerinden kalkıp alelacele odayı terk ettiler. Geriye sadece Nancy, ben ve bizimle birlikte gelen o salak kaldı.

"Ne izleteceksiniz bana?" diye sordum. "Avrupa Kupası'nı mı?"

Nancy dudaklarını büzdü. "Burası, binalara yayılmış birçok güvenlik kontrol odasından sadece biri. Buradan, Cennet Çiftliği'ndeki her şeyi gözlemleyebiliyoruz."

"Cennet Çiftliği mi?" Güldüm. "Oraya böyle mi diyorsunuz artık?"

Omuz silkti, bilgisayarlardan birinin başına geçti, parmakları

klavyenin üstünde uçmaya başladı. "Tüm odalar kayıt altında. Bu, farklı nedenler için tüm etkinlikleri gözlememizi sağlıyor."

Çenemde uzayan sakalı sıvazlayıp "İyi," dedim.

"Yeni bir melez gelince endişemiz, kendisi ya da başkası için tehdit oluşturmadığından emin olmaktır," diye konuşmaya başladı kollarını kavuşturup. "Bu süreci çok sıkı tutuyor, mutasyonlarının kalıcı olup olmadığını öğrenmek için farklı testler uyguluyoruz."

Şayet söyledikleri Kat'le ilgiliyse, bu işin varacağı yer hiç hoşuma gitmemişti.

"Katy'nin birtakım sorunları olduğu ortaya çıktı ve aşırı tehlikeli olabiliyor."

Dişlerimi öyle bir sıktım ki, çatlayıp dökülmediklerine şaşırdım. "Bir şey yaptıysa, onu kışkırttığınız içindir."

"Öyle mi?" Nancy klavyede bir tuşa bastı, sol üstteki ekran titreşerek açıldı.

Kat.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmıştı. Kalbim önce durdu, sonra hızlandı.

Kat ekrandaydı, sırtı duvara dayalı oturuyordu. Görüntü karlıydı ama bu oydu... *oydu*. Weather Dağı'nda yakalandığında giydiği kıyafet vardı üstünde. Bunun üstünden haftalar geçmiş olmalıydı. Aklım karışmıştı. Ne zaman çekilmişti bunlar? Canlı görüntü olamazdı.

Saçları iki yanından dökülüp, güzel yüzünü örtmüştü. Tam ona kaldır başını diyecektim ki, bana embesil gözüyle bakacaklarını fark ettim.

"Gördüğün gibi, yanında kimse yok," dedi Nancy. "Onunla odada olan Çavuş Dasher. İlk görüşmeyi yapıyor."

Kat birden başını kaldırdı, ayağa fırlayıp askeri üniformalı uzun boylu bir adamın etrafında koşmaya başladı. Bir saniye

sonra yere düştü. Kat'in kıvranmasını büyük bir dehşetle izledim. Sonra adamlardan biri duvardan bir su hortumu çekip çıkardı.

Nancy bir düğmeye bastı, bu sefer farklı bir görüntü çıktı. Son sahnenin etkisinden kurtulup neler olduğunu kavramam biraz zaman aldı ama anlayınca da öfkeden kuduracak gibi oldum.

Ekranda Kat ile Tanrının cezası Blake dövüşüyordu. Kat dönüp lambayı kapmak istediyse de Blake önüne dikilip engel oldu ona. Kat yumruğu yapıştırınca göğsüm gururla kabardı. Bu *benim* Kediciğimdi işte, tırnaklarıyla ve her şeyiyle.

"Bunlar canlı görüntüler değil," dedi Nancy sakince. "Üstünden epey bir zaman geçti, ilk geldiğinde çekilmişti. Sesi yok."

Güçlükle soluyarak monitöre tekrar baktım. Kavga ediyorlardı ve Blake onu bariz şekilde etkisiz hale getirmişti. Buna rağmen Kat hâlâ direniyor, sırtını büküyor, Blake'in altında kıvranıyordu. İçimde bir şiddet duygusu uyandı, büyük bir öfke ve daha önce hiç hissetmediğim türden bir çaresizlik de buna eşlik ediyordu. Ağzımda Blake'in kanının tadı vardı sanki. Yumruklarımı sıktım ve monitöre indirmek istedim çünkü Blake'in yüzü önümde değildi.

Blake onu çeke çeke yataktan aşağı indirdi, sürükleyerek kameranın görüş açısının dışına çıkardı. Hemen Nancy'ye döndüm. "Ne oldu? Nereye götürdü onu?"

"Banyoya. Orada kamera yok. Mahremiyete önem veriyoruz." Bir şeye tıkladı, video birkaç dakika ileri gitti, Blake sağdan görüntüye girdi. Yatağa –*Kat'in yatağına*– oturmuştu ve birkaç saniye sonra Kat de göründü, sırılsıklamdı.

Öne yürüdüm, burnumdan soluyordum. Bir şeyler konuştular, sonra Kat hızla döndü, gardırobu açıp giyecek bir şeyler aldı. Tekrar banyoya girip kayboldu.

Blake başını iki elinin arasına aldı.

"Onu geberteceğim," diye söz verdim; tutacağım bir sözdü bu. Bunu, bunların hepsini şu ya da bu şekilde ödeyecekti.

Asker genzini temizledi. "Blake artık sorun değil."

Döndüm, soluk soluğa ona baktım. "Nedenini de söyler misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Blake öldü."

"Ne?"

"Blake öldü," diye tekrarladı. "Katy onu öldüreli iki gün oluyor."

Sanki yer ayağımın altından çekilmişti. İlk tepkim bunu inkâr etmek oldu çünkü Kat'in böyle bir şey yaptığına... bunu yaşamak zorunda kaldığına inanmak istemiyordum.

Monitör kapandı, Nancy bana baktı. "Bunu göstermemin sebebi seni üzmek ya da kızdırmak değil. Katy'nin tehlikeli olduğunu kendi gözlerinle görmelisin."

"Kat bunu gerçekten yaptıysa bir nedeni vardır, hiç şüphem yok." Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Onu görmem *lazımdı*. Eğer bunu yaptıysa... Neler yaşadığını düşünmek bile istemiyordum. "Yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Nancy yavaşça *cık cık* dedi, ben de onu Acı Çekerek Öldürülecekler listeme ekledim. "Senin de dengesiz olduğunu düşünmek istemem."

"Kat dengeli. Tüm bu videolarda ya korkmuş ya da kendini savunuyor."

Aynı fikirde olmadığını belirten bir ses çıkardı. "Melezlerin sağı solu belli olmaz."

Onunla göz göze geldim ve bakmaya devam ettim. "Luxenlerin de."

II

Daemon

Ortak kullanılan bir yerde temizlenmeme izin verdiler. İlkin zaman harcamak istemiyordum. Kat'i görmeliydim ama bana çok seçenek sunmamışlardı. Hoş, fena da olmamıştı çünkü dağdan inmiş gibi görünüyordum. Sakalım kontrolden çıkmıştı. Tıraş olup hızla bir duş aldıktan sonra, bana bırakılan siyah eşofmanı ve beyaz tişörtü giydim. Yıllar önce de aynı standart üniformayı kullanıyorlardı. Aynı kıyafetleri giymek, isimsiz yüzlerden oluşan bir kalabalıkta isimsiz bir yüz olduğunu hissettirmek için birebirdi.

Daha önce buraya geldiğimde de kontrol ve herkesin boyun eğmesi hedefti. Bana kalırsa Daidalos'un da bir farkı yoktu.

Jeton düşünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Biz bundan yıllar önce asimile edildiğimizde bile işin altında Daidalos vardı büyük olasılıkla.

Geri dönen yine aynı salak askerdi ve ilk yaptığı iş, plastik tıraş bıçağını kontrol etmek oldu.

Ona bakıp tek kaşımı kaldırdım. "O kadar aptal değilim."

"Duyduğuma sevindim," diye yanıt verdi. "Hazır mısın?"

"Çoktan."

Yana çekildi, koridora çıkmama izin verdi. Bir başka asansöre yöneldik. Yine arkama yapışmış gibiydi. "Madem yapışık geziyoruz, seni akşam yemeğine falan çıkarayım bir ara. Bari adını söyle."

Asansörün düğmesine bastı. "Bana Archer derler."

Gözlerimi kıstım. Onda, bana Luc'u hatırlatan bir şey vardı ve bu hiç hayra alamet değildi. "Adın bu mu?"

"Doğduğumdan beri."

Herif, yatağın ters tarafından kalkmış halim kadar sevimliydi. Asansörün kat göstergesindeki kırmızı rakama baktım, küçülmesini seyrettim. Mideme kramp girdi. Nancy'nin bana oyun oynayıp oynamadığını, Kat'in burada olup olmadığını öğrenmeme az kalmıştı.

Burada değilse ne yapacağımı bilmiyordum. Kafayı sıyırırdım herhalde.

Ağzımdan dökülen sözcüklere engel olamadım. "Onu gördün mü? Kat'i yani."

Archer'ın çenesinde bir adale seyirdi ve adam yanıt verene kadar aklımdan bin bir türlü şey geçti. "Evet. Ondan ben sorumluyum. Eminim çok sevinmişsindir buna."

Attığı taşı görmezden gelip, "O iyi mi?" diye sordum.

Bana döndü, yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Karşılıklı laf yarıştırıp hakaret etmek şu an yapılacaklar listemde değildi. "Nasıl olabilirse... öyle."

Bu pek hoşuma gitmemişti. Derin bir nefes alıp elimi nemli saçlarımda gezdirdim. Beth'in geçirdiği nöbet aklıma geldi. Kollarımdaki adaleler titremeye başladı. Kat ne halde olursa olsun, bununla başa çıkabileceğimden adım gibi emindim. İyileşmesine yardımcı olacaktım. Bu dünyada hiçbir şey bana engel olamazdı. Ama onda iz bırakacak herhangi bir deneyimi yaşamasını da istemiyordum.

Blake'i öldürmek mutlaka bir iz bırakmış olmalıydı.

"Son baktığımda uyuyordu," dedi asansör durunca. "Buraya getirildiğinden beri doğru dürüst uyumadı, anlaşılan hepsinin acısını çıkarıyor bugün."

Başımı ağır ağır öne salladım, onun peşinden koridora çıktım. O zaman farkına vardım ki, bana tek bir nöbetçi vermekle aşırı cesur davranmışlardı. Gerçi ne istediğimi biliyor, bir aptallık edersem isteğimin riske gireceğini biliyorlardı.

Kalbim tekliyor, ellerim iki yanımda gelişigüzel açılıp kapanıyordu. Etrafıma buram buram gergin bir enerji yayıyordum. Geniş koridorun ortasına vardığımızda, uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi yaşadım.

Ensemde hafif bir karıncalanma oldu.

"O burada." Sesim boğuktu.

Dönüp bana baktı. "Evet, burada."

Şüphelerim olduğunu, zaafımdan faydalandıkları olasılığını hep içimde barındırdığımı söylememe gerek yoktu. Yüzümden okunuyor olmalıydı ve saklamaya zahmet bile etmiyordum.

Kat *buradaydı*.

Archer bir kapının önünde durdu, gözünü okuttuktan sonra bir kod girdi. Açılan kilitlerin hafif tıkırtısı duyuldu. Eli kapının kolunda, Archer bana baktı. "Size ne kadar zaman verirler, bilmiyorum."

Sonra kapıyı açtı.

Bataklık kumunda ya da bir düşte yürür gibi, ayağımın altındaki zemini hissetmeden yürümeye çalıştım. Hava kesifleşmiş, ilerlememi engelliyordu sanki. Ama aslında kapıdan içeri hücum etmiştim, yeteri kadar hızlı hareket edemiyordum.

Algılarım sonuna kadar açık, hücreye girdim. Kapının arkamdan kapandığının şöyle böyle farkındaydım. Bakışlarım sağa, duvara yaslanmış yatağa kaydı.

Kalbim atmayı bıraktı. Tüm dünya durdu.

Yürüdüysem de adımım şaştı. Dizlerimin üstünde yere çarpmaktan son anda kurtuldum. Genzim yanıyordu, gözlerim de.

Kat kıvrılmış, yan yatıyordu. Yüzü kapıya dönüktü. Yatakta inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Çikolata rengi uzun saçları yüzüne dökülmüş, tişörtünün kolunu kaplamıştı. Uyuyordu ama uyurken bile huzursuzmuş gibi yüzü asıktı. Ufacık ellerini yuvarlak çenesinin altında birleştirmiş, dudaklarını hafifçe aralamıştı.

Güzelliği bir şimşek gibi çarptı bana. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama oracıkta kalakaldım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sonra iki uzun adımda yatağın kenarına ulaştım.

Eğilip ona baktım, bir şeyler demek için ağzımı açtıysam da nutkum tutulmuştu. Dilimi yutmuş gibiydim; yemin ederim, bunu bana Kat'ten başkası yapamazdı.

Yanına oturdum, Kat kıpırdanınca kalbim hızlandı ama o uyanmamıştı. Bir yanım onu uyandırmayı hiç istemiyordu. Yakından bakınca, gür kirpiklerinin altında mürekkep lekesi gibi görünen koyu gölgeleri görebiliyordum. Gerçekten de mutluydum, hayır, *coşkuluydum* onun yanında olduğum için. Bu, tüm zamanımı onu seyretmekle harcayacağım anlamına gelse bile.

Ne var ki kendimi ona dokunmaktan alamıyordum.

Yavaşça uzandım, yanağına dökülmüş ipek saçlarını itinayla uzaklaştırdım, upuzun saçlarını beyaz yastığın üstüne yelpaze gibi açtım. Artık elmacıkkemiğindeki, solmuş sarı renkli hafif çürükleri görebiliyordum. Alt dudağında da ince bir kesik vardı. Öfkeye kapıldım. Derin derin soludum, nefesimi salıverdim.

Elimi diğer yanına koydum, başımı öne eğdim ve dudağındaki kesiğin üstüne yavaşça bir buse kondurdum. bu çürüklerin ve çektiği acıların sorumlusu her kimse, burnundan geti-

receğime yemin ettim. İçgüdüsel biçimde, iyileştirici sıcaklığın benden ona akmasına izin verdim, çürükler gözden kayboldu.

Dudağıma yumuşacık, sıcacık nefesi değdi. Bakışlarımı kaldırdım, ondan uzaklaşmayı göze alamıyordum. Derin bir nefes alırken Kat'in kirpikleri kırpıştı, omuzları titredi. Yüreğim ağzımda, bekledim.

Ağır ağır gözlerini araladı, gri gözleri odaklanmadan yüzümde gezindi. "Daemon?"

Uykulu sesini duymak, hasret kaldığım yuvama kavuşmak gibiydi. Yanma hissi ateşten bir topa dönüşmüştü boğazımda. Geriye yaslandım, parmak uçlarımı çenesine koydum. "Merhaba Kedicik," dedim. Kendi sesim de hırıltılıydı.

Bana baktı, bakışları netleşti. "Rüya mı görüyorum?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Hayır Kedicik. Rüya falan görmüyorsun. Gerçekten buradayım."

Bir an geçti, sonra dirseklerinin üstünde doğruldu. Bir tutam saçı yüzüne düştü. Çekilip ona biraz yer açtım. Kalbim süpersonik hızda atmaya başlamış, onunkiyle aynı hıza erişmişti. Sonra tamamen doğruldu, ellerini yüzüme koydu. O kibar dokunuşu ta ruhumda hissederken gözlerimi yumdum.

Kat ellerini yanaklarımda gezdirdi. Kendini, gerçek olduğuma inandırmaya çabalıyor gibiydi. Ben de ellerimi ellerinin üstüne koyup gözlerimi açtım. Gözleri fal taşı gibi büyümüştü ve ıslaktı, yaşlar dolmuştu. "Merak etme," dedim ona. "Her şey yoluna girecek Kedicik."

"Senin... burada ne işin var?" Yutkundu. "Anlayamıyorum."

"Çok kızacaksın." Açık avucuna bir öpücük kondurdum. Vücudunun baştan aşağı ürpermesi hoşuma gitmişti. "Teslim oldum."

İrkilerek geri kaçtı ama ellerini tuttum, uzaklaşmasına fırsat vermedim. Evet, bencildim. Ona dokunmadan gitmeye hazır de-

gildim. "Daemon, ne yaptın sen? Hiç mi düşünmedin? Bunu..."

"Tüm bunlara tek başına göğüs germene izin veremezdim." Ellerimi kollarından aşağı kaydırdım, dirseklerini avuçladım. "Hayatta yapamazdım. Biliyorum, yapmamı istediğin şey bu değildi. Ama ben de *bunu* yapmanı istemiyordum."

Başını hafifçe iki yana salladı. Sesi fısıltıdan farksızdı. "Peki ya ailen Daemon? Senin..."

"Sen daha önemlisin." Ağzımdan döküldükleri anda sözlerimdeki doğruluğu fark ettim. Aile benim için daima ilk sırada gelmişti ve Kat de ailemin bir parçasıydı... daha büyük bir parçası hem de. Geleceğimdi o benim.

"Ama sana öyle şeyler yaptıracaklar ki..." Gözlerindeki yaşlar büyüdü, tek bir damla kaçıp yanağından aşağı süzüldü. "Bunları yaşamanı istemem..."

O gözyaşını öpücüğümle yakaladım. "Ben de bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Sen benim... her şeyimsin, Kat." Hafifçe verdiği nefesini duyunca tekrar gülümsedim. "Hadi, Kedicik. Benden daha azını bekler miydin? Seviyorum seni."

Elleri omuzlarıma indi, parmakları pamuklu tişörtümü delecek gibi sıkıyordu ve bana o kadar uzun süre baktı ki, endişelenmeye başlamıştım. Sonra öne fırladı, kollarını boynuma dolayıp beni resmen yatağa devirdi.

Ağzım başına dayalı gülerek, düşmeden önce kendimi yakaladım. Daha bir saniye önce yanımdaydı, bir an sonra kucağımdaydı, kollarını, bacaklarını bana dolamıştı. İşte... *işte*, buydu benim tanıdığım Kat.

"Delisin," diye fısıldadı boynuma doğru. "Zırdelisin hem de. Ama seni seviyorum. Hem de çok seviyorum. Burada olmanı istemesem de seviyorum."

Elimi belinden aşağı kaydırdım, belinin alt kısmında avucumu sıktım. "Bunu söylemenden hiç sıkılmayacağım."

Bana yaslandı, parmaklarını ensemdeki saçlarıma gömdü. "Seni öyle çok özlemişim ki Daemon."

"Tahmin bile edemezsin..." O noktada sözcükler tükendi. Bu kadar uzun süreden sonra ona bu kadar yakın olmak en güzeliydi işkencelerin. Aldığı her nefesi vücudumun *her yerinde* hissediyordum, bazı yerlerimde daha çok. Uygunsuz bir durumdu ama beni çok etkiliyordu. Sağduyum pencereden aşağı atlamışsı.

Geri çekilip gözlerime baktı, sonra aradaki boşluğu kapattı. Kahretsin, yarı masum yarı çaresiz ama tümüyle muhteşemdi bu öpücük. O başını geriye yatırınca beline daha sıkı sarıldım ve tatlı bir öpücükle başladığını daha ileri götürdüm. Öpücük ateşlendi, bütün korkularımı, ondan ayrı geçen her dakikamı, onun için hissettiğim her şeyi içine kattım. Soluyarak inlemesi beni de titretti, kıvrandığında az daha kendimi yitirecektim.

Kalçalarını kavrayıp onu geri çektim. Yapmak istediğim en son şeydi bu halbuki. "Kameralar var, unuttun mu?"

Yüzü, boynu kıpkırmızı oldu. "Evet ama bir tek..."

"Banyoda yok," dedim, ardından yüzündeki şaşkınlığı fark ettim. "Bana söylediler."

"Her şeyi mi?" Onaylayınca yanaklarındaki gül pembesi kayboldu, hemen kucağımdan indi. Yanıma oturup gözlerini karşıya dikti. Bir süre geçti, sonra derin bir nefes aldı. "Burada olduğuna çok seviniyorum ama... keşke olmasaydın."

"Biliyorum." Alınmamıştım bu söylediğinden.

Saçlarını arkasına attı. "Daemon, ben..."

İki parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yüzüme çevirdim. "*Biliyorum*," dedim tekrar, gözlerini araştırarak. "Bir kısmını bana izlettiler, şeyi de anlattılar..."

"O konuyu konuşmak istemiyorum," dedi hemen, kıvırdığı dizlerine sürdü ellerini.

Kaygılanmıştım ama zoraki gülümsedim. "Tamam. Sorun

değil." Kolumu omzuna atıp onu yakınıma çektim. Hiç direnmedi. Yanıma yapıştı, parmaklarıyla tişörtümü kavradı. Alnını öptüm. Sesimi alçalttım. "Buradan kurtulacağız," dedim.

Başını kaldırırken tişörtümü avuçladı, "Nasıl?" diye fısıldadı.

Eğilip ağzımı kulağına yanaştırdım. "Sen bana güven. Bizi izlediklerinden eminim. Bizi ayırmaları için onlara bahane vermek istemiyorum."

Beni anladı, başıyla onayladı ama gerilmişti. "Burada neler yaptıklarını gördün mü?"

Başımı iki yana salladım, o da derin bir nefes aldı. Fısıltıyla bana, tedavi edilen hasta insanları, Luxenleri ve melezleri anlattı. Konuşurken yatağa uzandık, birbirimize döndük. Birçok şeyi geçiştirdiğinin farkındaydım. Örneğin burada neler yaptığına, nasıl her yerinin çürükler içinde kaldığına sözü getirmiyordu. Bunun Blake'le bir ilgisi olduğundan emindim, o yüzden bundan hiç bahsetmiyordu fakat bana kanserden ölmek üzere olan Lori adlı küçük bir kızı anlattı. Onu anlatırken yüzü düşmüştü. Kat, onu gördüğümden bu yana bir kez olsun gülümsememişti. Bu beni telaşlandırıyor, kavuşmamıza gölge düşürüyordu.

"Bana kötü Luxenler de var," dediler. "O yüzden beni burada tutuyorlarmış, onlarla savaşmayı öğreneyim diye."

"Ne?"

Gerginleşti. "İnsanlara zarar vermek isteyen binlerce Luxen var dediler. Dahası da gelecekmiş. Sana öyle bir şey demediler anlaşılan."

"Hayır." Az daha gülecektim fakat Ethan'ın söylediklerini anımsadım. Onların Kat'in dedikleriyle alakası olamazdı. Olabilir miydi yoksa? "Bana daha fazla melez istediklerini söylediler." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi, söylediğime pişman oldum. "Lori'de ne kanseri var?" diye sordum elimi kolundan

yukarı hareket ettirerek. Ona dokunmayı bırakmamıştım. Gördüğüm ilk andan bu yana.

Parmak uçları çenemdeydi ve izlendiğimiz düşünülürse, olabileceği kadar yakındık. "Babamınkiyle aynı türden."

Elini avucumda sıktım. "Üzüldüm."

Parmakları çenemin kavisini izledi. "Onu sadece bir kez gördüm ama durumu pek iyi değildi. Ona, Luxenlerden ve melezlerden elde ettikleri bir tür ilaç veriyorlar. Adı LH-11'miş."

"LH-11 mi?"

Başıyla onayladı, sonra kaşlarını çattı. "Ne oldu ki?"

Kahretsin, Luc'un istediği şeydi bu. Bu durumda akla şu soru geliyordu: Luc, Daidalos'un hasta insanlar üzerinde kullandığı serumu neden istesindi ki? Yüzü daha da asıldı, ben de aramızdaki o ufacık boşluğu kapatıp sesimi alçalttım. "Sonra anlatırım."

Beni anladı, bir bacağını hafifçe kaldırıp bana yasladı. Nefesim kesildi, Kat'in gözlerinde başka türden bir ışık gördüm. Alt dudağını ısırdı, inlememek için kendimi zor tuttum.

Yanakları yine al al olmuştu ki, durumumuzu daha da güçleştiriyordu bu. Elimi, kolunda gezdirdim. O ürperince bütün duyularım açıldı. "Şimdi biraz mahremiyet için neler vermezdim."

Kirpikleri aşağı indi. "Korkunçsun."

"Öyleyim."

Yüzü yine bulutlandı. "Sanki tepemizde koca bir saat varmış, zamanımız tükeniyormuş gibi geliyor."

Muhtemelen öyleydi de. "Hiç düşünme."

"Düşünmemek zor."

Bir sessizlik oldu, yanağına dokundum, parmağımı narin elmacıkkemiğinde gezdirdim. Böylece bir süre geçti.

"Annemi hiç gördün mü?"

"Görmedim." Ona sebebini söylemek, başka şeyler de anlat-

mak istiyordum fakat bu noktada bilgi vermek riskti. Yine de aklıma bir şey gelmişti. Gerçek halime dönebilir, onunla böylece konuşabilirdim ama buradakilerin hoşuna gideceğini hiç sanmıyordum. Şu anda bu riski göze almak da istemiyordum. "Ama Dee ona göz kulak oluyor."

Kat gözlerini açmadı. "Annemi özledim," diye fısıldayınca kalbim paramparça oldu. "Nasıl gözümde tütüyor bir bilsen."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Zaten ne diyebilirdim ki? Üzgünüm demek yetmezdi. Dikkatimi başka şeylere vermeye çalıştım, yüzünün hatlarıyla, kuğu gibi boynuyla, omuzlarının kavisiyle yeniden tanıştım. "Bilmediğim bir şeyler söyle bana."

Hemen konuşmadı. "Hep bir Mogwai istemişimdir."

"Ne?"

Kat'in kirpikleri yanaklarına yayılmıştı ama nihayet gülümsemeye başlamıştı. Üstümden büyük bir yük kalktı. "*Gremlinler*'i izlemiştin, değil mi? Gizmo'yu hatırladın mı?" Başımla onaylayınca güldü. Sesi boğuk çıkmıştı, sanki uzunca süre gülmemişti. Kaldı ki, güldüğünü de sanmıyordum zaten. "Annem küçükken o filmi seyretmeme izin vermişti, ben de Gizmo'ya âşık olmuştum. Hayatta her şeyden çok istiyordum onu. Anneme, onu gece yarısından sonra beslemeyeceğime ya da ıslatmayacağıma dair sözler bile vermiştim."

Çenemi başının tepesine dayadım, küçük, kahverengi beyaz tüy topları gözümün önüne gelince güldüm. "Emin olamadım."

Tekrar güldü, sesi içimde çınladı ve kendimi tüy gibi hafif hissettim. "Niye şaşırmadım acaba?" dedi. "O gremlinle çok yakışırdınız birbirinize."

"Ne diyebilirim? Parıltılı kişiliğim yüzünden."

12

Katy

Bir yanım hâlâ rüya gördüğüme inanıyordu. Uyanacaktım ve Daemon gitmiş olacaktı. Düşüncelerimle baş başa kalacak, yaptığım şeyin altında ezilecektim. Korkumdan, utancımdan ona Blake'i anlatamıyordum. Will'i öldürmek ayrı bir şeydi. Kendimi savunmuştum, buna rağmen piç kurusu beni vurmayı başarmıştı. Ama Blake? Sırf öfkemden yapmıştım bunu, başka bir şeyden değil.

Daemon benim katil olduğumu bile bile bana nasıl aynı gözle bakabilirdi? Yaptığım buydu çünkü... Blake'i öldürmüştüm.

"Burada mısın?" diye sordu.

"Evet." Beni rahatsız eden düşünceleri bir kenara itip ona dokundum. İşin doğrusu, ona sürekli dokunuyor, gerçekten burada olduğuna emin olmak istiyordum. Sanırım o da aynısını yapıyordu. Ama başından beri hep dokunmasını seven biri tipti ve bu özelliğine bayılıyordum. Daha fazlasını istiyordum. Sadece Daemon'la yapabildiğim bir şekilde, kendimi onda kaybetmek için müthiş bir istek duyuyordum.

Parmağımın ucunu alt dudağında gezdirdim. Çenesinde bir adale seyirdi, gözleri parladı. Kalbim küçük bir parende attı,

Daemon o güzel gözlerini kapadı, yüzü gerildi. Elimi geri çekmeye başladım.

Bileğime yapıştı. "Yapma."

"Özür dilerim. Sadece..." Gerisini getiremedim, nasıl açıklayacağımdan emin değildim çünkü.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ben başa çıkabilirim. Ya sen?"

"Ben de." Pek değil, diye itiraf ettim kendi kendime. Onun üstüne atlamak istiyordum. Aramızda hiçbir şey olmasın istiyordum. *Onu* istiyordum. Fakat içinde bulunduğumuz durumda böyle muzır eğlenceler yakışık almazdı ve teşhirciliğe de soyunmak istemiyordum. O yüzden yapabileceğin en iyi şeyi yapıp parmaklarımı parmaklarına doladım. "Burada olduğuna hem seviniyorum hem de sevindim diye kendime kızıyorum."

"Kızma." Gözlerini açtı, gözbebekleri pırlantalar misali parlıyordu. "Hem başka yerde olmak istemiyorum ki ben."

Güldüm. "Cidden mi?"

"Cidden." Beni yavaşça öptü, sonra hemen geri çekildi. "Çılgınca ama gerçek."

Ona, bizi buradan nasıl çıkartmayı düşündüğünü sormak istiyordum. Bir planı olmalıydı. Dışarı çıkmanın yolunu düşünmeden kendini Daidalos'un kucağına bıraktığını hayal bile edemiyordum. Ben de kaçış yolu düşünmüyor değildim. Kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Dudaklarımı yaladım. Daemon'ın gözleri parladı.

"Peki ya..." Yutkundum, fısıltıyla, "Ya geleceğimiz buysa bizim?" diye sordum.

"Hayır." Belime sardığı kol beni kendine çekti, bir saniye sonra göğsüne yaslanmıştım. Kulağımın altındaki hassas noktaya ağzını dayayıp alçak bir fısıltıyla, "Geleceğimiz bu değil Kedicik. Söz veriyorum sana," dedi.

Hızla nefesimi tuttum. Ona bu kadar yakın olmak haksızlıktı. Göğsüme değen göğsünün sertliği düşüncelerimi karman çorman ediyordu ama bedenimi sıcaklığıyla dolduran söyledikleriydi. Daemon tutamayacağı hiçbir söz vermezdi.

Başımı omzuyla boynu arasındaki boşluğa koydum, sabun ve ona özgü kır kokusunu içime çektim. "Söyle," diye fısıldadım.

Eli belkemiğimi takip ederek yukarı çıktı, ardında bir sürü ürperti bıraktı. "Neyi söyleyeyim Kedicik?"

"Biliyorsun işte."

Çenesini saçıma sürdü. "Çok seviyorum... arabam Dolly'yi yani."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Onu demedim."

"Ya." Sesinden saflık akıyordu. "Biliyorum. Seviyorum... *Hayalet Soruşturmaları*'nı."

"Çok adisin."

Hafifçe güldü. "Ama beni seviyorsun."

"Seviyorum." Omzuna bir öpücük kondurdum.

Bir an duraksadı, sonra kalbi hızlandı. Benimki de hemen ayak uydurdu onun kalbine. "Seni seviyorum," dedi boğuk bir sesle. "Her şeyden çok seviyorum seni."

Ona dayanıp rahatladım, büyük olasılıkla buraya geldiğimden beri ilk defa rahatlıyordum. O burada olduğu için kendimi daha güçlü hissettiğimden değildi bu ama bir bakıma güçlenmiştim. Yanımda duracak, arkamı yaslayabileceğim biri olduğu içindi. Bu meselede yalnız değildim ve rolleri değişmiş olsak ben de aynısını yapardım. Hiç şüphesiz...

Hücrenin kapısı pat diye açıldı, Daemon da benim gibi kaskatı kesildi. Omzunun üstünden Çavuş Dasher ile Nancy Husher'ı gördüm. İnanılmaz derecede adi bu çiftin arkasında Archer ve bir başka nöbetçi duruyordu.

"Engel oluyor muyuz?" diye sordu Nancy.

Daemon burnundan soludu. "Yo. Biz de ziyaretimize gelmediniz diye bozuluyorduk."

Nancy ellerini birleştirdi. Pantolon ceket takımıyla, renkten nefret eden kadınlar afişi gibi duruyordu. "Her nedense pek inanasım gelmiyor."

Gözlerim çavuşa takılınca, Daemon'ın tişörtünü daha bir sıkı kavradım. Bakışı düşmanca değildi ama pek bir şey ifade etmiyordu bu.

Çavuş genzini temizledi. "Yapmamız gereken işler var."

Daemon akıl almaz derecede hızlı doğruldu ve her nasılsa, beni arkasına almayı başardı. "Ne işiymiş bu?" diye sordu parmaklarını dizlerinin arasında birleştirip. "Seninle tanışma şerefine nail olmadım hem."

"Bu Çavuş Dasher," diye açıkladım. Arkasından çıkmaya çalışıyordum bir yandan da. Daemon tekrar kaydı, beni bir kez daha arkasına aldı.

"Öyle mi?" Daemon'ın sesi alçak ve tehditkâr bir tona bürününce mideme ağrılar girdi. "Galiba seni daha önce görmüştüm."

Dasher düz bir sesle, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Yo, gördü." Nancy eliyle beni işaret etti. "Ona, ilk gün Katy'yle yaptığın görüşmeyi izlettim."

Gözlerimi yumup içimden küfrettim. Daemon onu gebertecekti.

"Evet, onu izledim." Biliyordum ki her sözcüğüne, ölümcül bir bakış eşlik ediyordu. Dasher'ın hiç etkilenmediği söylenemezdi. Ağzının kenarında gergin çizgiler belirmişti. "O görüntüleri kafamın çok özel bir yerinde sakladım," diye bitirdi sözünü Daemon.

Bir elimi sırtına koydum. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Birtakım ortak testler gerçekleştirecek, gerisine sonra bakacağız," diye yanıtladı Dasher.

Kaslarım kasılmıştı. Daemon da farkına varmıştı bunun. Başka stres testleri mi olacaktı? Daemon'ın buna sıcak bakacağını hiç sanmıyordum.

"Karmaşık ya da yorucu bir şey yok." Nancy yana çekilip kapıyı işaret etti. "Lütfen. Ne kadar erken başlarsak o kadar çabuk biter."

Daemon kıpırdamadı.

Nancy sakin bir tavırla bizi süzdü. "Verdiğin sözü sana hatırlatmama gerek var mı Daemon?"

Ona dönüp baktım. "Ne sözü verdin ki sen?"

Nancy ondan önce davrandı. "Onu sana getirirsek, istediğimiz her şeyi *sorun çıkarmadan* yapacağına söz verdi."

"Ne?" Ona bakıp kalmıştım. Hiçbir şey demeyince, yumruğu yapıştırmak istedim. Ona neler yapacaklarını Tanrı bilirdi. Derin bir nefes aldım, etrafından döndüm ve ayağa kalktım. Bir saniye sonra o da ayağa kalkmış, yine önüme dikilmişti. Saçlarımı geriye attım, ayakkabılarımı giydim.

Koridora çıkarken hiçbir şey konuşmadık. Archer'a göz ucuyla baktım, Daemon'ı yakından takip ediyordu. Artık büyük bir tehdit sayılmıyordum demek. Asansörün önünde durduğumuzda Daemon'ın elini elimde hissettim, gerginliğim bir nebze azaldı. Kaç kez binmiştim bu asansörlere? Sayısını hatırlamıyordum ama farklıydı bu sefer.

Yanımda Daemon vardı.

Bizi revir katına götürdüler, orada iki hastanın olduğu bir odaya girdik. Dr. Roth içeride bizi bekliyordu. Heyecanla ikimizi de tansiyon aletine bağladı.

"Uzun zamandır senin gibi birinin üstünde test yapmayı bekliyordum," dedi Daemon'a tiz bir sesle.

Daemon tek kaşını kaldırdı. "Bir hayran daha. Elimi sallasam hayrana çarpıyor."

"Buna bir tek sen iyi gözle bakarsın zaten," diye mırıldandım.

Sırıttı bana.

Doktorun yanakları kızarmıştı. "Senin gibi güçlü bir Luxen her zaman karşımıza çıkmıyor. Dawson'ın öyle olduğunu sanmıştık ama..."

Daemon'ın yüzü değişiverdi.

"Kardeşimle de sen mi çalıştın?"

Eyvah eyvah.

Gözleri büyüyen Dr. Roth, Nancy ile Çavuş Dasher'a baktı. Tansiyon aletlerini çözerken genzini temizledi. "Kan basınçları aynı. Mükemmel. On ikiye sekiz."

Nancy rakamları elinde bir anda belirdiğine yemin edebileceğim bir panoya işledi. Oturduğum yerde kımıldandım, tekrar Daemon'a baktım. Doktoru döverek konuşturmaya niyetli görünüyordu.

Ardından nabzımıza baktı Dr. Roth. Dinlenme sırasında kalp atışım elliler civarındaydı ki bu iyi bir şey olmalıydı, zira Roth resmen mutluluktan uçuyordu. "Daha önceleri Katy'nin nabzı hep altmışlardaydı, tansiyonu ise yüksekti. Öyle görünüyor ki Daemon'ın yanında bu değerler iyileşiyor, onunkiyle aynı hale geliyor. Bu çok iyi."

"Neden iyiymiş?" diye sordum.

Stetoskopunu çıkardı. "Mutasyonun hücresel düzeyde ve kusursuz olduğunun bir göstergesi."

"Ya da acayip süper olduğumun göstergesi," dedi Daemon havalı bir tavırla.

Doktor buna güldü, ben ise daha da endişelendim. Başkası olsa Daemon'ın eski ukala, küstah davranışlarına geri dönmesini iyi bir şey zannedebilirdi ama ben, onun bu lafazanlığının, patlamasına az kaldığı anlamına geldiğini öğrenmiştim.

"Kalpleri tümüyle eşzamanlı çarpıyor. Çok güzel," diye mı-

rıldanıp Dasher'a baktı Roth. "Stres testini atlattı, değil mi? Dıştan görülen bir dengesizlik işareti var mıydı?"

"Beklediğimiz gibi, mükemmel yaptı."

Hızla bir nefes alıp elimi karnıma götürdüm. Beklendiği gibi mi yapmıştım? Blake'i öldürmemi bekliyorlar mıydı yani? Bunu aklım almıyordu.

Daemon bana baktı. Gözlerini kıstı. "Nedir bu stres testi dediğiniz?"

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Olanları... yaptığımı bilsin istemiyordum. Dasher'a döndüm, ihtiyatlı görünüyordu. Adam azıcık sağduyu sahibi çıksın diye içimden dua ettim. Eğer ona dövüşten söz ederse, herhalde Daemon burada taş taş üstünde bırakmazdı.

"Stres testi sıradan bir test işte," diye açıkladı. "Eminim Katy de sana anlatır."

Evet ya, dayak yemek ve cinayet çok sıradan şeylerdi. Bununla birlikte, bu yalanı takdir etmiştim. "Evet, sıradan şeyler."

Dönüp doktora bakarken kuşkusu Daemon'ın yüzünden okunuyordu. "Dawson'a yaptırdığınız türden şeyler mi bu stres testi?"

Hiç kimse yanıt vermedi ki bu bence yeterli bir yanıttı. Daemon hiç kıpırdamıyordu ama bakışları öfkeliydi ve dudakları ipince bir çizgiye dönüşmüştü. Sonra uzanıp elimi avucuna aldı. Tutumuyla taban tabana zıt, nazik bir hareketti.

"Artık bugünkü işimizin önemli kısmına geçebiliriz." Dr. Roth, tıbbi aletlerle dolu bir tepsinin yanına gitti. "Uzaylı dostlarımızın en takdire şayan özelliklerinden biri sadece kendilerini değil, başkalarını da sağaltma becerileri. Bunu çözmenin bizi, farklı rahatsızlıklardan yakınan başkalarını iyileştirmek için gerekli bilgiye kavuşturacağını umuyoruz."

Doktor tepsiden bir şey almıştı ama dönünce eli arkada kaldığından göremiyordum. "Sıradaki egzersizin tek amacı, Dae-

mon, ne kadar hızlı iyileştirebildiğini görmek. Devam etmeden önce bunu görmemiz gerekiyor."

İçimdeki endişe bomba gibi patladı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Zahmet olmazsa anlat," dedi Daemon alçak sesle.

Roth bariz biçimde yutkunup bize yaklaştı, Archer'ın ve bir diğer askerin daha yaklaştığını gördüm. "Katy'yi iyileştirmeni istiyoruz," dedi.

Daemon elimi daha sıkı tuttu ve öne eğildi. "Onu neden iyileştirecekmişim tam olarak? Aklım biraz karıştı da. O morlukların hepsinin icabına baktım. Bu arada, onların *nasıl* olduğunu da açıklarsanız sevinirim."

Etrafıma bakarken nabzım hızlandı. Siyah noktalar her yerdeydi ve içimden bir ses, oniksin şefkatli okşayışına kavuşmamıza az kaldığını söylüyordu.

"Ciddi bir şey değil," diye yumuşak bir sesle açıkladı doktor. "Canını hiç acıtmayacak ufacık bir kesik sadece. Sonra biraz kan örneği alıp hayati değerlerinizi gözlemleyeceğim, hepsi bu."

Birdenbire, düşünebildiğim tek şey Dawson, Bethany ve Dawson'ı başkalarını iyileştirmeye mecbur bırakmak için Bethany'ye yaptıkları şeylerdi. Midem bulandı, başım döndü. Dasher, Daemon'ı buraya getirmek öncelikli bir iş değilmiş gibi davranmıştı fakat artık Daemon geldiğine göre, Daidalos'un her yüzünü görecektik. Becerilerinin gerçek sınırlarını görmeden, iyileştirmesi için başkalarını getirmeye nasıl başlayabilirlerdi ki zaten?

"Hayır." Daemon köpürüyordu. "Onun canını yakmayacaksınız."

"Söz vermiştin," dedi Nancy. "Sana ikide bir hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Onun canını yakmanızı kabul etmedim," diye yanıtladı

gözbebekleri parlamaya başlayarak.

Archer daha da yaklaştı. Diğer asker duvara, hiç de dost canlısı gözükmeyen bir düğmenin yanına gitti. Dananın kuyruğu kopmak üzereydi. Dr. Roth elindekini gösterince Daemon elimi bırakıp ayağa fırladı, önüme dikildi.

"Avucunu yalarsın ahbap," dedi yumruklarını sıkarak.

Roth'un elindeki çelik neşterden ışık yansıyordu. Doktor bir adım geriledi. "Sana söz veriyorum, hissetmeyecek bile. Ben doktorum. Temiz bir kesik açmayı iyi bilirim."

Daemon'ın sırt adaleleri kilitlenmişti. "Hayır."

Nancy panoyu indirirken sabırsızlığını belli eden bir ses çıkardı. "Bu iş çok basit de olabilir, çok zor da."

Başını ona çevirdi. "Sizin için mi zor, benim için mi?"

"Sen ve Katy için." Öne doğru bir adım attı kadın. Ya çok cesurdu ya da aptal. "İstersek sizi bağlayıp da yaparız. Ya da bu işi halleder, devam ederiz. Seçim senin."

Daemon blöflerini göreceğe benziyordu, onların da geri adım atmayacağını biliyordum. O ya da ben kavga çıkarırsak bu odayı onikse boğacak, bana istediklerini yapana kadar onu bağlayacak, sonra salıvereceklerdi. Öyle ya da böyle, bu iş yapılacaktı. Seçim ise bizimdi. Ya kanlı olacaktı, ya kansız.

Titrek bacaklarımın üstünde durdum. "Daemon."

Geriye baktı. "*Hayır.*"

Bana tuhaf gelen bir gülücükle omuz silktim. "Öyle de olacak, böyle de. Güven bana." Son iki sözcüğü duyunca yüzünde acı bir ifade belirdi. "Bunu yapacağız, bitecek. Sen kabul ettin."

"*Bunu* kabul etmedim ama."

"Biliyorum... fakat buradasın ve..." İşte, bu yüzden onu burada istememiştim. Doktora dönüp elimi uzattım. "Kimsenin bunu yapmasına izin vermeyecek. O yüzden kendim yapacağım."

Daemon duyduklarına inanamamış gibi bakıyordu bana. Doktor, Nancy'ye döndü, o da başıyla onay verdi. Belli ki kadının rütbesi neyse, Dasher'ınkinin üstündeydi.

"Devam et," dedi Nancy. "Eminim Katy o bıçağı farklı bir amaçla kullanmaya karar verirse neler olacağını biliyordur."

Soğuk alet avucuma bırakılırken kadına nefret dolu bir bakış fırlattım. Cesaretimi toplayıp Daemon'a döndüm. Hâlâ aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu bana. "Hazır mısın?"

"Hayır." Göğsü derin bir nefesle şişti ve çok ender bir şey oldu. Çaresizlik gözlerine sızarak onları yosun yeşiline dönüştürdü. "Kat..."

"Mecburuz buna."

Gözlerimiz kilitlendi, sonra elini uzattı. "Ben yapacağım."

Kaskatı oldum. "Hayatta olmaz."

"Ver onu bana Kat."

Ona neşteri vermeyişimin birkaç nedeni vardı. Her şeyden önce bu yüzden vicdanının altında ezilsin istemiyordum. Ayrıca neşteri fırlatacağından da korkuyordum. Yavaşça döndüm, sol elimi açtım. Daha önce hiçbir yerimi kesmemiştim, en azından bilerek. Kalbim feci hızlı atıyordu, midem ağzıma gelmişti. Neşterin ucu feci keskindi, o yüzden bunun için fazla bastırmak gerekmeyeceğini düşündüm.

Neşteri açık avucumun üstünde tuttum, gözlerimi kapattım.

"Dur!" diye bağırdı Daemon. Yerimden sıçradım. Başımı kaldırdığımda gözlerinin tamamen beyaz olduğunu gördüm. "Asıl biçimimde olmalıyım."

Karşısında deli varmış gibi bakma sırası bendeydi. Bu tür ufak tamir işlerini defalarca insan biçimindeyken yapmıştı. Sadece iş ciddiye binince ışığa dönüşüyordu. Ne dolap çevirdiğini anlamamıştım.

Kuşkuyla bakan Nancy ile çavuşa döndü. "Bu işin bir an önce olup bitmesini istiyorum. Acı çekmesini ve yara izi kalmasını istemiyorum."

İnanmış gibiydiler çünkü Nancy başını öne sallamıştı. Daemon derin bir nefes aldı, sonra vücudu ışımaya başladı. Değişiyordu. Elbiseleri dâhil, vücudunun dış hatları solmaya başladı. Odada bulunduğumuz, elimde avucumu kesmek üzere bir neşter tuttuğum ve düpedüz Daidalos'un tutsağı olduğumuz bir anlığına aklımdan çıkıp gitti.

Gerçek biçimini almasını izlemek resmen büyüleyiciydi.

Tümüyle solmadan önce yeniden şekillenmeye başlamıştı. Kollar. Bacaklar. Gövde. Baş. Kısacık bir an için onu görebildim. *Gerçekten* görebildim. Teni denizanasınınki gibi şeffaftı ve damar ağı sedef gibi bir ışıltıyla doluydu. Hatlar Daemon'ındı ama daha keskin, daha belirgindi. Ardından güneş kadar parlak ışımaya başladı. Kırmızıya çalan insan biçimli bir ışığa dönüştü. Bakması o kadar güzeldi ki, gözlerim dolmuştu.

Bunu yapmanı hiç istemiyorum.

Her zamanki gibi, sesini kafamda duymak beni şoke etmişti. Hiç de alışabileceğimi sanmıyordum. Ona konuşarak yanıt verecektim ki kendimi tuttum. *Buraya gelmemeliydin Daemon. Onlar da bunu istiyordu.*

Parlak başını yana eğdi. *Yapabileceğim tek şey yanına gelmekti. Her şeye evet diyeceğim anlamına gelmiyor bu. Şimdi fikrimi değiştirmeden, Kaynak'a erişip birilerini öldürüp öldüremeyeceğimi görmeden önce yap şu işi.*

Bakışlarımı neştere çevirip yüzümü ekşittim. Sapını iyice kavradım. Üstümdeki gözleri hissedebiliyordum. Korkaklığımdan gözlerimi sıkı sıkı kapattım, bıçağı avucuma dayayıp kestim.

Yakıcı acıyla dişlerimin arasından nefes alıp neşteri elimden

düşürdüm. İncecik kesikten anında kan akmaya başladı. Kâğıt kesiğinden bir milyon kez beterdi.

Hay ben böyle işin içine turp sıkayım, dedi Daemon.

O laf öyle değildi ki, dedim, acı yüzünden avucumu sımsıkı kapatıp.

Doktorun yere eğilip neşteri aldığının farkına belli belirsiz vardım. Elini uzatınca Daemon'ın ışığı beni sarmalamıştı. Yaralı elimi tutan parmakları daha bir belirginleşmişti.

Aç avucunu, dedi.

Başımı iki yana salladım, hayalet iç çekişi kafamda dolaştı. Kibarca elimi açtı. Dokunuşu, yeni ütülenmiş kumaş kadar sıcaktı. *Bu kadar canımın yanacağını düşünmemiştim.*

Oflayıp puflamanın yerini pes bir homurtu aldı. *Acımayacağını mı düşünmüştün Kedicik?*

Aman, neyse. Beni iskemleye götürmesine izin verdim ve oturdum. Önümde çömeldi, başını öne eğdi. İşini yapmaya başlayınca avucum ısındı.

"Nefes kesici," diye fısıldadı Dr. Roth.

Gözlerim Daemon'ın öne eğik, parlak başına kilitlenmişti. Yaydığı sıcaklık odayı doldurdu. Uzandım, sağlam elimi omzuna koydum. Işığı nabız gibi atıyordu ve kenarlarının iki parmak kadarlık kısmı kırmızıydı. İlginçti.

Bu halimdeyken bana dokunmanı ne kadar seviyorum biliyorsun. Sesiyle içim ürperdi.

Neden söylediğin her şey böyle arsızca geliyor kulağa? Bununla birlikte elimi geri çekmedim.

Kahkahası içimde yankılandı. Avucumdaki acı dinmişti. *Aklı arsızlığa çalışan ben değilim Kedicik.*

Gözlerimi devirdim.

Elimi avuçlarına almıştı ve o anda, elimin zaten iyileştiğinden emindim. *Şimdi dikkatimi dağıtmayı kes.*

Burun kıvırdım. *Ben mi? Çok aşağılık bir herifsin.*

"Büyüleyici," diye mırıldandı Dr. Roth. "İletişim kuruyorlar. Ne zaman görsem hayrete düşürüyor beni."

Daemon onu duymazdan geldi. *Weather Dağı'na gitmeden önce Luc'la konuştuğumu söylemek için bu şekle büründüm.*

Dik oturdum, kulak kesildim. *Bununla bir alakası var mı?*

Hayır. Ona inanıyorum. Çıkmamıza yardım edecek. Bana gereken...

"Bize elini göster Katy." Nancy'nin sesi konuşmamızı böldü.

Duymazdan gelmek istiyordum ama başımı kaldırınca diğer askerin elinde şok silahı tarzı bir şeyle Daemon'a yaklaştığını gördüm. Elimi Daemon'ın elinden kurtarıp onlara gösterdim. "Mutlu oldunuz mu?"

"İnsan biçimini al Daemon," diye emretti Nancy. Sesi cızırtılıydı.

Bir kalp atımı kadar geçti, sonra Daemon doğruldu. Asıl biçiminde daha uzun boylu ve çok daha korkutucuydu. Işığı bir kez nabız gibi, beyazdan çok kırmızı renkte attı, sonra söndü.

Orada öylece duruyordu, sadece ateşböceği gibi parlamıyordu artık. Bir tek gözlerinde bembeyaz bir ışık yanıyordu. "Farkına vardın mı bilmiyorum ama bana emir verilmesinden hiç hoşlanmam."

Nancy başını yana eğdi. "Farkına vardın mı bilmiyorum ama emirlerimin yerine getirilmesine alışığımdır."

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "'Tatlı dil insanı deliğinden çıkarır,' diye bir laf vardır, bilir misin?"

"O insan değil de yılan olacaktı," diye mırıldandım.

"Neyse işte."

Dr. Roth elimi inceledi. "Çok etkileyici. Belli belirsiz pembe bir iz kalmış sadece. Muhtemelen bir saat içinde o da geçer." Heyecandan yerlerinde duramadıkları belli olan Nancy ile Dasher'a döndü. "Diğer Luxenlerden de bu kadar kısa sürede iyileştiren

oluyordu ama hiçbiri yarayı tümüyle kapatamamıştı."

Daemon'ın gururunun okşanmasına çok gerek varmış gibi.

Doktor başını iki yana sallayıp ona baktı. "Gerçekten harika."

Doktor onu öpecek sandım bir an.

Adam Daemon'ın üstüne salyalarını akıtamadan kapı patlarcasına açıldı, yanakları ve kazınmış kafası kıpkırmızı olmuş, nefes nefese bir asker içeri daldı. Birkaç kez derin nefes alıp "Bir sorunumuz var," dedi.

Nancy ona ters ters baktı. Adamın daha sonra, buraya böyle daldığı için fırça yiyeceğini düşünmeden edemedim.

Dasher genzini temizledi. "Sorun nedir Collins?"

Askerin gözleri odada gezindi, Daemon'a ve bana baktı, sonra nihayet çavuşun üzerinde durdu. "B binasında sorun var, efendim. *Dokuzuncu* katta. Hemen ilgilenmeniz gerekiyor."

13

Katy

B binası mı? Birisinin bu binaya yeraltından bağlı bir başka binadan söz ettiğini hayal meyal hatırlar gibiydim ama orada neyin ya da kimin olduğunu bilmiyordum. Fakat bulmaya yüzde yüz hazırdım. Sorun her ne idiyse ciddi olmalıydı çünkü Çavuş Dasher tek kelime etmeden fırlayıp gitmişti.

Nancy de hemen peşinden fırladı. "Onları odalarına götürün. Doktor?" Duraksadı. "Siz de gelseniz iyi olur." Sonra gittiler.

Archer'a döndüm. "Neler oluyor?"

Sormakla aptallık ettiğimi ima eden bir bakış attı bana. Kaşlarımı çattım. "Ne var o B binasında?"

Diğer asker öne çıktı. "Çok soru soruyorsun. Ne zaman çeneni kapalı tutacağını öğrenmen lazım."

Şaşalamıştım. Daemon'a tek gereken de buydu. Tıknaz nöbetçiyi gırtlağından yakaladığı gibi duvara yapıştırdı. Gözlerim yuvasından uğramıştı.

"Senin de hanımlarla kibar konuşmayı öğrenmen gerekiyor," diye hırladı.

"Daemon!" diye bağırdım kendimi onikse hazırlayıp.

Ama oniks hiç gelmedi.

Daemon parmaklarını güç bela soluyan askerin boynundan teker teker söküp aldı, geriye bir adım attı. Asker duvarın dibine yıkılıp kaldı. Archer ise kılını bile kıpırdatmamıştı.

Archer'ı suçlarcasına işaret ederek "Bunu yapmasına izin mi vereceksin?" dedi asker. "Neler oluyor be adam?"

Archer omuz silkti. "Hakkı vardı. Biraz kibarlık öğrenmen lazım."

Gülmemek için kendimi zor tuttum zira Daemon askere, boynunu kırmak istercesine bakıyordu. Hemen yanına koştum, elini tutup sıktım.

Bakışlarını aşağı indirdi, beni hemen görmedi. Sonra başını öne eğdi, alnıma sürdü dudaklarını. Rahatlayıp derin bir nefes aldım, gevşedim. Archer'ın ikinci raunda izin vereceğini hiç zannetmiyordum.

Adam "Neyse," dedi tükürürcesine, sonra döndü, Archer'ı bizimle baş başa bırakıp gitti.

Archer hiç telaşlanmamış gibiydi.

Hücrelerimize dönüşümüz, "Hayır. İkiniz aynı hücreye girmeyeceksiniz," diyene kadar gayet olaysızdı.

Hemen ona çattım. "Nedenmiş o?"

"Bana verilen emir sizi odalarınıza götürmem... odanıza değil." Kodu tuşladı. "Bunu zorlaştırmayın. Zorlaştırırsanız birbirinizden daha uzun süre ayrı kalırsınız, o kadar."

İtiraz edecek oldum ama sert yüz ifadesi ikna olmayacağını söylüyordu bana. Güçlükle bir nefes aldım. "Hiç değilse B binasında ne olduğunu söyler misin?"

Archer bir Daemon'a, bir bana baktı. Sonunda bir küfür salladı, başını öne eğip bir adım attı. Yanımdaki Daemon kaskatı kesildi, Archer onu uyarırcasına bir bakış savurdu. Alçak sesle, "Size er ya da geç göstereceklerinden eminim. Keşke görmesey-

dim diyeceksiniz büyük olasılıkla. Kökenler o binada tutuluyor."

"Kökenler mi?" diye tekrarladı Daemon kaşlarını çatarak. "O da neyin nesi be?"

Archer omuz silkti. "Size bundan fazlasını söyleyemem. Şimdi lütfen Katy, kendi odana git."

Daemon elimi sıktı, sonra hızla atılıp diğer eliyle çenemi tuttu, başımı geriye yatırdı. Ağzı ağzımın üstündeydi ve öpücüğü... öpücüğü ateşliydi, sertti, beni damgalıyordu adeta. Nefesim kesilmiş, spor ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılmıştı. Dudaklarımızın dokunuşu iç organlarımın yerini yeniden düzenlerken boştaki elimi göğsüne koydum. İzlendiğimiz halde, Daemon giderek daha ateşli öpüp beni sertçe kendine çekince içimde zevk veren bir sıcaklık hissettim.

Archer yüksek sesle ofladı.

Daemon başını kaldırıp göz kırptı bana. "Merak etme."

Başımla onayladım. Odama girdiğimi hayal meyal hatırlıyorum ama işte oradaydım, kapı kapanmış, üstüme kilitlenmişti ve daha önce Daemon'ın oturduğu yatağa bakıyordum.

Ellerimi yüzüme çarptım. Bir iki dakika sersemleyip öylece kaldım. Bir önceki gün Kaynak'ı kullanmaktan fiziksel olarak bitkin düşmüş, yaptıklarım yüzünden de duygusal olarak yıkılmıştım. O kahrolası yatakta yatıp tavanı seyrederken umutsuzluk kaplamıştı içimi ve hâlâ da etkisinden kurtulamamıştım.

Ne var ki her şey farklıydı artık. O kasvetin dizginleri ele almasını önlemek için kendime bunu söyleyip durmak zorundaydım. Yaptığım şeyi bastırıp geçmek hiçbir terapistin sağlıklı bulmayacağı bir şeydi belki ama buna da mecburdum. Uyumamdan önceki saatler...

Başımı iki yana salladım.

Artık her şey *farklıydı*. Daemon buradaydı. Burada demişken, hâlâ yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Karınca-

lanma hissi kaybolmuştu ama uzakta olmadığını her nasılsa biliyor, hücresel bir düzeyde hissediyordum.

Dönüp duvara baktım. Sonra banyodaki kapı geldi aklıma. Fırıldak gibi dönüp kendimi banyoya attım, kapının kolunu çevirdim. Kilitliydi. Şüphelerimin doğru çıkmasını umarak kapıyı tıklattım. "Daemon?"

Hiç ses gelmedi.

Yanağımı soğuk ahşaba dayadım, avuçlarımı iyice yayıp gözlerimi kapadım. Bizi ortak banyolu, bitişik iki hücreye koyduklarına gerçekten inanabilir miydim? Ama Dawson'la Bethany'yi de ilk başta bir arada tutmuşlardı. Dawson öyle dememiş miydi? Ama şansım o kadar...

Kapı açıldı, öne devrildim. Yüzüstü yere yapışacaktım ki güçlü kuvvetli kollar ve taş gibi sert bir göğüs yakaladı beni.

"Vay be Kedicik..."

Başımı kaldırıp baktım. Kalbim küt küt atıyordu. "Aynı banyoyu paylaşıyoruz!"

"Görüyorum." Yüzünde küçük bir gülücük belirdi, gözleri parladı.

Tişörtünü avuçlayıp topuklarımda geriye doğru sallandım. "İnanamıyorum. Yanımdaki hücredesin! Tek yapmamız gereken..."

Daemon ellerini kalçalarıma indirdi, sımsıkı kavradı, sonra dudaklarını dudaklarımın üstüne koyup koridorda başlattığımız o insanı yakıp kül eden öpücüğün gerisini getirdi. Bir yandan da beni geri geri çekiyordu. Her nasılsa –ki buna çok becerikli olmasından başka açıklama bulamıyordum– ellerini benden ayırmadan arkamızdaki kapıyı kapamayı da becermişti.

Ah o dudakları... benimkilerin üstünde işkence edercesine yavaş ve derin hareket ediyordu. İlk kez öpüşüyorduk sanki. Elleri belime dolandı ve sırtım lavaboya değince beni kaldırıp lava-

bonun kenarına oturttu, kalçalarıyla dizlerimi aralayıp üstüme gelmeyi sürdürdü. O için için yakan ateş geri gelmiş, büyük ve yavaş öpücükte cayır cayır yanan bir aleve dönüşmüştü.

Omuzlarını kavrarken göğsüm körük gibi, hızla inip kalkıyordu. Zamanında hatırı sayılır miktarda aşk romanı okuduğumdan, banyo ve Daemon ikilisinin fantezilerden çıkma bir şey olduğunu biliyordum ama...

Temasımızı kesmeyi başardım ama çok değil. Konuşurken dudaklarımız birbirine değiyordu. "Dur bir saniye. Önce..."

"Biliyorum," diye kesti sözümü.

"Güzel." Titreyen ellerimi göğsüne koydum. "Aynı fikirdeyiz..."

Daemon beni tekrar öpünce hislerim karman çorman oldu. Öpücüğüyle keyifli bir keşfe koyulmuştu, geriye çekildi ve dudağımı ısırarak çekiştirdi. Bunun üzerine başka zaman olsa beni utandıracak, ateşli bir inilti çıktı ağzımdan.

"Daemon..."

Her ne söyleyecek idiysem, ağzıyla yakaladı. Elleri belimden yukarı kaydı, parmak uçları göğsümün alt kısmına değince durdu. Tüm vücudum irkildi ve o anda farkına vardım ki, bu işe hemen bir son vermezsek zaten çok değerli olan zamanımız harcanıp gidecekti.

Geri çekildim, Daemon kokulu havayı ciğerlerime doldurdum. "Konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum." Yine o yarım gülümseme belirdi yüzünde. "Ben de bunu söylemeye çalışıyordum sana."

Ağzım açık kalmıştı. "Nasıl? Konuşmuyordun ki? Beni..."

"Öpüp sarhoşa mı çeviriyordum?" diye saf saf sordu. "Kusura bakma, tek istediğim seni buraya getirmekti. Eh, yapmak istediğimin *hepsi* bu değil ama bir hayli yakın..."

"Anladım." İnledim, yüzümü yelpazelemek istiyordum.

Plastik aynaya sırtımı yasladım, ellerimi kucağıma koydum. Ne ona dokunmak işimi kolaylaştırıyordu, ne de yüzündeki arsız sırıtış. "Vay be."

Ellerini en son kaldığı yerden hiç oynatmadan öne eğildi, alnını alnıma dayadı. Alçak bir sesle, "Elin iyi mi diye bakmak istedim," dedi.

Kaşlarımı çattım. "İyi."

"Bir kontrol edeyim." Biraz geriye yaslandı, imalı bir şekilde gözlerime bakınca kafama dank etti. Anladığımı görünce güldü. Bir saniye sonra asıl şekline dönmüştü. Küçücük banyoda o kadar parlaktı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. *Burada kamera yok dediler ama ses dinleme cihazı olduğundan eminim,* dedi. *Hem bir araya gelelim diye açık kapı bırakmaları da hiç hoşuma gitmiyor. Bunu yapacağımızı biliyorlardı, demek ki akıllarında bir şey var.*

Titredim. *Biliyorum ama Dawson'la Bethany'nin de bir arada kalmasına izin vermişlerdi, ta ki...* O düşünceyi aklımdan çıkardım. Zamanımızı boşa harcıyorduk. *Luc ne dedi sana?*

Buradan çıkmamıza yardım edebileceğini söyledi ama ayrıntıya girmedi. Belli ki burada onun adına çalışan birileri var. Ben Luc için bir şeyler bulacağım, onlar da beni bulacak. Senin sözünü ettiğin bir şey, LH-11.

Şok dalgaları içime yayıldı. *Neden istesin ki bunu?*

Orasını bilmiyorum. Elleri tekrar kalçalarıma indi, sonra beni çekip lavabodan indirdi. Kavrayamayacağım kadar hızlı bir şekilde, kapağı kapalı klozetin üstüne oturdu, beni de kucağına oturttu. Eli sırtımdan yukarı çıktı, enseme bastırıp yanağımı omzuna yasladı. Gerçek biçimindeyken yayılan ısı, ilk başlardaki gibi boğucu değildi. *Zaten bir şeyi değiştirmez, değil mi?*

Kucağında olmanın keyfini çıkardım. *Değiştirir mi yoksa? O ilacı, hasta insanlara veriyorlar. Luc niye istesin ki?*

Ne yalan söyleyeyim, Daidalos'unkinden daha kötü bir şey için olamaz.

Çok doğruydu. İçimi çektim. Ümitlenmeye cesaret edemiyordum. Luc gerçekten bizim tarafımızdaysa ve yardım eli uzatabilecek olsa bile, üstesinden gelmemiz gereken bir sürü sorun vardı. Neredeyse aşılması olanaksız sorunlar hem de. *Daha önce o ilacı gördüm. Belki yine yakınımızda olur.*

İlaca yaklaşmalıyız. Bir süre geçti, sonra konuştu. *Hep burada kalamayız. İçimden bir ses, buna izin veriyorlar ama kötüye kullanırsak bizi ayıracaklar diyor.*

Başımla onayladım. Asıl anlamadığım, başımızda kimse olmadan buluşmamıza neden göz yumduklarıydı. Ne zaman istesek birbirimizi görebilecektik böylelikle. Bizi ayırmayacakları mesajını vermeye mi çalışıyorlardı? Zaten kötü olan tarafın kendileri olmadığını da söylemişlerdi. Ne var ki Daidalos'la ilgili anlamadığım bir sürü şey vardı. Blake'le olduğu gibi...

Ürperdim, başımı omzuna gömdüm, derin derin soludum. Blake'le ilgili hatıraları zihnimden kazımak, bunlar hiç olmamış gibi davranmak istiyordum.

"Kat?"

Başımı kaldırdım, gözlerimi açtım ve onun artık gerçek biçiminde olmadığını gördüm. "Daemon?"

Bakışları yüzümde gezindi. "Sana ne yapıyorlardı burada?"

Dondum, bakışlarımız bir an birbirine kilitlendi, sonra onu itip üstünden kalktım, birkaç adım geriledim. "Pek bir şey yapmadılar. Testler falan."

Ellerini dizlerine indirdi, yumuşacık bir sesle, "Bununla kalmadığını biliyorum, Kat," dedi. "Yüzündeki o morluklar nasıl oldu?"

Aynaya baktım. Cildim renksizdi ve dövüşlerden geriye tek bir iz bile kalmamıştı. "Bunu konuşmamalıyız."

"Bu konuyu konuşup konuşmamamız umurlarında değil bence. Çürükler seni iyileştirdiğimde geçip gitti ama onları gördüm. Çok hafiftiler ama onları gördüm." Ayağa kalktıysa da, daha fazla yaklaşmadı. "Benimle konuşabilirsin. Bunu artık biliyorsundur herhalde."

Gözlerimi ona çevirdim. Tanrı aşkına, bilmez miydim hiç? Kışın olabilecek en kötü şekilde öğrenmiştim bunu. Şayet sırlarımı Daemon'la paylaşsam Adam hâlâ hayatta olacaktı ve ikimiz de bu durumda olmayacaktık.

Suçluluk duygusu midemi altüst etmişti ama farklıydı bu sefer. Daemon'a sınavlardan ve stres testlerinden söz edersem onu üzdüğümle kalacaktım ve harekete geçecekti. Blake'i öldürdüğümü kabullenmek ve bunu kendimi savunurken yapmadığımı bilmek... aklımdan geçirmeyi bile göze alamıyordum. Konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordum o meseleyi.

Daemon içini çekti. "Güvenmiyor musun bana?"

"Güveniyorum tabii ki." Gözlerimi koca koca açtım. "Gözümü bile kırpmadan hayatımı emanet ederim sana. Ama burada olup bitenler konusunda söylenecek bir şey yok, o kadar."

"Bence çok şey var."

İki yana salladım başımı. "Bunu tartışmak istemiyorum."

"Tartışmıyoruz ki." Arayı kapattı, ellerini omuzlarıma koydu. "Her zamanki gibi inatçılık yapıyorsun, o kadar."

"Bak şu konuşana."

"Harika filmdi," diye yanıt verdi.

Gözlerimi devirdiysem de gülmeden edemedim.

Yanaklarımı tuttu, başını eğip gür kirpiklerinin arasından bana baktı. "Senin için kaygılanıyorum Kedicik."

Bir mengene göğsümü sıkıştırıyordu sanki. Daemon'ın herhangi bir şey için kaygılandığını itiraf etmesi pek görülmüş şey değildi

ve bunu yapmasını da asla istemiyordum. "Ben iyiyim. Cidden."

Bana bakmaya devam etti, sanki bakışları beni, yalanlarımı delip geçiyordu.

Daemon

Odalarımıza çekilmemizin ve yemek demeye bin şahit gereken bir şeyin servis edilişinin üstünden saatler geçmişti. Biraz televizyon izleyeyim dedim, hatta uyumaya bile çalıştım ama onun hemen bitişikteki kapının ardında olduğunu bile bile, bazen banyoda olduğunu duyarak uyumak çok güçtü. Bir seferinde, belki de gece yarısıydı, kapıda ayak seslerini duydum ve onun orada durduğunu, benimkiyle aynı ihtiyaç karşısında mücadele ettiğini anladım. Dikkatli olmalıydık. Bizi, ortak olarak kullanabileceğimiz bir yere koymalarının sebebi her ne ise, hayırlı olamazdı ve yerimizi değiştirmeleri, bizi zorla ayırmaları riskini göze alamazdım.

Fakat gerçekten endişeleniyordum onun için. Benden bir şeyler gizlediğini, benim gelmemden önce olan bitenleri içine attığını biliyordum. O yüzden, kendine hiç söz geçiremeyen, iradesiz bir salak gibi kalkıp banyonun kapısını açıvermiştim.

Karanlık ve sessizdi ama haklı çıkmıştım. Kat orada duruyordu. Ellerini iki yana sarkıtmıştı, akıl almaz derecede hareketsizdi. Onu öyle görmek kalbimi tuzla buz etmişti. Eskiden olsa yirmi saniyeden fazla hareketsiz duramaz ya da oturamazdı, oysa...

Onu şefkatlice öptüm, sonra "Hadi yat artık Kedicik. Yat ki ikimiz de uyuyalım," dedim.

O da başını öne salladı, sonra beni her seferinde dize getiren o üç sözcüğü söyledi. "Seni çok seviyorum."

Sonra o odasına çekildi, ben de kendiminkine. Nihayet uyuyabildim.

Sabahla birlikte Nancy de geldi. Onun o aşırı ağırbaşlı yüzü ve plastikten tebessümüyle güne başlamak paha biçilmezdi.

Yine Kat'le birlikte oluruz diye düşünmüştüm ama beni revir katına götürüp başka kan testleri yaptılar, sonra da daha önce Kat'in sözünü ettiği odayı gösterdiler.

Hastaların yattığı koltukları tarayıp Kat'in dediği küçük çocuğu aradım ama bulamayınca "Küçük kız nerede?" diye sordum. "Adı Lori gibi bir şeydi galiba."

Nancy'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. "Maalesef ilaca umduğumuz kadar iyi tepki vermedi. Bir iki gün önce öldü."

Kahretsin. Umarım Kat'in kulağına gitmezdi bu. "Ona LH-11 mi veriyordunuz?

"Evet."

"Ama işe yaramadı mı?"

Bakışları sertleşti. "Amma da çok soru soruyorsun Daemon."

"Beni buraya getirdiniz, benim DNA'mı da büyük olasılıkla bunun için kullanıyorsunuz. Biraz olsun merak etmem çok mu abes?"

Bir süre daha bakıştık, sonra döndü, serumu değiştirilen hastalardan birine baktı. "Gereğinden fazla düşünüyorsun. Merak konusunda ne derler bilirsin, değil mi?"

"Bunun olabilecek en klişe, en salakça deyim olması dışında mı?"

Dudağının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Seni seviyorum Daemon. Baş belasının, laf ebesinin tekisin ama seni seviyorum."

Gergince gülümsedim. "Hiç kimse cazibemi inkâr edemez."

"Eminim öyledir." Çavuş odaya girince Nancy durakladı. Adam, doktorlardan biriyle sessizce konuşuyordu. "Lori'ye LH-11 uyguladık ama olumlu tepki vermedi."

"Niye? Kanseri iyileştirmedi mi?"

Nancy yanıt vermedi. Konu kapanmıştı. Olumsuz tepkiden

kastettiği, kanserin iyileşmemesinden öte bir şey olmalıydı. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Başını yana eğdi. "Hiç fikrim yok."

"İnsan, melez ve uzaylı DNA'sıyla oynamak başınıza büyük dert açmak demek. Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

"Ama öğreniyoruz."

"Hata yaparak mı?" diye sordum.

Güldü. "Hata diye bir şey yoktur Daemon."

Bundan çok emin değildim ama odanın ucundaki pencere dikkatimi çekmişti. Gözlerimi kıstım. Orada başka Luxenler olduğunu görebiliyordum. Birçoğu Disneyland'e gitmiş çocuk misali mutluydu.

"Ah," deyip güldü Nancy, başıyla pencereyi işaret ederek. "Sen de gördün demek. Yardım etmek istedikleri için buradalar. Keşke sen de onlar kadar cömert olsaydın."

Burnumdan soludum. Diğer Luxenlerin neden burada ve çocuklar kadar şen olduğu umurumda bile değildi. Daidalos'un yer yer iyi bir şeyler yapmaya da çalıştığını anlamıştım ama bu süreçte erkek kardeşime neler yaptıklarını da biliyordum.

Etrafımda doktorlar, laboratuvar teknisyenleri hummalı bir faaliyet içindeydiler. Hastalara bağlı serumların kiminin içinde, gerçek halimizdeyken yaralandığımızda akan türden tuhaf, ışıltılı bir sıvı vardı. "LH-11 bu mu?" diye sordum, serum torbalarından birini işaret ederek.

Nancy başıyla onayladı. "LH-11 versiyonlarından biri, en sonuncusu. Ama orası seni çok ilgilendirmez. Elimizde..."

Bir siren çaldı ve kulak tırmalayan tiz sesiyle kadının sözlerini yarıda kesti. Tavandaki ışıklar kırmızı renkte yanıp sönmeye başladı. Hastalar ve doktorlar telaşla etraflarına bakındılar. Çavuş Dasher bir hışımla fırlayıp gitti.

Nancy kapıya doğru dönerken bir şeyler sayıp sövdü. "Was-

hington, Bay Black'i derhal odasına götür." Bir başka askere işaret etti. "Williamson, bu oda kapatılacak. Hiç kimse girmeyecek ya da çıkmayacak."

"Neler oluyor?" diye sordum.

Bana şöyle bir baktı, ayaklarını vura vura yürüyüp gitti. Belli ki eğlence daha yeni başlamışken geri gitmeyi hiç istemiyordum. Koridorda ışıklar azalmıştı, yanıp sönen kırmızı ışık ise sinir bozucu bir flaş etkisi yaratıyordu.

Muhafızımın adımını atmasıyla, koridorda yer yerinden oynadı.

Askerler odalardan dökülmeye başladı. Odaları kilitliyor, önünde nöbet tutuyorlardı. Bir başka asker, kavramaktan eklemleri bembeyaz kesilmiş elinde bir telsizle koridordan geldi. "Onuncu asansörde B binasından kaynaklanan bir aktivite var. Hemen orayı kapatın," dedi.

Vay, o meşhur B binası yine iş başındaydı demek.

Koridorun ilerisinde bir odanın kapısı daha açıldı. Önce Archer'ı, sonra Kat'i gördüm. Eliyle kolunu tutuyordu. Dr. Roth da hemen arkasındaydı. Elinde korkunç görünümlü bir şırınga olduğunu fark edince gözlerimi kıstım. Roth, Kat ile Archer'a sürtünerek yanlarından geçti, dosdoğru telsizli adama gitti.

Kat döndü, beni buldu. Öne çıktım. Ortalık birbirine girince elbette onun yanında olacaktım, kaldı ki şu anda olan da buydu.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu Washington. Belindeki silaha davrandı. "Seni, odana götürmek için emir aldım."

Ağır ağır önce ona baktım, sonra önümüzdeki üç asansöre. Asansörlerin hepsi de farklı katlarda durmuştu, ışıkları kırmızıydı. "Odama nasıl gideceğiz peki?"

Gözlerini kıstı. "Merdivenden?"

Taş kafalının hakkı vardı ama hiç umursamadım. Dönüp yürümeye başladım ama omzuma yapıştı. "Beni durdurmaya

kalkışırsan seni ortadan kaldırırım," diye uyardım.

Washington yüzümde her ne gördüyse, şaka yapmadığıma ikna olmuştu herhalde. Çünkü silkinip omzumdaki elinden kurtulurken, Kat'in yanına gidip ona sarılırken hiç itiraz etmedi. Kat de gerilmişti.

"İyi misin?" diye sordum ona, göz ucuyla Archer'a bakarak. Onun da eli tabancasındaydı ama bize bakmıyordu. Ortadaki asansördeydi gözü. Kulaklığından bir şey dinliyordu ve yüzündeki bakıştan hiç mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Kat başını öne salladı, atkuyruğundan kaçan bir tutam saçı yüzünden çekti. "Neler oluyor, hiç fikrin var mı?"

"Yine B binasıyla ilgili bir şey." İçgüdülerim belki de odalarımıza dönmemizin iyi fikir olacağını söyledi birden. "Daha önce hiç olmadı mı bu?"

Kat başını iki yana salladı. "Hayır. Talim falandır belki."

Koridorun ucundaki çift kanatlı kapı birden ardına kadar açıldı, özel tim kıyafetli, yüzleri örtülü, tepeden tırnağa silahlı bir asker güruhu koşarak geldi.

Anında tepki verip bir elimi Kat'in beline doladım, onu duvara yaslayıp kendi bedenimi siper ettim. "Talim falan değil bu bence."

"Değil," dedi Archer silahını çekip.

Ortadaki asansörün üstündeki ışık yedinci kattan altıncı kata, oradan da beşinci kata geçmişti.

"Asansörler kilitlenmemiş miydi?" diye sordu biri.

Siyah üniformalı askerler öne çıktılar ve asansörün önünde tek dizlerinin üstüne çömeldiler. Başka birisi, "Asansörleri kilitlemek onu durdurmaz. Sen de biliyorsun," dedi.

"Umurumda değil," diye bağırdı adam telsize. "En üst kata gelmeden kapatın şu kahrolası asansörleri. Gerekiyorsa asansör boşluğundan aşağı beton dökün. Durdurun şu Tanrının cezasını!"

"Neyi durduracaklar?" Archer'a baktım.

Kırmızı ışık dördüncü katta yandı.

"Köken," dedi çenesinde bir adale seğirerek. "Sağda, koridorun sonunda bir merdiven var. Tavsiyem, hemen oraya gitmemiz."

Yine asansöre baktım. Bir yanım burada kalıp köken neymiş görmek, neden asansör boşluğundan *Canavar* filmindeki yaratık çıkacakmış gibi davrandıklarını öğrenmek istiyordu. Ne var ki Kat buradaydı ve oradan çıkacak şeyin arkadaş canlısı olmadığı bal gibi ortadaydı.

"Son zamanlarda bunların nesi var böyle?" diye mırıldandı kara giysili adamlardan biri. "Hiç rahat durmuyorlar."

Dönmeye başladım ama Kat bana vurdu. "Hayır," dedi gri gözlerini koca koca açarak. "Görmek istiyorum bunu."

Adalelerimi sıktım. "Kesinlikle hayır."

Asansörün kata geldiğini belirten bir zil sesi yankılandı. Kat'i alıp omzuma atmama saniyeler kalmıştı. Bunu o da fark edince yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi.

Derken bakışları arkamda bir yöne takıldı, ben de başımı çevirdim. Asansörün kapıları ağır ağır açıldı. Silahlar kuruldu, emniyetler açıldı.

"Sakın ateş etmeyin!" diye emretti Dr. Roth, elindeki şırıngayı beyaz bayrak misali sallayarak. "Ne yaparsanız yapın, kesinlikle ateş açmak yok. Sakın..."

Asansörden küçük bir gölge düştü, sonra siyah eşofmanlı bir bacak göründü, onu bir gövde ve ufacık omuzlar takip etti.

Hayretten ağzım bir karış açık kalmıştı.

Bir çocuktu bu... *bildiğin çocuk*. Yaşı taş çatlasa beşti ve üzerine *gerçekten* koca koca silahlar çevirmiş yetişkinlerin karşısına çıkmıştı.

Çocuk güldü.

İşte, kızılca kıyamet o anda koptu.

Daemon

"Aa..." diye kekeledim.

Çocuğun gözleri mor renkliydi, gözbebeklerinin etrafı o tuhaf çizgilerle çevrili iki ametist taşını anımsatıyordu. Aynı Luc'unkiler gibiydi. Önündeki askerleri tararken bakışı duygulardan tümüyle arınmış ve soğuktu.

Dr. Roth öne çıktı. "Ne yapıyorsun Micah? Bu binaya gelmemen gerekiyordu, sen de biliyorsun bunu. Hem senin..."

Birkaç şey aynı anda ve o kadar hızlı gerçekleşti ki, kendi gözlerimle görmesem inanmazdım.

Çocuk elini kaldırdı, silahların namlusundan fırlayan mermilerin takırtısı duyuldu. Kat'in korku dolu çığlığı, benimle aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Gerçekten bir çocuğu vuracaklar mıydı?

Ama çocuk bir Luxen ya da melezmiş gibi mermileri durdurdu. Oysa benim türümden olmadığını biliyordum. Bunu hissederdim. Melez olabilirdi çünkü o mermiler etrafını saran parlak, mavi bir duvara çarpmıştı. Mavi ışık genişledi. mermileri –hem de onlarcasını– mavi ateşböcekleri gibi aydınlatarak yuttu. Çocuk gelip oynamaları için işaret ediyor-

muşçasına parmaklarını avucuna doğru büktü. Tam Magneto usulü, silahlar askerlerin ellerinden fırlayıp çocuğa doğru uçtu. Onlar da havada durdu ve mavinin çeşitli tonlarında parladı. Bir saniye sonra silahlardan geriye tozdan başka bir şey kalmamıştı.

Kat'in parmakları sırtıma gömülmüştü. "Has..."

"Siktir," diye tamamladım.

Dr. Roth askerleri yarıp geçmeye çalışıyordu. "Micah, böyle yapılmaz..."

Çocuk, aynı anda hem tiz hem de duygusuz bir sesle "Oraya dönmek istemiyorum," dedi.

Elinde tabancası olan salak Washington ona doğru yaklaştı. Dr. Roth bağırınca Micah hemen başını çevirdi. Askerin beti benzi attı ve Micah yumruğunu kapadı. Washington dizlerinin üstüne düştü, başını tutup iki büklüm oldu. Ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı, gözlerinden oluk oluk kan boşanıyordu.

"Micah!" Dr. Roth bir askeri yolundan itekledi. "Çok ayıp! Çok ayıp Micah!"

Ayıp mı? Buna mı *ayıp* diyordu? Olayı tarif etmek için daha uygun onlarca sözcük bulabilirdim hâlbuki.

"Vay anasını," diye fısıldadı Kat. "Çocuk, *Omen* filmindeki Damien gibi yahu." Normalde buna gülerdim çünkü taş kesimi kahverengi saçlarıyla, yüzündeki haylaz gülümsemesiyle çocuk harbiden filmdeki deccalı andırıyordu. Ne var ki bu hiç komik değildi çünkü Washington yüzüstü yerde yatıyor ve o acayip çocuk mor renkli gözleriyle dik dik bana bakıyordu.

Tanrı biliyor ya, acayip çocuklardan nefret ediyordum.

"Canımı yakacaktı," dedi Micah gözlerini benden hiç ayırmadan. "Hepiniz de odama geri gideyim istiyorsunuz. Ama ben odama dönmek istemiyorum."

Micah bir adım atınca askerlerden birkaçı geriledi. Fakat Dr.

Roth kıpırdamamış, şırınga arkasında bekliyordu. "Micah, neden gitmek istemiyorsun odana?"

"Daha da önemlisi, çocuk neden sana bakıp duruyor?" diye fısıldadı Kat.

Doğruydu.

Micah, araya epey mesafe koymaya özen gösteren askerlerin etrafından dolaştı. Adımları çevikti, aşırı derecede kediye benziyordu. "Diğerleri oynamak istemiyor benimle."

Onun gibi başkaları da mı vardı? Ulu Tanrım...

Doktor döndü, çocuğa gülümsedi. "Oyuncaklarını paylaşmıyorsun diye mi?"

Kat neredeyse isterik kahkahasını zor zapt etti.

Micah gözlerini doktora çevirdi. "Üstünlük sağlamanın yolu paylaşmaktan geçmez."

Neler oluyor yahu?

"Paylaşmak, her zaman üstünlükten vazgeçtiğin anlamına gelmez Micah. Sana öğretmiştik bunu."

Küçük oğlan omuz silkerek bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Benimle oynar mısın?"

"Şey..." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Micah başını yana eğip güldü. Tombul yanaklarında iki gamze belirdi. "Benimle oynayabilir mi, Dr. Roth?"

Doktor buna evet derse, ciddi bir itirazım olacaktı.

Dr. Roth başıyla onayladı. "Eminim daha sonra oynar Micah. Ama şimdi odana dönmeni istiyorum."

Küçük çocuk dudağını büzdü. "Odama dönmek istemiyorum ben!"

Çocuğun kafası boynunun üstünde dönmeye başlayacak diye korkuyordum. Belki dönecekti de ama doktor elinde şırıngayla öne fırladı.

Micah döndü, küçük yumruklarını sıkıp bağırdı. Dr. Roth

elindeki şırıngayı atıp dizlerinin üstüne düştü. "Micah," diye soludu ellerini şakaklarına bastırarak. "Durman gerekiyor Micah."

Micah ayağını yere vurdu. "Ama istemiyorum..."

Ansızın oğlanın boynuna küçük bir ok saplandı. Çocuğun gözleri büyüdü, sonra bacakları pes etti. Yüzüstü düşmeden önce atıldım, ufaklığı kucağıma aldım. Tamam, acayip bir çocuk olabilirdi ama neticede çocuktu işte.

Başımı kaldırdığımda Çavuş Dasher'ın sağda durduğunu gördüm. "İyi atıştı Archer," dedi çavuş.

Archer başını kısaca öne sallayıp silahı kılıfına geri koydu.

Çocuğa baktım tekrar. Gözleri açıktı ve benimkilere kilitlenmişti. Hiç kıpırdamıyordu ama oradaydı, tümüyle kendindeydi. "Neler oluyor böyle?" diye fısıldadım.

"Biri Washington'ı revire kaldırsın, beyni tamamen omlete dönmüş olmasın." Dasher etrafa emir yağdırıyordu. "Roth, çocuğu hemen muayene odasına götür, B binasından nasıl çıkmış onu öğren. Hem nerede bunun takip bilekliği?"

Roth şakağını ovuşturdu, sendeleyerek ayağa kalktı. "Peki... baş üstüne, efendim."

Dasher onun yanına gitti. Gözleri çakmak çakmak, sesi alçaktı. "Bir daha yaparsa yok edilecek. Anladın mı beni?"

Yok edilmek mi? İsa aşkına. Yanıma biri gelip çocuğu tuttu. Onu bırakmak istemiyordum fakat bu bir anda önemini yitirdi. Çünkü asker, Micah'ı kucağına alırken çocuk tişörtümün önünü tuttu.

O tuhaf gözler, yakından daha da acayipti. Gözbebeğinin etrafındaki daire düzensizdi, sanki kenarlarından siyahlar taşmıştı.

Var olduğumuzu bilmiyorlar.

Sersemlemiş bir halde geri sıçradım, çocuğun eli tişörtümden kurtuldu. Sesi kafamın içindeydi. Olanaksızdı ama olmuş-

tu işte. Asker, çocuğu kucaklamış, dönüp gidiyordu. Daha da ilginci, söylediği şey Luc'un söylediğinin bire bir aynısıydı.

O çocuk ben ya da Kat gibi bir şey değildi. Tamamen farklıydı.

Katy

Olacak şey değildi...

Küçücük bir çocuk on beş adamı silahsız bırakmıştı ve Archer onu bayıltıcı okla vurmasa daha fazlasını da yapacaktı. Ne yalan söyleyeyim, ne gördüğümden de, çocuğun ne olduğundan da emin değildim. Fakat Daemon benden çok daha berbat halde görünüyordu. İçime bir korku düştü. Yoksa çocuk ona bir şey mi yapmıştı?

Duvardan uzaklaşıp Daemon'ın yanına koştum. Şimdi ayaktaydı. "İyi misin?"

Başını öne sallayıp ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Birisi şu ikisini hücrelerine götürsün," dedi Çavuş Dasher. Derin bir nefes aldı, sonra havlarcasına emir yağdırmaya devam etti. Archer bize yaklaştı.

"Dur bir saniye." Kolumu Daemon'ın koluna doladım, kıpırdamayı reddettim. "*Neydi* o öyle?"

"Buna ayıracak zamanım yok." Dasher gözlerini kıstı. "Archer, onları odalarına götür."

Güçlü ve acımasız bir öfke kapladı içimi. "Öyleyse zaman ayır da açıkla."

Dasher başını hızla bana çevirdi, ben de ters bakışlarına karşılık verdim. Daemon da konuşmamıza odaklanmış, dikkatini çavuşa vermişti. Kolumun altındaki adaleleri gerildi. "O çocuk ne Luxen'di ne de melez," dedi. "Bence bize doğru dürüst bir açıklama borçlusunuz."

"O, köken dediklerimizden biri," diye yanıtladı Nancy, çavuşun ardından yaklaşarak. "Yeni bir başlangıçta olduğu gibi, mükemmel türün kökeni."

İlkin ağzımı açacak oldum, sonra sımsıkı kapattım. Mükemmel türün kökeni ha? Kendimi acayip berbat bir bilimkurgu filmine bodoslama düşmüş gibi hissediyordum; tek farkı, bunlar gerçekti.

"Sen işine bak çavuş. Benim onlara ayıracak zamanım var." Kadın başını kaldırdı, inanmakta güçlük çeken Dasher'a baktı. "Ayrıca yirmi dört saat içinde kökenlerle nasıl iki kez sorun yaşandığını açıklayan eksiksiz bir raporu yazılı olarak istiyorum." Dasher gürültülü bir şekilde burnundan soludu. "Baş üstüne efendim."

Çavuşun topuklarını birbirine vurup gitmesine bir hayli şaşırmıştım ama tüm iplerin Nancy'nin elinde olduğu yönündeki şüphelerim de doğrulanmıştı.

Kapalı kapılardan birini işaret etti. "Hadi, oturalım."

Daemon'la kol kola yürüdüm, Nancy'nin peşi sıra, içinde beş iskemle ve yuvarlak bir masadan başka bir şey olmayan küçük bir odaya girdik. Gölgemiz gibi eksik olmayan Archer da bizimleydi fakat üçümüz otururken o kapının yanında kaldı.

Daemon bir dirseğini masaya, bir elini dizime koyup öne kaykıldı, parlak gözlerini Nancy'ye dikti. "Tamam. Demek ki bu çocuk bir köken. Ya da her ne haltsa işte. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Nancy koltuğunda geri yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Bunu sizinle paylaşmaya henüz hazır değildik ama tanık olduklarınızdan sonra sanırım başka şansımız kalmadı. Bazen işler planlandığı gibi yürümüyor, o zaman bir şekilde ayak uydurmak gerekiyor."

"Tabii," dedim elimi Daemon'ın elinin üstüne koyarak. Elini

çevirdi, parmaklarını parmaklarıma doladı ve birleşmiş ellerimiz dizimin üstünde durdu.

"Köken Projesi, Daidalos'un en büyük başarısı," diye girdi söze Nancy. Gözlerini bir an olsun kırpmamıştı. "Ne ilginçtir ki bundan kırk yılı aşkın bir süre önce, bir kazayla başladı. Bir taneyle başladı ve şu anda sayıları yüzü geçti. Dediğim gibi, bazen bazı şeyler planlı olmaz. Öyle durumlarda uyum sağlamak gerekir."

Daemon'a baktım. O da en az benim kadar şaşkın ve sabırsızdı ama içimde kötü bir his vardı. Her nedense, duymak üzere olduğumuz şeylerin hayal bile edemeyeceğimiz türden olduğunu biliyordum.

"Bundan kırk yıl önce, erkek bir Luxen'imiz ve Luxenler tarafından mutasyona uğratılmış dişi bir melezimiz vardı. Tıpkı sizin gibi, onlar da genç ve birbirlerine sırılsıklam âşıktılar." Kadının üst dudağı bunu küçümsercesine kıvrıldı. "Birbirlerini görmelerine izin veriliyordu ve bizimle kaldıkları süre içinde, dişi hamile kaldı."

Aman Tanrım.

"İlkin bunun farkına varmamıştık, ta ki karnı çıkmaya başlayana kadar. O zamanlar hamilelikle ilgili hormonları test etmiyorduk. Bildiğimiz kadarıyla Luxenlerin birbirini hamile bırakması da zaten çok zor bir şey, o yüzden, melez olsun ya da olmasın, bir kadını hamile bırakabilecekleri aklımızın ucundan bile geçmemişti."

"Doğru mu bu?" diye sordum Daemon'a. Bebek yapmak, konuştuğumuz şeylerden biri değildi. "Luxenlerin hamile kalması ya da bırakılması çok mu zor?"

Daemon'ın çenesi seyirdi. "Evet ama bildiğim kadarıyla insanlardan çocuk yapamayız. Kedilerle köpeklerin üreyemeyeceği gibi."

Iyy. Yüzümü ekşittim. "Ne güzel kıyas böyle."

Daemon sırıttı.

"Haklısın," dedi Nancy. "Luxenler insanları hamile bırakamaz, melezleri de öyle. Ama mutasyon mükemmelse, tümüyle hücresel düzeydeyse ve gerçek bir *arzu* söz konusuysa bu olabiliyor."

Her nedense boynumdan yukarı bir sıcaklık yükseldi. Nancy'yle bebek yapma konusunu konuşmak, annemle seks hakkında konuşmaktan bile beterdi. Halbuki o konuşma da o kadar korkunçtu ki, kendimi bir yerden atasım gelmişti.

"Melezin hamileliği anlaşılınca, ekip bu hamilelik devam mı ettirilsin yoksa sonlandırılsın mı diye tartışan iki gruba bölündü. Size acımasızca gelebilir," dedi Daemon'ın nasıl kaskatı kesildiğini fark edince, "ama bu hamileliğin neye yol açacağını ya da bir Luxen'le melezin çocuğunun ne olacağını hiç bilmiyorduk, bunu da hesaba katmalısınız. Neyle uğraştığımızı bilmiyorduk ama çok şükür, hamileliğin sonlandırılması veto edildi ve bu olayı inceleme şansı bulduk."

"Yani... yani çocukları mı oldu?" diye sordum.

Nancy başını öne salladı. "Hamilelik süresi insan standartlarına göre normaldi. Sekiz ayla dokuz ay arası. Bizim melezimiz biraz erkenciydi."

"Luxenlerin hamileliği bir yıl kadar sürer," dedi Daemon. Bunun üçüz taşımak için aşırı uzun bir zaman olduğunu düşünüp yüzümü buruşturdum. "Ama dediğim gibi, çocuk yapmamız çok zordur."

"Bebek doğduğunda, gözleri haricinde dıştan dikkat çeken hiçbir farkı yoktu. Gözleri mordu ki insanlarda son derece ender görülen bir renktir bu. Ayrıca irisin etrafında dalgalı, koyu renk bir halka vardı. Kan tahlilleri bebeğin hem insan hem Luxen DNA'sı taşıdığını ortaya koydu; bir melezin mutasyona uğramış DNA'sından farklıydı. Bunun ne anlama geldiğini, ancak çocuk büyümeye başlayınca anlayabildik."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Nancy'nin yüzünde içten bir tebessüm belirdi, tıpkı Noel sabahı çocukların yüzünde görülen türden. "Büyüme hızı normaldi, her insan çocuğununki gibiydi, ancak daha en başından dikkate değer bir zekâ sahibi olduğunun emarelerini sergiliyordu. Normal bir çocuktan daha erken konuşmuştu, yapılan ilk zekâ testleri IQ'sunun 200'ün üstünde olduğunu gösteriyordu ki bu eşine çok az rastlanır bir şeydir. Nüfusun sadece yüzde beşinin IQ'su 140'ın üstündedir. Sadece bununla da kalmıyordu."

Daemon'ın, Luxenlerin fiziksel görünüm olarak değilse de zekâ ve duygular bakımından insanlardan çok daha çabuk olgunlaştıklarını söylediğini anımsadım. Gerçi ara sıra nasıl davrandığına bakılırsa bu biraz şüpheliydi.

Aklımdan geçeni tahmin etmiş gibi beni uzun uzun süzdü Daemon. Elini sıktım. "Dahası derken?" diye sordu Nancy'ye dönerek.

"Sınırsız bir öğrenme deneyimi vardı. Her çocuk –her nesil– farklı becerilere sahipti." Konuşurken gözleri farklı bir ışıkla parlıyordu. "İlki, hiçbir melezin yapamadığını yapmıştı. İyileştirebiliyordu."

Geriye yaslanıp gözlerimi kırpıştırdım. "Ama... ben bunu sadece Luxenler yapabilir sanıyordum?"

"Biz de öyle zannediyorduk, ta ki Ro gelene kadar. Ona, tarihe geçmiş ilk Mısır firavununun, bir mit olduğuna inanılan Ro'nun adını verdik."

"Dur bir saniye. Ona ad mı verdiniz? Anne babasına ne oldu ki?" diye sordum.

Nancy omzunu silkti ve ondan bu konuda alabildiğimiz tek yanıt da bu oldu. "Ro'nun başkalarını ve kendilerini iyileştirebilme becerisi, Luxenlerinkiyle aynıydı, belli ki babasından geçmişti. Çocukluğu boyunca, onun sadece Luxenlerle ve me-

lezlerle değil, insanlarla da telepatiyle konuşabildiğini öğrendik. Oniks ve elmas karışımlarının onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bir Luxen'in hızına ve gücüne sahipti ama onlardan daha hızlı, daha kuvvetliydi. Tıpkı Luxenler gibi zahmetsizce Kaynak'a erişebiliyordu. Problem çözme ve strateji kurma yeteneği, küçük yaşta bile ölçülemeyecek kadar yüksekti. Onun ve diğer kökenlerin yapamadığı tek bir şey vardı, o da görüntülerini değiştirmekti. Ro, mükemmel bir örnekti."

Tüm bu söylediklerini sindirmek için biraz zaman gerekliydi. Söylediği her şeyin ardından, geriye çok önemli bir şey kalıyordu. Küçücük bir sözcüktü ama çok kuvvetliydi. "Ro şimdi nerede peki?"

Gözlerindeki ışık söner gibi oldu. "Ro artık bizimle değil."

Demek o yüzden geçmiş zamanda konuşuyordu. "Ne oldu ona?"

"Öldü, o kadar. Ama sonuncusu değildi. Daha başkaları da oldu ve ne şekilde çocuk yapabildiklerini öğrendik." Heyecanlanınca daha hızlı konuşmaya başlamıştı. "En ilginç olanı, herhangi bir erkek Luxen'in başarıyla mutasyona uğramış bir kadını hamile bırakabileceğiydi."

Daemon elini kurtarıp geriye yaslandı. Kastedileni anlayınca kaşlarını çattı. "Ne yani Daidalos'un elinde, burada mercimeği fırına vermeye istekli bir grup azgın Luxen ve melez mi var? Bana tuhaf geldi. Burası hiç romantik değil, insan havaya giremez ki."

Daemon'ın sorularının gittiği yönü fark edince midem bulandı, odadaki hava birden ağırlaştı. Nancy'nin bize bu kadar açıksözlü davranmasının bir nedeni vardı. Sonuçta, Dr Roth'a göre biz "mükemmel örnek" sayılıyorduk ve hücresel düzeyde mutasyon sağlamıştık.

Nancy'nin bakışları buz gibi oldu. "Bir iki dakika yalnız kalmaya görsünler, âşıkların neler yapacağına inanmazsınız

Aslını isterseniz bir iki dakika bile yeterli."

Banyoyu paylaşabildiğimiz gerçeği bir anda anlam kazanmıştı. Nancy, Daemon'la ilkel bir şehvete yenik düşüp dünyaya minik Daemon'lar getirmemizi mi bekliyordu?

Tanrı aşkına, kadın bunu doğrulayınca kusacak gibi oldum.

"Hem kâh orada kâh burada birlikte zaman geçirmenize engel olmuyoruz, değil mi?" Yüzündeki gülümseme resmen ödümü koparmıştı. "İkiniz gençsiniz, birbirinize kara sevdalısınız. Eminim er ya da geç boş zamanınızı değerlendirmeye başlarsınız."

Çavuş Dasher reklam konuşmasında dünyayı uzaylı istilasına karşı korumaktan, hastalıklara çare bulmaktan söz etmiş ama buna hiç değinmemişti. Bununla birlikte, Daidalos'un birçok yüzü vardı. O da söylemişti bunu.

Daemon ağzını açtı. Hiç şüphesiz benden tekme yiyeceği bir şeyler diyecekti ama lafı ağzına tıkadım. "Pek inanasım gelmiyor. Yani bu kadar insan... anlarsınız ya."

"Eh, bazı durumlarda hamilelikler tümüyle kaza eseriydi. Bazılarında ise biz yardımcı olduk."

Hava, vücuduma girmiş ama akciğerlerimde takılıp kalmıştı. "Yardım mı?"

"Sandığın gibi değil." Güldü. Sesi tiz ve sinir bozucuydu. "Yıllar boyu gönüllüler oldu. Daidalos'un asıl amacını anlayan Luxenler ve melezler. Diğer durumlarda ise tüpte döllenme yöntemine başvurduk."

Boğazımdaki düğümler safra gibi yükseldi. Berbat bir şeydi bu, çünkü ağzım ardına kadar açıktı. Midemdekilerin dışarı püskürmesini önleyecek bir şey yoktu.

Daemon'ın çenesindeki adale aşırı mesai yapıyor, titriyordu. "Ne o? Yoksa Daidalos, Luxenler ve melezler için çöpçatanlık sitesi olarak mı çalışıyor?"

Nancy ona ters ters baktı. Tiksinti yüzünden üstüme gelen titremeden kurtulamıyordum bir türlü. Tüp bebek dediğine göre, bebeği dünyaya getirmek için taşıyıcı bir dişi melez olmalıydı. Nancy ne derse desin, bunların hepsinin gönüllü olduğuna inanasım gelmiyordu.

Daemon'ın gözbebekleri parlamaya başlamıştı. "Elinizde bunlardan kaç tane var peki?"

"Yüzlercesi," diye tekrarladı kadın. "Küçükler burada tutuluyor. Büyüdükçe farklı konumlara dağıtılıyor."

"Onları nasıl kontrol ediyorsunuz? Gördüğüm kadarıyla Micah'a bile söz geçiremediniz."

Kadının dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Genellikle onları, olmaları gereken yerlerde tutmak için takip aygıtı kullanıyoruz. Fakat zaman zaman, atlatmanın yolunu buluyorlar. Başa çıkamadıklarımızın icabına bakıyoruz."

"İcabına mı bakıyorsunuz?" diye fısıldadım. Hayal gücümün gittiği yerler karşısında dehşete düşmüştüm.

"Kökenler hemen her bakımdan üstün. Muhteşemler ama çok tehlikeli de olabiliyorlar. Asimile olmuyorlarsa uygun şekilde ortadan kaldırılmaları gerekiyor."

Hayal gücüm çığırından çıkmıştı. "Aman Tanrım..."

Daemon masaya yumruğunu vurunca Archer elini beline atıp yaklaştı. "Yani tüp bebeklerden oluşan bir ırk yaratıyor, memnun kalmadıklarınızı da öldürüyor musunuz?"

"Anlamanızı beklemiyorum," diye yanıt verdi Nancy duygusuz bir sesle. Bir yandan da kalkıp koltuğunun arkasına geçmişti. Koltuğun sırtını tuttu. "Köken, kusursuz bir tür ancak tüm yaratıklar gibi onların da... defolusu var. Olmuyor değil. Ama artıları ve potansiyelleri, kötü tarafa galip geliyor."

Başımı iki yana salladım. "Bunun nesi olumluymuş ki?"

"Kökenlerimizin birçoğu büyüyüp topluma asimile oldu

Onları, başarının zirvesine ulaşacak şekilde eğittik. Her biri daha doğumdan itibaren belli bir rol için hazırlandı. Eşi benzeri görülmemiş doktorlar, bilinmeyenin gizemini çözecek araştırmacılar, büyük manzarayı görüp sosyal değişimi getirebilecek senatörler ve politikacılar olacaklar." Durdu, Archer'ın olduğu tarafa baktı. "Bazıları da eşsiz becerilere sahip askerler olacak, melezler ve insanlardan oluşan saflara katılacak, karşısında durulamayacak bir ordunun mensubu olacaklar."

İskemlemde ağır ağır dönerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Archer'la göz göze geldik. İfadesi duygulardan arınmıştı. "Yoksa sen?.."

"Archer?" dedi Nancy gülerek.

Elini silahının kabzasından çeken Archer iki parmağını sol gözüne uzatıp çimdik hareketi yaptı. Renkli kontakt lensi çıkınca, gözünün ametist taşı gibi parlayan irisi görüldü.

Küçük bir çığlık attım. "Aman Tanrım..."

Daemon bir şeyler homurdandı. Şimdi Daemon'la bana göz kulak olma işini neden sadece Archer'a verdikleri anlaşılıyordu. O da Micah gibiyse hakkımızdan gelmesi çocuk oyuncağıydı.

"Çok özel bir hanımevladısın anlaşılan," diye mırıldandı Daemon.

"Aynen öyleyim." Archer'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ama bu bir sır. Diğer askerlerin yanımda rahatsız olmasını istemiyoruz."

Süper güçlerini Micah karşısında neden kullanmayıp onu bir bayıltıcı okla vurduğunu açıklıyordu bu. Dilimin ucuna binlerce soru dizilmişti ama onun ne ve kim olduğunu düşündükçe küçük dilimi yutacak gibi oluyordum.

Daemon kollarını kavuşturup dikkatini bir kez daha Nancy'ye verdi. "Şaşırtıcı bir sır, falan filan. Ama benim sana daha önemli bir sorum var."

Kadın kollarını cömert bir tavırla açtı. "Sor hadi."

"Bebekleri kimin dünyaya getireceğina nasıl karar veriyorsunuz?"

Ulu Tanrım, midem daha da beter olmuştu. Öne eğilip masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

"Aslında çok kolay. Tüp bebeğin yanı sıra, sizin gibi Luxen ve melez çiftlerini arıyoruz."

KAKTÜS TEAM

15

Daemon

Buradan çıkmalıydık, hem de derhal. Düşünebildiğim tek şey buydu.

Odalarımıza götürülürken Archer'a farklı bir gözle ve çok daha yakından baktım. Asker bana başından beri hep farklı görünmüştü ama onun insandan başka bir şey olabileceğine ihtimal vermemiştim.

İçimdeki hissi bir kenara bırakırsak, tavırlarından sıra dışı hiçbir şey sezmemiştim ama o ortalıktayken Kat kendini rahat hissediyordu. Birkaç sefer ukalalık etmesini saymazsak –bundan şikayet edecek son kişi bendim herhalde– gayet iyi birine benziyordu.

İşin doğrusu, ne olduğu beni şu kadar ilgilendirmiyordu. Farklı olduğunu bilmek, onu daha yakından gözlemlemek gerektiği anlamına geliyordu, o kadar. *Asıl* önemli olan, burada çocuk yetiştirdikleriydi.

Beni feci şekilde rahatsız eden ve sinirlendiren de buydu.

Kapı arkamdan kapatılır kapatılmaz banyonun yolunu tuttum. Kat de aynısını yapmıştı. Bir saniye sonra kapısı açıldı, içeriye girip kapıyı dikkatlice arkasından kapadı.

Yüzü kâğıt gibi beyazdı. "Kusmak istiyorum."

"O zaman önünden çekileyim."

Kaşlarını çattı. "Daemon, onlar..." Başını iki yana salladı, gözlerini koca koca açmıştı. "Bunu tarif etmeye sözükler yetmez. Rüyamda görsem inanmazdım."

"Al benden de o kadar." Ben lavaboya yaslandım, o da kapalı klozete oturdu. "Dawson sana böyle bir şeyden hiç söz etmedi, değil mi?"

Kat başını iki yana salladı. Dawson, Daidalos'un elinde geçirdiği zamanla ilgili konuşmaya yanaşmıyordu. Bir şey söylerse de bunu genelde Kat'e söylüyordu. "Hayır ama bazı şeylerin delice olduğunu söyledi. Kastettiği buydu herhalde."

Başka bir şey demeden önce, haber bile vermeden asıl biçimime girdim. Kat yüzünü buruşturunca, *Kusura bakma*, dedim. *Luc burada olan bitenleri aklımın almayacağını söylemişti. Bu arada, Archer'ın ve Micah'nın gözlerini fark ettin, değil mi? Başka kimin gözleri öyle, biliyor musun? Luc'un da gözünün etrafında o acayip, bulanık çizgi var. Kahretsin, o çocuğun sıradan bir melez olmadığını anlamalıydım. O da bir kôken.*

Kat ellerini bacaklarına sürdü. Tedirgin olduğunda eli ayağı rahat durmuyordu. Başka zaman olsa hoşuma giderdi ama sebebini biliyor, bundan nefret ediyordum. *Bu iş bizi aşıyor. Ellerinde kaç çocuk var dersin? Dünyada normal insan hılığında yaşayan daha kaç tanesi var?*

Bizim farklı değilmişiz gibi yapmamızdan farklı bir şey değil ki.

Bizler elinin bir hareketiyle insanları yere serebilen süper insanlar değiliz ki.

O özelliği kıskanıyordum biraz. *Evet, bu da çok hôtû çünkü sinirini bozanlara karşı iyi olurdu doğrusu.*

Kat bacağıma bir şaplak vurdu. *Bu niyeydi peki? O dôpiyesli hôtû hadın bana hiç sôz etmedi bundan.*

Döpiyes giyen neredeyse tüm kadınlar kötüdür.

Kat başını yana eğdi. *Tamam, orası kabul ama dikkatimizi konuya versek olmaz mı?*

Anlaştığımıza göre artık verebiliriz. Uzanıp burnuyla oynadım, bana muzip bir bakış fırlattı.

Katılıyorum. Tekrar burnuna uzandım, elime vurdu. *Hiç üstüne alınma ama şu anda seninle acayip bebekler yapmayı hiç istemiyorum.*

Kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. *Benden çocuk yapmak için her şeyini verirsin. Kabul et.*

Gözlerini devirdi. *Egon gerçekten sınır tanımıyor, durum ne olursa olsun.*

Tutarlı olmayı severim.

Öylesin zaten, dedi düz bir sesle zihnimde.

Seninle bebek yapmak için gereken süreç çok hoşuma gitse de, bu şartlar altında asla olmaz.

Yanakları tatlı tatlı kızardı. *Hemfikir olduğumuza çok sevindim.*

Güldüm.

LH-11'i ele geçirip bir şekilde Luc'la bağlantı kurmalıyız. Bana olanaksız gibi geliyor. Kat'in bakışları kapalı kapıya gitti. İlacı nerede tuttuklarını bile bilmiyoruz.

Hiçbir şey gerçekten olanaksız değildir, diye anımsattım ona. *Ama başka bir plana ihtiyacımız var bence.*

Aklına bir şey geliyor mu? Saçındaki elastik tokayı çıkarıp dalgalı saçlarını çözdü. *Belki de tesisteki kökenleri serbest bırakabiliriz. Eminim ortalığı yeterince karıştırır. Belki de personelden birinin kılığına girebilirsin...*

İyi fikirdi ikisi de, ancak başka sorunlar vardı. Eminim Daidalos'un bir Luxen başkasının yerine geçerse diye aldığı önlemler vardı. Hem bir sürü minyatür süper askeri salıvermek için diğer binaya nasıl girecektik?

Kat bana döndü, uzanırken alt dudağını ısırdı. Parmakları ışığın içinden süzülüp koluma değdi. Tüm vücudum ürperdi. Gerçek kılığımda aşırı hassastım. *Ama fikirlerim iyiydi, değil mi?*

Harikaydılar ama...

Yapması zor. Elini kolumdan yukarı kaydırdı, bakışlarını üstümde gezdirirken başını yana eğdi. Işığım yanaklarından yansıyor, onu pembe bir ışıltıyla sarıyordu. Çok güzeldi, onu o kadar ama o kadar çok seviyordum ki.

Başını birden kaldırdı, hızla nefes aldı ve gözleri kocaman oldu.

Tamam, düşüncemin son kısmını onun duyabileceği şekilde söylemiş olabilirim.

Öyle yaptın. Küçük bir tebessümle dudakları aralandı. *Duymak hoşuma gitti. Hem de çok.*

Onunla göz göze gelecek şekilde eğilip yanağını tuttum. *Geleceğimizin böyle olmayacağına dair söz veriyorum Kedicik. Sana normal bir hayat vereceğim.*

Gözleri ışıldadı. *Normal bir yaşam beklemiyorum. Sadece seninle bir yaşam istiyorum.*

Evet, bunu duymak kalbime acayip şeyler yapıyordu. Sanki bir an atmayı bırakmıştı da onun önünde bir saniyeliğine ölmüştüm. *Bazen düşünüyorum da...*

Ne?

Başımı iki yana salladım. Boş ver. Elimi indirip geri çekildim, temasımızı kestim. *Luc, LH-11'i ele geçirdiğimi haber alacakmış. Buradaki adamı bize yakın biri olmalı. Sence kim bizim taraftan olabilir?*

Bilmiyorum ki. Yakınında olduklarımız doktor, çavuş ve Archer Durdu, dudağını büktü. Dikkatini toplarken böyle yapıyordu hep. *Archer'ın başından beri Aklını Kaçırmamışlar Takımı'ndan olduğunu düşünmüştüm ama onlardan biri... yani bir köken olduğunu öğrendiğimden beri ne düşünsem bilemiyorum.*

Bir süre düşündüm bunu. *Sana iyi davrandı, değil mi?*

Yanaklarından renk çekildi. *Evet, o öyle davrandı.*

Ona kadar saydım. *Peki ya diğerleri kötü mü davrandı?*

Hemen yanıt vermedi. *Bunları konuşmak bizi buradan kurtarmayacak.*

Büyük olasılıkla kurtarmaz ama...

"Daemon," dedi yüksek sesle, gözlerini kısarak. *Buradan çıkmak için bir plan lazım. Benim istediğim bu, terapi oturumu değil.*

Ayağa kalktım. *Emin değilim. Terapi şu hırçınlığını biraz alır belki Kedicik.*

Aman, neyse. Kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarını büzdü. *Diğer seçeneklere mi dönüyoruz? Anlaşılan her şey şansa kaldı. Herhangi bir girişimimizde yakayı ele verecek olursak hapı yutarız, geri dönüşü de yok.*

Nefesimi tutup tekrar insan biçimime döndüm, sonra omuz silktim. "Aynen öyle," dedim.

Katy

Günler geçiyordu ve tesiste ortalığı birbirine katan başka köken olmasa da, kimse Daemon'la beni bir an önce bebek yapmaya zorlamasa da, üstüme çökmüş bir huzursuzluk vardı.

Stres testleri başlamıştı yine ama başka melezler yoktu. Orada olduklarını biliyordum ama beni uzak tutuyorlardı onlardan. Testlerim sırasında, atış taliminin acayip bir versiyonu için Kaynak'ı kullanmak zorundaydım.

Tek eksik silahlar ve mermilerdi.

Sanki orduya yazılmışım gibi beni gerçekten eğitiyor olmalarını hâlâ almıyordu aklım. Bir iki gün sonra, yine banyoya kapandığımızda Daemon'a diğer Luxenleri sordum.

Yüzünde şaşkın bir bakış belirdi. "Ne?"

Büyük ihtimalle dinlendiğimizi bile bile konuşmak güçtü. Çok hızlı ve sessiz biçimde ona Shawn'ı ve Dasher'ın söylediklerini anlattım.

"Delilik bu." Başını iki yana salladı. "Tamam, eminim insanlardan nefret eden Luxenler vardır ama istila mı? Binlerce Luxen'in insanlara saldırması mı? Buna inanmıyorum işte."

İnanmadığı ortadaydı. Ben de inanmak istiyordum buna. Bana yalan söylemesi için bir sebep olduğunu düşünmüyordum fakat Daidalos'un o kadar çok yüzü vardı ki. İçlerinden biri gerçek olmalıydı.

Bu işler Daemon'la beni aşıyordu. Buradan kaçmayı, gizli bir örgütün güdümünde olmadığımız, ucube bir bilim deneyi muamelesi görmediğimiz bir gelecek kurmayı istiyordum. Fakat Daidalos'un kökenlerle yaptıklarının ikimizin de kavrayamayacağı kadar kapsamlı sonuçları vardı.

Kendimi, *Terminator* filmlerini düşünmekten alamıyordum. Filmde bilgisayarlar bilinç kazanmış, sonra nükleer bombalarla mahvetmişti dünyayı. Bilgisayarları çıkarıp yerine kökenleri koy. Kahretsin, bilgisayarın yerine Luxenleri, Arumları ya da melezleri koyunca da bizi kıyametin beklediği ortaya çıkıyordu. Böyle şeyler ne filmlerde iyi biterdi ne de kitaplarda. Gerçek hayat niye farklı olsundu ki?

Kaçış planlarımız bir arpa boyu yol almamıştı. Bu konuda berbattık ve Daemon'a elle tutulur bir planı olmadan kendini feda ettiği için kızmak istiyor, bunu benim için yaptığından kızamıyordum.

Öğle yemeği verildikten bir süre sonra Archer ortaya çıkıp beni revire götürdü. Daemon'ı görmeyi umuyordum ama onu daha önce götürmüşlerdi. Onunla ne yaptıklarını bilmemekten nefret ediyordum.

"Bugün ne yapacağız?" diye sordum masaya oturup. Odada yalnızdık. "Doktoru bekliyoruz."

"O kadarını anladım." Archer'a bakıp derin bir nefes aldım. "Nasıl bir şey? Köken olmak yani?"

Kollarını kavuşturdu. "Melez olmak nasıl?"

"Bilmem." Omuz silktim. "Hep nasılsam öyleyim galiba."

"Aynen," dedi. "O kadar farklı değiliz birbirimizden."

Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu oysaki. "Anne babanı tanıyor musun?"

"Hayır."

"Canını sıkmıyor mu bu?"

Bir an duraksadı. "Pek kafa yorduğum bir konu değil. Geçmişi değiştiremem. Değiştirebileceğim pek bir şey yok ortada."

Sesindeki duygusuzluktan nefret ediyordum, bunlardan hiç etkilenmiyor gibiydi. "Yani neysen osun, öyle mi? Bu kadar mı hepsi?"

"Evet. Aynen öyle Katy."

Bacaklarımı çekip bağdaş kurdum. "Burada mı büyüdün?"

"Evet. Burada büyüdüm."

"Başka yerde yaşadın mı hiç?"

"Kısa süreliğine. Büyüyünce eğitimimiz için farklı bir yere taşındık." Durdu. "Çok soru soruyorsun."

"Ne olmuş yani?" Çenemi yumruğuma yasladım. "Merak ediyorum. Hiç dış dünyada kendi başına yaşadın mı?"

Çenesini sıktı, sonra iki yana salladı başını.

"Hiç istedin mi peki?"

Ağzını açtı, sonra kapattı. Yanıt vermedi.

"İstedin." Haklı olduğumu biliyordum. Beresinin altında gözlerini göremiyordum belki, ifadesi de değişmemişti ama biliyordum. "Fakat buna izin vermiyorlar, değil mi? Peki hiç normal okula gittin mi? Applebee restoranında yemek yedin mi?"

"Applebee'ye gittim," dedi duygusuzca. "Outback restoranına da."

"Eh, tebrikler o zaman. Göreceğin başka şey kalmamış."

Ağzı seyirdi. "İğnelemene gerek yok."

"Hiç alışveriş merkezi gördün mü? Normal bir kütüphaneye gittin mi? Âşık oldun mu hiç?" Muhtemelen sinirlerine dokunduğunu bile bile, soruları bir sağdan bir soldan sallıyordum. "Hiç Cadılar Bayramı için giyinip şeker ya da şaka dedin mi? Noel'i kutluyor musunuz? Hiç aşırı pişmiş hindi yiyip de tadı güzelmiş gibi yaptın mı?"

"Tüm bunları yaptığını farz ediyorum." Başımla onaylayınca bir adım attı. Ansızın burnumun dibindeydi, o kadar eğilmişti ki beresi alnıma değiyordu. Hayretler içinde kalmıştım çünkü kıpırdadığını görmemiştim bile. Buna rağmen geri kaçmadım. Dudaklarında küçük bir tebessüm şekillendi. "Tüm bu soruların bir amaca hizmet ettiğini de farz ediyorum. Belki de bana, aslında yaşamadığımı, hayatı tecrübe etmediğimi, bu ufak tefek şeylerin insanı yaşama bağlayan şeyler olduğunu kanıtlamak istiyorsun. Bu mu yaptığın?"

Gözlerimi gözlerinden ayıramadan yutkundum. "Evet."

"Bunu bana ispatlamana ya da yüzüme vurmana gerek yok," deyip doğruldu. Sonraki sözlerini yüksek sesle söylemedi, zihnimde duyudum. *Tek bir gün olsun gerçekten yaşamadığımı ben de biliyorum Katy. Hepimiz biliyoruz bunu.*

Sesinin zihnime ani girişi ve sözlerindeki o kasvetli çaresizlik karşısında şaşaladım. "Hepiniz mi?" diye fısıldadım.

Bir adım gerilerken başıyla onayladı. "Hepimiz."

Kapı açılınca sustuk. Dr. Roth içeri girdi, peşinden de çavuş, Nancy ve bir başka muhafız geldi. Konuşmamız bir anda aklımdan çıkıp gitmişti. Nancy ile çavuşu bir arada görmek hiç hayra alamet değildi.

Roth dosdoğru tepsiye gidip içindeki aletleri karıştırmaya başladı. Bir neşter çıkarınca başımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Neler oluyor?"

Nancy emektar panosu elinde, köşedeki bir iskemleye oturdu. "Tamamlamamız gereken başka testler de var. Biraz ilerlemeliyiz."

Neşter kullanılan en son testi düşününce betim benzim attı. "Detaylar?"

"Dengeli bir mutasyona uğradığını kanıtladığına göre, artık Luxen becerilerinin daha önemli kısmına odaklanabiliriz," diye açıkladı Nancy ama aslında onu dinlemiyordum. Gözlerimi Dr. Roth'a dikmiştim. "Daemon da beklendiği gibi Kaynak üzerinde etkileyici bir kontrolü olduğunu kanıtladı. Tüm testlerini tamamladı ve seni başarılı şekilde iyileştirdi. Ne var ki denekleri getirmeden önce, daha ciddi yaralanmaları iyileştirebildiğinden emin olmalıyız."

Midem bulandı, titreyen ellerimle masanın kenarına yapıştım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"İnsanları getirmeden önce, Daemon'ın ciddi yaralanmaları tedavi edebildiğinden emin olmalıyız. Eğer yapamıyorsa, insanlar üzerinde denemenin bir faydası yok."

Aman Tanrım...

"Ciddi yaraları da iyileştirebiliyor," deyiverdim. Doktor önümde dikilince adeta büzüldüm. "Nasıl mutasyona uğradım sanıyorsunuz ki?"

"Bazen bir defalıktır Katy." Çavuş Dasher masanın öbür tarafına yürüdü.

Nefes aldım fakat akciğerlerim çalışmıyor gibiydi. Daidalos mutasyonu çoğaltamıyordu ve Beth ile Dawson'ı korkunç şeylere maruz bırakmış, Dawson'ın başka insanları mutasyona uğratması için uğraşmıştı. Daidalos'un bilmediği şey ise, iyileştirmenin ardında gerçek bir arzu, bir ihtiyaç olması gerektiğiydi. Aşk gibi bir arzu ve ihtiyaç. İşte bu yüzden tekrarlanması bu derece zordu.

Kendimi kurtarmak için az daha onlara verecektim bu bilgiyi, ancak büyük olasılıkla bir şey değişmeyeceğini anlayıverdim. Ona söylediğim zaman Will de inanmamıştı. Bunun arkasında bilimsel bir şey yoktu. Tüm iyileştirme olayını neredeyse sihirli bir şeye dönüştürüyordu.

"Geçen seferden öğrendik ki Daemon'ın işlem sırasında odada bulunması iyi bir fikir değil. İşimiz bittikten sonra çağıracağız onu," diye devam etti Dasher. "Yüzüstü uzan, Katy."

Ben yüzüstü uzanmışken boğazımı kesmelerinin güç olduğunu kavrayınca biraz rahatlar gibi olmuştum, yine de zaman kazanmaya çalıştım. "Ya beni iyileştiremezse ne olacak? Ya yaptığı bir defalık bir şeyse?"

"O zaman bütün deney sona ermiştir," dedi Nancy köşesinden. "Ama ikimiz de biliyoruz ki durum böyle değil."

"Madem öyle olmadığını biliyorsunuz, neden yapıyorsunuz bunu?" Kaçınmaya çalıştığım şey sadece acı değildi. Daemon'ın buraya getirmelerini, onun tüm bunlara katlanmasını istemiyordum. Bunun Dawson'a neler yaptığını, *herhangi* birine neler yapacağını görmüştüm.

"Deneme yapmalıyız," dedi Dr. Roth anlayışlı bir bakışla. "Sana anestezi uygulardık ama bunun süreci nasıl değiştireceğini bilemeyiz."

Archer'a baktım ama bakışlarını kaçırdı. Ondan yardım gelmeyecekti. Bu odada hiç kimsenin yardımı dokunamazdı bana. Hiç kimse yardım eli uzatmayacaktı, berbattı bu.

"Yüzüstü uzan Katy. Ne kadar erken yaparsan o kadar çabuk biter." Çavuş Dasher ellerini masaya koydu. "Yoksa seni biz yüzüstü yatırırız."

Başımı kaldırdım, gözünün içine baktım, dimdik durdum. Bunu kendi rızamla yapıp ekmeklerine yağ süreceğimi mi düşünmüştü? Kazın ayağı öyle değildi ama.

"O zaman beni yüzüstü yatırmanız gerekecek," dedim ona.

Göz açıp kapayana kadar beni yüzüstü yatırdı. Yardıma gelen diğer askerle birlikte beni öyle hızlı yatırmışlardı ki utanç vericiydi. Dasher ayaklarımı tutmuş, asker de ellerimi başımın iki yanına sabitlemişti. Bir süre sudan çıkmış balık gibi debelendikten sonra, bir işe yaramadığını anladım.

Tek yapabildiğim başımı kaldırmaktı, bu da beni askerin göğüs hizasına getiriyordu. "Cehennemde sizin gibiler için ayrı bir yer var."

Hiç kimse yanıt vermedi, en azından yüksek sesle.

Archer'ın sesi kafamı doldurdu. *Gözlerini yum, ben sana söylediğimde derin bir nefes al.*

Ne dediğine ya da neden bana yardım etmeye çalıştığına dikkat edemeyecek kadar paniklemiştim. Solumaya çalıştım.

Tişörtümün arkasını kaldırdılar, serin hava tenimin üstünde dolaştı, belimden ta omuzlarıma kadar tüylerimi diken diken etti.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Beynim kendini kapatıyor, korku ise ustura keskinliğinde pençeleriyle ele geçiriyordu beni.

Katy.

Neşterin soğuk ağzı tam kürek kemiğimin altında tenime değdi.

Derin bir nefes al, Katy!

Ağzımı açtım.

Doktor kolunu hızla hareket ettirdi ve sırtım tutuştu adeta; tenimi, adalelerimi yarıp geçen, kavurucu bir ateşti.

Derin nefes almamıştım. Alamıyordum.

Haykırdım.

16

Daemon

Keyfim pek yerinde değildi.

Dört dakika kadar önce kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Midem bulanıyordu ve dikkatimi verip doğru dürüst adım bile atamıyordum.

Bu hissi hayal meyal hatırlıyordum. Böyle tıkneſes olmayı da. Kat vurulduğunda da bu cehennem azabını çekmiştim ama çok yersizdi şimdi. Burada nispeten güvende sayılırdı, en azından eli silahlı sapıklar gezmiyordu ve birinin onu yaralaması için bir sebep yoktu. Hiç değilse şimdilik. Fakat biliyordum ki erkek kardeşimi, insanları mutasyona uğratmaya zorlamak için Beth'e de bir şeyler yapmışlardı.

Nöbetçi asker eşliğinde revir katının koridorunda yürürken ensemde sıcak bir karıncalanma oldu. Kat yakınlardaydı demek. Güzel.

Fakat o iç bulantısı, korku hissi ve göğsümü sıkıştıran baskı ona yaklaştıkça arttığıyla kalıyordu.

Hiç iyi değildi bu. Hem de hiç.

Sendeledim, dengemi kaybedecek gibi oldum. Bunun üzerine neler oluyor yahu, dedim kendi kendime. *Asla* tökezlemezdim

ben. Yürüyüşüm kusursuzdu. Ya da dengem. Her ne haltsa işte.

Rambo bozuntusu beni penceresiz kapılardan birinin önünde durdurup gözünü okuttu. Bir tıkırtı geldi, kapı açıldı ardından. Odayı adamakıllı görür görmez nefesim kesiliverdi.

En berbat kâbuslarım gerçek olmuş, dehşetengiz bir berraklıkla ve olanca detayıyla gerçeğe dönüşmüştü.

Yanında duran kimse yoktu fakat odada birileri vardı. Gerçi hiçbirini gözüm görmüyordu. Kat'ten başka şey görmüyordum. Yüzüstü yatıyordu, başı yana dönüktü. Suratı resmen kül rengi ve ıstırap içindeydi, gözleri baygın bakıyordu. Alnını boncuk boncuk ter kaplamıştı.

Tanrı aşkına, içeride kan gövdeyi götürüyordu... Kat'in sırtından sızıyor, üstünde yattığı tekerlekli sedyede birikip havuza dönüşüyor, oradan da aşağıdaki kaplara damlıyordu.

Sırtı... bir felaketti. Kasları kesilmiş, kemikleri açığa çıkarılmıştı. Freddy Krueger'in elinden geçmiş gibiydi. Hiç şüphem yok ki omurgası... Düşüncemi bitirmeye yüreğim varmıyordu.

Odaya gireli ancak bir saniye olmuştu ki öne fırladım, geri zekâlı askeri itip yolumdan çektim. Kat'in yanına varınca yalpaladım, tutunmak için ellerimi öne uzattım. Ellerim kan içinde kaldı... onun kanı.

"İsa aşkına," diye fısıldadım. "Kat... aman Tanrım, Kat..."

Kirpikleri kıpırdamıyordu. Hiç kımıltı yoktu. Tere batmış bembeyaz yanağına bir tutam saç yapışmıştı.

Kalbim düzensiz çarpıyor, ayak uydurmaya çalışıyordu. Teklеyenin kendi kalbim olmadığını biliyordum. Kat'inkiydi. Bu nasıl olmuştu bilemiyordum. Umurumda da değildi hani; istemesine istiyordum öğrenmeyi, ne var ki şu anda öncelik bu değildi.

Odadakileri hiçe sayarak, "Sen hiç merak etme," dedim. "Şimdi düzelteceğim hepsini."

Hâlâ kıpırdamıyordu. Küfrede ede döndüm, insan gövdem-

den kurtulmaya hazırlandım zira bunu... tamir etmek için sahip olduğum her şeyi kullanmam gerekecekti.

Bir an Nancy ile göz göze geldim. "Seni sürtük."

Kalemi elindeki panoya vurup *cık cık* dedi. "Katastrofik dediğimiz düzeyde yaralanmaları iyileştirebildiğinden emin olmamız gerekiyor. Bu yaralar dikkatlice, ölümcül olacak biçimde açıldı ama karındaki ya da vücudun diğer kısımlarındaki hasardan farklı olarak, uzun sürede öldürecek. Onu iyileştirmen gerekiyor."

Bu kadının ölümü bir gün elimden olacaktı.

Öfkem tavana fırlayıp beni körükledi ve asıl biçimime geçtim. Ruhumun derinliklerinden bir kükreme koptu. Masa sallandı. Alet edevat tangırdadı, tepsilerden döküldü. Dolap kapıları açıldı.

"İsa aşkına," diye mırıldandı biri.

Ellerimi Kat'in üstüne koydum. *Buradayım Kedicik. Buradayım bebeğim. Hepsini düzelteceğim. Hepsini hem de.*

Yanıt gelmedi. Korkunun ekşi tadı kaplamıştı her yanımı. Ellerimden sıcaklık yayıldı ve kırmızıya çalan beyaz ışık Kat'i sarıp yuttu. Nancy'nin "Mutasyon aşamasına geçme zamanı," dediğini belli belirsiz duydum.

Kat'i iyileştirmek tüm gücümü tüketmişti. Odadakilerin şansı vardı çünkü parmağımı kıpırdatacak halim olsa, onlar beni yakalayamadan içlerinden en az ikisinin icabına bakardım.

Kat'i iyileştirmemin ardından beni odadan çıkarmaya çalışmışlardı. Sanki onlarla gidecekmişim gibi. Nancy ile Dasher bir süre önce çıkmışlardı, doktor ise biraz daha kalıp Kat'ın hayati değerlerini kontrol etmişti. Gayet iyi, demişti adam. Mükemmel şekilde iyileşmişti.

Öldürmek istiyordum o herifi.

Herhalde o da biliyordu ki, benden uzak durmuştu.

Doktor da nihayet çıkmış, geriye bir tek Archer kalmıştı. Hiç konuşmamıştı ki benim için hava hoştu. Kat'e... bunları yaptıkları sırada odada olduğunu kavradığım anda, Archer'a karşı bütün saygımı yitirmiştim. Hepsi de Kat'i ölümden döndürebilecek kadar güçlü olduğumu kanıtlamak içindi.

Ardından neyin geleceğini biliyordum, tek ayağı çukurda insanların sonu gelmez yığını.

Bu gerçeği zihnimden kovup dikkatimi Kat'e verdim. Yatağın yanı başına, daha önce Nancy'nin oturduğu tekerlekli büro iskemlesine oturup onun gevşek elini tuttum, başparmağımla daireler çizerek dokunuşumu bir şekilde hissetmesini arzuladım. Kendine gelmemişti henüz ve tüm bu süreç boyunca baygın kalmış olmasını umuyordum.

Bir ara, onu temizlemek üzere bir hemşire geldi. Kat'in yakınına kimseyi sokmak istemiyordum ama kendi kanına bulanmış bir halde uyanmasını da istemiyordum. Uyandığında bunu, bunların hiçbirini hatırlamasın istiyordum.

"Ben hallederim," dedim ayağa kalkıp.

Hemşire başını iki yana salladı. "Ama ben..."

Ona doğru bir adım attım. "Ben yapacağım dedim."

"Bırak yapsın," dedi Archer, omuzları kaskatıydı. "Çık dışarı."

Kadın itiraz edecekmiş gibiydi ama çıkıp gitti. Ben Kat'in kan revan içindeki kıyafetlerini çıkarıp sırtını temizlemeye başlayınca Archer başını çevirdi. Kat'in sırtında... yara izleri kalmıştı, kürek kemiklerinin hemen altında, korkunç görünümlü ve kıpkırmızı. Kat'in evindeki kitaplardan birini hatırlatmıştı bana, kanatları zorla kesilen bir meleğin öyküsünü.

Bu sefer neden yara izi kaldığını anlayamamıştım. Mermi de göğsünde belli belirsiz bir iz bırakmıştı ama bunun gibi de-

gildi. Belki de onu iyileştirmem çok zaman aldığı içindi. Belki de kurşun deliği ufak olduğu içindi, bu yara ise... öyle değildi.

Genzimden pes, korkunç bir ses yükselip Archer'ı irkiltti. Kalan tüm enerji kırıntılarını toplayıp Kat'in üstünü değiştirdim. Sonra geriye yaslanıp küçücük elini avuçlarıma aldım. Odadaki sessizlik sis kadar kesifti, ta ki Archer bozana kadar.

"Onu odasına götürebiliriz."

Dudaklarımı Kat'in parmaklarına bastırdım. "Onu bırakmıyorum."

"Öyle demedim." Durakladı. "Bana belirli bir emir vermediler. Yanında kalabilirsin."

Kat'in bir yatakta yatması daha iyi olurdu. Tutunarak kalktım, dişlerimi sıkıp onu kucağıma aldım.

"Dur." Archer yanımıza gelmişti. Döndüm, öfkeyle ona dişlerimi gösterdim. Elini kaldırıp geriledi. "Onu ben taşıyayım diyecektim. Yürüyebilecekmiş gibi görünmüyorsun."

"Ona dokunmayacaksın."

"Ben..."

"Hayır," diye homurdanıp, zaten hafif olan Kat'i masadan kaldırdım. "Öyle bir şey olmayacak."

Archer başını iki yana salladıysa da, dönüp kapıya gitti. Yaptığımdan tatmin olmuş bir halde, mümkün olduğunca özen göstererek Kat'i döndürdüm. Sırtının acımasından korkuyordum. Böyle taşımaktan zarar gelmeyeceğine emin olunca öne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha.

Odaya geri dönüşümüz, zeminine jilet döşenmiş bir odada çıplak ayak yürümek gibiydi. Enerji düzeyim yerleri süpürüyordu. Kat'i yan yatırıp yanına uzanmak, kalan azıcık gücümü de harcamıştı. Üşümesin diye battaniyeyi üstümüze çekmek istiyordum ama kolum ikimizin arasında taş gibi duruyordu, kıpırdatamıyordum.

Başka zaman olsa, Archer'ın yardımını kabul edeceğime Nancy'yi romantik bir akşam yemeğine çıkarmayı yeğlerdim. Ama o battaniyeyi kaldırıp üstümüzü örterken ses çıkarmadım.

Odadan gitti, nihayet Kat ile yalnız kaldım.

Artık gözlerimi açık tutamaz hale gelene kadar onu seyrettim. Sonra, hesabını tutamayıncaya dek, aldığı her nefesi saydım. Son olarak da adını üst üste tekrarladım, ta ki uykuya yenik düşmeden önce son düşündüğüm şey bu olana kadar.

Katy

İrkilerek uyandım, havayı ciğerlerime çektim ama içten dışa doğru yanmayı, acının hâlâ orada olup bedenimin her yerini kasıp kavurmasını bekledim.

Fakat durumum fena değildi. Her yerim ağrıyor, sızlıyordu, ne var ki olan bitenler göz önüne alınırsa, iyi sayılırdım. Ne ilginçtir ki doktorun yaptıklarından soyutlanmış gibiydim fakat orada yatarken hâlâ el ve ayak bileklerimde beni aşağı bastıran hayalet elleri hissedebiliyordum.

Pis bir hisle, öfkeden çaresizliğe uzanan bir duygu karmaşasıyla çalkalanıyordu midem. Daemon'ın ölümcül yaraları iyileştirebildiğini kanıtlamak için yaptıkları şey korkunçtu. Bu sözcük az kalıyordu aslında, yeteri kadar ciddi ya da ağır değildi.

Kendimi rahatsız, berbat hissederek gözlerimi zorla açtım.

Daemon yanımda yatıyordu, derin uykudaydı. Yanaklarına karanlık gölgeler yayılmıştı. Gözlerinin altında mecalsiz düşmekten kaynaklanan morluklar vardı. Yanakları solgun, dudakları aralıktı. Dalgalı kahverengi saçlarından birkaç lüle alnına düşmüştü. İlk defa bu denli bitkin görüyordum onu. Göğsü düzgünce inip kalkıyordu ama korkudan deliye dönecek gibiydim.

Dirseğimin üstünde doğrulup uzandım, elimi göğsüne koydum. Kalbi avucumun altında atıyordu, benim nabzım hızlandığı için o da biraz hızlıydı.

Uyumasını seyrederken duygu karmaşası yeni bir şekle büründü. Kin ile kaplandı, sert bir öfke ve hoşnutsuzluk kabuğunun içinde kristale dönüştü. Göğsündeki elimi sıkıp yumruk yaptım.

Bana yaptıkları şey ayıplanmayı hak ediyordu ama Daemon'a yaptıkları affedilmezdi. Bu noktadan sonra daha da kötüye gidecekti. İnsanları getirmeye başlayacak, Daemon onları başarılı şekilde mutasyona uğratamayınca onu cezalandırmak için canımı yakacaklardı.

Ben Bethany olacaktım, o ise Dawson.

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi verdim. Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Buna izin *vermeyecektik*. Ama gerçekte, oluyordu bile. Yaptığım ve bana zorla yaptırılan şeyler yüzünden bir parçam daha şimdiden kararmıştı. Bu korkunç şeyler birikince, ki birikecekti, nasıl farklı olacaktık ki? Bethany ile Dawson'a dönüşmememiz mümkün müydü?

O anda jeton düştü.

Gözlerimi açtım, bakışlarımı Daemon'ın geniş elmacıkkemiklerinde gezdirdim. Ben Beth'ten daha güçlü olduğum için değildi çünkü Beth'in eskiden de, şimdi de güçlü olduğundan emindim. Daemon, Dawson'dan daha iyi olduğu için de değildi. Birlikte, *onlardan*... Daidalos'tan daha güçlü ve daha iyi olmalıydık.

Başımı öne eğdim, Daemon'ın dudaklarına çok hafif bir öpücük kondurdum ve o an, bu işten beraberce sıyrılacağımıza yemin ettim. Bana bu sözü veren sadece Daemon olmayacaktı. Buna çözüm aramak bir tek onun sorumluluğunda değildi.

Birlikte yapacaktık... beraberce.

Ansızın kolu belime dolandı, beni kendine çekti. Şaşırtıcı

parlaklıktaki yeşil gözlerinden birini araladı. "Selam," diye mırıldandı.

"Seni uyandırmak istememiştim."

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Uyandırmadın zaten."

"Başından beri uyanık mıydın yani?" İyice gülümseyince, başımı iki yana salladım. "Yani orada öyle yatıp sapık gibi seni izlememe göz mü yumdun?"

"Üç aşağı beş yukarı öyle oldu Kedicik. Önce bırakayım da doya doya baksın diye düşündüm, sonra beni öptün. Bunu karşılıksız bırakamadım işte." İki gözünü de açtı ve her zamanki gibi, gözlerine bakmak beni coşkulandırdı. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim. Aslını istersen çok iyiyim." Yanına oturdum, başımı koluna koydum. Elini kıvırıp saçlarımın içine soktu. "Peki ya sen? Eminim çok yorulmuşsundur."

"Sen beni boş ver. Yaptıkları..."

"Ne yaptıklarını biliyorum. Neden yaptıklarını da." Başımı öne eğip aramıza bir elimi soktum. Elimin tersi karnına değince irkildi. "Yalan söyleyecek değilim. Canım çok yandı. Onlar öyle yaparken... ne istediğimi bilmesen daha iyi ama artık sayende iyiyim. Yine de sana yaptırdıkları şeyden nefret ediyorum."

Nefesi alnıma değdi, uzunca bir sessizlik oldu. "Beni büyülüyorsun," dedi, o kadar.

"Ne?" Başımı kaldırdım. "Daemon, büyüleyici olan ben değilim. Sensin. Yapabildiğin şeyler. Benim için yaptıkların. Sen..."

Bir parmağını dudağımın üstüne koyup beni susturdu. "Yaşadığın onca şeye rağmen hâlâ benim için mi kaygılanıyorsun? Evet, büyülüyorsun beni Kedicik, hem de nasıl."

Bir tebessümün dudaklarımı çekiştirdiğini hissettim. Olanların ardından gülümsemeyi istemek tuhaf geliyordu bana. "Peki, şuna ne dersin? İkimiz de büyüleyiciyiz."

"Bunu sevdim bak." Eğilip dudağını dudağıma dayadı. Öpüşmemiz şefkatli ve nazikti ama en az diğerleri kadar etkileyiciydi çünkü bir vaat içeriyordu... daha fazlasına, geleceğe ilişkin bir söz. "Biliyor musun, bunu sana yeteri kadar söylemedim. Aslında elime geçen her fırsatta söylemeliyim. Seni seviyorum."

Hızla nefesimi tuttum. Bunu söylediğini duymak her seferinde beni derinden etkiliyordu. "Hep söylemesen de biliyorum sevdiğini." Uzandım, parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Seni seviyorum."

Daemon'ın gözkapakları ağır ağır kapandı, vücudu gerginleşti. Sözleri içine çekiyor, sindiriyordu sanki.

Ona salyalarım akarak baktıktan sonra "Çok mu yorgunsun?" diye sordum.

Beni kavrayan kolunu sıktı. "Epey."

"Gerçek biçimine dönmenin faydası olur mu?"

Şöyle bir omuz silkti. "Olur herhalde."

"O zaman yap."

"Amma da otoritersin."

"Kapa çeneni, derhal asıl biçimini al ki kendini iyi hisset. Yeterince otoriter miydi?"

Hafifçe güldü. "Sevdim bunu."

"S" ile başlayan o sözcüğü artık epey rahat kullandığını söyleyecektim ama hafifçe kaydı, dudaklarını bir kez daha benimkilere değdirdi. Bu öpücük daha derin, aç ve telaşlıydı. Gözlerim kapalı olduğu halde, değişmeye başladığında beyaz ışığı görebildim. Geri çekildiğinde ise o kadar parlaktı ki, gözlerimi açamıyordum bile.

"Daha mı iyi?" diye sordum ona, duygular yüzünden boğuk bir sesle.

Elimi eline aldı. Işıkla kaplı parmaklarını parmaklarıma doladığını görmek tuhaftı. *Sen uyandığından beri daha iyiyim zaten.*

17

Daemon

Feci bir iyileştirme becerisine sahip olduğuma kanaat getirince Daidalos hiç zaman yitirmedi. Yeteri kadar iyileştiğime karar verir vermez beni revir katındaki bir odaya götürdüler. Beyaz duvarlı odada karşılıklı duran iki plastik iskemle haricinde hiçbir şey yoktu.

Nancy'ye dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Dekorasyonu harika olmuş."

Duymazdan geldi. "Otur."

"Ya ayakta durmayı tercih ediyorsam?"

"Umurumda değil." Köşedeki bir kameraya dönüp başını öne salladı. Sonra bana döndü. "Senden ne beklendiğini biliyorsun. Yeni askerlerimizden biriyle başlayacağız. Yaşı yirmi bir ve sağlığı yerinde."

"Onda açacağınız ölümcül yara dışında yani?"

Nancy bana boş boş baktı.

"Bunun için gönüllü mü oldu?"

"Aynen öyle. Daha iyi bir şeye dönüşmek için hayatını riske atmaya istekli o kadar çok insan var ki şaşırırsın."

Daha çok insanların aptallığına şaşırmıştım. Başarı şansı

yüzde birden düşük olan bir mutasyon için gönüllü olmak bana pek zekâ belirtisi gibi görünmüyordu ama ben ne bilirdim ki?

Bana geniş bir bileklik uzattı. "Bu bir opal parçası. Ne işe yaradığını bildiğinden eminim. İyileştirme sürecini destekleyecek ve yorulmanı önleyecek."

Gümüş bilekliği aldım, ortasında kırmızı bir işaret olan siyah taşa baktım. "Oniksi etkisiz kıldığını bile bile bana bir opal parçası veriyorsun."

Dik dik baktı. "Sen de sözünü ettiğim berbat silahlarla donatılmış askerlerimiz olduğunu biliyorsun. Sende opal olmasından daha ağır basar bu."

Bilekliği koluma geçirince enerji artışını hissettim. Başımı kaldırdığımda Nancy'nin bana, ödüllü boğasına bakan bir çiftçi gibi baktığını gördüm. İçimden bir ses, odadan odaya koşup önüme geleni öldürsem bile büyük silahları üstümde kullanmayacağını söylüyordu. Çok delice bir şey yapmadığım sürece.

Aşırı özeldim.

Çok da öfkeliydim. Opali bana, Kat'i iyileştireceğim zaman da verebilirdi pekâlâ. Er ya da geç, bu kadının canını ciddi şekilde yakacaktım.

Gözleri ışıl ışıl bakan neşeli asker odaya girdi ve kendisine bir şey denmeden diğer iskemleye oturdu. Delikanlı, yirmi birinden küçük görünüyordu ve hislerimi her ne kadar bu konuya karıştırmak istemesem de, bir nebze suçluluk duydum.

Bu işi sabote etmek istediğimden falan değildi. Niye öyle bir şey yapacaktım ki hem? Bu dünyaya başarılı şekilde bir melez getirmezsem önünde sonunda o kötücül, sadist gözlerine Kat'i kestireceklerdi.

Evet, birini iyileştirmek için "gerçek bir arzu" olması gerektiğini savunmakla beraber, işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Diyelim ki yaramadı, o zaman bu çocuk hayatının

geri kalanını sıkıcı bir ihtiyar olarak geçirecek ya da birkaç gün içinde kendini imha edecekti.

Kat'in ve onun iyiliği için, mutlu melezler arasına katılmasını umuyordum.

"Nasıl yapacağız bu işi?" diye sordum Nancy'ye.

Sıfırıncı Hasta'yla odaya giren iki askerden birine işaret verdi. Adamlardan biri ilerledi, *Cadılar Bayramı* filminde Michael Myers'ın elinde taşıyıp ortalıkta koşturduğu türden, berbat görünümlü bir bıçak çıkardı.

"Vay canına," diye mırıldandım kollarımı kavuşturup. Ortalık batacaktı anlaşılan.

Rahat Batan Hasta bıçağı güvenle eline aldı. O daha bir şey yapamadan kapı açıldı, Kat içeri girdi. Archer da kuyruğu gibi peşinden geldi.

Huzursuzluk hissi telaşa dönüşürken kollarımı iki yana indirdim. "Onun ne işi var burada?"

Nancy yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Motivasyona ihtiyacın olursa diye."

Anlayınca çıldıracak gibi oldum. Motivasyon dedikleri şey, gözdağı vermekti aslında. Dawson başarısız olduğunda Bethany'nin başına neler geldiğini biliyorduk, onlar da bunun bal gibi farkındaydılar. Kat'in omuz silkip Archer'ın elinden kurtulduğunu, sonra bir köşeye gittiğini gördüm. Oradan kıpırdamadı.

Gözümü Nancy'ye diktim, bir süre sonra gözlerini kaçırdı. "Başlayalım o halde," dedim.

Eceli Gelen Hasta'ya başıyla onay verdi, o da derin bir nefes aldı, gıkını bile çıkarmadan o seri katil bıçağını karnına gömdü. Ardından bıçağı çekip çıkardı, elinden düşürdü. Askerlerden biri hemen fırlayıp bıçağı yerden aldı.

"Yuh be," dedim gözlerimi koca koca açarak. Sıfırıncı Hasta basbayağı cesurdu.

Kat yüzünü buruşturdu, taze yaradan akan kanı görünce bakışlarını kaçırdı. "Bu... çok berbat işte."

Kanı, hızla solgunlaşan bedeninden bu hızla akıp giderse muhtemelen iki dakikadan az zamanı vardı. Karnını tutup iki büklüm olmuştu. Havayı madeni bir koku doldurdu.

"Hadi," dedi Nancy, gözlerinde hevesli bir bakış belirmişti, heyecandan kıpır kıpırdı.

Başımı hastalıklı bir takdir duygusuyla iki yana sallayıp gencin yanına çömeldim, ellerimi karnına koydum. Anında iki elim kanla kaplandı. Öyle kan tutan biri falan değilimdir ama bağırsakları resmen ortadaydı yahu. Bu çocuk ne içmişti de kendine böyle bir şey yapmıştı? İsa aşkına.

İnsan biçimimi terk ettim ve beyazımsı kırmızı ışık yaralıyı ve odanın büyük kısmını kapladı. Yaraya odaklandım, çentikli kenarların iyileşerek kapandığını, kan kaybını durdurduğunu hayal ettim. Doğrusu iyileştirmenin nasıl yapıldığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Kendi kendine olan bir şeydi bu. Yarayı kafamda canlandırıyordum ve bazen bilinçsizce enerji görüntüleri kafamda uçuşuyordu. Benim odaklandığım, damarlardan süzülen ışık... ve Kat'ti.

Bir nefes alıp başımı kaldırdım. Nancy'nin yüzüne, ilk çocuğunu görmüş bir annenin müthiş sevinci yerleşmişti. Kat'i aradım, o da oradaydı. Bana bakarken güzel yüzünde huşu ifadesi vardı.

Kalbim tekledi, iyileştirmekte olduğum çocuğa döndüm. *Bunu onun için yapıyorum*, dedim ona. *Kendin için dua et de, yeterli olsun.*

Bir anda başını kaldırdı. Daha şimdiden yanaklarına renk gelmişti.

Opal sayesinde, böylesi büyük bir iyileştirmenin ardından olması gerektiği kadar yorulmamıştım

Onu bırakıp doğruldum, bir adım geriledim. Adam titrek bacaklarının üstünde doğrulana kadar gerçek biçimimde kaldım ve Kat'e bir kez daha baktım. Bir elini çenesine bastırmıştı. Yanında duran Archer biraz tedirgin olmuş gibiydi. O anda bir şeyi fark ettim.

Tekrar insan halini aldım, Sıfırıncı Hasta'ya iç bulandırıcı bir huşu ve umutla bakmakta olan Nancy'ye döndüm. "Neden melezleri onlar yapmıyor?" diye sordum. "Kökenler de insanları iyileştirebiliyor. Neden yapmıyorlar peki?"

Nancy kameraya işaret verirken bana bakmadı bile. "Kökenler hemen her tür yaralanmayı iyileştirebiliyor, fakat hastalıkları gideremiyor ve insanları mutasyona uğratamıyorlar. Sebebini bilmiyoruz ama tek eksikleri bu." Adamı tekrar iskemlesine oturttu, ona şaşırtıcı bir ihtimam gösteriyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun Largent?"

Birkaç defa derin derin nefes aldıktan sonra Largent genzini temizledi. "Biraz ağrım var ama onun dışında iyiyim. Hatta harikayım." Bir Nancy'ye bir bana bakıp gülümsedi. "İşe yaradı mı yani?"

"Eh, en azından sağsın," dedim duygusuzca. "İyi bir başlangıç sayılır."

Kapı açıldı, Dr. Roth stetoskopunu göğsünde hoplata hoplata içeri daldı. Bana bir baktı. "Harikuladeydi. Hepsini monitörlerden izledim. Gerçekten takdire şayan."

"Tamam, tamam." Kat'e doğru yürüdüm fakat Nancy'nin tiz sesi yankılandı, karatahtaya sürtünen tırnak sesi gibiydi.

"Kıpırdama Daemon."

Başımı ağır ağır çevirdim, diğer askerlerin Kat ile arama girdiğinin farkına vardım. "Niyeymiş o? İstediğinizi yaptım."

"Onu iyileştirdiğinden başka bir şey görmedik." Nancy iskemlenin etrafını döndü, doktor ile Largent'a baktı. "Değerleri nasıl?"

"Kusursuz," dedi doktor, stetoskobu tekrar boynuna sara-

rak. Beyaz önlüğünün iç cebine uzanıp küçük, siyah bir kutu çıkardı. "Prometheus'a başlayabiliriz."

"O da nesi?" diye sordum, doktorun parlak mavi sıvı dolu bir şırınga çıkarmasını izleyerek. Göz ucuyla fark ettim ki, Archer iğneye bakıp başını hafifçe yana eğmişti.

"Prometheus Yunanca bir kelime," dedi Kat. "Bir Titan'dı. Mitolojide, insanı o yaratmıştı."

Gözlerimde neşe pırıltıları belirdi.

Omuz silkti. "Okuduğum bir paranormal kitapta vardı."

Kendimi tutamayıp hafifçe güldüm. Tam bir kitap kurduydu. Bu yüzden onu öpmek ve başka şeyler yapmak istiyordum. O da bunu anlamış olacak ki yanakları al al oldu. Ne yazık ki bu mümkün değildi.

Dr. Roth, Largent'ın kıyafetinin kolunu sıyırdı. "Prometheus daha hızlı etki gösterecek, ateşin çıkmasını beklememiz gerekmeyecek. Mutasyon sürecini hızlandıracak."

Largent'in ilk kobay olmaya razı olup olmadığını merak ediyordum doğrusu. Ama bir şeyi değiştirmezdi. O mavi şeyi damarlarına verdiler. Öne yıkılıverdi –iyiye işaret değildi bu– ve Roth bir anda doktor moduna geçti. Hayati değerleri tavana fırlamıştı. İnsanlar endişelenmeye başlamış gibiydi. Benimle ilgilenen olmadığından ağır ağır Kat'e doğru ilerlemeye başladım. Yolu yarılamıştım ki Largent iskemleden ayağa fırlayıp doktoru kızının üstüne deviriverdi.

Kendimi Kat'le Largent'ın durduğu yerin arasına attım. Genç adam öne doğru sendeledi, sonra iki büklüm olup dizlerini tuttu. Alnında boncuk boncuk biriken terler yere damlıyordu. Metalik kokunun yerini iç bulandırıcı, tatlı bir koku almıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Nancy.

Doktor, askerin yanına giderken bir yandan da stetoskopunu çözdü. "Neyin var Largent?"

Largent'ın kolları titriyordu. "Kramp," diye soludu. "Tüm vücuduma kramplar giriyor. Sanki iç organlarım..." Birden irkildi, başını geriye attı. Yutkundu, ağzını açıp bir çığlık attı.

Ağzından mavimsi, siyahımsı bir madde fışkırıp doktorun beyaz önlüğünü kapladı. Largent yana doğru sendeledi, boğuk feryadı yoğun bir çağıltıyla sona erdi. Aynı sıvı gözlerinin kenarlarından sızıyor, burnundan ve kulaklarından akıyordu.

"Vay anasını," dedim geri geri giderek. "Ona enjekte ettiğiniz her neyse işe yaramıyor galiba."

Nancy bana sert bir bakış fırlattı. "Largent, bana ne hissettiğini?.."

Asker döndü ve kapıya koştu... koştu derken, bunu ışık hızında yaptı. Kat haykırdı, sonra eliyle ağzını kapattı. O korkunç manzarayı görmesin diye önünde durdum ama iş işten geçmişti. Largent kapıya çarpınca ıslak bir gürültü çıktı. Elli katlı bir binanın çatısından atlasa ancak böyle bir hıza erişirdi.

Sessizlik oldu. Nancy, "Hayal kırıklığına uğradım," dedi ardından.

Katy

O askerin durup dururken zombi enfeksiyonunun birinci aşamasına dönüşmesini, sonra da kapıya çarpıp patlamasını ömrüm boyunca unutamayacaktım.

Birileri gelip de ortalığı... bir şeylere basmadan geçebileceğimiz kadar temizlemeden oradan çıkamadık. Daemon'la birbirimize yaklaşmamıza izin vermemişlerdi, bunlar onun suçuymuş gibi davranıyorlardı. Hâlbuki o adamı iyileştirmişti, üstüne düşeni yapmıştı. Prometheus'un içinde her ne varsa, oydu sorumlusu. Askerin ölümünden onlar sorumluydu.

Koridora çıkınca askerler Daemon'ı binanın başka kanadına götürdüler, Archer beni başka bir kanada götürdü. Asansörlere giden yolu yarılamıştık ki, sağdaki asansörün kapısı açıldı, bir çocuğa eşlik eden iki asker çıktı.

Zınk diye durdum.

Sıradan bir çocuk değildi bu. Onlardan biriydi... bir köken. Görür görmez tüylerim diken diken olmuştu. Oğlan Micah değildi ama saç rengi ve kesimi onunkinin aynısıydı. Belki biraz daha küçük olabilirdi ama yaş tahmininde hiç iyi değilimdir zaten.

"Yürümeye devam et," dedi Archer, bir elini sırtıma koyup.

Kendimi yürümeye zorladım. Bu çocuklarda beni bu kadar korkutan şey neydi, bilemiyordum. Tamam. Muhtemelen bir sürü şey vardı beni korkutan. En önde gelenleriyse tuhaf renkli gözlerindeki anormal zekâ pırıltısı ve etrafındaki yetişkinleri hor gören ufak, çocuksu tebessümleriydi.

Tanrı aşkına, Daemon'la buradan kaçmamız için o kadar çok sebep vardı ki.

Önlerinden geçerken küçük oğlan başını kaldırıp dosdoğru gözüme baktı. Bakışlarımız çakıştığı anda omurgamdan yukarı keskin bir karıncalanma, bir farkındalık hissi yükselip kafatasımın arka yerinde patladı. Gözüm karardı, başım döndü. Tekrar durdum. Kendimi tuhaf hissediyor, çocuk üzerimde Jedi zihin numarası mı deniyor diye merak ediyordum.

Çocuğun gözleri büyüdü.

Parmaklarım karıncalanmaya başladı.

Siz bize yardım edin, biz de size.

Ağzım açık kalmıştı. Yapmadım... yapamadım. Beynim çalışmayı bırakmıştı ve sözcükler tekrarlanıp duruyordu. Çocuk teması kesti, geçip gittiler. Ben ise orada durmuş, adrenalin ve şaşkınlık yüzünden yaprak gibi titriyordum.

Archer'ın yüzü görüş alanıma girdi. Gözlerini kısmıştı. "Sana bir şey söyledi."

Hemen kendimi toparlayıp savunmaya geçtim. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Yüzündeki allak bullak ifadeden." Elini omzumdan aşağı indirip beni döndürdü, asansöre doğru itti. Kapılar kapanınca, asansörün durdurma düğmesine bastı. "Asansörlerde kamera yok, Katy. Tuvaletler hariç, bu binada gözden uzak tek yer burası."

Lafı nereye götürdüğünü bilmiyordum ve yaşananların etkisinden hâlâ sıyrılamamıştım. Bir adım geri gidip asansörün duvarına yaslandım. "Peki."

"Kökenler ne düşündüğünü anlayabilir. Nancy'nin sana söylemediği tek şey bu. Düşünceleri okuyabilirler. O yüzden yakınlarında bir köken varsa düşündüklerine dikkat et."

Hayretten ağzım açık kalmıştı. "Zihin okuyabiliyorlar mı dedin? Dur bir saniye, o zaman sen de okuyabiliyorsun!"

Bir önemi yok dercesine omuz silkti. "Okumamaya çalışıyorum. Başkalarının düşüncelerini duymak her şeyden önce sinir bozucu. Ama küçükken insan hiç düşünmeden yapıyor işte. Farkında bile olmadan. Bunu sürekli yapıyorlar."

"Ben... bu çılgınca. Onlar da mı zihin okuyabiliyor? Başka neler yapabiliyorlar?" Kendimi tavşan deliğinden düşüp bir X-Men çizgi romanında uyanmış gibi hissediyordum. Peki ya Archer yanımdayken düşündüğüm onca şey? Eminim ki bir ara buradan kaçmaktan ve...

"Okuduğum düşüncelerinden kimseye söz etmedim," dedi.

"Aman Tanrım... Şu anda bile okuyorsun." Kalbim hızlanmıştı. "Peki, sözüne nasıl güveneyim?"

"Muhtemelen bana güvenmeni hiç istemediğim için."

Gözlerimi kırpıştırdım. Luc da böyle bir şey dememiş miydi? "Nancy'ye niye söylemiyorsun?"

Yine omuz silkti. "Önemli değil."

"Evet, hem de çok..."

"Hayır, değil. Şu anda değil. Bak, fazla zamanımız yok. Kökenlerin yakınındayken dikkat et. Onun sana ne söylediğini duydum. *Jurassic Park* filmini izlemiş miydin?"

"Şey, evet." Ne acayip soruydu bu böyle.

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Oradaki Velociraptor'ları hatırlıyor musun? İşte, buradaki kökenleri –yani çocukları– salıvermek, onların kafesini açmaktan farksız. Ne dediğimi anlıyor musun? Bu kökenlerin, yeni neslin, Daidalos'un elindeki eski kökenlerle uzaktan yakından ilgisi yok. Kimsenin kontrol edemediği bir biçimde evrimleşiyor ve uyum sağlıyorlar. Hayal bile edemeyeceğim şeyler yapıyorlar. Daidalos daha şimdiden onları hizaya getirmekte zorlanıyor."

Söylediklerini kavramaya çalışıyordum. Ne ilginçtir ki sağduyum bunları inkâr edip duruyordu, oysaki aslında her şey mümkündü. Sonuçta ben de bir insan-uzaylı melezi*ydim*. "Peki, neden bu kökenler farklı?"

"Çünkü öğrenmelerini ve becerilerinin gelişimini hızlandırmak için Prometheus verildi onlara." Archer burnundan soludu. "Çok ihtiyaçları varmış gibi. Ne yazık ki, zavallı Largent'ın aksine, bu ilaç kökenlerde etkili oldu."

Largent'ın parçalanmış vücudu gözlerimin önüne gelince yüzümü buruşturdum. "Prometheus serumu nedir peki?"

Bana kuşkuyla baktı. "Prometheus'un Yunan mitolojisinde kim olduğunu biliyorsun. Gerisini akıl edememene şaşırdım doğrusu."

Vay be, kendimi süzme salak gibi hissettirmişti.

Güldü.

Ters ters baktım. "Düşüncelerimi okudun, değil mi?"

"Kusura bakma." Hiç de üzgün falan görünmüyordu. "Ken-

din dedin. İnsanlığı yaratanın Prometheus olduğu söylenir. Bir düşün. Daidalos burada ne yapıyor?"

"Mükemmel türü yaratmaya çalışıyor ama başka bir şey ifade etmedi bana."

Başını iki yana salladı, uzanıp parmağıyla kolumun çukuruna hafifçe vurdu. "İlk mutasyona uğradığında sana bir ilaç verildi. Daidalos'un geliştirdiği ilk serumdu bu. Fakat daha iyi, daha hızlı bir serum istiyorlar. Prometheus şu an test ediliyor, üstelik sadece Luxenlerin iyileştirdiği insanlar üzerinde değil."

"Ben..." İlk başta anlamadım, sonra o odada, Daidalos'un geliştirdiği ilacı alan hastalara bağlı serumları gözümün önüne getirdim. "Hasta insanlara da veriyorlar, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Yani Prometheus aslında LH-11 mi?" Başını tekrar öne sallayınca, daha fazlasını sorgulamamaya karar verdim. Archer'ın bu konuyla ilgilendiğini fark etmiştim. "Niye anlatıyorsun bunları bana?"

Hafifçe dönüp asansörü tekrar çalıştırdı. Beni uzun uzadıya süzdükten sonra şunu söyledi. "Ortak bir dostumuz var Katy."

18

Katy

Daemon'la iki dakika olsun yalnız kalabilmek için can atıyordum. Bize tanınan banyo ayrıcalığını kullanmıyorduk, çünkü bizden bunu beklediklerinin farkındaydık. Ensemde nihayet o tanıdık karıncalanmayı hissedene kadar bir sürü zaman geçmişti. Birkaç dakika daha dişimi sıktım, sonra banyoya dalıp hücresinin kapısını hafifçe tıklattım.

Saniyesinde geldi. "Beni mi özledin?"

"Yine el feneri olsana." Yerimde duramıyordum. "Hadi."

Bana tuhaf tuhaf baktı ama bir saniye sonra parlak bir kuyrukluyıldıza dönüştü. *Hayrola?*

Ona bir çırpıda koridordaki acayip çocuğu, Archer'ın onlar hakkında söylediklerini, Prometheus'un asıl amacını ve Archer'ın ortak arkadaşımız var dediğini anlattım. *Hiçbirine güvenmiyorum ama ya Archer senden veya benden okuduğu düşünceleri kimseye söylemedi ya da bir sebepten ötürü, bildiklerini henüz yüzümüze vurmadılar.*

Daemon'ın ışığı yanıp söndü. *İsa aşkına, bu iş giderek arapsaçına dönüyor.*

Bir de bana sor. Lavaboya yaslandım. *Birine daha o iluci ve-*

mek isterlerse... Titredim. *Belki de bu sefer mutasyonun kalıcı olması için biraz beklerler.*

Öyle yapmazlarsa feci bir temizlik masrafı çıkacağına dair bir his var içimde.

Öff. Bunu yapman şart mı...

Işıkla sarmalanmış bir kol uzandı, sıcacık parmaklar yanağımı okşadı. *Görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm.*

Asıl bunun bir parçası olduğun için ben üzgünüm. Derin bir nefes aldım. *Largent'a olanların sorumlusu sen değilsin, biliyorsun, değil mi?*

Evet, biliyorum tabii. Güven bana, Kedicik. Bana ait olmayan bir vicdan yükünün altına girmem. İç çekişini içimde hissettim. *Archer'a gelince...*

Birkaç dakika daha Archer hakkında konuştuk. İkimiz de Luc'un içerideki adamının büyük olasılıkla o olduğunda hemfikirdik ama bu çok saçmaydı. Belli ki Archer'ın LH-11'e erişimi vardı ve alıp kolayca Luc'a ulaştırabilirdi. Ona güvenemezdik... Bir daha hiç kimseye güvenme hatasına düşmeyecektik.

Bununla birlikte, bir fikrim vardı. Daemon'ın da ilgisini çekmişti bu fikir. LH-11'i elde eder etmez, kaçmamız için tek bir fırsat kalıyordu. Eğer kökenler gerçekten yırtıcı dinozorlar gibiyse, mükemmel şekilde dikkat dağıtabilir, bize buradan kaçmak için mükemmel bir fırsat yaratabilirdi.

Ne yaparsak yapalım riski göze almak zorundaydık, başarısız olma riski yüzde doksan dokuzdu. Ne var ki Daemon'la ben, sırf Luc'a ve muhtemelen Archer'a güvenmektense, birbirimize kolayca güvenebilirdik. Öbür türlüsünden ağzımız çok yanmıştı.

Daemon insan biçimini aldı ve beni çabucak öptü, sonra odalarımıza döndük. İşin en zor kısmı da buydu, kendimizi yataklarımıza dönmeye zorlamak. Fakat kendimizi birbirimize

kaptırıp ipin ucunu kaçırmak da en son ihtiyacımız olan şeydi. Ne zaman bir araya gelsek öyle oluyordu. Dahası, birbirimizin odasına gidip gelmemize izin vermelerinden de işkilleniyorduk, her şey koca bir deney gibiydi.

Yatağıma döndüm. Oturdum, dizlerimi göğsüme kadar çekip çenemi yasladım. Hiçbir şey yapmadan geçen sessiz dakikalar en beteriydi. Hiç düşünmek istemediğim şeyler göz açıp kapayana kadar zihnime süzülüyor, asıl dikkatimi vermem gereken şeyleri kovuyordu zihnimden.

Bunların beni etkilemediğini, dayanabildiğimi Daemon'ın gerçekten görmesini istiyordum. Benim için kaygılanmasını istemiyordum.

Gözlerimi yumdum, alnımı dizlerime yaslayana kadar eğildim. Kendime, mümkün olan en salakça şeyi söyledim. Bu karanlık tünelin sonunda ışık olduğunu. Onun ardından da en beylik lafı getirdim. Her inişin bir çıkışı vardır.

Acaba kendime bunları söylemeyi daha ne kadar sürdürebilecektim, orasını merak ediyordum.

Daemon

Daidalos'un ardındaki muhteşem ekip bu sefer mutasyon kalıcı olana kadar beklemişti gerçekten de. Bu seferki de kafayı yemiş bir gönüllüydü. Kendini göğsünden, kalbinin hemen aşağısından bıçaklamıştı, karnından değil. Yine de ortalık kan gölüne dönmüştü ve Kat yine tanık olmuştu. Salağı iyileştirmiştim. Nispeten başarı sayılırdı ama LH-11'in yanına yaklaşamamıştım bile. Çok yazık olmuştu çünkü şırıngada ilaçtan kalmıştı.

Kat'le ben, Luc'tan medet ummuyorduk ama LH-11'i bir ele geçirirsek ve onun buradaki adamı –Archer olsun ya da ol

masın– çıkmamıza yardımcı olursa, bu fırsatı tepmeyecektik. Kat'in çocukları serbest bırakma planı iyiydi ama bu işin teknik zorluklarını daha bilmiyorduk. Elbette neyi salıverdiğimize ilişkin aslında hiçbir fikrimiz yoktu. Her ne kadar düşünmekten kaçınsam da, bu binalarda masumlar da çalışıyordu.

İkinci kobayın mutasyon belirtisi göstermesi için beklediğimiz üç gün içinde, üç askeri ve bir sivili daha iyileştirmiştim. Sivil olan o kadar tedirgindi ki, onu bu işe ikna etmek için epey bir dil dökmüş olmalıydılar. Kadın kendini bıçaklamamıştı, onun yerine, damarlarından ölümcül dozda bir şeyler vermişlerdi.

Onu hiç ama hiç iyileştirememiştim. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum, korkunç bir olaydı. Kadın kriz geçirmeye başlamıştı, ağzından köpükler geliyordu ama ne kadar uğraşsam da yapabileceğim bir şey yoktu. Uğradığı hasarı kafamda *canlandıramamıştım* ve hiçbir işe yaramamıştı.

Kadın oracıkta, Kat'in dehşet dolu bakışları altında ölüvermişti.

Kadının kıpırtısız cesedini tekerlekli sedyeye koyup götürürlerken Nancy'nin yüzünden düşen bin parçaydı. Dördüncü gün, LH-11 adıyla da bilinen Prometheus, iyileştirdiğim ikinci askere verilince Nancy'nin ruh hali daha da beter olmuştu. O gün ilerleyen saatlerde asker de kendini duvara vura vura ölmüştü. Bu duvara çarpma aşkı nereden geliyordu bilmiyorum ama bunu yapan ikinci kişiydi.

Beşinci günde üçüncü deneğe LH-11 verilmişti. O da yirmi dört saat kadar daha yaşamış, sonra göbek deliği dâhil vücudundaki her açıklıktan kan boşandığı için ölmüştü. En azından bana söylenen buydu.

Ölümler üst üste ekleniyordu. Bunları kişisel olarak almamak zordu. Kendimi suçluyor muydum peki? Zerre kadar bile suçlamıyordum. Peki, beni tüm tesise benzin dökûp kibrit yak-

maya sevk edecek kadar kızdırıyor muydu? Sonuna kadar evet.

Çoğu zaman beni Kat'ten ayrı tutuyor, sadece birilerini iyileştireceğim zaman aynı odada bulunmamıza izin veriyorlardı. Sırlarla dolu banyomuzda da birkaç dakika konuşmaya fırsat buluyorduk. Yetmiyordu. Ben ne kadar bitkinsem, Kat de öyle oluyordu. Bunun hormonlarımı dizginleyeceğimi sanmıştım ama nerde? Ne zaman duşun sesini duysam kendimi zapt etmek için irademi son damlasına kadar kullanıyordum. Banyoda kamera yoktu ve çok sessiz olabilirdim, bu da biraz aşna fişne için biçilmez kaftandı ama bu cehennemde bebek Daemon'lar yapma riskini hayatta göze alamazdım.

Bir gün Kat'le çocuk yapma fikrine karşı mıydım peki? Düşününce çıldıracak gibi olmam sayılmazsa, çok da korkunç bir düşünce değildi. Pembe panjurlu eve, falan filana karşı değildim... ama bundan on yıl sonra olması, çocukların acayip, düz saç kesimi olmaması ve insanlara Jedi zihin numaraları çekmemesi kaydıyla.

Çok da şey istediğimi düşünmüyordum doğrusu.

Altıncı günde, LH-11 verilen üçüncü asker günün geri kalanını ve yedinci günü görebildi. Bir anda başarılı bir mutasyon belirtileri sergilemeye başladı ve stres testlerinden alnının akıyla çıktı.

Nancy öyle coşmuştu ki, yapışıp beni öpecek sandım. Galiba ilk defa bir kadına el kaldıracaktım.

"Bir ödülü hak ettin işte," dedi. Bana kalırsa kıçına tekmeyi indirmekten güzel hediye olmazdı. "Geceyi Kat'le geçirebilirsin. Hiç kimse size engel olmayacak."

Hiçbir şey demedim. Teklifi geri çevirmeyecektim ama Nancy'nin, bizi kameralardan görürlerken geceyi Kat'le geçirebileceğimi söylemesi biraz acayipti. Alt katlarda tutulan o veletleri bir düşündüm de... Avuçlarını yalayacaklardı.

Kat bir işler çeviriyor, ağır ağır tepsiye yaklaşıyordu. Nancy açıklamasını yapınca durmuş, yüzünü ekşitmişti. Biraz alınmıştım ama büyük olasılıkla o da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Bir başka denek getirdiler, bu seferki bir askerdi. Kat'in yaptığı şey dikkatimi dağıtıyordu. Tepsilere acayip yakındı, neredeyse önlerinde duruyordu. Bir bıçak darbesinin ardından, ellerimde kan, odada ise heyecandan yerinde duramayan bir Nancy vardı.

Dr. Roth, kullanılmış şırıngayı kullanılmamışların yanına koymuştu. Kat'in şırıngaya uzandığını gördüm ama o anda aklıma başka bir şey geldi.

"Bu, onlarla bağ kurduğum anlamına mı geliyor?" diye sordum, neredeyse suratıma fırlattıkları havluya ellerimi kurularken. "Duvara kafa atmayanları kastediyorum. Ben ölürsem onlar da mı ölecek?"

Nancy güldü.

Kaşlarımı çattım. "Neresi komik, anlamadım."

"Gayet güzel bir soru ama yanıtı içinde." Ellerini kavuşturdu, koyu renk gözleri ışıldadı. "Hayır, mutasyona uğramış deneklere verdiğimiz Prometheus serumu, bağınızı koparıyor."

İçime su serpilmişti. Ortalıkta birkaç Aşil topuğuyla dolaşma fikri hiç hoşuma gitmemişti. "Nasıl oluyor peki?"

Nancy odada yürürken bir asker kapıyı açtı. "Mutasyonların ve sonuçlarının etkileşimini daraltmak için uzun yıllarımız oldu, Daemon. Tıpkı mutasyonun ardında gerçek bir istek olması gerektiğini bildiğimiz gibi." Bana döndü, başını hafifçe yana eğdi. "Evet, başından beri biliyorduk bunu. Sihirli ya da ruhani bir şey falan değil; becerinin, gücün ve azmin bir birleşimi."

Eyvahlar olsun...

"Erkek kardeşin bunu neredeyse başarmıştı." Nancy sesini alçalttı, bütün vücudum kaskatı kesildi. "Azmi ya da yeteneği daha az olduğundan değil. İnan bana, yeteri kadar motivasyonu da vardı. Bunu garantilemiştik. Fakat gücü yetersizdi."

Dişlerimi sıktım. Öfke, yılan zehri gibi dolaşıyordu damarlarımda.

"Ona ihtiyacımız yok. Bethany'ye gelince, orasını zaman gösterecek. Ama sen..." Elini göğsüme dayadı. "Sen vazgeçilmezsin Daemon."

Katy

Sen vazgeçilmezsin Daemon.

Tanrı biliyor ya, iğneyi az daha Nancy'nin gözüne sokacaktım. Neyse ki öyle bir şey yapmadım, yoksa tüm çabalarım boşuna giderdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, avucumu kapatıp şırıngayı kolumun altına sakladım. Daemon ile Archer'ın peşinden usulca yürüdüm. Her an arkadan birinin üstüme atlamasını bekliyordum.

Ama atlayan olmadı.

Başarı potansiyeline sahip bir mutasyonun heyecanıyla bana dikkat etmemişlerdi. Bu işlemler sırasında Daemon hariç hiç kimse dikkat etmiyordu zaten. Tek istisna Archer'dı, o da düşüncelerimi okuduysa bile hiçbir şey dememişti.

Serumu tepsiden kaparken bunların hiçbirini düşünmemiştim ama avucumda tutarken biliyordum ki, yakalanırsam buna pişman olacaktım büyük ihtimalle. Daemon da öyle. Archer şu anda düşüncelerimi okuyorsa ve Luc için çalışmıyorsa, işte o zaman hapı yutmuştuk.

Asansöre doğru gittik. Nancy ile yeni mutasyona uğramış

melez diğer tarafa yöneldiler. Asansör kapıları kapanırken yalnızdık, sadece üçümüz. Kalbim heyecan ve korkuyla güm güm çarpıyordu, solo atan bir davulcu gibiydi.

Daemon'ın kolunu dürtükleyip dikkatini çektim. Bana baktı, ben de parmaklarımı dikkatlice sıkıp bakışlarımı aşağı indirdim. Şırınganın sadece ucu görünüyordu. Bakışlarını yukarı çevirdi, fal taşı gibi açılmış gözleri benimkilerle buluştu.

O anda ikimiz de bunun ne anlama geldiğinin farkındaydık. LH-11 elimizde olduğuna göre boşa harcanacak zamanımız yoktu. Birileri er ya da geç ilacın eksildiğini anlayacaktı. Hatta belki de güvenlik kayıtlarında beni fark edeceklerdi. O "ya şimdi ya hiçbir zaman" anlarından biriydi.

Asansör kapıları kapandı, Archer bize döndü. Daemon öne doğru kaykıldı ama Archer hızla elini uzattı. Eli kontrol paneline çarpınca nefesim kesildi. Asansör hareket etmemişti.

Archer elime baktı, sonra başını yana eğdi. "LH-11'i aldın mı? Siz ikiniz... Yapabileceğinizi düşünmemiştim ama Luc yaparlar demişti." Daemon'a baktı. "Ama ikinizin de becerebileceğine ihtimal vermemiştim."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, iğneyi tutan parmaklarım karıncalanıyordu. "Ne yapacaksın peki?"

"Aklından geçenleri biliyorum." Archer dikkatini şimdi de Daemon'a vermişti. "Luc'a serumu neden benim götürmediğimi merak ediyorsun. Burada bulunma amacım o değil ve açıklayacak zaman da yok. Eksildiğini anlamaları an meselesi." Bir an durdu, sonra bana döndü. "Aklındaki plan da çılgınca."

Kökenleri düşünüyordum ama şu anda çizgi film karakteri Rainbow Brite'ı, Electric Slide dansı yaparken düşünmeye başlamıştım. Sırf Archer'ı zihnimden uzak tutmak için.

Yüzünü buruşturdu. "Ciddi misiniz siz yahu?" dedi beresini çıkarıp. Arka cebine tıktı. "Ne başarmayı umuyorsunuz peki?"

Planınızın başarısızlık ihtimali yüzde yüz."

"Ukala dümbeleği," dedi Daemon omuzlarını dikleştirip. "Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Çok da umurumdaydı." Archer bana döndü. "LH-11'i bana ver."

Şırıngayı daha bir sıkı tuttum. "Havanı alırsın."

Gözlerini kıstı. "Peki. Neye niyetlendiğinizi biliyorum. Sizi uyardığım halde o ucubeleri serbest bırakmak istiyorsunuz. Ya sonra ne olacak? Kaçacak mısınız? O binaya nasıl gideceğinizi bilmiyorsunuz. Ellerinize ihtiyacınız olacak ve o iğneyi bir yerinize batırırsanız sizin için iyi olmaz. Benden söylemesi."

Kararsız kalmıştım. "Anlamıyorsun. Ne zaman birine güvenecek olsak ağzımız yandı. Bunu sana vermek..."

"Luc size hiç ihanet etmedi, değil mi?" Başımı iki yana sallayınca Archer yüzünü astı. "Ben de ona asla ihanet etmem. Ben bile biraz çekiniyorum o piç kurusundan."

Daemon'a baktım. "Sen ne dersin?"

Bir an sessizlik oldu, ardından şöyle dedi. "Eğer bizi satarsan, Tanrı şahidimdir, gözümü kırpmadan gebertirim seni. Anladın mı?"

"Ama LH-11'i tesisten çıkarmamız lazım," dedim.

"Ben de sizinle geliyorum, isteseniz de, istemeseniz de." Archer göz kırptı. "Duydum ki Olive Garden restoranları güzelmiş."

Normal bir yaşam hakkında onunla konuştuklarımızı anımsadım, her nedense, yapmak üzere olduğum şeyi kolaylaştırdı. Bize ya da Luc'a neden yardım ettiğini bilmesem de, dediğim gibi, gırtlağımıza kadar bu işe batmıştık zaten. Güçlükle yutkundum, şırıngayı ona verdim. Verirken de sanki hayatımı ona teslim ediyormuş gibi hissettim. Bir bakıma, öyleydi de. Şırıngayı aldı, beresini çıkarıp etrafına sardı, sonra kargo pantolonunun ön cebine koydu.

"Hadi o zaman, başlıyoruz," dedi Daemon, Archer'a bakarak. Uzanıp elimi bir an için sıktı.

"Üstünde opal mi taşıyorsun?" diye sordu Archer.

"Evet." Meydan okurcasına güldü Daemon. "Nancy'nin bana olan aşkı işe yarıyor, değil mi?" Bileğini salladı, opalin içindeki kırmızı, göz kırpar gibi oldu. "Muhteşemliğimi konuşturma zamanı."

"Nancy'nin kılığına gir." Archer asansörün düğmesine bastı. "Hemen."

Daemon titreşti, dönüştü, boyu birkaç santim kısaldı. Dalgalı saçları düzleşti, atkuyruğu şeklinde toplanmış ince, siyah saçlara dönüştü. Yüz hatları tümüyle bulanıklaştı. Göğüsleri çıktı. Ne giyeceğini o anda anladım. Nancy Husher yanı başımda, üstünde kasvetli bir döpiyesle duruyordu.

Ama Nancy değildi.

"Çok acayip," diye mırıldandım, yüzünde Daemon olduğuna dair en ufak bir iz bulmaya çalışarak.

Pis pis sırıttı.

Evet, hâlâ Daemon'dı işte.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Bardağın yarısı dolu diyelim."

Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İçimi çok rahatlattın."

"Çocukları serbest bırakacağız, sonra tekrar bu asansöre dönüp zemin kata çıkacağız." Archer'a, Nancy'nin taşıdığı tüm otoriteyle baktı. "Dışarı çıkınca opali Kat'e vereceğim." Bana baktı. "Sakın bu konuda benimle tartışma. İhtiyacın olacak çünkü koşacağız, hem de daha önce hiç koşmadığımız kadar hızlı. Bunu yapabilir misin?"

Bu plan hiç hoşuma gitmemişti. Dışarıda en aşağı yüz elli kilometre uzanan bir çölden başka bir şey yoktu ama başımla

onayladım. "Eh, seni öldürmeyeceklerini biliyoruz. Çok muhteşemsin çünkü."

"Ha şunu bileydin. Hazır mısın?"

İstemeye istemeye evet dedim. Archer dokuzuncu katın düğmesine bastı. Asansör hareketlenince kalbim hızlandı.

Beşinci katta durduk.

Kahretsin. Bu planda yoktu işte.

"Merak etmeyin," dedi Archer. "B binasına böyle gidiliyor."

Geniş koridora çıktığımızda dehşetten midem altüst olmuştu. Tüm bunlar tuzak ya da başka bir numara olabilirdi ama gemileri yakmıştık artık.

Archer bana eşlik ettiğinde hep yaptığı gibi elini omzuma attı. Daemon buna gıcık olduysa da hiç bozuntuya vermedi. Yüzündeki, Nancy'de hiç eksik olmayan soğuk hoşnutsuzluk ifadesini korudu.

Koridorda başkaları da vardı ama hiç kimse bizimle ilgilenmiyordu. Koridorun sonuna ulaşıp daha büyük bir asansöre bindik. Archer üstünde "B" yazılı düğmeye bastı, asansör hareket etti. Durunca bir başka koridora çıktık, dosdoğru başka bir asansöre bindik, dokuzuncu katın düğmesine bastı.

Yerin dokuz kat altı. Öff.

Küçük kökenlerin dışarıya kaçması için epey bir yol gitmeleri gerekiyordu ama her biri dopingli küçük Einstein gibiydi zaten.

Dilim damağım kurumuştu. Panik atak geçirmeden önce kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Asansör birkaç saniye içinde durdu, kapılar açıldı. Archer yana çekildi, Daemon'la benim önden yürümeme izin verdi. Göz ucuyla baktığımda, asansörün "dur" düğmesine bastığını gördüm.

Asansör küçük, penceresiz bir lobiye açılmıştı. Çift kanatlı kapıların önünde bir çift asker nöbet tutuyordu. Bizi görünce hemen toparlandılar.

"Bayan Husher. Subay Archer," dedi sağdaki, başıyla selam vererek. "Onu neden buraya getirdiğinizi sorabilir miyim?"

Daemon bir adım öne çıktı, ellerini tam Nancy gibi birleştirdi. "Ona, en büyük başarımızı kendi doğal ortamında göstermenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Belki buraları daha iyi kavramasını sağlayabiliriz."

Elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Ağzından dökülen sözcükler Nancy'ninkilere o kadar yakındı ki, gülmemek için kendimi tutuyordum. Öyle böyle gülmek de değil, isterik kahkahalar atıp yerde yuvarlanacaktım neredeyse.

Askerler bakıştılar. Bay Çenebaz öne çıktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Daemon, olabilecek en burnu havada Nancy sesiyle "Sen beni mi sorguluyorsun yoksa?" dedi.

Alt dudağımı dişledim.

"Hayır, hanımefendi. Ama bu bölge tüm personele ve... misafirlere kapalı." Bay Çenebaz önce bana, sonra Archer'a baktı. "Emirleri siz vermiştiniz."

"O zaman buraya kimi istersem onu getiririm, öyle değil mi?"

Kalbimin her vuruşuyla zamanımız biraz daha azalıyordu. Omzumdaki elin kavrayışı sıkılaştı ve Archer'ın bile aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Evet ama bu protokole aykırı," dedi Bay Çenebaz, kekeleyerek. "Buna izin..."

"Sana bir şey diyeyim mi?" Daemon bakışlarını yukarı çevirip bir adım attı. Ortalıkta hiç kamera görmüyordum ama olmadığı anlamına gelmezdi. "Al sana protokol."

Daemon-Nancy elini uzattı. Avucundan bir şimşek fırladı. Enerji oku ikiye ayrıldı, biri Bay Çenebaz'ın, diğeriyse sessiz nöbetçinin göğsüne isabet etti. İkisi de yere düştüler, gövdelerinden dumanlar yükseliyordu. Yanık kumaş ve et kokusu burnumun direğini sızlattı.

"Eh, bu da bir yol," dedi Archer duygusuzca. "Artık geri dönüşümüz yok."

Daemon ona baktı. "Bu kapıları açabilir misin?"

Archer bir adım atıp eğildi. Paneldeki kırmızı ışık yeşile dönüştü. Hava geçirmez kilitten bir pat sesi geldi, kapılar kayarak açıldı

Dokuzuncu katın açık bir alanında yürürken, her an birilerinin atlayıp suratımıza namlu doğrultmasından korkarak nefesimi tuttum. Kimse engel olmaya kalkışmadı ama etrafta dolaşan personelden bize tuhaf tuhaf bakanlar oldu.

Bu katın yerleşimi şu ana kadar gördüklerimden farklıydı. Daire şekilliydi, birkaç kapısı ve uzun pencereleri vardı. Orta kısım ise bana kreşi hatırlatıyordu.

Archer elini indirdi, avucuma soğuk bir şey tutuşturdu. Başımı eğince, elimde bir tabanca olduğunu görüp dehşete düştüm. "Emniyeti açık, Katy." Sonra Daemon'ın yanına yürüdü. "Bu işi hızlı halletmemiz lazım. Şu ilerideki kapıları görüyor musunuz? Günün bu saatinde orada olmaları lazım." Durakladı. "Burada olduğumuzu biliyorlar şimdiden."

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Elimdeki tabanca aşırı ağır geliyordu.

"Aman ne güzel, hiç korkunç falan değil." Daemon bana baktı. "Yanımdan ayrılma."

Başımla onayladım, iki adet küçücük penceresi olan çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladık. Archer hemen arkamızdaydı.

Bir adam çıktı. "Bayan Husher..."

Daemon kolunu hızla savurup adamın göğsüne vurdu. Adam yerden havalandı, beyaz laboratuvar önlüğü bir an ak bir güvercinin kanatları misali çırpındı, sonra orta istasyonun penceresine tosladı. Adam aşağı doğru kayarken cam çatladı ama kırılmadı.

Birisi haykırdı. Sesi kulağımı çınlattı. Önlüklü bir başka adam istasyonun kapısına doğru koştu. Archer hızla döndü, adamın boğazına yapıştı. Bir saniye sonra bembeyaz, bulanık bir şey yanımdan ok gibi geçip ta karşıdaki duvara çarptı.

O anda kıyamet koptu.

Archer istasyonun girişini kapattı, herhalde erişmeleri bizim için iyi olmayan şeyleri barındırıyordu burası. Ona yaklaşanlar birbiri ardına uçuyordu. Geriye sadece, kapıya yaslanmış duran bir avuç personel kalmıştı. Girmemiz gereken kapı buydu işte.

Daemon onların önünde durdu, gözbebekleri beyaza dönüştü. "Yerinizde olsam oradan çekilirdim."

Birçoğu çil yavrusu gibi dağıldı. İki tanesi çekilmedi. "Bunu yapmanıza izin veremeyiz. Onların neler yapabileceklerini anlamıyorsunuz..."

Tabancayı doğrulttum. "Kıpırdayın."

Kıpırdadılar.

İyi de etmişlerdi çünkü daha önce hiç ateş etmemiştim. Kullanmayı bilmiyor değildim ancak tetiği çekmek, sırf parmağını oynatmaktan daha zordu. "Teşekkürler," dedim, sonra da öyle dediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Daemon hızla kapıya gitti. Hâlâ Nancy kılığındaydı. Bir panel olduğunu görünce Archer'a ihtiyacımız olduğunu anladım. Ona doğru dönüyordum ki, dönen kilitlerin sesi gök gürültüsü gibi yankılandı. Kapılar duvarların içine doğru çekilmeye başlayınca nefesimi tuttum.

Daemon bir adım geriledi. Ben de öyle yaptım. İkimiz de hazırlıksız yakalanmıştık.

Bizi sınıfın kapısında Micah karşıladı. Tüm iskemlelerde farklı yaştan küçük oğlan çocukları oturuyordu. Hepsinin saç kesimi aynıydı. Siyah eşofmanları da. Beyaz tişörtleri de.

Yüzlerinde rahatsız edici bir zekâ pırıltısı vardı ve oturdukları yerde bize doğru dönmüş, bakıyorlardı. Sınıfın önünde, yerde yüzüstü yatan bir kadın vardı.

"Teşekkürler." Micah gülerek dışarı çıktı. Archer'ın önünde durup kolunu uzattı. Bileğinde ince, siyah bir bilezik vardı.

Archer sessizce parmaklarını bileziğin üstünde gezdirdi, hafif bir tıkırtı duyuldu. Bilezik Micah'ın kolundan kayıp yere düştü. Ne olduğunu bilmesem de, önemli bir şey olduğunu tahmin ediyordum.

Micah birbirine sokulmuş personele döndü. Başını yana doğru eğdi. "Tek istediğimiz oyun oynamak. Siz de oynamamıza izin vermiyorsunuz."

Çığlıklar işte o an başladı.

İnsanlar patır patır yere dökülüyor, başlarını iki elleriyle kavrayarak dizlerinin üstüne düşüyordu. Micah'ın gülümsemesi yüzünden silinmemişti.

"Gelin," dedi Archer, bir iskemleyi kapıya doğru sürükleyip. Kapı kapanmasın diye iskemleyi araya sıkıştırdı.

Sınıfa baktığımda oğlanların ayaklandığını, kapıya doğru geldiklerini gördüm. Evet, kesinlikle gitme zamanı gelmişti.

Koridordaki adamlar hâlâ şuursuzdu. Dosdoğru sağdaki asansöre bindik. Biner binmez Archer G yazılı düğmeye bastı.

Daemon gözlerini aşağı çevirip elime baktı. "Elinde onunla rahat mısın?"

Kendimi zorlayıp güldüm. "Bu aptal binadan çıkana kadar elimdeki tek şey bu."

Başıyla onayladı. "Kendini vurma da... Beni de tabii."

"Beni de," diye ekledi Archer.

Gözlerimi devirdim. "Bana güveniniz için teşekkür ederim."

Daemon başını bana doğru eğdi. "Sana güveniyorum tabii ki. Bir de diğer..."

"Hâlâ Nancy kılığındayken muzır bir şeyler de söyleme, beni öpmeye de kalkışma sakın." Bir elimi göğsüne koydum, onu uzak tuttum.

Daemon kıs kıs güldü. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Siz ikiniz dikkatinizi şu işe verseniz..."

Binada bir yerlerde bir siren çaldı. Asansör üçüncü katta silkinip durdu. Işıklar söndü, sonra tavanda kırmızı bir ışık yandı.

"Asıl eğlence şimdi başlıyor," dedi Archer, asansörün kapısı aralanırken.

Koridorda askerler ve personel sağa sola koşuşuyor, emirler havada uçuşuyordu. Archer bize doğru bakıp bağıran ilk askerin hakkından geldi. Daemon da aynısını yaptı. Askerin teki silahına davrandı, tabancamı doğrultup bir kurşun sıktım. Mermi adamın bacağına saplandı.

Daemon, Nancy kılığından çıktı, kendi haline döndü. Bana gözlerini koca koca açarak baktı.

"Ne o? Yapamayacağımı mı sanmıştın?"

"Merdivenlere," diye bağırdı Archer.

"Ateş ederken bu kadar seksi olacağını düşünmemiştim." Daemon boştaki elimi tuttu. "Hadi, gidelim."

Koridorda, Archer'ın birkaç adım gerisinden koştuk. Tepemizdeki ışıklar söndü, yerlerini yanıp sönen kırmızı ve sarı ışıklar aldı. Archer ile Daemon etraflarına yağmur gibi enerji topu savuruyor, askerlere göz açtırmıyorlardı. Bir grup asansörün yanından geçtik. Asansörlerden ikisinin kapısı açıldı, bir avuç köken dışarı döküldü. Yola devam ediyorduk ama geriye dönüp bakmak zorundaydım. Ne yapacaklarını görmeye mecburdum. *Bilmeye* mecburdum.

Dikkatleri bundan daha iyi dağıtacak bir şey olamazdı. Küçük oğlanlardan biri koridorun ortasında durdu. Eğildi, düş-

müş bir tabancayı eline aldı. Bileğinde bilezik olmadığını gördüm. Tabancadan dumanlar çıktı, silah eriyerek küçük bir top şeklini aldı.

Çocuk kıkır kıkır güldü.

Sonra hızla döndü, mahvolmuş topu kendisine usulca yaklaşan bir askere fırlattı. Top, adamın midesine girip arkasından çıktı.

Düşecek gibi oldum. Vay canına.

Onları salıvermekle doğru bir iş mi yapmıştık acaba? Ya gerçek dünyaya ulaşırlarsa ne olacaktı? Etrafa verebilecekleri zarar akıl almazdı.

Daemon elimi daha sıkı tuttu, beni şu anda yaptığımız işe döndürdü. Onlarla daha sonra uğraşacak zamanımız olacaktı. Umarım.

Köşeyi tam gaz döndük, bir anda kendimi bir tabancanın namlusuyla yüz yüze buldum. O kadar yakındı ki, tetikteki parmağı ve silah ateşlenirken çıkan kıvılcımı gördüm. Feryadım boğazıma takılıp kaldı. Daemon kükredi, sesi kafatasımın içinde oradan oraya yankılandı.

Mermi durmuştu, ucu alnıma değip tenimi yakıyordu. Daha fazla ilerlemedi. Öylece durdu. Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Daemon mermiyi eliyle tutup attı, sonra beni döndürüp göğsüne bastırdı. Micah'ın bir iki metre arkamızda olduğunu gördüm, tek elini kaldırmıştı.

"Hiç sevmedim yaptığınızı," dedi monoton çocuk sesiyle "Ben onları seviyorum."

Askerin beti benzi sarardı, sonra haykırmadan, başını falan tutmadan yüzüstü yere kapaklandı. Etrafına bir kan gölü yayıldı.

Micah'ın arkasında bir köken daha belirdi. Sonra bir tane, bir tane daha. Merdiven boşluğunu tutan askerler iskambil

kâğıdı gibi, ardı ardına devrildi. *Güm. Güm. Güm.* Yolumuz açılmıştı.

"Gelin," diye seslendi Archer.

Micah'a döndüm, çocukla göz göze geldim. "Sağ ol."

Başını öne salladı.

Ona son bir kez baktım, döndüm ve cesetlerin arasında zıkzak çizdim. Ayakkabılarımın incecik tabanları kandan sırılsıklam olmuş zeminde kayıyordu. Kan şimdiden ayakkabılarımın tabanından içeri sızmaya başlamıştı. Ama bunu düşünmenin sırası değildi.

Archer merdiven boşluğuna açılan kapıyı itti, kapı arkamızdan kapanırken Daemon döndü, beni kollarımın üst kısmından tuttu. Beni sertçe yerden kesti. Sadece parmak uçlarım yere değiyordu.

"Az daha seni kaybediyordum. Tekrar." Dudakları alnımdaki yanan noktaya değdi. Sonra öptü beni. Birikmiş korkunun, çaresizliğin ve öfkenin tadını taşıyan, ateşli ve güçlü bir öpücüktü. O kadar yoğundu ki, başım dönmüştü ve Daemon geri çekildiğinde kendimi çırılçıplak hissettim.

"Yiyişecek zaman değil," dedi gözünü kırpıp.

Sonra el ele basamakları tırmanmaya başladık. Archer sahanlıkta bir askeri yakaladı. Vahşice bir hareketle adamı tırabzandan aşağı savurdu. İç bulandırıcı kemik çatırtılarını duyunca midem ağzıma geldi.

Askerler ikinci katın sahanlığından fırladılar. Ellerinde normal tabanca değil de, bayıltıcı şok tabancalarına benzer bir şey vardı.

Daemon elimi bıraktı, tırabzana tutunup bir üst kata fırladı. Bir asker yanımdan kurşun gibi geçti, yanlamasına iki kat düştü. Archer da Daemon'ın hemen arkasındaydı. Bir askerin elindeki silahı kaptığı gibi bana fırlattı. Tabancayı sol elime ge-

çirdim, geri kalan basamakları hızla tırmanıp yeni silahı yakınıma gelen ilk askere sıktım.

Tahmin ettiğim gibi, bir tür elektrikli şok silahıydı. Namludan fırlayan iki adet tel askerin gırtlağına yapıştı. Adam sara nöbeti geçiriyormuşçasına kasılmaya başlayıp yere serildi. İğneler kurtuldu, böylece Archer'a vurmaya çalışan ikinci askere de şok verebildim.

Sahanlık temizlenince Daemon baygın askerlerden ikisini tutup kapının önüne üst üste yığdı.

"Gelin hadi," diye seslendi Archer. Uzun kollu kamuflaj ceketini fırlatıp attı, boynuna uzanıp asker künyesini beyaz tişörtünün altına soktu.

Binada öyle bir oniks ve elmas vardı ki, elimdeki tabanca ve şok cihazı olmadan hiçbir şey yapamazdım. Bacaklarımdaki adaleler yanmaya başlamıştı ama duymazdan gelip kendimi zorladım.

Binanın giriş katına ulaştığımızda Archer dönüp arkaya baktı. Ağzını açmadan konuştu; mesajı ikimize de hitap ediyordu. *Hangardan araç almaya çalışmayacağız. Dışarıya bir kapağı attık mı, ellerindeki her şeyden hızlı hareket edebiliriz. Güneye, Vegas'a doğru gideceğiz, Great Basin Otoyolu'ndan. Birbirimizden ayrılırsak Ash Springs'te buluşuruz. Buradan yüz yirmi kilometre kadar uzakta.*

Yüz yirmi kilometre mi?

Orada The Springs diye bir otel var. Acayip tiplere alışıktırlar. Ne tarz acayip tipleri kastettiğini merak ediyordum ama bunu düşünmenin bile aptallık olduğunun farkına vardım. Archer elini arka cebine attı, cüzdanını çıkardı. Daemon'ın eline bir miktar para tutuşturdu. *Bu size yeter.*

Daemon başını öne salladı, sonra Archer bana baktı. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle, silahları sıkıca tutarak.

Korku o denli yoğundu ki, tadını alabiliyordum. Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum, başımı tekrar öne sallayıp onayladım. Daha çok da kendim için.

Kapı açıldı ve belki de aylardan beri dışarıdan gelen taze havayı teneffüs ettim. Hava kuruydu ama temizdi, insan yapımı değildi. İçimde bir umut yeşillendi, bana dayanacak güç verdi. Araçların ilerisinde gökyüzünün bir parçasını görebiliyordum. Soluk mavi ve turuncu kırmızı renklerde alacakaranlık bastırıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Özgürlük şuracıktaydı işte.

Ne var ki o özgürlükle aramızda küçük bir ordu dolusu asker bekliyordu. Sayıları beklediğimden azdı ama çok daha fazlasının hâlâ yer altında, kökenlerle meşgul olduğunu tahmin ediyordum.

Daemon'la Archer hiç zaman yitirmeden çatışmaya girdiler. Beyaz ışık patlamaları hangarı aydınlattı, toprak rengi Humvee'lerden yansıdı, brandalarda delikler açtı. Etrafa kıvılcımlar uçuştu. Yakın dövüşte yumruklar savruldu. Ben de payıma düşeni yaptım, sokulabildiğim herkese şok verdim.

Yerde yatanların üstünden hızla koşarken, bir yük kamyonunun arkasındaki top mermilerini gördüm. "Daemon!"

Döndü, elimle neyi işaret ettiğimi gördü. Sıçradım, üstüme atılan askerden son anda kurtuldum. Dönüverip bir kez daha silahı ateşledim. Metal iğneler askerin sırtına saplandı. Daemon'ın omuzlarının üstünde kırmızıya çalan parlak, beyaz bir ışık belirdi. Enerji nabız gibi attı, bir kavis çizerek onunla kamyon arasındaki mesafeyi kat etti.

Ne yapmaya niyetlendiğini anlayan askerler koşa koşa kaçıp Humvee'lerin arkasında siper aldılar. Daemon'ın attığı ışın cephane dolu kamyona çarparken ben de aynısını yapıp bir dizi

aracın arkasına girdim. Kamyon Dört Temmuz fişekleri gibi havaya uçtu. Patlama tüm hangarı sarstı, şok dalgası iç organlarımı çalkalayıp beni kıçımın üstüne devirdi. İçeriyi kül rengi, kesif bir duman kapladı. Daemon ile Archer'ı bir anda gözden yitirmiştim. Patlama sesleri arasında Çavuş Dasher'ı duyduğumu sandım.

Bir saniyeliğine şoktan hareketsiz kaldım, yanan metalin ve barutun kekremsi kokusu yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Tek bir saniye boyunca.

Yoğun dumanın içinden bir asker çıktı. Doğruldum, şok tabancasını hemen doğrulttum.

"Yo, hayır," dedi, kolumu iki eliyle, dirseğimin üstünden ve altından yakalayıp kıvırdı.

Kolumda hissettiğim feci acı, omuzlarımda patladı adeta. Silahı bırakmadım, yuvarlanarak askerin acımasız kollarından kurtuldum. Asker eğitimliydi ve Daidalos'un verdiği tüm eğitime rağmen karşısında durmam olanaksızdı. Kolumu tekrar yakaladı. Bu sefer acı daha keskin, daha yoğundu. Şok silahını elimden düşürdüm, asker yanağıma feci bir yumruk indirdi.

Sonrasını hatırlamıyorum. Diğer tabanca sol elimdeydi. Kulaklarım çınlıyordu. Duman gözlerimi yakıyordu. Beynim, hayatta kalma mücadelesine girişmişti. Tetiği çektim. Yüzüme sıcak bir sıvı sıçradı.

Tabanca sol elimde olduğundan iyi nişan alamamıştım. Asker göğsünün sol tarafından vuruldu. Gerçi neresine nişan aldığımı da bilmiyordum ama vurmuştum onu. Bir gurultu sesi duydum ama çok tuhaftı çünkü onca bağırışın, feryadın, hâlâ patlayan cephanelerin gürültüsüne rağmen duyabiliyordum.

Bir el omzuma indi.

Haykırarak döndüm, Daemon'ı vurmama ramak kala durdum Kalbim duracaktı az daha. "Kahretsin. Ödümü patlattın be."

"Hani yanımdan ayrılmayacaktın Kedicik? Yanından ayrılmamak böyle mi oluyor?"

Ona ters ters baktım, bir Humvee'nin arkasına döndüm. Yaklaşan gece, denizkızlarının çağırısı gibi bizi kendine çekiyordu. Archer birkaç Humvee ilerideydi. Bizi gördü, açıklığa baktı, sonra başını öne salladı.

"Bekle," dedi Daemon.

Dasher kapılardan birinde gözüktü, etrafı askerlerle sarılıydı. Normalde taralı olan saçları darmadağındı. Üniforması buruşmuştu. Etrafa saçılmış molozları taradı, duyamadığım emirler verdi.

Daemon başını kaldırdı, bakışlarıyla tepedeki lambaları takip etti. Yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra benimle göz göze gelip gözünü kırptı. "Peşimden gel."

Humvee'nin yanında yürüyerek geri geri gittik. Yanmış brandanın etrafından baktığımızda etraf temizdi. Sıra sıra araçlar boyunca hızla ilerleyen Daemon, tavana uzanan metal bir direğin önünde durdu.

Elini direğe koydu, Kaynak parmaklarından fışkırdı. Bir ışık dalgası direkte ilerledi, tavana yayıldı. Ampuller birbiri ardına, teker teker patlamaya başladı ve tüm hangar zifiri karanlığa gömüldü.

"Güzel," dedim.

Daemon kıs kıs gülüp elimi tuttu. Tekrar koşmaya başlayıp Archer'la buluştuk. Panik içinde sesler yükseliyordu, bu da dikkatleri yeteri kadar çekmiş. Dasher'ın ekibinin tam tersi yöndeki bir açıklığa doğru koşmamıza izin vermişti. Ne var ki Humvee'lerin arkasından çıkar çıkmaz, dışarının hafif aydınlığında kaldık.

Dasher bizi anında gördü. "Durun!" diye bağırdı. "Boşuna uğraşıyorsunuz. Buradan kaçamazsınız!" Askerleri resmen ile

kaka aralarından sıyrıldı. Resmen deliye dönmüştü, Nancy'nin gözbebeği Daemon'ın özgürlükten birkaç adım uzakta olduğunu biliyordu muhtemelen. "Kaçamazsınız!"

Daemon döndü. "Bunu yapmayı ne kadar istemiştim bilemezsin."

Dasher ağzını açtığı anda Daemon kolunu uzattı. Kaynak'ın görünmeyen gücü adamın ayaklarını yerden kesip bez bir bebek gibi havaya fırlattı. Dasher hangarın duvarına hızla çarpıp yere düştü. Daemon ona doğru koştu.

"Hayır!" diye bağırdı Archer. "Ona ayıracak zamanımız yok."

Haklıydı da. Ben de Dasher'ın hesabının görülmesini istiyordum ama bir saniye geç kalsak yakalanabilirdik. Daemon'ı çekiştirerek hangarın ağzına, giderek çöken geceye doğru götürdüm. "Daemon," diye yalvardım ona. "Gitmemiz lazım!"

"Yemin ederim, bu adamda eşek şansı var." Daemon döndü; çenesindeki adaleler seğiriyordu.

Archer öne düşerken, betona vuran botların sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyordu dört bir yanımızda. "Siper alın."

Eğildik, Daemon kollarını belime sardı ve beni neredeyse ezercesine kucakladı. Kollarının arasındaki incecik açıklıktan, Archer'ın ellerini bir Humvee'nin arkasına koyduğunu görebildim. Bunu nasıl yapmıştı bilemiyorum ama üç tonluk araç yerden havalanıp frizbi gibi döne döne fırladı.

"Yüce Tanrım," dedim.

Humvee diğer araçlara çarptı. Koca bir domino taşı gibi, feci bir zincirleme reaksiyona yol açmış, neredeyse tüm araç filosunu yok etmiş, askerlerin çil yavrusu gibi dağılmasına yol açmıştı.

Daemon ayağa fırlayıp beni de yanına aldı. Bileğindeki gümüş bilekliği koparırcasına çekip bileğime geçirdi. Neredeyse

anında, içimde bir enerji dalgası hissettim. Bitkinlik hissi katman katman üstümden kalktı, ciğerlerim genişledi, adalelerim gerildi. Sanki birkaç doz saf kafein almıştım. Kaynak kükreyerek hayat buldu, damarlarımda sıcacık bir pınar gibi çağladı.

"Sakın ateş etmeyin!" diye bağırdı yandaki hangardan apar topar fırlayan Nancy. "Sakın öldürmeyin! Onlar bize sağ lazım!"

Daemon elimi iyice sıktı, sonra Archer'la beraber koşmaya başladık. Her adım bizi çıkışa daha da yaklaştırıyordu. Onlar gibi, ben de hızlandım.

Derken dışarıda, lacivert göğün altındaydık. Bir saniyeliğine başımı kaldırdığımda, binlerce pırlanta gibi parlayan yıldızları gördüm ve ağlamak istedim; dışarıdaydık çünkü.

Dışarıdaydık.

KAKTÜS TEAM

20

Daemon

Dışarıdaydık.

Ama daha özgür değildik.

Tüm araçlar kullanım dışı kalmamıştı. Havadan ve karadan peşimize düşmüşlerdi. Ama hızlı hareket ediyorduk. Opal sayesinde Kat neredeyse benim kadar hızlıydı. Yine de, on beş kilometre kadar geriden hızla yaklaşan helikopter sesleri gelince Archer bizden ayrılıp batıya yönelmişti.

Ben dikkatlerini dağıtırım, demişti. *Unutmayın. Ash Springs.*

Sonra fırlamış, ufukta kaybolan bir bulanıklık halini almıştı. Ona ne yaptığını soracak ya da durduracak fırsat olmamıştı. Birkaç saniye sonra sonra bir ışık parlaması oldu, daha sonra bir buçuk kilometre kadar ötede bir parlama daha. Geri dönüp de helikopterin yemi yutup yutmadığına, ışığının başka yere yönelip yönelmediğine bakmadım. Yakalanırsa ona ne olacağını da düşünmedim. Kat'i sırf bu geceliğine bile olsa güvenli bir yere götürmeden bunu düşünemez, başka şeylere kafa yoramazdım.

Çöl boyunca hızla ilerledik. Adımlarımızın kaldırdığı toz adaçayı kokuyordu. İlerimizde kilometrelerce uzanan çölden başka bir şey yoktu. Önümüze serbestçe dolaşan büyükbaş

hayvanlar çıktı. Sonra, başka bir şeyle karşılaşmadan otoyola yakın bir şekilde koşmaya devam ettik.

İlerledikçe kaygılarım büyüyordu. Kat'in opale rağmen çok uzun süre dayanamayacağını, yüz yirmi kilometre gidemeyeceğini biliyordum. Melezler, güçlerini geliştiren taşa rağmen çabuk yoruluyorlardı. Bizi yavaşlatmak için daha fazla enerji gerekiyordu, o ise bir anda tükenecekti. Yüz yirmi kilometre beni bile yorgun düşürürdü ama Kat... Onun uğruna bir milyon kilometre de olsa koşardım. O da benim için aynısını yapardı, biliyorum ama koşamazdı işte. DNA'sında yoktu.

Ona durup da nasıl olduğunu soracak zaman da yoktu fakat kalp atışları tavana vurmuştu, zar zor aldığı her nefesi neredeyse anında geri veriyordu.

Damarlarıma sızan korku her adımda, kalbinin hızla her atışında büyüyordu. Bu onu öldürebilir ya da en azından bir zarar verebilirdi.

Geceye bir an için baktım. Yıldızlardan başka bir şey yoktu, uzakta da ışık falan seçilmiyordu. Önümüzde hâlâ kırk beş elli kilometrelik yol vardı ve gerçek halime bürünüp işi hızlandırmam riskli olurdu. Gecenin ortasında çölde hızla ilerleyen bir ışık bariz şekilde fark edilir, onca UFO meraklısının çenesini yoracak bir şey çıkardı.

Ansızın yavaşladım, düşmesin diye Kat'in beline kolumu doladım. Bana bakarken nefes nefeseydi, yüzü gerilmiş, ağzının etrafı solgunlaşmıştı.

"Niye... niye duruyoruz?"

"Daha fazla dayanamazsın Kedicik."

Başını iki yana salladıysa da, yanaklarına yapışmış saçları kımıldamadı. "Dayanabilirim. Yapabilirim bunu."

"Biliyorum yapmak istediğini ama bu kadarı fazla gelir. Opali ben alıp seni taşıyacağım."

"Hayır. Hayatta buna..."

"Kat. Lütfen." Son sözcüğü söylerken sesim titredi, gözleri büyüdü. "Lütfen izin ver de yapayım şunu."

Ter içinde kalmış saçlarını yüzünden uzaklaştırırken elleri titredi. O küçük, inatçı çenesini kaldırmıştı ama opal bilekliği çıkardı. "Birinin beni taşımasından... nefret ediyorum."

Bilekliği bana verdi, takınca küçük bir çarpma hissi duydum. Tabancayı da elinden alıp pantolonumun beline sıkıştırdım. "Sırtıma çıkmaya ne dersin? Hem o zaman ben seni kucağımda taşımış olmam, sen bana binmiş olursun." Durdum, sonra göz kırptım.

Kat aval aval baktı.

"Ne o?" diye güldüm, anında gözlerini kıstı. "Kendini şu anda bir görmelisin. Sana boşuna kedicik deyip durmuyorum. Ensendeki tüyler kabardı."

Arkama geçerken gözlerini devirdi. "Sen sus da gücünü sakla."

"Ahh."

"Alışırsın." Ellerini omuzlarıma koydu. "Hem belki bakarsın biraz burnun sürtülür."

Eğildim, kollarımı dizlerinin arkasından geçirdim. Hafifçe sıçrayıp kollarını boynuma doladı, bacaklarını gövdeme iyice bastırdı. "Ben o kadar yükseklerdeyim ki bebeğim, eğilsem bile burnum yere değmez."

"Vay," dedi. "Bunu ilk defa duyuyorum."

"Ama bayıldın." Ona sımsıkı sarıldım, Kaynak'ın opale dolmasına ve onunla karışmasına izin verdim. "Sıkı tutun Kedicik. Şimdi azıcık parlayacağım, jet gibi gideceğiz."

"Parlamanı seviyorum. Kişiye özel el feneri gibi."

Sırıttım. "Faydam dokunduğuna sevindim."

Göğsümü dürttü. "Deh."

Kendimi çok daha iyi hissederek yerden kalktım. Kat'ın ya-

nında koşarken erişemeyeceğim bir hıza ulaştım. Ağırlığı yok gibiydi ki, bu da başlı başına bir sorundu aslında. Kıza biraz biftek ve burger yedirmem lazımdı.

Şehir ışıklarına yaklaştığımızı görünce otoyola yaklaştım, bir yol levhası aradım, buldum da. Ash Springs'e on beş kilometre vardı.

"Neredeyse vardık Kedicik."

Yeteri kadar yavaşlamıştım, o yüzden debelenip kurtuldu. "Geri kalanını kendim gidebilirim."

Tartışmak istiyordum ama bunun başımızı sokabileceğimiz bir yere ulaşmamızı geciktirmekten başka bir işe yaramayacağının farkındaydım. O yüzden çenemi kapattım. Bununla da bitmediğini biliyordum. Kat, yük olmadığını sadece bana değil, kendine de ispatlamak istiyordu. Benimle ve diğer Luxenlerle omuz omuza durabileceğini gösterme ihtiyacı yüzünden Blake'e güvenmek zorunda kalmıştı. Opali çıkarıp tekrar ona verdim. "Öyle yapalım o zaman."

Başını öne salladı. "Sağ ol."

Küçük elini avucuma aldım, Ash Springs'e kadar yolun geri kalanını koşa koşa gittik. Tüm yolculuk yirmi dakika kadar sürmüştü ama bana koca bir ömür gibi gelmişti. Daidalos'un bizi arama hızına bağlı olarak bu bize en az iki saat, eğer Archer'ın peşine takıldılarsa daha bile fazla kazandırırdı.

Ash Springs eteklerine varır varmaz yavaşlayıp yürümeye başladık, kaldırımlardan ve sokak lambalarından uzak duruyorduk. Kasaba küçük bir yerdi, Petersburg kadardı. Her yerdeki levhalar, buradaki birçok doğal sıcak su kaynağından birini işaret ediyordu.

"Kokarca gibi koktuğumdan eminim." Kat, o levhalardan birine özlemle baktı. "Sıcak bir banyo için korkunç şeyler yapabilirim şu an."

İkimiz de baştan aşağı incecik çöl tozuyla kaplıydık. "Kokuna bakılırsa iyice olgunlaşmışsın."

Bana pis pis baktı. "Sağ ol."

Kıs kıs gülüp elini sıktım. "Çiçek açmaya hazır, olgun bir gonca gibi kokuyorsun."

"Öff, boşversene. Zevzeklik etme."

Onu, hayvan şekli verilmiş bir çalının etrafından döndürdüm. Neydi bu yahu? Fille zürafa karışımı mı? "Banyo için yapacağın korkunç şeyleri bir saysana?" Döndüm, onu kaldırıp yere düşmüş bir dalın üstünden atlattım. "Ayıp şeyler mi?"

"İçimden bir ses bu sohbetin belden aşağı indiğini söylüyor."

"Ne? Hiç öyle şey yapar mıyım? Senin de aklın hep o tarafa çalışıyor Kedicik. Beni dehşete düşürdün."

Başını iki yana salladı. "Terbiyeni bozduğum, saflığına zarar verdiğim için özür dilerim."

Bir kavşakta durduk, güldüm. İleride birkaç otelin parlak ışıkları görülüyordu. Yollar bomboştu. Saatin kaç olduğunu merak ettim. Yanımızdan tek bir araba bile geçmemişti.

"Sanırım duş için birini şişleyebilirim," dedi Kat, yolun karşısına geçerken. "Sen dâhil."

Şaşırıp güldüm. "Beni hayatta yakalayamazsın."

"Üstümdeki pislikten kurtulma ihtiyacımı yabana atma. Dur bir saniye." Durdu, ara yollardan birini işaret etti. "Şurası mı?"

Uzakta ışıklı harfler vardı. S harfi sönük bir kırmızıydı, o yüzden "THE PRINGS MOTEL" şeklinde okunuyordu yazı. "Galiba. Hadi, gel bakalım."

Daracık ara sokağa daldık, dükkânların karanlık vitrinlerinin önünden geçip otoparka vardık. Kesinlikle sapa bir yerdeydi...

"Öff," dedi Kat elini çekip kurtararak. "Saat başı ücret alan, insanların aşırı doz uyuşturucudan ölmek için geldiği o moteller galiba."

Haklıydı da. Çiftlik evi tarzında, tek katlı, U şekilli bir binaydı. Lobi ortadaydı ve odaların girişini çepeçevre saran tahta bir verandası vardı. Motelin içi de, dışı da loştu; otoparkta hepsi de hurdalığa gitmesi an meselesi gibi gözüken birkaç araba vardı.

"Eh, Archer'ın nasıl yerlerde takıldığını öğrendik artık," dedim gözlerimi kısıp lobinin önündeki tahtalara dökülen sarı ışığa bakarak.

"Çok fazla yer görmemiş." Huzursuzca kıpırdandı. "Olive Garden'da yemek bile yememiş. O yüzden otel konusunda uzman olduğunu hiç sanmıyorum."

"Hiç mi gitmemiş?"

Başını iki yana salladı.

"Vay be. O çocuğa bir sürü peksimet ve salata yedirmeliyiz. Rezalet," diye mırıldandım. "Onunla çok konuşuyor muydun?"

"Bana... iyi davranan tek kişi oydu. Kendince tabii. Öyle sıcak biri sayılmaz." Durdu, başını geriye doğru yatırıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Pek konuşmadık ama hep yanımdaydı. İlk başta bize onun yardım edeceğine söyleseler inanmazdım. Anlaşılan ilk izlenimler beş para etmiyor."

"Öyle demek." Başını eğerken yüzüne ansızın tedirgin bir ifade kazındı. Her şeyin ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissedebiliyordum. Ayrıldığım gün, deliye dönmeden önce Beth'in yüzünde gördüğüm ifadenin tıpatıp aynısıydı.

Otoparka doğru yürürken ne diyeceğimi bilemiyordum. Yaşamının yoldan çıkışını anlatmaya kelimeler yetmezdi. Söyleyeceğim hiçbir şeyle avutamazdım onu ve tek yaptığım yaşadıklarını küçük görmek olurdu. Sevdiği birini kaybedene, ölen kişinin daha iyi bir yere gittiğini söylemek gibi. Hiç kimse duymak istemezdi bunu. Ne bir şeyi değiştirir, ne kederini azaltır ne de ölümün sebebine bir ışık tutardı.

Bazen ucuzluyordu sözcükler. Yeri geldiğinde çok kudretli

olabiliyorlardı ama, bunun gibi nadir durumlarda, sözcükler değersizdi.

Otelin birkaç sıraya ve piknik masasına bakan tarafında, cılız bir lambanın altında durduk. Bütün yüzü is kaplıydı. Yanaklarında kurumuş kan lekeleri vardı. Birden korktum. "Bir yerin mi kanıyor?"

Başını iki yana sallayıp gözlerini tekrar göğe çevirdi. "Benim kanım değil. Bir askerin. Vurdum onu."

Azıcık rahatlamıştım ama Kat'in yapmak zorunda kaldığı ve gerekirse tekrar yapacağı şey o rahatlama hissimi alıp götürmüştü. Tabancayı eline verdim. "Tamam. Merak etme." Yanaklarını tuttum. "Sen burada bekle. Ben farklı bir kılığa girip anahtarları alacağım. Bir şeyden işkillenirsen önce ateş et, sonra sorarsın. Tamam mı? Gerekmedikçe Kaynak'ı kullanma. Onu takip edebiliyorlar."

Başını öne salladı. Elleri titriyordu. Damarlarında hâlâ adrenalin dolaşıyor, onu ayakta tutuyordu. Pek yakında aşırı doz şekere ihtiyacı olacaktı. "Bir yere gitmiyorum," dedi.

"İyi." Onu öptüm. Onu burada yalnız bırakmamak, yanında kalmak istiyordum fakat bu haliyle lobiye sokmamın imkânı yoktu. Tuhaf tiplere alışık olsunlar ya da olmasınlar, Kat dikkatleri üstüne çekecekti. "Hemen döneceğim."

"Biliyorum."

Hâlâ kıpırdamamıştım. Gözlerim bezgin gözlerini araştırdı, kalbim hızlandı. Onu bir defa daha öptüm, sonra gönülsüzce ayrıldım oradan. Döndüm, motelin girişine doğru yürüdüm. Aklıma askerlerden birinin suratını getirip onun kılığına girdim. Hafızamdan bir de tişörtle kot pantolon uydurdum. Hepsi de göstermelikti, bir aynanın yansıttığı görüntü gibiydi. Ne var ki benim yansıttığım görüntü uydurmaydı ve eğer çok dikkatli, çok uzun bakarsanız çatlakları görmeye başlıyordunuz.

Lobiye girdiğimde neşeli, küçük bir *ding* sesi geldi. Havada karanfilli puro kokusu vardı. Sağ tarafta bir hediyelik eşya dükkanı, otomatların önünde birkaç eski püsküllü iskemle ve solda da resepsiyon.

Tezgâhın ardında yaşlıca bir adam duruyordu. Kavanoz dibi gibi gözlüklerinin ardındaki gözleri pörtlekti. Kareli pantolon giymiş, pantolon askısı takmıştı. Mükemmel kıyafet.

"Selam," dedi adam. "Oda mı istiyorsun?"

Tezgâha yaklaştım. "Evet. Boş odanız var mı?"

"Olmaz mı? Birkaç saatliğine mi istiyorsun, tüm gece mi?"

Az daha gülecektim, aynı Kat'in söylediği gibiydi. "Bir gecelik. Belki de iki."

"Eh, o zaman bir geceyle başlayalım. Oradan devam ederiz." Kasaya döndü. "Yetmiş dokuz dolar. Sadece nakitle çalışıyoruz. Hiçbir şey imzalaman gerekmiyor, kimlik de istemiyoruz."

Hiç şaşırmamıştım. Elimi cebime atıp paraları çıkardım. Vay canına, Archer niye yanında yüzlerce dolar nakitle dolaşıyordu ki? Gerçi kapkaççılara yem olacak biri de değildi.

Adama bir yüzlük uzattım. "Hediyelik eşyalara bir bakabilir miyim?"

"Tabii ki. Benim de işim yok zaten." Tezgâhın üstündeki televizyonu işaret etti. "Burada geceleri görüntü biraz karlı olur. Odandaki televizyonda da öyle. Ha, on dört numaralı oda bu arada."

Başımı öne sallayıp paramın üstünü ve odanın anahtarını aldım, hediyelik eşya reyonuna gittim. Üstünde kocaman yeşil harflerle "375. Otoban: Uzaylı Yolu" yazılı bir sürü unisex tişört vardı. Kendime bir tane büyük boy, Kat'e ise küçük boy aldım. Ona biraz büyük gelecek ama idare eder türden bir de eşofman altı seçtim. Bir tane de kendime alıp yiyecek aramaya başladım.

Derken gözüme oval kafalı, kocaman siyah gözleri olan ve şirin bir peluş oyuncak ilişti. Elime alıp yüzünü burnuştardım.

İnsanlar neden uzaylıların hep sarhoş bir Gumby oyuncağına benzediğini düşünürdü ki?

Motelin müdürü kıs kıs güldü. "Uzaylılara düşkünsen doğru yere geldin."

Güldüm.

"51. Bölge'den 120 kilometre kadar uzaktasın. UFO izlemeye gelen birçok kişi buraya uğrar." Gözlüğü burnundan aşağı kaymıştı. "Elbette 51. Bölge'ye giriş yasak ama insanlar olabildiğince yaklaşmak istiyor."

Oyuncağı yerine koyup yiyecek içecek reyonuna girdim. "Uzaylılara inanıyor musun?"

"Doğma büyüme buralıyım evlat, gökyüzünde açıklanması mümkün olmayan çılgınca şeyler gördüm. Ya uzaylıların işi ya da hükümetin. Bence al birini vur diğerine."

"Bence de öyle," diye yanıtladım, bir sürü şekerli gıda toplarken. "Aramızdalar" yazılı kumaş bir omuz çantası, hazır kartlı dandik bir cep telefonu ve gözüme çarpan bir iki şey daha aldım. Kasaya gitmeden önce dönüverip o salak uzaylı oyuncağı da kaptım.

Parayı öderken bir yandan da otoparkı gözetliyordum. Hiçbir şey kıpırdamıyordu ama Kat'e kavuşmak için yanıp tutuşuyordum.

"Gerekirse dışarıda bir buz kutusu var." Torbayı uzattı. "Bir gece daha kalmak istersen, uğrayıp söylemen yeter."

"Sağ ol." Döndüm, tezgâhın üstündeki saate baktım. On biri biraz geçiyordu. Çok daha geç gibi geliyordu. Kasabanın daha bu saatte bu kadar sessiz olması çok acayipti.

Dışarı çıkınca anahtarı cebimden çıkardım, köşeye gelene kadar bekleyip asıl halime döndüm.

Kat bıraktığım yerde bekliyordu. Duvara yasladığından gölgede kalıyordu. Akıllı kız. Döndü, ellerini saçlarında gezdirdi. "Nasıl gitti?"

"Harika." Alışveriş torbasına uzandım. "Sana bir şey aldım."

Ben tam önünde durunca, başını yana eğdi. "Portatif bir duş mu yoksa?"

"Daha da iyisi." Uzaylı oyuncağı çıkardım. "Görünce seni hatırladım."

Oyuncağı alırken kısacık, boğuk bir kahkaha döküldü dudaklarından. Bunun üzerine göğsüme tuhaf bir spazm girdi. Onun en son ne zaman güldüğünü ya da gülmeye benzer bir şeyler yaptığını hatırlayamıyordum bile. "Tıpkı sana benziyor," dedi. "Adını DB koyacağım."

"Mükemmel seçim." Kolumu omzuna attım. "Hadi, gel. Odamız bu tarafta. Duşun seni bekliyor."

DB'yi sımsıkı kucaklayıp içini çekti. "Dört gözle bekliyorum."

Oda beklediğim kadar kötü değildi. Yakın zamanda temizlenmişti, Lysol ve taze çarşaf kokusu kesinlikle hoştu. Yatak iki kişilikti, örtüsü açıktı. Yatağın karşısındaki masada, günün her saati alım problemi yaşayacak gibi görünen bir televizyon duruyordu. Bitişiğinde ufak bir çalışma masası vardı.

Aldıklarımı masaya bırakıp banyoyu kontrol ettim. Havlular, sabunlar ve diğer gerekli şeyler vardı. İyi ki vardı çünkü ben salaklık edip almayı unutmuştum. Odaya döndüğümde Kat'in hâlâ DB'yle sarmaş dolaş ayakta durduğunu gördüm. Kan, ter ve kir içinde olsa da onu çok tatlı bulmam hem gülünçtü hem tuhaf.

"Duşa ilk benim girmeme izin verir misin?" diye sordu. "Çünkü dalga geçiyordum. Seni şişlemem." İçtenlikle güldüm. "O pis kıçını duşa ben sokmadan kendin gir."

Bana bakıp dudağını büktü, sonra DB'yi yatağın üstüne bıraktı. Uzaylı oyuncağı televizyon izlemeye hazır gibi görünüyordu. Kat, tabancayı da komodinin üstüne koydu. "Çabuk çıkarım."

"Hiç acele etme."

Bir an tereddüt etti, bana bir şey söyleyecek gibi oldu, son anda kararını değiştirdi. Beni son bir defa uzun uzadıya süzdükten sonra dönüp banyoya girdi. Duşun şırıltısı o kadar çabuk geldi ki, güldüm.

Alışveriş torbasına yöneldim, kullan-at telefonu alıp paketini açtım. Önceden yüz dakikalık kontör yüklenmişti. Kız ve erkek kardeşimi armak istiyordum ama bunu bu kadar çabuk yapmak büyük risk demekti. Telefonu bir kenara bırakıp pencerenin yanına gittim. Oda, yolu ve otoparkı görüyordu ki bu çok iyiydi işte.

Şarap rengi, kalın perdelerin ardından bakıp Archer'ın bizi ne zaman bulacağını, hatta bulup bulamayacağını düşündüm. Vurdumduymaz herifin teki olduğum anlamına gelebilir ama Archer'a ne olup bittiğini zerre kadar umursamıyordum. Bizim için yaptıklarını, aldığı riski takdir etmediğim anlamına gelmezdi bu, ancak başkaları için kaygılanacak halim kalmamıştı. Kaçmıştık oradan ve asla geri dönmeyecektik. Sırf Kat'i o yerden uzak tutmak için bir orduyu karşıma alır, koca bir şehri yakıp küle döndürür, gerekirse dünyayı kaosa boğardım.

21

Katy

Neredeyse kaynayan sıcak su tenime yapışmış kiri, tozu ve başka ne varsa, önüne katıp götürmüştü. Birkaç defa döndüm, nihayet durdum, titreyen ellerimi yüzüme bastırdım. Küçük şampuan şişelerinden iki tane kullanmıştım bile, duştan çıkmam lazımdı. Ancak burada, suyun dengesiz basıncı, giderin yanındaki pas lekeleri, tesisteki banyodakinden o kadar farklıydı ki, çıkasım gelmiyordu. Gerçeklerden soyutlanmış, güvenli bir baloncuğun içinde olmak gibiydi.

Su vücudumdan süzülerek aşağı iniyor, sırtımdaki yara izlerinden şelale gibi dökülüyor, ayaklarımın etrafında birikiyordu. Ellerimi indirdim, sonra da bakışlarımı. Su yeterince hızlı boşalmıyor, duş teknesinde birikiyordu. Suyun rengi hafifçe pembeleşmişti.

Sertçe yutkunup suyu kapattım. Duştan buhar içindeki banyoya çıktım, bir havlu alıp sarındım, düğümledim. Otomatik bir şekilde saçımı kuruladım. Sar. Sık. Sar. Sık. Bu da bitince, banyoda saklanmak için başka bahanem kalmadığını fark ettim.

Evet, yaptığım buydu resmen. Saklanıyordum. Sebebini

bilmiyordum, tek bildiğim içimin yaralandığı, incindiği, ortaya döküldüğüydü. Kaçmıştık, şimdilik özgürdük. Sırf bu bile bir kutlama sebebiydi ancak rahatlayamayacak durumdaydık. Archer'ın bilinmeyen akıbeti, buradan nereye gideceğimiz, Petersburg'da ardımda bıraktığım koca bir hayat... annem, okulum, kitaplarım...

Daemon bayıldığımı falan zannetmeden bir an önce çıkmalıydım banyodan.

Havluyu üstten sıkıca tutarak odaya girdim. Daemon bir nöbetçi gibi dimdik durmuş, pencerenin önündeydi. Bel hizasından döndü, baştan aşağı süzdü beni. Yatağın yanındaki ışık yanıyordu, içerisi loştu. Ama o bana öyle baktığında üstüme projektör tutulmuş gibi oldum. Ayak parmaklarımı halıya doğru kıvırdım.

"Daha mı iyisin şimdi?" diye sordu pencereden ayrılmadan.

Başımla onayladım. "Çok daha iyi. Biraz sıcak su kalmış olabilir."

Dudağının bir yanı yukarı kıvrıldı. "Günlerden ne, biliyor musun?" Başımı iki yana salladım, masayı başıyla işaret etti. "Her gün sayfası koparılan takvimlerden var. Eğer yanlış değilse, bugün Ağustos'un on sekizi."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım, feci halde şaşırmıştım. "Ben... biz... resmen dört aydır oradaymışız."

Hiçbir şey demedi.

"Epey bir zaman geçtiğini biliyordum ama orada zaman bir tuhaf. Bu kadar olduğunu düşünmemiştim hiç. Dört ay yahu..."

"Çok uzun, değil mi?"

"Evet, öyle." Yatağa yaklaştım. "Dört ay. Annem öldüğümü düşünüyordur muhtemelen."

Tekrar pencereye döndü. Gerginleşmişti. Biraz zaman geçince konuştu. "Sana giyeceğin temiz bir şeyler aldım. Torbadalar. Bence tişörte bayılacaksın."

"Sağ ol."

"Teşekküre gerek yok Kedicik."

Dudağımı ısırdım. "Daemon?.." Bana döndü, gözleri doğaüstü bir parlaklıktaydı. Birbirinden güzel iki yeşil göz. "Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın oradan..."

Ansızın önümde bitti, yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başını eğip alnını alnıma dayarken irkilerek bir nefes aldım. "Bunlar için bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Ben olmasam zaten bu işe bulaşmamış olacaktın. Yapmak istediğim, yapmak zorunda olduğum bir şey için bana teşekkür etmen gereksiz."

"Senin suçun değildi," dedim ona, ciddiydim de. "Biliyorsun bunu, değil mi?"

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ben temizleneyim. Eğer istersen, torbada yiyecek bir şeyler de var. Yemeyeceksen biraz dinlen."

"Daemon..."

"Biliyorum Kedicik. Biliyorum." Ellerini indirdi, yüzünde o kendini beğenmiş gülümsemeyle baktı bana. "Ben duştayken biri gelirse, o kişi Archer olsa bile içeri alma, tamam mı?"

"Kapının onu durduracağını hiç sanmıyorum."

"Tabanca bunun için zaten. Bizi satacağını sanmıyorum ama neme lazım."

Hakkı vardı. Bir eşofman altı alıp buharlı banyoda kaybolmasını izledim. O silahı elime tekrar alma fikrinden iğreniyordum ama mecbur kalırsam yapacaktım. Tekrar kullanmamayı umuyordum ama aslında yaptığım saçmalıktı, şiddetin hayatımdan çıkmasına daha çok vardı.

Torbayı alıp yatağa getirdim. Oturdum, banyodan suyun sesi gelirken torbadakileri karıştırdım. Kafamı kaldırıp banyonun kapalı kapısına baktım. Sıcak bastı, yanaklarım al al oldu. Daemon duştaydı. Çırılçıplaktı. Benim de üstümde havludan

başka bir şey yoktu. Kötü bir motel odasındaydık, dört aydan beri ilk defa baş başa.

İçim bir hoş oldu.

Yanaklarım cayır cayır yanıyordu, öfkeyle inledim.

Bunları niye düşünüyordum ki şimdi? Son birkaç aydır Daemon'ın duşa girdiğini herhalde milyon defa duymuştum. Ritz Oteli'nde romantik bir kaçamak değildi ki bu. Tabii canını kurtarmak için kaçmayı önsevişmeden saymazsak.

Kafamı iki yana sallayıp dikkatimi tekrar torbaya verdim. İçinin çeşit çeşit şekerleme dolu olduğunu görünce gözlerim doldu. Biliyordum ki benim için almıştı bunları. Tanrım, ben farkında olmadığımda bile beni düşünüyordu. Önemli olan da buydu.

Meşrubat şişelerini çıkarıp kalktım, masaya, cipslerin ve şekerlemelerin yanına dizdim. Kumaş çantayı görünce güldüm. Tişörtü görünce tebessümüm hiç de alışkın olmadığım biçimde yüzüme yayıldı, ağzım kulaklarıma varmıştı sanki.

Tekra uzaylı oyuncağa baktım. "DB..."

Yatağa döndüm, torbanın içinde bir çift parmak arası terlik buldum. Harika. Şu kahrolası ayakkabıları bir daha görmek istemiyordum. Torbanın dibine uzandım, parmaklarım dikdörtgen bir kutuya değdi. Onu da çıkardım.

Yanıyorum sandım, gözlerim yuvasından uğradı. "Ay... Ay... Aman Tanrım."

Suyun sesi kesildi, Daemon bir saniye sonra kalçalarından iyice aşağı inmiş eşofmanıyla dışarı çıktı. Teni çiğle kaplı gibi ışıl ışıldı. Gözlerimi ne karnından alabiliyordum ne de baklavalarından aşağı süzülüp eşofmanın lastiğinde kaybolan su damlacıklarından. Dahası, hâlâ üstümde havludan başka bir şey yoktu.

Elimdeyse bir kutu prezervatif vardı.

Yüzüm pancar moruna dönüşmüştü.

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı.

Önce kutuya, sonra ona baktım. "Kendine çok güveniyorsun, değil mi?"

"Ben buna her şeye karşı hazırlıklı olmak derim." Daemon, kendisinden başka kimseye yakışmayacak bir çalımla yürüyüp yatağa geldi. "Gerçi biraz hayal kırıklığına uğradım. Her şeyin üstüne küçük uzaylı suratı basmışlar da bunlara basmamışlar."

Nefesim kesilir gibi oldu. "Ne türden bir motel prezervatif satar yahu?"

"Benim sevdiğim türden bir motel?" Kutuyu gevşek parmaklarımdan aldı. "Bir şey yiyip içeceğine onca zamanı buna bakarak geçirdin, değil mi?"

Kahkahayı bastım... hem de gerçek, normal bir kahkaha.

Daemon'ın gözleri büyüdü ve parladı. Kutu parmaklarından kaydı, hafifçe halıya düştü. "Yine yap," dedi boğuk bir sesle.

Sesini duyunca ürperdim. "Neyi yapayım?"

"Gül." Eğildi, parmak uçları yanaklarıma değdi. "Kahkahanı tekrar duymak istiyorum."

Onun için tekrar gülmek istiyordum ama bakışlarındaki duygu yoğunluğu karşısında tüm mizah duygum kuruyup gitmişti. Duygular, incecik bir iple bağlanmış bir balon gibi şişmişti içimde. Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Vücudumdaki tüm adaleler gerildi. Karnım uçmaya hazırlanan kelebeklerin yuvası gibiydi. Elimi yanağına koydum. Üç günlük sakalı avucumu gıdıkladı, kalbimin sıçramasına yol açtı. Elimi çenesinden aşağı, boynuna, oradan da omzuna indirdim. Dokunuşumla irkildi, göğsü hızla şişti.

"Kat." İsmimi soludu, sonra içine çekti, dua gibi okudu.

Bakışlarımı kaçıramıyordum. Bir an için dondum, sonra uzanıp dudağımı dudaklarına dayadım. Bu küçük temas bünyeme şok gibi yayıldı. Dudaklarımı kıpırdatıp ona aşinalık

kazanmaya çalıştım. Çok tuhaftı, ilk defa öpüşüyorduk sanki. Nabzını hızla atıyordu, düşüncelerim baş döndüren bir girdaba yakalanmıştı.

Bir elini saçlarımın arasına soktu, parmaklarını ensemde kapattı. Öpüşmemiz, Daemon'ın tadı her yerde olana, bizden, sadece bizden başka hiçbir şey kalmayana kadar gitgide ateşlendi. Dünyanın geri kalanı kaybolup gitmişti. Sorunlarımızın hepsi hâlâ yerli yerindeydi ancak ağzımı Daemon için açtığımda hepsi askıya alınmıştı. Birbirimize susamış gibi öpüştük; öyleydik de zaten. Bu öpücükler beni sarhoş ediyor, Daemon'ın parmakları çenemde gezinip boynumdan aşağı iniyor, dikkatlice bir yol çiziyordu. Fakat ellerim göğsüne yayılırken aceleci ve açgözlüydü. Sert karnının çizgilerini takip ediyordum. Dokunuşumun onu etkileyişi büyülüyordu beni. Boğuk bir ses çıkardı ve eriyip aktım.

Beni geriye yatırdı, üstüme çıktı ancak ağırlığını tek koluyla desteklediğinden sadece ağızlarımız birbirine dokunuyordu bu tatlı işkencede. Daha önce de iki kez yaklaşmıştık, fakat ilk kez gibi geliyordu bana. Kanım kaynıyor, heyecanlı bir tedirginlikle vücudum uğulduyordu.

Başını kaldırdı Daemon. İyice kısılmış göz kapaklarının arasından cilalı elmas gibi parlayan gözbebekleri, elinin hareketini izliyordu. Parmakları havlunun kenarına tehlikeli biçimde yaklaşınca iç organlarım birbirine geçecek sandım. Elinin kumaşın kenarından yavaşça her geçişinde nabzım hızlanıyordu. Bakışlarım geniş elmacıkkemiklerinde bir tur atıp, dudaklarının mükemmelliğine takıldı kaldı.

Eli, havluya attığım düğümün üstünde durmuştu. Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Yapmamız şart değil," dedi.

"Biliyorum."

"Bu gece yaparız diye düşünerek almadım prezervatifleri."

Sırıttım ona. "Yani... kendine aşırı güvenmiyordun, öyle mi?"

"Ben hep aşırı güvenirim kendime." Eğilip beni kibarca öptü. "Fakat şu anda fazla mı gelir, bilemiyorum. İstediğim son şey..."

Ellerimi eşofmanının lastiğine koyup parmaklarımı altına kaydırarak susturdum onu. "Sen mükemmelsin. Bunu istiyorum... seninle olmasını. Fazla gelmez."

Titreyerek soludu. "Tanrı aşkına, böyle demeni umuyordum. Bu beni kötü biri mi yapar?"

Küçük bir kahkaha attım. "Hayır, sadece bir erkek yapar."

"Ya, öyle mi?" Dudaklarımı yine yakaladı, sonra hafifçe ısırıp geri çekildi. "Sadece bir erkek yani?"

"Evet." Soludum. Elini önümden aşağı indirip sonra tekrar yukarı, havludaki düğüme doğru çıkarınca sırtımı büktüm. "Tamam. Sadece bir erkek değilsin."

Genizden kıs kıs güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Nefesi, şişmiş dudaklarımda sıcacıktı, boynumdan aşağı inerken ise kavurucu. Nabzımın boynumda attığı yere bir buse kondurdu. Gözlerimi yumdum, duyguların akışına sevinçle bıraktım kendimi. Buna, bir anlık normalliğe, sadece ikimizin, olmamız gerektiği gibi birlikte olmasına ihtiyacım, daha doğrusu ihtiyacımız vardı.

Parmakları düğümü çözerken beni öptü, havluyu ayırırken dikkatimi dağıttı. Tenimde gezinen serin hava akımını tüylerimin diken diken olması takip etti. Kendi şiirsel dilinde bir şey mırıldandı, keşke anlayabilseydim çünkü kulağa çok güzel geliyordu.

Başını kaldırırken bakışları vücudumdaki küçük ürpertileri kovdu, beni içten dışa doğru yaktı. Vücudunun dış hatları bulanıklaşmış, hafif, beyazımsı bir ışığa dönüşmüştü. "Çok güzelsin."

Sırtım geldi aklıma.

"Her yerinle," dedi aklımı okumuş gibi.

Belki de okumuştu, çünkü onu eşofmanının belinden tutup kendime çekince itaat etti, vücudunu benimkine uydurdu. Çıplak göğsü, çıplak göğsüme değiyordu. Bacağımı kalçasına, parmaklarımıysa saçlarına doladım.

Derin bir nefes aldı. "Çıldırtıyorsun beni," dedi.

Boğuk sesle "Sen de beni," dedim kalçalarımı ona yaslayıp.

Kollarındaki adaleler kabardı, genzinden bir ses çıkardı. Dişlerini sıkmıştı ve elini aramıza kaydırırken dişlerini sıkıyordu. Maharetli parmakları kâh rahatlatıcı kâh nefes kesiciydi ve hissettiğim şey içimdeki...

Parlak sarı bir ışık bir anda odayı doldurup o anı böldü.

Daemon üstümden öyle bir hızla indi ki, pencereye koşup perdenin küçük bir kısmını aralarken şakaklarımdaki saçlarım rüzgârından havalandı. Ben de doğruldum, yatağı elimle yoklaya yoklaya havluyu buldum, örtünüp hızla fırladım ve tabancayı kaptım.

Dehşet boğazımdan yukarı tırmanıyordu. Bizi bulmuşlar mıydı yoksa? Havluya sarınarak Daemon'ın yanına gittim. Elim öyle berbat titriyordu ki tabanca zangır zangır sallanıyordu.

Daemon ağır ağır nefesini verdi. "Sadece araba farı. Geri zekâlının teki otoparktan çıkarken uzunları yakmış." Perdeyi geri bıraktı, döndü. "Hepsi bu."

Tabancayı daha bir sıkı kavradım. "Far mı?"

Bakışları, elimdekine takıldı. "Evet, hepsi bu, Annie Oakley."

Silah elime yapışmıştı sanki. Kalbim hâlâ dehşetin etkisiyle hızla çarpıyor, korku ise damarlarımı terk etmemekte direniyordu. O anda, hayatlarımızın ne hale geldiğini olanca açıklığıyla gördüm. Ne zaman biri kapımızı çalsa, bir yabancı bize yaklaşsa, pencereden araba farlarını görsek savunmaya ve panik moduna geçecektik.

Aynen böyle.

Farlara ilk tepkim elime silahı geçirip ateş etmeye, gerekirse öldürmeye hazırlanmaktı.

"Kat?.."

Başımı iki yana salladım. Bir ateş midemden sürüne sürüne genzime tırmandı. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Bin bir farklı düşünce zihnimde birbirini kovalıyordu.

Göğsüm sıkışıyordu adeta, akciğerlerimi buzlu parmaklar sıkıyor gibiydi. Omurgamda bir ürperti dolaştı. Dört aydır salıvermediğim gözyaşları içimde birikmişti.

Daemon önümdeydi, özenle, dikkatlice parmaklarımı silahtan teker teker kaldırdı. Tabancayı komodinin üstüne bıraktı. "Bak bana," dedi yüzümü iki eliyle avuçlayıp. "Her şey yolunda. Burada bizden başkası yok. İyiyiz."

Orasını *biliyordum* ama iş gecenin içindeki farlarla bitmiyordu. *Her şeydi* bu, vücudumun ve yaşamımın hiçbir kısmına söz geçiremediğim dört ayın birikimiydi. *Her şey* üstüme çullanmıştı; korkunun geçmek bilmeyen ekşi tadı, her uyanışımda bana eşlik eden korku, sınavlar ve stres testleri. Neşterin acısı, mutasyona uğramış insanları izlemenin korkusu. Hepsi yarıp geçiyordu beni. İnsanları, ailesi ve yaşamı olan gerçek, kanlı canlı insanları vurduğum o kaçışı düşündüm. Biliyordum ki içlerinden en az birini öldürmüştüm. Kanı yüzüme sıçramıştı.

Bir de Blake vardı...

"Konuş benimle," diye dil döktü Daemon. Zümrüt gözleri tasalıydı. "Hadi Kedicik, neler oluyor, anlat bana."

Başımı döndürüp gözlerimi kapadım. Güçlü olmak istiyordum. Güçlü olmam gerektiğini tekrar tekrar telkin ettim kendime ama *her şeyden* kaçamazdım.

"Şşş," dedi yumuşacık bir sesle. "Bana bak bakayım."

Gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum; biliyordum ki ona baka-

cak olsam, ağzına kadar dolu olan, son derece hassas şekilde bağlanmış balon patlayacaktı. İçim param parçaydı ama o görsün istemiyordum.

Sonra yüzümü yüzüne çevirdi, kapalı gözkapaklarıma öpücük kondurdu, "Tamam," dedi. "Her ne hissettiysen, artık geçti. Yanımdasın, Kat. "Senin için buradayım, sadece senin için. *Sorun yok.*"

Balon patladı, her şey ortalığa saçıldı.

Daemon

İlk gözyaşı damlası yanağından aşağı süzülüp, dudaklarından boğuk bir hıçkırık kopunca kalbim paramparça oldu.

Kat'i kendime çektim, o, kederinin, ıstırabının kuvvetiyle sarsılırken kollarımı ona doladım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Konuşmuyordu da. Gözyaşlarından buna fırsat kalmıyordu.

"Merak etme," deyip durdum ona. "Bırak. Kendini bırak sadece." Bunu söylediğim için de aptal gibi hissediyordum kendimi. Sözcükler o kadar anlamsızdı ki.

Gözyaşları göğsümden aşağı dökülüyor, her biri bıçak darbesi gibi kesiyordu beni. Çaresizlikten onu kucaklayıp yatağa taşıdım. Göğsüme bastırdım, onun teni için fazlaca kaba kalan battaniyeyi çekip omuzlarına sardım.

Bana sokuldu, ensemdeki saçlarımı kavradı. Ağladıkça ağlıyordu, ne zaman hıçkırsa yüreğim acıyordu sanki. Hayatta kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Telafi etmek, ona kendini iyi hissettirmek istiyor, ancak nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Başından sonuna çok cesur davranmıştı ve bir an olsun

onun bunlardan etkilenmediğini düşünmek bile aptallıktı. *Biliyordum* hep. Sadece yaraların ve yara izlerinin fiziksel olmasını umuyor, hayır, bunun için yakarıyordum. İçinde kanayan, cerahatlenen yarayı iyileştiremezdim ama deneyecektim bunu. Acısını dindirmek için dünyada yapmayacağım şey yoktu.

Kat'in sakinleşmesi, gözyaşlarının kuruması, nefesinin düzelmesi, nihayet bitap düşüp uyuması için ne kadar zaman geçmişti, emin değildim. Dakikalar mı? Saatler mi? Bilemiyordum.

Üzerini örttükten sonra yanına uzandım, onu iyice kendime çektim. Bir kez olsun kıpırdamadı. Yanağını göğsüme yaslayıp saçlarını okşamaya devam ettim, bu hareketimi uykusunda hissetmesini, bunun onu bir nebze rahatlatmasını umuyordum. Saçlarıyla oynamamı çok sevdiğini biliyordum çünkü. Çok önemsiz bir şey gibi görünse de, o anda elimden başka şey gelmezdi.

Bir ara ben de dalmışım. Uyumak istemiyordum ama son altı yedi saatin bedeliydi bu. Birkaç saat uyumuştum herhalde çünkü gözlerimi açtığımda dakikalar geçmiş gibiydi. Ne var ki güneş ışığı perdelerin arasındaki boşluktan sızmıştı.

Ve Kat yanımda değildi.

Gözlerimi hızla kırpıştırıp dirseğimin üstünde doğruldum. Ona dün gece aldığım tişörtle eşofmanı giymiş, yatağın kenarına oturmuştu. Saçları beline kadar iniyordu. Bana dönünce saçının dalgaları hareketlendi, Kat bir bacağını yatağın üstüne attı.

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır." Genzimi temizleyip odaya bakındım, biraz sersemlemiş gibiydim. "Sen uyanalı ne kadar oldu?"

Omuz silkti. "Çok değil. Saat onu biraz geçiyor."

"Vay be. O kadar olmuş mu?" Doğrulurken avucumla alnımı ovuşturdum.

Başını öte yana çevirdi, parmak arası terliklerine baktı. Ya-

nakları kıpkırmızıydı. "Dün gece için özür dilerim. Öyle üstüne ağlamak istememiştim."

"Gel." Yanına gidip beline sarıldım, onu yakınıma çektim. "İkinci defa duşa girmem gerekiyordu. İlkinden daha iyiydi."

Boğuk sesle güldü. "Hevesini kursağında bıraktım, değil mi?"

"Sen söz konusu olduğunda hevesim asla tükenmez Kedicik." Saçlarını geriye attım, kulağının arkasına sıkıştırdım. "Şimdi nasılsın peki?"

"Daha iyiyim," dedi bakışlarını kaldırıp. Gözleri kıpkırmızı ve şişti. "Galiba... bunu yapmam lazımdı."

"Konuşmak ister misin?"

Saçlarının ucuyla oynarken huzursuzca dudağını yalıyordu. Opal bilekliği incecik kolunda görüp sevindim. "Çok... çok şey oldu."

Nefesimi tuttum, kıpırdamadım bile. Biliyordum ki bazen konuşması için çok uğraşması gerekiyordu. Bir sürü şeyi içine atıyor, bastırıyordu. Nihayet yüzünde küçük, çekingen bir gülümseme belirdi.

"Ödüm patlıyordu," diye fısıldayınca göğsüm sıkışıverdi. "Farları gördüğümde onlar geliyor deyip deliye döndüm, biliyor musun? Dört aydır o mekândaydım. Biliyorum, Dawson'la Beth'in yaşadıklarının yanında lafı bile olmaz ama... onlar nasıl yapabilmiş merak ediyorum."

Ağır ağır nefesimi verdim. Dawson'la Beth'in nasıl yapabildiğini, nasıl daha beter halde olmadıklarını ben de bilemiyordum doğrusu. Elimle sırtını aşağı yukarı sıvazlarken çenemi kapalı tuttum.

Bakışları banyonun kapısına odaklandı ve upuzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, ağır ağır döküldü ağzından sözcükler. Oniks spreyleri. *Kapsamlı* sınavlar. Melezlerle stres testleri. testlere katılmayı reddedişi, bunun onun için ifade ettikleri. ta

ki Blake'le karşı karşıya gelene kadar. Blake'in onu kışkırtarak kendiyle dövüşmeye, Kaynak'ı kullanmaya mecbur bırakması. Onun ölümünden dolayı duyduğu pişmanlık sesinden anlaşılıyordu. Bana her şeyi anlattı ve dinlerken başından sonuna kadar belki bir milyon kez kendime hâkim olmak zorunda kaldım. Hiç bilmediğim bir hiddet kaplamıştı içimi.

"Özür dilerim," dedi başını iki yana sallayarak. "Saçma sapan konuşuyorum işte. Sadece... içimi dökmem gerekiyordu."

"Sakın özür dileme Kat." Bir yumrukta duvarı delmek istiyordum. Onun yerine, bacağım bacağına değecek şekilde yanına oturdum. "Blake konusunda olanlar senin suçun değildi, biliyorsun, değil mi?"

Saçının bir tutamını iki parmağına doladı. "Ben onu öldürdüm Daemon."

"Ama kendini savunuyordun."

"Hayır." Saçını bırakıp baktı bana. Gözleri donuktu. "Kendimi savunduğum falan yoktu. O beni galeyana getirdi, ben de çileden çıktım."

"Olayın bütününe bakmalısın Kat. Seni dövüyorlardı..." Bunu yüksek sesle söyleyince, tesise geri dönüp orayı kül edesim gelmişti. "*Aşırı* stresliydin. Blake de yaptığının gerekçesi ne olursa olsun seni ve daha birçok insanı sürekli tehlikeye atıyordu."

"Hak etmiş miydi sence?"

Benliğimin sadist yanı evet demek istiyordu çünkü doğruya doğru, bazen öyle düşünüyordum. "Bilmiyorum. Tek bildiğim o odaya, seni kışkırtıp kendisiyle dövüşmeye mecbur etmek için girdiği. Sen de dövüştün. Onu ya da bir başkasını öldürmek istemediğini biliyorum ama oldu bir kere. Kötü biri değilsin. Canavar, hiç değilsin."

Kaşlarını çattı, itiraz edecek gibi oldu.

"Hayır, Blake gibi falan da değilsin. O yüzden hiç lafı oraya getirme. Sen asla onun gibi olamazsın. Senin için iyi, Kedicik. Başkalarının içindeki iyiliği de açığa çıkarıyorsun, hatta bendekini bile." Onu dürttüm, güldü. "Sırf bu yüzden Nobel Barış Ödülü'nü sana vermeliler."

Hafifçe güldü, sonra dizlerinin üstünde doğruldu. Boynuma sarıldı, eğildi ve dudaklarıma, kıymetini sonsuza dek bileceğim, en şefkatlisinden bir öpücük kondurdu.

"Bu ne içindi?" Beline sarıldım.

"Teşekkür için," dedi alnını alnıma yaslayıp. "Sinir krizi geçirdiğimi gören çoğu erkek gecenin ortasında kaçar giderdi."

"Ben diğerlerine benzemem." Onu kucağıma oturttum. "Daha anlayamadın mı orasını?"

Ellerini omuzlarıma indirdi. "Bazen kalın kafalılığım tutuyor."

Güldüm, o da gülümseyerek karşılık verdi. "Neyse ki seni zekân için sevmiyorum."

Ağzı hayretten açık kaldı, sonra koluma bir tane patlattı. "Çok öküzsün."

"Ne?" İmalı biçimde kaşlarımı kaldırdım. "Dürüstlük denir buna."

"Kapa çeneni." Dudaklarını yine dudaklarıma sürttü.

Alt dudağını hafifçe ısırdım, yanakları gül pembesine dönüştü. "Hımm, bana böyle efelik taslamandan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

"Delisin sen."

Ellerimi sırtına koyup onu kendime çektim. "Sana acayip klişe bir laf söyleyeceğim şimdi, sıkı dur."

Elini çenemde gezdirdi. "Hazırım."

"Deliyim ama sana deliyim."

Kahkahayı patlattı. "Aman Tanrım. *Harbiden* çok klişeydi bu."

"Demedim mi?" Çenesini tutup dudaklarını dudaklarıma getirdim. "Kahkahana bayılıyorum. Bu da mı klişe peki?"

"Hayır." Öptü beni. "Hem de hiç."

"Güzel." Elimi belinden yukarı hareket ettirdim, parmaklarım göğsünün hemen altında durdu. "Çünkü içimden..." Damarlarımdan yukarı tuhaf bir his tırmandı, sonra tüm vücuduma yayıldı.

Kat durdu, korkuyla nefesini tuttu. "Neler oluyor?"

Onu kalçalarından tutup yanıma, yatağın üstüne bıraktım. Silahı komodinin üzerinden alıp eline tutuşturdum, o da gözlerini koca koca açarak aldı. "Burada bir Luxen var."

22

Katy

Hemen ayağa kalkıp silahı tuttum. "Emin misin?" Yüzümü buruşturdum. "Tamam. Aptalca bir soruydu."

"Ben..."

Motel odasının kapısı hızla çalındı, öyle bir yerimden sıçradım ki, az daha tabancayı düşürecektim. Daemon bana kaygılı bir bakış fırlatınca yanaklarım kıpkırmızı oldu. Gerçekten kendime bir çeki düzen vermem lazımdı. Derin bir nefes alıp başımı onayladım.

Ölümcül bir yırtıcı edasıyla sessizce kapıya yaklaştı. Ben ise yeni doğmuş sıpa gibi sağa sola çarpıp duruyordum. Ağır ağır yaklaştım, kendime tabancayı kullanmaya hazır olduğumu telkin ettim. En az silah kadar tehlikeli olan Kaynak çok riskliydi. Tabancanın sesi de dikkat çekerdi elbette, fakat şansımız yaver giderse sadece buradakilerin dikkatini.

Daemon öne eğilip kapı deliğinden baktı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Kimmiş?" Kalbim duracak gibi oldu.

Dönüp bana baktı. "Paris bu... Luc'un yanındaki Luxen."

Onun kim olduğunu çıkarmam biraz zaman aldı... Kulupte

Luc'un yanındaki o çok yakışıklı sarışın Luxen'di. "Bizim tarafımızda mı?"

"Göreceğiz." Dimdik durup kapıyı araladı. Çıplak sırtından başka hiçbir şey göremiyordum. En azından bakmaya değer bir şey vardı karşımda. "Ta buraya kadar gelmene şaşırdım," dedi.

"Neden şaşırasın ki?" diye yanıt geldi.

"Orasını sen söyle. Burada ne işin var? Neden seni iki seksen uzatmayayım?"

Tabancayı tutan elim terlemişti. Daemon, Paris'i iki seksen uzatmazdı. Dur bir saniye. Evet, yapardı bunu, riskli olsa da, olmasa da.

"Çünkü bu çok dikkat çeker," diye yanıt verdi Paris o yumuşak sesiyle. "Hem yalnız da değilim."

Daemon başka birini daha görmüştü herhalde, çünkü omuzlarını hafifçe gevşetti, sonra yana çekildi. "Eh, girin içeri."

Paris uzun, kendinden emin adımlarla içeri girdi. Bana ve elimdeki silaha baktı. "Tişörtün ne güzelmiş."

Ben de eğilip baktım. Üstümde uzaylı otoyolu tişörtü olduğu aklımdan çıkmıştı. "Sağ ol."

Sonra içeri tertemiz ve tıraşlı Archer girdi. Bütün geceyi çölde koşarak geçirmiş gibi bir hali yoktu. Şüphe, zararlı bir ot gibi bürüdü içimde. Daemon'a baktı. "Bir şeyleri bölmüyorduk, değil mi?"

Kapıyı kapatırken Daemon gözlerini kıstı. "Neler oluyor?"

Archer kot pantolonunun cebine uzatıp küçük bir cam şişe çıkardı. Daemon'a uzattı. "LH-11 burada. Bu şerefi size vermek istedim." Bana baktı. "Beni vuracak mısın Katy?"

"Belki," diye mırıldandım, sonra silahı indirip yatağın kenarına oturdum. "Nerelerdeydin?"

Paris kibirli bir tavırla odaya bakıp burun kıvırdı, volta atmaya başladı. Archer ise yüzünü buruşturmuştu. "Ordunun

yarısı peşinize düşmesin diye, yoğun bir gece geçirdim. Sonra sizlerle buluşmaya gelirken bu dostumuzla karşılaştım."

"Onu dosttan saymıyorum," dedi Daemon oturduğum yere gelip yanımda durarak.

Paris bir elini göğsüne götürdü. "Beni kırıyorsun."

Daemon gözlerini devirdi, sonra alçak sesle bana, "Silahı bırakabilirsin Kedicik," dedi.

"Ay." Yanaklarım al al oldu. Uzanıp masanın üstüne koydum tabancayı. Sonra Archer'a döndüm. "Sana her şey... için teşekkür borçluyuz." Daemon'ın da katılmasını bekledim, oralı bile olmayınca bacağına tekmeyi indiriverdim.

"Sağ ol," diye mırıldandı Daemon.

Archer'ın dudakları neşeyle kıvrıldı. Sanırım onun güldüğünü ilk defa görüyordum. Gülünce o kadar gençleşmişti ki, inanamıyordum. "Senin ağzından bunları duymak ne büyük şeref Daemon."

"Eminim öyledir."

"Ciddiyim," diye söze girdim. "Teşekkür ediyoruz. Sen olmasan buraya asla gelemezdik."

Başını öne salladı. "Sırf sizin için yapmadım."

"Açıklar mısın?" diye sordu Daemon.

Paris oflayıp masanın üstüne sıçradı. Tanrıya şükür, masa kanlıp da pantolonunun ütüsünü bozmadı. "Sizce Archer, Daidalos'un küçük, örnek kökeni olmaktan keyif alıyor muydu?"

"Pek sanmıyorum." Daemon yanıma oturdu. "Sanırım Luc da keyif almıyordu."

Paris nazik omzunu kaldırdı. "Sanırım siz de almıyordunuz."

"Evet, tabii. Nancy sana âşıktı resmen." Archer kollarını kavuşturdu. "Sen onun favori Luxen'iydin. Orada kaldığın kısacık sürede kaç insanı mutasyona uğrattın? Diğer Luxenlerin hepsinden fazla."

Daemon kaskatı oldu. "Bununla hiçbir alakası yok. Neden bize yardım ediyorsun, neden Paris'le berabersin?"

"Hem Luc nerede?" diye lafa karıştım, çok uzakta olamayacağını düşünüp.

Paris güldü. "Buralarda bir yerde."

"Sorularla yitirecek zamanımız yok ama istersen özet geçeyim," dedi Archer. "Luc'a bir iyilik borcum vardı ve Paris haklı. *Sen* haklıydın Katy. Daidalos'ta olmak, hayatının olmaması demek. Her şeyini kontrol ediyorlar. Ne şekilde dünyaya geldiğim önemli değil." Kollarını, avuçları öne bakacak şekilde açtı. "Önemli olan, hep de önemli olacak olan, *yaşamak*."

"İyi de, niye şimdi?" diye sordu Daemon, şüphesi sesine yansımıştı.

"Yılın sorusu bu, değil mi?" diye Paris lafa karıştı. Uyuşturucu falan almış gibi sırıtıyordu. "Archer hayatını... o ufacık hayatını riske atmak için neden bu anı seçti?"

Archer, diğer Luxen'e ters ters baktı. "Eklediğin için sağ ol, Paris. Daidalos'tan kaçmak kolay değildir. Luc ve birkaç kişi hariç bunu başaran hiç çıkmadı. Evet, ben de istesem yüz kez kaçardım ama beni bulabilirlerdi. Dikkatlerini dağıtacak bir şey ihtiyacı olan bir tek siz değildiniz."

Kafama dank etti. "Dikkatlerini dağıtmak için bizden faydalandın."

Başını öne salladı. "Nancy ile Çavuş Dasher benden çok Daemon'la seni bulmaya odaklanacak. Öncelikler listesinde ilk sırada olmayacağım."

Daemon'ın gerginliği bir miktar azalmıştı. "Nancy normal insan kılığına girmiş başka kökenler de var demişti."

"Var," diye doğruladı Archer. "Onların sorun olacağını sanmıyorum. Hepsinin de hayatı göz önünde. O yüzden on kilometre yakınımıza bile gelmezler."

Hâlâ aklımın almadığı bir şey vardı. "Luc neden LH-11'i senden istemedi? Seni saklayabilirdi."

Paris hafifçe güldü. "Sen Luc'un çılgınlığının bir yöntem izlediğini mi sanıyorsun?"

"Öyle olmasını umuyordum," diye mırıldandı Daemon, ellerini saçlarının arasından geçirerek.

"Aslında öyle. Gerek ben gerekse... birkaç kişi daha Luc adına casusluk yapıp Daidalos'ta olan bitenden onu haberdar ettiğimizden, LH-11'in içeriğini değiştirdiklerini biliyorduk. Luc'un istediği de serumun yeni versiyonu, yani Prometheus'tu. Yeni ilaca hiç yaklaşamamıştım. Hiç kimse yaklaşamıyordu. Sizler gelince işler değişti," dedi Archer Daemon'a. "Herkes için mükemmel zamanlamaydı. Fakat Luc'un ilacı ne için istediğini bilmiyorum."

"Yerinde olsam sormazdım da," dedi Paris kaygı verici bir sesle.

Ses tonunu duyup ürperdim ama Archer'ın söylediği bir şey aklıma geldi. "Ya Luxenler? Ya Çavuş Dasher'ın iddiasına göre istilaya hazırlananlar? O doğru muydu?"

Daemon'a doğru baktı. "Doğru. Anlaşılan senin oğlan da onlardan birini tanıyor."

Daemon gözlerini kıstı. "Kafamdan uzak dur."

Ona döndüm. "Neden söz ediyor?"

"Ethan White'ın dediği bir şeyden. Hatırladın mı onu?" diye sordu, ben de onayladım. Büyük Luxen'le şöyle bir tanışmıştık "Koloniyi terk edip seni aramaya çıktığımda, Dünya'nın sonsuza dek insanlara ait kalmayacağı konusunda bir şeyler dedi ama pek üstünde durmadım, çünkü... Eminim gözünü iktidar hırsı bürümüş Luxenler de vardır ama ciddi olalım, böyle bir şey asla gerçekleşmeyecek."

Archer pek ikna olmamış gibiydi, işin doğrusu ben de ol-

mamıştım ama köken birden başını yana eğdi. "İki an, çomağı hazırla..."

Motel odasının kapısı bir saniye sonra açıldı. Gözleri tamamen beyaza dönüşen Daemon ayağa fırladı, ben de yüreğim ağzımda silaha uzandım.

Luc elinde bir naylon torba ve bir de pembe kutuyla içeri girdi. Saçını arkadan toplayıp kısa bir atkuyruğu yapmıştı ve meleksi yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "N'aber millet!" dedi şen şakrak bir sesle. "Bakın, çörek aldım size."

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırıp yerime oturdum. "Ulu Tanrım, az daha kalp krizi geçirtecektin bana."

"O kapıyı kilitlediğimden adım gibi eminim," diye homurdandı Daemon.

Luc çörek kutusunu bıraktı, hayatın anlamı o kutudaymış gibi baktım. "Ben de kendimi içeri buyur ettiğimden eminim. Selam, Katy!"

Adımı duyunca sıçradım. "Merhaba, Luc..."

"Bak ne aldım." Elini çantasına sokup bir uzaylı otoyolu tişörtü de o çıkardı. "Artık ruh ikizi olabiliriz."

"Ee... şey... güzelmiş."

Paris dudak büktü. "O tişörtü giyecek misin gerçekten?"

"Giyeceğim tabii. Hem de hayatımın her günü. Bence çok ironik." Luc'un ametist rengi bakışları odada dolaştı, tekrar üstümde durdu. "Galiba ikinizde benim için bir şey varmış?"

Daemon oflayıp cam şişeyi çıkardı. Luc'a fırlattı, o da havada yakaladı. "Al bakalım."

Çocuk küçük ve dar şişeyi çıkarıp ağır ağır kokladı. Hışu içinde kapattı, kot pantolonunun arka cebine tıktı. "Teşekkürler."

İçimden bir ses, Daemon gibi onun da teşekkür etmeye pek alışık olmadığını söylüyordu. "Ee, şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Bakalım..." Luc sözcüğü uzata uzata söylemişti. "Ortalık kızışıyor. Daidalos seni elde etmek için ne cana ne mala kıymaktan sakınacak Daemon. Bu kasabanın altını üstüne getirecekler. Hatta getiriyorlar bile. Seni geri almak için elinden geleni ardına koymayacak."

Daemon baston yutmuş gibi oldu. "Ailemin peşine de düşecekler, değil mi?"

"Büyük olasılıkla," diye yanıtladı. "Aslına bakarsan, orası garanti. Neyse!" Luc, Archer'a o kadar hızlı döndü ki, yaşça büyük olan köken bir adım geriledi. "Bize yeni bir araba buldum."

"Ya," diye yanıt verdi Archer.

"Beşimizi de alacak kadar büyük hem de." Luc, hiç de hayra alamet olmayan şeytanca bir gülümsemeyle bana ve Daemon'a döndü. "Size bir sürprizim var millet. Ama önce üstünüze bir şeyler giymenizi öneririm." Çantasına uzanıp bir tişört çıkardı, Daemon'a fırlattı. Düz, beyaz bir tişörttü. "Ben ve Katy uzaylı otoyolu tişörtüyle harika görünüyoruz. Ama sen salak gibi görünüyorsun. Bana sonra teşekkür edersin."

Luc, Daemon'da da bu tişörtlerden olduğunu nereden biliyordu, merak ediyordum doğrusu.

"Şu kahrolası çörekleri de yiyin. İstediğiniz sırayla."

Daemon'ın yüzü düştü, bense çörek yiyeceğim için seviniyordum. Kutunun içine baktım. Üstü şeker kaplı olanlarındandı. Favorim.

"Ne sürpriziymiş?" diye sordu Daemon, tişörtü elinde tutuyordu ama giymek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

"Sana söylesem sürpriz olmazdı. Ama hemen yola düşmemiz gerekiyor. O yüzden yiyip hazırlanın. Gideceğimiz yerler var."

Daemon burnundan soludu, sonra bana baktı. Luc'un patronluk taslamasından hiç hazzetmediği ortadaydı ama ağzım o hanka çöreklerle dolu olduğundan o anda ekleyeceğim bir şey yoktu.

Nihayet başıyla onayladı. "Tamam ama eğer..."

"Biliyorum. Sizi kandırıyorsam bana ağır ve acı dolu bir ölüm tattırmanın bir yolunu bulacaksın. Anladım." Luc göz kırptı. "Beni uyardın farz ediyorum."

Daemon omzumun üstünden uzanıp çörekleri yoklamaya başlarken, "Bu arada," dedi Archer. "Prezervatif kutusunu yerde unutmayın."

Gözlerim hızla yere kaydı. Oracıkta, geçen gece Daemon'ın bıraktığı yerde duruyorlardı. Yüzüm cehennem gibi yanıyordu ve az daha çörek boğazımda kalacaktı. Daemon'ın kahkahası kulaklarımda çınlıyordu.

Daemon

Azıcık eşyamızı da üstünde uzaylı resmi olan çantamıza koyarken prezervatifleri unutmamaya özen gösterdim. Kat'ın hâlâ alı al, moru mordu ve onu feci şekilde alaya almamak için tüm irademi kullanıyordum. Üstüne gitmemiştim çünkü orada, üstünde o salak tişörtle, ucuz plastik parmak arası terlikleriyle, uzaylı oyuncağını göğsüne bastırırken çok tatlı görünüyordu. Dışarıya, Ağustos ayında göz alan çöl güneşine çıkarken omzuna kolumu attım.

Archer yanımızdan geçti, elimdeki çantaya takıldı gözü. "Çantan da güzelmiş."

"Kapasana çeneni," diye karşılık verdim.

Dalga geçercesine güldü.

Motelin köşesini döndük ve arabamızı ilk defa gördüm. "Oha! Bu mu araban?"

Luc, kapkara bir Hummer'ın arka tamponunu okşarken bir yandan da yeni tişörtünü giyiyordu. "Bana yakıştı diye du-

şünüyorum." Kat oyuncağı diğer koluna alıp canavar arabaya baktı. "Ta Batı Virginia'dan buraya bu devasa şeyle mi geldin?"

Güldü. "Hayır, bunu ödünç aldım."

Evet, içimden bir ses, Luc'un "ödünç" almasının benim Matthew'nun arabasını "ödünç" almamla aynı türden olduğunu söylüyordu. Arabanın önünden döndüm, Kat binsin diye arka kapıyı açtım. "Tek başına binebilir misin sence?"

Dönüp bana şöyle bir baktı, ben de güldüm. Başını iki yana sallayarak çubuğa tutundu, kendini yukarı çekti. Elbette çok yardımsever biri olduğum için, ona iyi nişanlanmış bir itişle yardımcı oldum.

Kat hızla arkasına döndü, yanakları al al oldu. "Bazen öyle adi oluyorsun ki."

Sıçrayıp yanına otururken güldüm. "Beni sevmek konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Daha sonrası için aklından çıkarma." Uzandım, emniyet kemerini ondan önce yakaladım.

İçini çekti, kollarını kaldırıp önümden çekti. "Sen de biliyorsun ki kendi kemerimi gayet rahat bağlayabilirim."

"Ne kadar da hoş," dedi Archer açık duran diğer kapıdan. O da Kat'in diğer yanına oturdu.

"Bunu yapmamın bir nedeni var." Onu duymazdan gelip kemerin beli saran kısmını önünden geçirdim. Ellerim karnının alt kısmı boyunca kayarken hafifçe nefesini tuttu. Kemerini bağlarken pis pis güldüm. "Anladın mı şimdi?"

"Sana demedim mi? Çok adisin," diye mırıldandı ama gözleri yumuşak bir griye dönüşmüştü.

Eğilip dudağımı şakağına bastırdım, sonra kolumu kaldırdım. Emniyet kemeri, yanıma sokulmasına yetecek kadar gevşekti. "Sürpriz dediğin bu araba mıydı? Buna razı olabilirim işte."

Luc ön yolcu koltuğundan güldü. "Hayatta olmaz. Bu arabayı sahiplenmeyi düşünüyorum."

"Arkanıza yaslanıp yolculuğun tadını çıkarın," dedi Paris. Hummer'ı çalıştırarak. "Aslını isterseniz çok can sıkıcı bir yolculuk. Otoyoldaki komik uzaylı levhaları ve bir iki inek haricinde bakacak hiçbir şey yok."

"Çok eğlenceliymiş." Bacaklarımı düzeltirken Archer'a gözucuyla baktım. Parmaklarını kot pantolonunun dizlerine vuruyordu ve gözlerini koltuğun arkasına dikmişti. Bu arabadakilerin hiçbirine yüzde yüz güvenmiyordum. Pekâlâ bizi gerisingeri 51. Bölge'ye götürüyor da olabilirlerdi.

Archer başını bana çevirdi. *Sana ya da Katy'ye ihanet etmeyeceğiz.*

Gözlerimi kıstım. *Sana son kez söylüyorum, kafama girme bir daha.*

Elimde değil, kafan o kadar büyük ki. Önündeki koltuğa bakmaya geri dönerken dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. *Hem seni oraya nasıl geri götürebilirim? Oradan çıkabilelim diye neler yaptığımı gördünüz.*

Hakkı vardı. *Hile olabilir, tıpkı Blake'in yaptığı gibi. O da aynısını yapmıştı.*

Ben Blake değilim. Onlardan kaçmayı en az senin kadar ben de istiyorum.

Buna karşılık vermedim. Gözümü pencereye çevirdim, küçük evlerin ve kaplıca işaretlerinin bulanıklaşmasını, sonra da nihayet bodur çalılardan, bej rengi topraktan ibaret otoyola yerini bırakmasını seyrettim. Levhayı görene kadar hiç rahatlayamadım.

"Las Vegas mı? Kumar oynayıp Flamingo'da şov mu seyredeceğiz?"

Luc başını iki yana salladı. "Öylesini seviyorsan başka."

Nereye, niçin gittiğimizi bilmemek bana uymuyordu. Te-

tıkteydim, gözlerimi yoldan ayırmıyor, bize yaklaşan şüpheli araç var mı diye bakınıyordum. İki saatlik yolculuğun yaklaşık 10. kilometresinde Kat uyuyakaldı. Uzaylı oyuncağı yere düşmeden yakalayıp elimde tuttum. Biraz daha dinlenecek olması sevindirmişti beni. İhtiyacı vardı buna.

Ne zaman bir polis arabasının yakınına gelsek geriliyor, araba hırsızlığından askeri personele saldırmaya kadar çeşit çeşit sebepten ötürü bizi kenara çekecekler diye bekliyordum. Fakat bizi durduran olmamıştı. Luc ile Paris'in radyo kanalı yüzünden kırk yıllık evli çiftler gibi didişmesi sayılmazsa, tüm yolculuk boyunca hiçbir şey olmamıştı. O ikisini hiç çözememiştim. Hoş, kendimi de çözemiyordum ya.

Vegas'a giden yolda en olmadık şeyler geçti aklımdan. Olmadık derken, gerçekten de hiç akla hayale gelmeyecek şeyleri kastediyorum. Belki de, araçta kafamın içine bakma potansiyeline sahip iki kişi olması ve bu yüzden başkalarının tanık olmasını istemediğim şeyler düşünmek zorunda kalmam yüzündendi.

Her şey gözlerimi pencereden ayırdığımda, bacağım dikkatimi çektiğinde başlamıştı. Kat sol elini baldırıma yaslayıp kıvırmıştı. Birkaç dakika boyunca bakışlarımı ayıramadım. Sol elinde ne vardı böyle kafama takılan? Tamam, Kat'in eli gerçekten çok biçimliydi ama altı üstü eldi işte, dikkatimi çeken o değildi...

Genelde sol ele, yüzük parmağına takılan şeydi.

Tanrım, yüzükleri ve sol eli düşününce şu arabadan kendimi atıp yüz tur koşasım geliyordu ama Kat'le evlenmek... *evlenmek mi?* Beynim bu sözcüğe takılıp kalmıştı ama korkunç bir şey olmazdı bu. Hayır, bilakis, bence... mükemmel olurdu.

Hayatımın geri kalanını Kat'le geçirmek planladığım bir şeydi. Orasına hiç şüphem yoktu. Onu, *bir tek* onu görüyordum geleceğimde. Böylesi bir karar verdiğim için soğuk soğuk terler dökmüyordum. Belki de benim türüm erken, genelde liseyi

bitirir bitirmez eşleştiği içindi ve bizim evliliğimiz de insanlarınkinden farklı değildi.

Ancak daha gençtik. Daha dünkü çocuktuk, en azından Matthew duysa böyle derdi.

Ne olmuştu da bunu şimdi, hayatlarımız içinden çıkılmaz bir hal almışken düşünüyordum? Belki de her şey karmakarışıkken, yarının olup olmayacağı bile belirsizken bunları düşünüyordu insan. Bir başka deyişle, imzayı basmak istiyordu. Bunu düşünmeyi hiç istemiyordum ama önümüzde evlenmek için yıllar olmayabilirdi.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım, Kat'e daha sıkı sarılıp dikkatimi yola verdim. Gökdelenler ortaya çıkınca onu kibarca uyandırdım. "Hey, uykucu, dışarı bir bak."

Başını omzundan kaldırıp gözlerini ovuşturdu. Birkaç defa gözlerini kırpıştırdı, hafifçe eğilip ön pencereden dışarı baktı. Gözleri büyüdü. "Vay canına... Daha önce hiç Vegas'a gitmemiştim."

Luc ağzı kulaklarında, koltuğundan bize doğru döndü. "Gece görmek daha iyi, Strip'teki tüm binalar ışıl ışıl şimdi."

Kat'in bakışları hevesle dolduysa da, bir süre sonra omuzları çöktü, geriye yaslandı. Onu dışarıya çıkarmayı çok istiyordum fakat etrafı gezip dolaşamazdık. Aşırı riskli olurdu.

Eğildim, dudaklarımı kulağına dayayıp "Bir dahaki sefere. Söz veriyorum," dedim.

Hafifçe dönüp gözlerini kapadı. "Sözünü sana hatırlatacağım."

Yanağından öptüm, Archer'ın bana attığı şüphecı bakışı hiçe saydım. Vegas'a girdiğimizde, Kat eğile büküle her yeri görmeye çalıştı. Strip boyunca dizili palmiye araçlarına muhtemelen aşinaydı ama Treasure Island'ın önündeki korsan gemisi insanın her gün gördüğü bir şey değildi

Hıncahınç trafikten geçmemiz çok zaman aldı. Başka zaman olsa sabırsızlıktan saçımı başımı yolardım fakat bu sefer pek fena değildi. Hele ki Kat resmen kucağımda sıçrayıp Bellagio, Caesar's Palace ve Paris Oteli'nin Eiffel Kulesi gibi çok bilinen yerleri işaret ettikçe.

Cennette gibiydim.

Ne yazık ki cennetin bu versiyonunda yalnız değildik. Kahretsin.

Vegas'ın banliyölerine ulaştığımızda bu sürpriz saçmalığından sıkılmaya başlamıştım artık. Özellikle de Paris ana caddeden çıkıp bir şehir kulübünün ve devasa golf sahasının etrafından giden bir başka yola sapınca. Yolda ilerledikçe ilerleyip insan kaynayan şehirden uzaklaştık. Birkaç geniş malikâneden başka hiçbir şey yok derken karşımızda ansızın altı metre yüksekliğinde bir güvenlik duvarı ve ardındaki parlak kumtaşı bina belirdi.

Öne yaslandım, elimi Paris'in koltuğunun arkasına koydum. "Taşın içindeki kuvarsit mi böyle?"

"İnansan iyi edersin."

Paris içinde ufacık kuvars zerreleri olan ferforje bir kapının önünde yavaşlarken Kat bana baktı, gözleri durumu anlayınca koca koca açılmıştı. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bir diyafondan takırtı geldi, Paris "Tak tak," dedi.

Önce hışırtı, sonra bir kadın sesi. "Kim o?"

Kat tek kaşını kaldırıp bana baktı, ben de omuz silktim.

"Richard," dedi Paris, Luc'a bakarak. Çocuk başını iki yana salladı.

Diyafondan tekrar ses geldi. "Richard?.."

"Gere!" dedi Paris sırıtarak.

Kat kıkır kıkır güldü.

Archer gözlerini devirdi, başını iki yana salladı.

Diyafondan rahat duyulan bir oflama geldi. "Çok aptalcaydı bu. Kapı açılıyor. Bir saniye."

"Çok boktandı," dedim.

Paris kıs kıs güldü. "İnternette gördüm, çok güldüm. Bende başka şakalar da var, dinlemek ister misin?"

"Hayır." Archer da benimle aynı anda reddetmişti. Bir konuda anlaşmıştık. Olacak şey değil. Gerisini siz düşünün.

"Çok yazık." Kapılar ardına kadar aralanırken Paris arabayı yavaşça ilerletti. "En iyi esprim bile değildi üstelik."

"Bence çok iyiydi," dedi Kat. Ben ona ters ters bakınca da sırıttı. "Çok güldürdü beni."

"Seni etkilemek kolay," dedim ona.

Koluma vurmaya kalktı ama elini yakaladım. Parmaklarımı parmaklarına dolayıp göz kırptım. Başını iki yana salladı. "Beni hiç etkilemiyorsun."

İşin aslını bilmesek inanabilirdim ona.

Asfalta da büyük miktarda kuvars katıldığını kavramam biraz zaman aldı. Yanından geçtiğimiz ilk ev –ki gayet yalın bir yapıydı– birisi üstüne kuvars kusmuş gibi duruyordu. Çatısına, kepenklerine, sokak kapısına.

Vay canına.

Yakınlarda hiç doğal kuvars oluşumu olmadığından, buradaki Luxen topluluğunu korumak için kuvars getirmişlerdi.

"Bilmiyor muydun bunu?" Luc'un şaşkınlığı sesine yansımıştı.

"Hayır. Yani, kuvarsın böyle kullanılmasının olanaksız olmadığını biliyordum ancak çok paraya patlamıştır ve burada bir Luxen topluluğu olduğundan bile habersizdim."

"İlginç," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

Paris ona baktı, bu bakışmalarının sebebini anlayamadım.

"Daidalos da bilmiyor," dedi Archer. "Tam burunlarının dibinde. Saklanmak için mükemmel bir yer."

"Delilik bu." Kuvars kaplı evlerin yanından geçmeye devam ederken başımı iki yana salladım, giderek büyüyordu evler. "Nasıl olur da bilmem? Tanıdığın birileri mi var burada, Luc?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Arizona'da bazı... arkadaşlarım var ama önce burada mola vermeliyiz. Birkaç gün ortalık yatışsın ki otoyollarda dolaşmak tehlikeli olmasın."

"Yani bir sonraki durak Arizona mı?" diye sordu Kat, bir Luc'a bir bana bakarak.

Luc omuz silkti. "Teklif herkese açık. Archer bir süre orada saklanacak ama seçim şansınız var. Misafirperverliğimi ya kabul edersiniz ya da alır kıçıma sokarsınız."

Kat'in kaşları çatıldı.

"Benim için fark etmez," diye de ekledi.

Kat başını iki yana salladı. "Bize yardım etmek için neden bu kadar şeyi göze alıyorsun, anlamıyorum."

İyi soruydu.

Luc dönüp arkasına baktı. "Düşmanımız bir. Kalabalık olduğumuz sürece güçlüyüz. Tıpkı korku filmlerindeki gibi."

Başka Luxenler de görmeye başlamıştım. Evlerde ya da arka bahçelerin büyük kısmını çeviren yüksek duvarların ardında olmalıydılar. Aklım almıyordu bunu. Sözde Daidalos'un bilmediği, insan yapımı kuvars kaynağıyla Arumlara karşı korunan koca bir Luxen topluluğu.

Vay be. Akıllara zarar.

Nihayet bir başka duvara daha ulaştık, kapı önümüzde aralandı. Ev, tabii bu devasa şeye ev denebilirse, bir serap gibi yükseldi önümüzde.

"Buraya mı gidiyoruz?" diye sordu kat. Yüzünde huşu ifadesi vardı. "Burası bildiğin saray yahu."

Duyunca güldüm.

Gerçekten absürt bir yerdi burası. Rahat yedi yüz metre kare

vardı, belki daha bile fazlaydı. Üç katlıydı. Ortasında camlı bir çatı ve iki yanına uzanan kanatlar bulunuyordu. Evlerin geri kalanı gibi bu da kuvarsla karışık beyaz kumtaşından yapılmıştı. Burası da evi, arkasındaki şey her neyse ondan koruyan yüksek mi yüksek bir duvarla çepeçevre sarılmıştı.

Paris araba yolunu takip etti, ortadaki yuvarlağın yarısına gelince, geniş basamakların önünde durdu. Bahçedeki orta yuvarlağın içinde mermerden bir heykel vardı. Yunus heykeli. Tuhaf.

"İşte geldik çocuklar, burası!" Luc yolcu kapısını açtı, basamakları üçer beşer çıktı. Verandaya varınca dönüp Hummer'a baktı. "Hadi ama ağaç oldum burada."

Derin bir nefes alıp Kat'in elini tuttum. "Hazır mısın?"

"Evet." Bana hafifçe güldü. "İçerisi nasıl, görmek istiyorum."

Güldüm. "Acayip cafcaflı olduğuna iddiaya girerim."

"Ben de," diye mırıldandı Archer otomobilden inip.

Biz de inip Hummer'ın etrafını döndük. Kumaş çantayı bu sefer Kat almıştı, uzaylı oyuncağı, kafası dışarı çıkacak şekilde koymuştu. Elini sıktım, kendimi Tanrı bilir neye hazırlarken merdiveni tırmandık. Luc'un yüzündeki gülüş işkillendiriyordu beni. Sanki...

Omurgamdan aşağı inen his hem içimi ısıtan türden ve tanıdıktı ama bir o kadar da olanaksızdı. Kat'in elini bırakmama yol açan ani enerji sıçraması gibi. Olamazdı bu.

Kapıdan bir adım uzaklaştım.

Yüzünden endişe akan Kat döndü. "Bu da ne? Neler oluyor?"

Kapıya bakarken diyecek söz bulamadım. Tek yapabildiğim başımı bir defa iki yana sallamaktı. Hissettiğim şey yüzünden bir yanım coşkulanmış, diğer yanım ise dehşet içinde kalmıştı Bunun hayal gücümün bir oyunu olmasını umuyordum.

Kırmızıya boyalı kapı açıldı ve şüphelerim, gölgelerin içinden çıkarak gerçeğe dönüştü.

"Kıçınızı kurtarmak için onca yolu teptik. Bir de ne görelim? Biz daha bir şey yapamadan bunlar kendi kıçlarını kurtarmış bile." Dee elini beline dayamış, başını inatçı bir tavırla kaldırmıştı. "Hevesimizi kursağımızda bıraktın be Daemon."

Luc el çırptı. "Sürpriz!"

KAKTÜS TEAM

23

Katy

Daemon dut yemiş bülbüle dönmüştü. Ben de. Dee'ye aval aval bakmayan sadece iki kişi vardı, Luc ve Paris. Archer'ın bile ağzı açık kalmıştı ama Dee'yi görmenin Daemon için neler ifade ettiğinden çok, Dee'nin güzelliğiyle alakalıydı bu.

Dee'nin güzelliği akıllara zarardı, olağanüstüydü. Işıl ışıl siyah bukleleri egzotik yüzünün etrafına dökülüyordu ve zümrüt gözleriyle feci etkileyiciydi. Daemon ile Dawson'ın daha kibar, kadın haliydi. İnsanlar, uzaylılar, melezler ve anlaşılan kökenler onu gördüler mi çarpılıp kalıyorlardı.

Archer bebek İsa'yla karşılaşmış falan gibi görünüyordu.

Dee gül yanaklarından aşağı yaşlar aka aka fırladı kapıdan. Tam zamanında yana çekilerek kurtuldum. Birkaç metre kala fırladı, Daemon onu havada yakaladı, o da boynuna kollarını doladı.

"İsa aşkına," dedi Daemon, Dee'nin saçları sesini boğuyordu. "Ne işin var senin burada?"

"Sence?" diye karşılık verdi Dee, boğuk bir sesle. "Elimiz kolumuz bağlı oturamazdık ya. Ama her zamanki gibi bizden önce davrandın, serseri seni."

Ellerimi göğsümde kavuşturdum, kapıda başka bir siluet belirip dışarı süzüldüğünde, ağlamak üzereydim. Nefesimi tuttum, Dawson o kadar... farklı görünüyordu ki, inanamıyordum. Toparlanmış, saçlarını kestirmişti. Yüzündeki o zayıflık kaybolmuş, gözlerinin altındaki morluklar kaybolmuştu. İkiz kardeşinin tıpatıp aynısıydı.

Daemon onun geldiğini sezmişçesine başını kaldırdı. Çenesi seyiriyor, ancak sözcükler dökülmüyordu ağzından. Onları burada görmeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Benim gibi, Daemon da kardeşlerini bir daha göremeyeceğini düşünmüş olmalıydı.

Dawson verandada yürüdü, kız ve erkek kardeşine sarıldı. Birbirlerine sokuldular. Daemon bir eliyle Dee'nin diğer eliyle Dawson'ın tişörtünü tutuyordu.

"Aynen öyle," dedi Dawson gülerek. "Ne iş bunlar, birader? Hep mi bir sıfır önde olacaksın?"

Daemon kardeşini ensesinden yakalayıp alnını onunkine bastırdı. "Aptal seni," dedi boğuk bir kahkahayla. "Beni bilmez misin hiç? Her işimi kendim görürüm."

"Evet, aa dur bir saniye... Ben kızgındım sana!" Dee kolunu geriye attı, Daemon'ın göğsüne şiddetli bir yumruk yapıştırdı. "Nasıl olur da bana bir şey söylemeden gidersin? Seni öküz, ukala, embesil." Bir tane daha patlattı.

Archer yüzünü buruşturdu, "Vay anasını... Kız sıkı vuruyor," diye mırıldandı.

"Yapma!" Daemon gülümseyerek tuttu Dee'nin elini. "Kes şunu. Seni telaşlandırmak istemedim."

"Ama nasıl telaşlandım, eşek seni! Sırf seni durdurmayayım diye yaptın!" Dee buklelerini yüzünün önünden çekti, derin derin nefes aldı. "Ama seni bağışlıyorum çünkü tek parça ve sağ salimsin, hem de buradasın. Ama eğer bir daha böyle bir şey..."

"Tamam," dedi Dawson kız kardeşinin boynuna sarılıp onu kendine döndürerek. "Bence mesajı aldı. Mesajı hepimiz aldık."

Dee onun elinden kurtuldu, bakışları Paris ile Luc'un üstünde dolandı. Onları pek önemsemedi fakat bakışları Archer'ın üstünde takıldı, geri döndü, sonra tekrar yoluna devam etti. Ben bu kavuşmanın dışında kalmış, bir sütunun dibinde durmuştum. Dee o ana kadar farkıma bile varmamıştı sanırım.

Bir anda üstüme atladı, beni neredeyse yere deviriyordu. Onun nasıl kucakladığını unutmuştum. Balerin bedenine sahip biri için inanılmaz derecede güçlüydü. Kucaklayışı ise... eh, beni ayı gibi sıkmayalı bir hayli zaman geçmişti.

Hemen karşılık veremedim, başka bir sebepten değil, daha çok gafil avlandığım içindi bu. Çantayı yere bırakıp kollarımı ona doladım. Gözlerim doldu, ağlamamak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Dee'yle yaşananlar yüzünden içimin sızlayan o yanı ısındı, sıcaklık etrafa saçıldı.

"Çok üzgünüm," dedi ağlamaktan boğuklaşmış bir sesle. "O kadar, o kadar üzgünüm ki."

"Ne için?"

Hâlâ içini dökmemişti, çok da önemli değildi. "Her şey için... olaylara senin gözünden bakmadığım, kendimi öfkeme ve acıma kaptırıp seni tümüyle yüzüstü bıraktığım için. Seni ne kadar özlediğimi hiç söylemediğim için..."

Çok geç olmadan, diyecekti.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak, yaslandığım omzunda gülümsedim. "Özür dileyecek bir şey yok, Dee. Ciddiyim. Bunların hiçbiri..." Şey, hiçbiri önemsiz değildi aslında. Adam'ın ölümü önemliydi. "Geçti artık."

Beni daha da sıktı, "Öyle mi?" diye sordu. "Çünkü sen ve Daemon için o kadar endişelendim ki. Başınıza..."

Vücudum gerginlikten çatlayacaktı adeta, ansızın yükselen

korku hissini bastırmaya çabaladım. Burada, bu mutlu anda buna yer yoktu. "Sorun değil."

"Seni çok özledim."

Bir iki damla yaş düştü gözümden. "Ben de seni."

"Tamam. Tamam. Galiba ciğerlerine hava gitmiyor artık." Dawson, Dee'nin kolunu çekiştirdi. "Daemon da kıskanmaya başladı bence."

"Hıh. Katy ile benim sıram bir kere," diye yanıt verdiyse de, beni bıraktı.

Sonra Dee'nin yerini Dawson aldı. Beni kucakladı. Dee gibi olmasa da, o da kuvvetlice sarılıyordu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. Bu iki sözcüğün ne kadar çok şey içerdiğini biliyordum. "Yaptığın her şey için ne kadar müteşekkir olduğumu biliyorsundur umarım."

Konuşup konuşamayacağımı bilmediğimden, başımla onayladım.

"Ama şimdi kıskanmaya başlıyorum," dedi Daemon. Paris bunun üzerine güldü.

Dawson beni şöyle bir sıktı. "Sana hep borçlu kalacağım."

Bunun gerekli olmadığını söylemek istiyordum ona. Dawson'ın Bethany'yi kurtarmasına yardım etmek, Blake'in bize kumpas kurduğunu bilsem de, yine olsa yine yapacağım bir şeydi. Daidalos'un avucunda olduktan sonra, Bethany'yi oradan çıkarmanın neden bu kadar önemli olduğunu daha da iyi anlamıştım. Geçmişe dönüp bir şeyi değiştirebilecek olsam, Weather Dağı'nda o kahrolası tünelde durduğum yeri değiştirirdim.

O yana çekilince Daemon fırladı, çantayı yerden kapıp kolunu belime doladı. Dawson başını yana eğdi. "Bu uzaylı oyuncağı da nereden çıktı?"

"Daemon buna bakınca beni hatırlıyormuş," dedim Dawson'a.

"Ona ne ad taktığını söylesene," dedi Daemon, sonra başımın tepesinden öptü beni.

Kalbim duracak gibi oldu, yanaklarım kıpkırmızı kesildi. "Adını DB koydum."

Dee, Dawson'ın omzunun üstünden uzaylı oyuncağına baktı. "Biraz sana mı benziyor ne, Daemon?"

"Hah. Hah." Oyuncağı çantadan çıkarıp bağrıma bastım. Nedenini bilmesem de sevmiştim bu aptal şeyi.

"İçeri girsek mi artık?" Luc, Converse'lerinin topuğu üstünde ileri geri sallanıyordu. "Açlıktan öleceğim."

Dee de döndü, içeri girerken öbür yanımda durdu. Arkamızdan gelen Archer'a kaçamak bir bakış fırlattı. Ben fark ettiysem Daemon da fark etmiş olmalıydı bu bakışı. Dee şu anda aklından her ne geçiriyorsa, muhtemelen Archer da dinliyordu onu.

Bu konuda Dee'yi uyarmam gerekliydi.

Archer'ın hepimizden gerçekten farklı olduğu konusunda da.

Cam tavanlı kubbe güneş ışığını geçirse de, aydınlık fuayenin içi rahat 15 derece daha serindi. Zemin seramiklerine kuvars eklendiği için her şey parıl parıldı. Köşelere kocaman, yapraklı bitkiler konmuştu. Görünce parmaklarımı toprağa gömesim geldi.

Parmaklarımı toprağa gömmek... vay be, bunu yapmayalı ne kadar olmuştu? En son Weather Dağı'na doğru yola çıktığımızda mı yapmıştım? Çok zaman geçmişti.

"İyi misin?"

"Ha?" Başımı kaldırıp Daemon'a baktığımda, durduğumun farkına vardım çünkü herkes fuayenin ilerisindeki salondaydı. "Evet, bahçeleri düşünüyordum."

Yüzünde bir duygu belirdi ama ben bunun ne olduğunu anlayamadan Daemon bakışlarını kaçırdı. Uzanıp tişörtünün eteğini çekiştirdim. "Ya sen? Dawson'la Dee'yi görmek nasıl geldi?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sesini alçaltıı. "Onları gördüğüme çok sevindim ama... kahretsin."

Başımı öne doğru salladım. "Bu işe bulaşmalarını istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hem de hiç."

Bir şekilde onu rahatlatmak istiyor, ancak bunun için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Uzanıp yanağından öptüm. Elimden gelen buydu.

Ben ayaklarımın üstüne basınca bana bakıp güldü. Bir şey demek için ağzını açtıysa da Dee fuayeye geri döndü.

Kızgın bir bakışla iki elini beline dayadı. "Siz ikiniz, hadi gelin buraya. Büyük odada size merhaba demek isteyenler var. 'Büyük oda' ne demek bilmiyorum ama epey büyük."

Tanrım, nasıl da özlemiştim onu.

Daemon başını kaldırıp kız kardeşine gülümsedi. "Evet, kimlerin beklediğini biliyorum galiba."

Merhaba demek için bekleyenler Ash ve Andrew Thompson ile Matthew'dan başkası değildi. Onları gördüğüme şaşırmamam gerekirdi. Hepsi de –gerek Matthew gerekse Thompsonlar– aile gibiydi. Hepsi birden Daemon'ın etrafını sardılar, Dawson ve Dee de onlara katıldı, onu adeta yuttular.

Tekrar geride kaldım çünkü bu onun kavuşmasıydı. Hem de sonuna kadar hak etmişti. Oda da bir hayli dikkat dağıtıcıydı. Doğu işi halı. Yine yunus heykelleri. Kuvarsla süslenmiş mobilyalar. Duggar ailesine yaraşır büyüklükte bir kanepe.

Luc kendini bir şezlonga pat diye bırakıp cep telefonundan mesaj yazmaya koyuldu. Paris, sırıtan bir gölge gibi yanından ayrılmıyordu. Archer da benim gibi kutlamanın dışında kalmıştı, Dee tekrar ağlamaya başlayınca ne yapacağını bilememişti büyük olasılıkla.

Ash bile ağlıyordu.

Daemon ona sarıldığında kavurucu bir kıskançlık dalgası hissetmeyi bekledim ama öyle bir şey olmadı. Ash'in ağlamayı bile cazibeli bir hale getirmeyi başarması haricinde, böyle gereksiz duyguları aşmıştım artık. Bu dünyada bildiğim ve anladığım tek bir şey varsa o da Daemon'ın beni sevdiğiydi.

Matthew öne çıkıp Daemon'ın omuzlarına ellerini koydu. "Seni görmek çok... ama çok güzel."

"Seni de." Daemon onun kollarını tuttu. "Araba için kusura bakma."

Matthew'nun arabasına ne olduğunu merak ettim ama boğazımı sıkıştıran düğüm yüzünden soru kaynayıp gitti. Birbirlerine nasıl sarıldıklarını görünce, Matthew'nun onlar için ne kadar kıymetli olduğunu da kavradım. Hatırladıkları, bildikleri tek babaydı o.

"Zor, değil mi?" diye sessizce sordu Archer.

Ona kızgınlıkla baktım. "Yine mi kafamın içindesin?"

"Hayır. Duyguların yüzünden okunuyor."

"Ya." Sarmaş dolaş insanlara bakıp içimi çektim. "Annemi özlüyorum, bilmiyorum..." Başımı iki yana salladım, cümlenin gerisini getirmek istemiyordum.

Grup tekrar dağıldığında bana ilk olarak Matthew yaklaştı. Biraz tutuk bir kucaklamaydı ama yine de takdir etmiştim. Ash ile Andrew, ikisi birden önüme dikilince birden işkillendim. Hiç de meraklı değillerdi bana.

Beni tepeden tırnağa süzen Ash'in masmavi gözlerinin etrafı kızarmıştı, hiç şüphesiz kıyafetimi incelemiş, beni dev bir moda rezaleti ilan etmişti. "Seni gördüğüm için çok heyecanlandım falan diyemeyeceğim ama hayatta olduğuna seviniyorum. Öyle işte."

Gülmemek için kendimi tuttum. "Şey, sağ ol."

Andrew çenesini kaşıdı, yüzünü buruşturdu. "Benden de aynısı."

Başımla onayladım. Ne desem bilemiyordum. Ellerimi kaldırdım, hafifçe omuz silktim. "Ben de sizi gördüğüm sevindim."

Ash güldü. Sesi genizden geliyordu. "Sevindiğin falan yok ama boş ver. Ciddiyim, senden hiç mi hiç hoşlanmamamız şu anda öncelikler listemizin zirvesinde değil."

Archer alçak sesle bir ıslık çalıp bakışlarını özenle kaçınınca kediyi andıran Ash'in dikkatini üzerine çekti. Onda bu güzellik varken karşısında çok fazla kişinin direnebileceğini sanmıyordum.

Yeni biri gelince bu acayip selamlaşma faslından yakayı sıyırdım. Gelen kadın Matthew'nun yaşlarında, yani otuzlarının başlarında görünüyordu. Servi boylu ve ipinceydi. Ayak bileklerinden aşağı dökülen beyaz bir straplez yazlık elbise giymişti. Manken olacak güzellikleydi, upuzun sarı saçları vardı.

Belli ki uzaylıydı.

Ellerini önünde kavuşturup sıcak bir biçimde gülümsedi. Bileklerindeki kahverengi bambu bilezikler birbirine çarpıp tangırdadı. "Hepinizin sağ salim gelebilmesine sevindim. Benim adım Lyla Marie. Evime hoş geldiniz."

Ben mırıldanıp hoş bulduk derken Daemon yanına gidip Luxen'in elini sıktı. Bu işte benden şaşırtıcı derecede daha iyiydi. Kimin aklına gelirdi? Ama herkesi burada görmek, bir daha göremeyeceğime inandığım insanların arasında olmak biraz sarsıcıydı. Mutluydum, kafam karışıktı ve kötü bir şeyler olacağı hissi ter gibi sarmalamıştı tenimi.

Hepimiz buradaydık, 51. Bölge'den hepi topu birkaç yüz kilometre uzakta.

Daemon, Archer'ı tanıştırırken bu düşünceleri zihnimden kapı dışarı etmeye çalıştım, kanepenin kenarına oturdum, DB'yi

kucağıma aldım. Dee de yanıma oturdu, heyecandan kıpkırmızıydı yanakları. Yine ağlamaya başlayacağını biliyordum.

Dawson, Lyla'nın yanına gitti. "Bethany yatıyor mu?"

Bethany mi? Kulak kesildim. Elbette Dawson'ın yanından ayrılacak değildi. Onca yüzün arasında, aklıma gelmemişti. Hasta falan mıydı yoksa?

Lyla hafifçe Dawson'ın sırtını sıvazladı. "Bir şeyi yok. Sadece biraz dinlenmesi lazım. Uzun yoldan geldiniz."

Dawson başıyla onayladı ama Daemon'a bakarken pek de rahatlamışa benzemiyordu. "Hemen dönerim. Onu bir kontrol etmek istiyorum."

"Git," dedi Daemon öbür yanıma otururken. Sırtını geriye yasladı, kolunu kanepenin arkasına attı. "Peki... bu nasıl oldu? Nasıl oldu da buraya geldiniz?"

"Tatlı kız kardeşin ve erkek kardeşin kulübümün kapısına dikilip, nerede olduğunuzu söylemezsem orayı yakmakla tehdit ettiler beni," dedi Luc, başını telefondan kaldırıp. "Gerçek öykü."

Dee, Daemon'ın bakışları altında kıvrandı. "Ne olmuş yani? Oraya gideceğini biliyorduk, o da nerede olduğunu bilecekti muhtemelen."

"Dur bir saniye," dedi Daemon, Dee'ye bakmak için eğilip. "Mezun oldunuz mu liseden? Umarım olmuşsundur Dee. Çok ciddiyim."

"Hey! Bakın şu konuşana. Bay Liseden Terk. Evet, bitirdim liseyi. Dawson da bitirdi. Bethany... okula dönmedi."

Mantıklıydı. Bethany'nin varlığını hiçbir şekilde açıklayamazlardı.

"Biz de mezun olduk." Ash durdu, mor ojelerine baktı. "Belki bilmek istersin."

Elini sarı saçlarında gezdiren Andrew kardeşine ters ters baktıysa da bir şey demedi. Archer ya gülmemek için kendini

zor zapt ediyordu ya da yanı başındaki kristal yunusa bakıp yüzünü buruşturuyordu.

"Peki ya bu?" diye sordu Daemon, evi işaret ederek.

Lyla koltuğun kenarına yaslandı. "Matthew'la çocukluğumuzdan beri tanışırız. Yıllarca bağlantımızı hiç yitirmedik. O yüzden arayıp da kalacak bir yer var mı diye sorduğunda onu davet ettim."

Daemon kollarını dizlerinin arasına indirip Matthew'la bakıştı. "Hiç söz etmemiştin bundan."

Daemon'ın sesi suçlayıcı değildi, daha çok kafası karışmış gibiydi. Matthew içini çekti. "Kimseye rahatça anlatabileceğim bir şey değildi, anlatmam gerektiğini de düşünmüyordum. Sırası gelmemişti hiç."

Daemon bir süre hiçbir şey söylemedi. Duyduğunu sindirmeye çalışıyor gibiydi. Sonra iki eliyle yüzünü ovuşturdu, "Buraya gelmemeliydiniz," dedi.

Yanımda duran Dee homurdandı. "Lafa böyle gireceğini biliyordum. Evet. Burası tehlikeli. Orasını anladık. Ama sana ve Katy'ye bunların olmasına izin veremezdik. Öyle olsa hakkımızda ne düşünürler?"

"Önce düşünüp sonra hareket ettiğinizi mi?" diye sordu Daemon oyuncu bir tavırla.

Dizine bir tane vurdum. "Sizi tehlikeye atmak istemediğini söylemeye çalışıyor sanırım."

Andrew alaycı bir tavırla güldü. "Karşımıza çıkaracakları her şeyi alt edebiliriz."

"Aslını istersen, hayır, edemezsiniz." Luc bacaklarını yere sarkıtıp doğruldu, telefonunu cebine koydu. "Ama şöyle bir şey var. Onlar zaten tehlikedeydi Daemon. İçten içe sen de biliyorsun bunu. Daidalos dosdoğru peşlerine düşecekti. O konuda hiç şüphen olmasın. Nancy kapılarına dayanacaktı."

Daemon'ın kol kasları gerildi. "Orasını anlıyorum ama yağmurdan kaçarken doluya tutulmak gibi."

"Pek sayılmaz," dedi kapının ağzından Dawson. Elinde iki siyah cüzdan vardı. İkimize de birer tane verdi. "Burada bir iki gün kalacağız. Bir sonraki adımı ve kimin nereye gideceğini kararlaştıracağız. Sonra hepimiz sırra kadem basacağız. Elinizdekiler sayesinde. Yeni kimliklerinize merhaba deyin."

KAKTÜS TEAM

24

Katy

Yeni adımı üçüncü kez okuyor ama hâlâ inanamıyordum. Bir yerden tanıdık geliyordu. "Anna Whitt mi?"

Dee hafifçe sıçradı. "İsimleri ben seçtim."

Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. "Ya seninki ne, Daemon?"

Cüzdanını gösterip sırıttı. "Kaidan Rowe. Hımm. Kulağa hoş geliyor doğrusu."

Dee'ye doğru dönerken şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "İsimleri bir kitaptan seçmişsin!"

Kıkır kıkır güldü. "Öylesi hoşuna gider diye düşündüm. Hem *Sweet Evil* gözde kitaplarımdan biri, sayende okumuştum. O yüzden..."

Elimde değildi. Fotoğraflı kimliğime bakıp güldüm. Gerçek ehliyetimin birebir kopyasıydı ama farklı bir eyalet ve adres yazılıydı. Altında gerçek kimliğim –Katy Swartz– ve birkaç katlanmış kâğıt daha duruyordu.

Tanrım, nasıl da özlemiştim kitaplarımı. Kucaklamak, sevmek, sıkmak istiyordum onları.

"Bunu yatak odanda buldum," diye açıkladı Dee, parmağıy-

la vurarak. "Eve gizlice girdim, yola çıkmadan önce hem bunu aldım hem de bazı kıyafetlerini."

"Sağ ol," dedim yeni kimliğimi eskisinin önüne koyarak. İkisine birden bakınca kimlik bunalımına girecek gibi oluyordum.

"Dur bakalım, şimdi benim adım o kitaplardan mı geliyor yani?" Daemon yüzünü asmıştı. Onun gerçek kimliği de cüzdanındaydı ama altında, Kaidan adına bir de banka kartı vardı. "Kitap neyle ilgili diye sormaya bile çekiniyorum. Umarım bana büyücü ya da öyle dandik bir şeyin ismini koymamışsındır."

"Hayır, meleklerle, iblislerle, nefilimlerle ilgili bir kitaptı ve..." Durdum, herkesin sanki alnımda üçüncü bir göz açılmış gibi şaşkınca bana baktığını fark ettim. "Kaidan da şehvetin ete kemiğe bürünmüş hali."

Gözleri ilgiyle parladı. "Daha uygununu bulamazdın." Beni dirseğiyle dürtünce gözlerimi devirdim. "Ha? Harika olmuş, değil mi?"

"Iyy," dedi Dee.

"Neyse," deyip kanepenin koluna oturdu Dawson. "Banka hesaplarını yeni ismine aktardım. Lise not belgeleri de var, yani ikiniz de lise terk olduğunuz halde" –sırıttı– "kimse manzarayı çakmayacak. Hepimizin yeni kimliği var."

"Bunca işi nasıl becerdiniz?" diye sordum. Kayıtları tahrif etmek, sahte kimlik yaratmak denince meseleye uzak kalmıştım.

Luc sırıttı. "Sahte kimlik düzenlemek, belgelerde tahrifat yapmak sayısız ve kapsamlı becerilerimden sadece biri."

Çocuğa gözümü dikip baktım, elinden gelmeyen iş var mı diye merak ettim.

"Yok," deyip göz kırptı Luc.

Gözlerimi kıstım.

Daemon belgelerini karıştırıyordu. "Çok teşekkürler millet

Bu yeni bir başlangıç." Başını kaldırdı, yeşim gözleri ışıl ışıldı. "Çok önemli bir şey bu."

Başımla onayladım. "Evet."

Bir süre aynı odada oturduk, daha çok da yokluğumuzda olanları öğrendik. Hiç kimse planlardan konuşmuyordu çünkü hiç kimsenin buradan nereye gideceğimizi bildiğini sanmıyordum. Tuvaleti kullanmak için izin istediğimde Lyla bana güzel evini gezdirdi. Bu arada, tuvalet de yatak odası büyüklüğündeydi ve duvarları camdandı.

Evin alt katlarında, bir insanın kullanamayacağı kadar çok odası vardı. Anlaşılan Lyla'nın da sevgilisi yoktu, o yüzden, bu koca evde tek başına yaşıyordu. Dee peşimizden geldi, Lyla beni açık bir mutfaktan ve cam odadan geçirirken o da koluma girdi.

"Buna bayılacaksın," dedi Dee. "Bekle de gör."

Lyla, bronz omzunun üstünden bir gülücük yolladı. "Sanırım Dee geçen haftayı burada, sizi oradan kurtarmanın bir yolunu arayarak geçirdi ama... Matthew'la benim izin verebileceğim, sonunda yakalanmayacakları türden bir planımız yoktu."

Merak içinde beni dışarı çıkarmalarına izin verdim. Ama o bunaltıcı sıcaklıkla karşılaşmayı beklerken kendimi bir vahada buldum. "Ulu Tanrım..." dedim, nefesim kesilerek.

Dee topuklarının üstünde yaylandı. "Bayılacağınızı söylemiştim. Güzel, değil mi?"

Başımı öne sallamaktan başka bir şey gelmedi elimden. Kuvars kakmalı bir paravan boyunca dizili sayısız orta boy palmiye, kusursuz bir gölgelik alan oluşturmuştu. Mekân dörtgendi, taş döşeli geniş bir bahçe avlusu, barbekûsü, ateş çukuru ve farklı şezlongları vardı. Yolun iki kenarı capcanlı renkte çiçeklerle süslüydü, çölde gördüğüm ama adını bilmediğim çalılar da öyle. Havada güçlü bir yasemin ve adaçayı rayihası vardı. Yolun sonundaysa, doğal taş kaplı bir havuz vardı.

Televizyonda gördüğünüz türden bir bahçeydi.

"Dee bana bahçe bakımına bayıldığını söyleyince, ortak bir noktamız olduğunu anladım." Lyla parmaklarını sarı kırmızı bir krotonun yanında gezdirdi. "Galiba bahçıvanlık aşkını Dee'ye bulaştırmışsın. Bana bahçede yardım etti."

"Bana da yardımı oldu." Dee omuz silkti. "Anlarsın ya, düşünüp durmamı engelledi."

Bahçe bakımının bu yanını seviyordum işte. İnsanın zihnini boşaltmakta üstüne yoktu. Malçtan doğal renkli çakıllara kadar her şeyi inceledikten sonra, Dee'nin peşinden ikinci kata çıktım. Daemon ise Dawson, Matthew ve Thompson kardeşlerle birlikteydi. Onlarla zaman geçirmesi gerekiyordu. Hem Dee'yle takılınca pembe bulutların üstünde uçuyordum.

Yatak odalarından birinin kapısı kapalıydı. Beth'in orada olduğunu tahmin ettim. "Beth ne yapıyor?" diye sordum.

Dee yavaşladı, adımlarını bana uydurdu. Sesini alçalttı. "İyi. Sanırım. Pek konuşmuyor da."

"Yoksa aklı?.." Vay be, nasıl olmuş da bu soruyu kabalık etmeden sorabilmiştim?

"Başında mı?" diye tamamladı Dee ama alay etmeden yapmıştı bunu. "Bazı günler daha iyi. Fakat son zamanlarda hep yorgun, sürekli uyuyor."

İçi kaynanadili dolu dev bir testinin etrafını döndüm. "Hastalanıyor falan olamaz. Bizler hasta olmuyoruz."

"Biliyorum." Dee koridorun sonundaki bir odanın kapısında durdu. "Bana kalırsa yolculuğun stresinden. Beni yanlış anlama, o da yardım etmek istiyor ama korkuyordu."

"Korkmakta haklı da." Saçlarımı yüzümden çektim, odaya odaklandım. Yatak beş kişiyi alacak kadar büyüktü ve yatağın başına adeta bir yastık dağı dizilmişti. "Yatak odamız burası mı şimdi?"

"Ha?" Dee bana baktı, sonra başını iki yana salladı. "Pardon. Evet. Seninle Daemon'ın." Kıkır kıkır güldü. "Vay be. Bir yıl önce, Katy..."

Bir tebessüm çekiştirdi dudaklarımı. "Daemon'la aynı çatının altında uyumaktansa bir çatalı gözüme sokup sokup çıkarmayı tercih ederdim."

"Kaşal mı dedin?" Dee gardıroba giderken gülüyordu. "Ciddi demek."

"Öyle." Yatağa oturdum, oturduğum anda da sertliğine âşık oldum. "Çatal sadece en vahim durumlarda kullanılır."

Saçını atkuyruğu yapıp dolabın içine girdi. Bazı giyeceklerimin orada olduğunu gördüm. "Hepsinden üçer beşer aldım. Kot pantolonlar, tişörtler, elbiseler, iç çamaşırları."

"Teşekkür ederim. Ciddiyim. Bu," deyip kendimi işaret ettim, "sahip olduğum tek şey. Üstümü başımı değiştirmek çok iyi gelecek. Şeyden beri..." Cümlemi tamamlamadım, lafı oraya götürmenin bir anlamı yoktu. Konuyu değiştirmek için odaya bakındım, bir kapı daha ilişti gözüme. "Müstakil banyomuz mu var yoksa?"

"Evet. Her odanın kendi banyosu var. Bu ev bir acayip." Gardırobun önünde kayboldu, yatakta, yanımda belirdi. "Buradan gidesi gelmiyor insanın."

Buraya adımımı atalı birkaç saat olmuştu, ben bile evi evlatlık edinmek istiyordum. "Peki, bundan sonra nereye gideceksin? Bizimle mi geleceksin?"

Omuz silkti. "Ne yalan söyleyeyim, bilmiyorum. Henüz düşünmüyorum çünkü birarada kalabileceğimizi pek sanmıyorum. Bir sürü sebepten ötürü, evimize de dönemeyiz." Durdu, bana baktı. "Sen ve Daemon kaybolduktan sonra... okuldaki herkes o kadar farklı davranmaya başladı ki. Polis ve gazeteciler dönünce insanlar gerçekten paranoyaklaştı. Lesa aklı-

nı kaçırmış gibiydi, özellikle de Carissa'ya olanlardan sonra. Dawson'la benim ailemizi ziyaret etmek için kasaba dışına çıktığımızı sanıyor. Bir bakıma doğru."

Tişörtümün eteğini çekiştirip kendimi hazırladım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii. Ne olursa."

"Annem... nasıl?"

Hemen yanıt vermedi. "Gerçeği mi istersin, sana kendini iyi hissettirecek bir şeyler mi?"

"Kötü, değil mi?" Gözlerim o kadar çabuk doldu ki, başımı çevirmem gerekti.

"Yanıtını sen de biliyorsun." Elimi bulup sıktı. "Annen perişan oldu. İşten epey bir izin aldı... çalıştığı yerler ses çıkarmadı. Duyduğum kadarıyla hoşgörüyle karşılamışlar. Senin Daemon'la kaçtığına inanmıyor. Senin, Daemon'ın ve Blake'in kaybolmasına dair hiçbir delil bulamayınca polis nihayet bunda karar kıldı. Ama bazı memurların da işin içinde olduğunu düşünüyorum çünkü bir anda kestirmeden sonuca ulaştılar."

Başımı iki yana salladım. "Acaba neden şaşırmadım? Daidalos'un her yerde adamı var."

"Annen, Daemon'ın sana aldığı dizüstü bilgisayarı buldu. Ona, bunu Daemon'ın senin için aldığını söylemek zorunda kaldım. Senin dizüstü bilgisayarını bırakıp da asla kaçmayacağını biliyordu."

Kısa bir kahkaha attım. "Orası doğru bak."

Elimi tekrar sıktı. "Gerçi tüm bunlar bir yana, annenin durumu iyi. Gerçekten güçlü bir kadın o, Katy."

"Biliyorum." Ona baktım. "Fakat bunları hak etmiyor. Başıma neler geldiğini bilmemesine dayanamıyorum."

Başını öne salladı. "Onunla çok zaman geçirdim. Biz gidene kadar, öylesine onunla takıldım, ev işlerine yardım ettim. Hat-

ta senin bahçene bile baktım. Bir şekilde, seni bu işlere bulaştırmamızı böyle telafi edebiliriz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Tam karşısına geçtim. "Ciddiyim. Annemle zaman geçirdiğin, ona yardım ettiğin için çok sağ ol ama beni hiçbir şeye bulaştırmadınız, tamam mı? Bunlar ne senin suçun ne de Daemon'ın."

Gözleri ıslanmıştı. Cılız bir sesle, "Ciddi mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Tabii ya!" Şok dalgası içimde gidip geldi. "Dee, siz yanlış bir şey yapmadınız. Hepsi Daidalos'un suçu. Ben onları sorumlu tutuyorum. Onların başının altından çıktı, başkasının değil."

"Çok üzülüyordum. Öyle hissetmediğini bilmek çok güzel. Ash senin muhtemelen benden... bizden nefret ettiğini söyledi."

"Ash salağın teki."

Dee hemen güldü. "Bazen öyle oluyor."

İçimi çektim. "Keşke kaçmak dışında yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Evet, bence de." Elimi bırakıp atkuyruğunu çekiştirirken dizini salladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor tabii."

Alt dudağını dişledi. "Çok mu kötüydü Katy?"

Gerginleştim. Sorulmasını istemediğim tek soruydu bu ama Dee bekliyordu ve yüzü o denli ciddiydi ki, bir şey söylemek zorundaydım. "Kimi günler daha iyiydi."

"Tahmin edebiliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Beth bir seferinde anlatmıştı. Canını yakıyorlarmış onun."

Sırtımı düşünerek dişlerimi kenetledim. "Öyle yapıyorlar. Bana da yaptılar, bir sürü de şey söylediler."

Beti benzi soldu, bir süre konuşmadı. "Biz buraya gelirken Luc senin... Blake'in öldüğünü söyledi. Doğru mu?"

Nefesimi tuttum. Ona da Archer söylemiş olmalıydı. "Blake

öldü." Ayağa kalktım, saçlarımı geriye attım. "Bunu, orada olan hiçbir şeyi konuşmak istemiyorum. Kusuruma bakma. Kaygılandığını biliyorum ama düşünmek istemediğim bir şey bu. Aklımı kaçıracak gibi oluyorum."

"Tamam. Ama ne zaman konuşmak istersen burada olduğumu bil, tamam mı?" Başımla onayladım, Dee'nin yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme peydahlandı. "O zaman daha güzel şeylerden söz edelim. Mesela sizinle gelen, insan ırkının o muhteşem örneğinden. Hani saçları asker tıraşı olan."

"Archer mı?"

"Evet. Acayip seksi. Hatta acccayip desek daha iyi."

Kahkahalara boğuldum, bir türlü duramıyordum. Yüzümden yaşlar süzülüyordu, Dee ise şaşırmış bana bakıyordu. "Ne var?" diye sordu.

"Özür dilerim." Yüzümü elimle silip yanına pat diye oturdum. "Daemon bunu duysa herhalde kalp krizi geçirirdi."

Yüzünü buruşturdu. "Daemon kime ilgi göstersem kalp krizi geçirir zaten."

"Şey, Archer farklı," diye konuya yavaştan giriş yaptım.

"Niye? Büyük diye mi? Çok fazla yaş farkı yok, hem belli ki iyi biri. Sizleri kurtarmak için canını tehlikeye atmış. Ama onda farklı bir şey sezinliyorum, belki de asker olmasının getirdiği bir şeydir."

Bombayı bırakma zamanı geldi diye düşündüm. "Archer insan değil, Dee."

Kaşları daha da çatıldı. "Yani, o da mı melez? Mantıklı."

"Yo, hayır. Şey, o çok farklı bir şey. Köken dediklerinden Bir Luxen'le bir melezin çocuğu."

Söylediklerimi hazmedince omzunu silkti. "Ne olmuş yani? Ben de uzaylıyım ona bakarsan. Önyargılı davranmak bana düşmez."

Adam'dan sonra biriyle ilgilenmesine sevinip güldüm. "Eh, bir şey daha var. Onun civarındayken aklından geçelere dikkat et."

"Niyeymiş o?"

"Kökenlerin bazı acayip yetenekleri var," diye açıkladım gözlerinin fal taşı gibi büyümesini seyrederek. "Sana fark ettirmeden düşüncelerini okuyabilir."

Dee'nin yüzü beyazdan kiraz kırmızısına dönüştü. "Aman Tanrım."

"Ne oldu?"

Ellerini yüzüne vurdu. "Biz aşağıdayken onu hep çıplak hayal ettim."

* * *

Yaraları saklama testinden geçen, kaba kumaştan eski bir tek parça elbise giydikten sonra Dee'yle birlikte aşağıdakilere katıldım. Eşi benzeri görülmemiş muhteşem bir ziyafet vardı. Varlığından bihaber olduğum sulu meyveler, ekşi ve tatlı etler, hayatımda gördüğüm en büyük çanağa konmuş bir de salata. Normal bir insanın yiyemeyeceği kadar fazla yedim, hatta Daemon'ın tabağındaki ızgara etlere bile sulandım. Bethany de bize katıldı ve beni gördüğü anda sarılıp kucakladı. Aşırı bitkin olması bir yana, iyi görünüyordu ve iştahının benimkinden aşağı kalır yanı yoktu.

Daemon parmağıyla tabağını önüme ittirdi. "Lyla'nın evini yiyip bitirdin yahu."

Omuz silkip şiş kebabından bir parça et kopardım, ağzıma attım. "O kadar uzun süredir plastik tepside sunulan tatsız şeyler yiyordum ki."

Daemon yüzünü buruşturdu, ağzımdan çıkana anında pişman oldum. "Ben..."

"İstediğin kadar ye," dedi bakışlarını kaçırıp. Çenesinde bir adale seğirmeye başlamıştı.

Sonra tabağıma birkaç çöp şiş daha koydu, bir salkım üzüm ve kızarmış domuz filetosu ekledi. Tabağım tepeleme yığılıydı, hepsini yiyecek olsam beni yuvarlayarak odadan çıkarmaları gerekirdi. Etrafa bakındım, Dawson'la göz göze geldik. Çok... çok kederli gözüküyordu.

Masanın altına uzanıp elimi Daemon'ın dizine koydum, bacağını sıktım. Bana döndü, koyu kahverengi bir buklesi alnına düştü. Ona güldüm, işe de yaramış gibiydi çünkü tekrar rahatladı.

Midemin aldığı kadarını yedim, bunun Daemon üzerinde etkisi olduğunu biliyordum. Tam olarak nasıl etkilediğinden emin değilsem de, yemek bittiğinde her zamanki gibi fiyakalı ve patavatsız olup çıkmıştı.

Grubumuz akşam yemeğinden sonra dışarı çıktı. Daemon beyaz minderli şezlonglardan birine kuruldu, ben de bacaklarının yanına iliştim. Havadan sudandı muhabbet; herkesin buna ihtiyacı vardı. Luc ile Paris, hatta Archer bile bize katıldı. Ash ile Andrew da her zamanki anti sosyalliklerini bir kenara bırakmışlardı.

Eh, benimle konuşmuyorlardı ama ne zaman Daemon, Dawson ya da Matthew bir yorum yapacak olsa, onlar da bir iki söz ediyordu. Ben pek konuşmamıştım, bunun asıl sebebi dikkatimi Bethany ile Dawson'a vermiş olmamdı.

Çok tatlı bir çiftti.

Bir koltuğu paylaşıyorlardı. Beth, Dawson'ın kucağına oturmuş, yanağını onun çenesinin altına koymuştu. Dawson hiç durmadan onun sırtını sıvazlıyordu. Arada bir kulağına bir şey fısıldıyordu, Beth de gülümsüyor ya da sessizce gülüyordu.

Onlara bakmadığımda ise gözüm Dee'deydi

Dee gece boyunca usulca, adım adım, Lyla'yla sohbet eden Archer'a yaklaşmıştı. Daemon'ın bunu ne zaman çakacağını merak ediyordum.

Yırmi dakika sürdü.

"Dee," diye seslendi Daemon. "Neden bana içecek bir şeyler vermiyorsun?"

Kız kardeşi bahçe masasıyla mangal arasındaki boşlukta donakaldı. Parlak gözlerini kıstı. "Ne?"

"Susadım da. Hani şöyle iyi bir kız kardeş olsan da zavallı erkek kardeşine bir içki getirsen diyordum."

Dönüp pis pis baktım Daemon'a. Kaşlarını kaldırdı, ellerini başının arkasında birleştirdi. Dee'ye döndüm. "Sakın ona içki falan getirme."

"Öyle bir planım yoktu zaten," diye yanıt verdi. "Onun da eli ayağı tutuyor."

Daemon yılmamıştı. "O zaman niye yanıma gelip biraz benimle zaman geçirmiyorsun?"

Gözlerimi devirdim.

"O şezlongda bana yer olduğunu hiç sanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hem ikinizi de çok seviyorum ama size o kadar yaklaşmak istemiyorum."

O noktada, Daemon başarıyla herkesin dikkatini üstüne çekmişti. "Kız kardeşime yer açmaz mıyım ben?" diye seslendi.

"Hı hı." Dee hızla döndü, bahçe avlusunda yürüdü, bir iskemle çekip pat diye Archer'ın yanına oturdu, elini ona uzattı. "Resmen tanıştırılmadık galiba."

Archer ilkin onun zarif eline, sonra bir anlığına Daemon'a baktı, ardından Dee'nin elini tuttu. "Tanıştırılmadık."

Arkamdaki bir doksanlık uzaylı taş kesildi. Eyvahlar olsun.

"Ben Dee Black. Daemon diye bilinen öküzün kız kardeşiyim." Işıl ışıl gülümsedi. "Ama muhtemelen biliyorsundur zaten."

"Onun öküzlüğünü mü, kardeşin olduğunu mu?" diye masum bir şekilde sordu Archer. "İkisinin de yanıtı evet."

Kahkahayı basmama ramak kalmıştı.

Daemon'dan etrafa buram buram ısı yayılıyordu. "Kız kardeşimin elini bırakmazsan ağzını burnunu kıracak ağabey ben miyim? O sorunun yanıtı da evet."

Dawson iskemlesinde kıs kıs güldü.

Ben de güldüğümü fark ettim. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Daemon'ın aşırı korumacı yanı hâlâ zorba bir ayıya dönüştürüyordu onu.

"Sen ona kulak asma," dedi Dee. "Sosyal becerileri çok zayıftır, ne yapsın."

"Buna ben de katılıyorum," diye lafa karıştım.

Daemon kalçama vurdu, ben de dönüp ona baktım. Göz kırptı, alçak bir sesle "Hayatta öyle bir şey olmayacak," dedi.

Archer, Dee'yle konuşuyordu ama hâlâ onun elini bırakmamıştı. Bunu Daemon'ı sinir etmek için mi yapıyordu, yoksa Dee'nin elini tutmak istediği için mi, bilemiyordum. Daemon kötü bir söz söylemek için açtı ağzını.

Ayak bileğini tuttum. "Yalnız bırak onları."

"Ölürüm de bırakmam."

Parmaklarımı kot pantolonunun beline geçirdim, gözlerine baktım. "Lütfen desem?"

Gözleri parlak yeşil birer çizgiye dönüştü.

"Hadi, ne olur desem?"

"Üstünde de şeker var mı?"

"Belki."

"Olmak zorunda, hem de çok." Akıcı bir hareketle doğruldu, dizlerini kalçalarımın iki yanına gelecek şekilde açtı. Kollarını belime doladı, çenesini omzuma yasladı. Yanağımı onun yanağına doğru döndürdüm. Dudakları çeneme değince tenimde bir ürperti dolaştı. "Çok şekere ihtiyacım var," diye ekledi. "Sen ne dersin?"

"Onları rahat bırakırsan olabilir," diye düşündüm olabilecekleri düşününce nefesim hızlanmıştı.

"Hımm..." Beni bacaklarının oluşturduğu V harfinin içine geri çekti. "Sıkı pazarlık ediyorsun."

Aklıma çok ayıp bir şey geldi, kıpkırmızı kesildim.

Daemon geri çekildi, başını yana eğdi. "Ne düşünüyorsun Kedicik?"

"Hiç," dedim dudağımı ısırıp.

Pek emin olmamış gibiydi. "Hakkımda ahlaksız düşüncelerin mi var? Hii."

"Ahlaksız düşünceler mi?" Kıkır kıkır güldüm.

Daemon'ın dudakları kulak mememe süründü, belkemiğimden aşağı bir ürperti daha yola çıktı.

Başımı iki yana salladım, Daemon'ın dikkatinin dağıldığını, Dee'nin kimle konuştuğuyla artık ilgilenmediğini fark ettim. Dee borçlanmıştı bana. Hoş, Daemon'ın kollarında olmak ve vücudunu hissetmek zoraki yaptığım bir şey değildi. Özellikle de parmakları elbisemin kenarıyla oynar, elinin tersi tembelce bacaklarıma sürtünürken.

Odalarına ilk çekilenler Dawson ile Beth oldu. Yanımızdan geçip gittiler, Beth bana gülümsedi ve yumuşacık bir sesle "İyi geceler," dedi. Ardından Matthew ile Lyla gittiler, gerçi ikisi de farklı yöne gitmişti. Aklıma başka bir şey getirmemeye çalıştım çünkü bu iğrenç olurdu, neticede Matthew öğretmenimdi benim."

Gece sona erdi, Archer'la Dee dâhil herkes binanın içine girdi. Onlar cam odaya girince Daemon başını geriye doğru öyle bir uzattı ki, başı kopup düşecek sandım. Yaptığı boşunaydı, çünkü ikisi de üst kata çıkıyordu.

Bu gözlemimi kendime saklamaya karar verdim, çünkü peşlerinden koşar diye korkuyordum.

Avluda sadece Daemon'la ben kalmıştım. Yıldızlarla dolu

gökyüzüne bakıyorduk. Yalnız kalır kalmaz kucağına oturdum, başımı çenesinin altına yasladım. Arada bir alnıma, yanağıma... burnuma bir öpücük konduruyordu ve bunu her yapışında Daidalos'la geçmiş bir dakikayı daha siliyordu zihnimden. Öpücüğünün gerçekten hayatları değiştirme potansiyeli vardı. Ama bunu yüzüne karşı asla itiraf etmezdim. Egosu zaten bu halde bile yeterince büyüktü.

Konuşmuyorduk, çünkü sanırım söylenecek hem çok şey vardı hem de hiçbir şey yoktu. 51. Bölge'den çıkmıştık ve şu an için güvendeydik, ne var ki geleceğimiz belirsizdi. Daidalos peşimizdeydi, sonsuza dek burada kalamazdık. 51. Bölge'ye çok yakındı ve nüfusu bu kadar fazla olan bir yerde, soru sormaya başlayacak birçok meraklı göz vardı. Luc, LH-11'i elde etmişti. İlacın ne yapabileceğini ve Luc'un bu kadar uçucu bir şeyi neden istediğini bilmiyordum. Bir de tesisteki melezler, Luxenler ve o çocuklar vardı... o acayip çocuklar.

Bu noktadan sonra ne olacağını kimseler bilmiyordu ve düşünmek bile ödümü patlatıyordu. Hiçbir garantisi yoktu yarının. Yarınlar şöyle dursun, önümüzdeki birkaç saatin bile. Bunu kavrayınca nefesim kesildi, kaskatı oldum. Bir dakika sonrası bile bizim için bilinmezdi, hatta gelmeyebilirdi bile.

Daemon beni daha bir sıkı sardı. "Ne düşünüyorsun Kedicik?"

Yalan söylemek geçti aklımdan ama o anda güçlü durmayı istemedim. Her şey kontrolümüz altındaymış gibi davranmak istemedim zira öyle değildi. "Korkuyorum."

Beni göğsüne doğru çekti, yanağını yanağıma yasladı. Sakalları beni gıdıklamıştı, her şeye rağmen gülümsedim. "Korkmamak için deli olman gerekir."

Gözlerimi kapadım, yanağımı yanağına sürttüm. Muhtemelen yanağımda feci bir kızarıklıkla kalacaktım ama değerdi buna. "Sen korkuyor musun peki?"

Daemon hafifçe güldü. "Ben mi? Ciddiyim. Hayır."

"Korkmayacak kadar muhteşem misin?"

Kulağımın altındaki hassas noktayı öpünce içimi ürpertiler kapladı. "Öğreniyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Güldüm.

Daemon ne zaman gülsem hep olduğu gibi suskunlaştı, sonra beni canımı çıkartana kadar sıktı. "Kusura bakma," diye mırıldandı, kollarını gevşetirken burnunu boynuma değdirdi. "Yalan söyledim."

"Hangi konuda? Benimle gurur duyduğun konusunda mı?" diye takıldım ona.

"Hayır. Sana hep hayranım Kedicik."

Gözlerimi açarken kalbim küçük bir mutluluk dansı yaptı.

Sarsılarak nefesini verdi. "Seni ele geçirdikleri ve nerede olduğunu bilmediğim süre boyunca ölesiye korktum. Korkudan aklımı kaçıracaktım, seni tekrar görememekten, sana tekrar sarılamamaktan korkuyordum. Seni gördüğümde ise kahkahanı duymayacağım, güzel gülüşüne tanık olmayacağım diye korktum. O yüzden evet, yalan söyledim. Çok korkmuştum. Hâlâ da yalan söylüyorum."

"Daemon..."

"Bunu hiç telafi edemeyeceğimden çok korkuyorum. Sana yaşamını asla geri veremeyeceğimden ve..."

"Dur," diye fısıldadım ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak.

"Her şeyini aldım elinden... anneni, blog'unu, yaşamını. Öyle bir hale getirdim ki, artık plastik tepside olmayan bir şeyler yemek bile hoşuna gidiyor. Sırtına gelince..." Dişlerini sıktı, başını iki yana salladı. "Tüm bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama düzelteceğim. Seni hep güvende tutacağım. Beraberce sarılacağımız ve iple çekeceğimiz bir geleceğimiz ol-

masını sağlayacağım." Benimle aynı anda nefes aldı. "Sana söz veriyorum."

"Daemon bu..."

"Özür dilerim," dedi sesi çatlayarak. "Bunlar... hepsi benim hatam. Eğer ben..."

"Sakın söyleme." Kucağında döndüm, ellerimi başının iki yanına koyarken elbisem yukarı sıyrıldı. Parlak gözlerine baktım. "Bunlar senin hatan değil, Daemon. Hem de hiçbiri değil."

"Gerçekten mi?" dedi kısık sesle. "Bence mutasyona uğraman tümüyle benim suçum."

"Ya mutasyona uğratacaktın ya da ölmeme izin verecektin. Hayatımı kurtarmayı seçtin. Hayatımı berbat falan etmedin."

Başını iki yana salladı, kısa, koyu renk saçları alnına düştü. "Daha en başından seni bundan uzak tutmalıydım. Senin güvenliğini sağlamalıydım, o zaman daha en baştan canın yanmazdı."

Sözleri kalbimi sızlatıyordu. "Bana kulak ver Daemon. Bunlar senin suçun değil. Geçmişe dönebilsem hiçbirini değiştirmezdim. Tamam mı? Evet. Her şey berbat olmuş olabilir ama gerekirse hepsini tekrar yaparım. Değiştirmek istediğim şeyler elbette var ama sen onlardan değilsin... asla olamazsın. Seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Hızla nefes alırken dudakları aralandı. "Tekrar söyle."

Parmağımı alt dudağının üstünde gezdirdim. "Seni seviyorum."

Parmağımı hafifçe dişledi. "Diğerlerini de söyle."

Eğilip burnunun ucuna bir buse kondurdum. "Seni seviyorum. Bu hiç değişmeyecek. "Ellerini sırtımdan yukarı kaydırdı, bir eli kürek kemiğimin hemen aşağısında durdu, diğeriyse gözleri gözlerimi araştırırken ensemi avuçladı. "Mutluluğunu istiyorum Kedicik."

"Mutluyum," dedim, parmaklarımı yanağında dolaştırarak. "Beni mutlu ediyorsun sen."

Başını eğdi, dudaklarını teker teker parmak uçlarıma bastırdı. Altımda ve çevremde adaleleri kasıldı, sonra Daemon ağzını kulağıma götürüp gür bir sesle, "Seni gerçekten mutlu etmek istiyorum," dedi.

Kalbim çırpındı. "Gerçekten mutlu demek?"

Ellerini bacaklarımın iki yanına indirdi, uzun parmaklarını eteğimin altına kaydırdı. "Delirtircesine, aşırı bir şekilde mutlu hem de, çıldırtıcasına mutlu etmek hem de."

Nefesim yine kesiliyordu. "Yine başladın zarfları sıralamaya."

Elleri ağır ağır yukarı tırmandı, vücudumu ateş bastı. "Zarfları arka arkaya dizmeme bayılıyorsun."

"Belki de."

Dudaklarıyla boynumdan aşağı sıcacık bir çizgi çekti. "Seni delirtircesine, aşırı şekilde mutlu etmeme izin ver, Kat."

"Şimdi mi?" Sesim utanç verici bir gaklama gibi çıkmıştı.

"Şimdi," diye homurdandı.

Evdeki onca insanı düşündüm ama birden dudakları dudaklarımın üstündeydi. Beni öpmeyeli çok zaman geçmişti sanki. Ellerini saçlarıma götürdü, öpücüklerimiz ateşlendi, soluklarımız iç içe geçti. Kolunu indirip belime sardı, sonra bacaklarım kalçalarına dolanmış bir vaziyette ayağa kalktı.

"Seni seviyorum Kedicik." Derin, kavurucu bir öpücük daha tutuşturdu içimi. "Ne kadar sevdiğimi göstereceğim sana."

25

Daemon

Yanıtını beklerken ona kollarımı iyice doladım. Beni reddedeceğini düşünmüyordum gerçi. Konu o değildi. Her şeyin ardından, gerçekten hazır olduğunu bilmek istiyordum. Geçen sefer hazır değildi, tek sebebi de araba farları değildi. Hazır olmasa da sorun yoktu. Bütün gece ona sarılmak da bir o kadar harikaydı.

Ama uzun ve buz gibi bir duşa ihtiyacım olacaktı.

Çünkü kucağımda olması, vücudunun en yumuşak kısmının vücudumun en sert kısmına sımsıkı bastırıyor olması irademin sınırlarını zorluyor, beni bu dünyada hiç kimsenin yapamayacağı kadar tahrik ediyordu.

Kat başını kaldırıp gözlerini gözlerime kenetledi. Görmeye, inanmaya ihtiyaç duyduğum her şey gözlerindeydi. "Evet."

O küçücük sözcüğü duyduktan sonra hiç vakit yitirmedim. Bunu yapmak, elimden gelen her şekilde onunla olmak, yaşanan tüm o korkunç şeyleri unutturmazdı belki; fakat yine de bir başlangıçtı.

"Tutun," dedim ona, sonra soluyarak verdiği yanıtı öpücüğümle yakaladım.

Ben kalçalarına yapışınca, o da kollarını boynuma doladı. Ayağa kalktığımda bacakları mengene gibi beni sardı, inlememek için zor tuttum kendimi. Yatağa varmaya bile yeltenmeyişim beni de şaşırtmıştı, ağzımı ağzından hiç ayırmamıştım. Öpüyordum onu. İçiyordum. Ama doyamıyordum, doyamayacaktım da.

Evin içine taşıdım onu ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sayısız işe yaramaz odadan geçirdim. Muhtemelen küçük bir servet değerinde bir şeye toslayınca dudakları dudağımda, kıkırdadı. Merdiveni bulup basamakları ikimizin de boynunu kırmadan tırmandım ve daha önce eşyalarımızı bıraktığımız odayı buldum.

Kat uzandı, el yordamıyla kapının kenarını bulup arkamızdan kapattı. Ben de alt dudağını dişlerimle yakaladım. Küçük bir ısırık attım, çıkardığı sesle gözüm döndü. Bir şeylere başlamadan yanıp tutuşacaktım.

Onunla yatağa doğru döndüm, dudaklarımı sıcacık dudaklarından ayırdım. Yatak örtüsünü, çarşafı fırlatıp atmak, Kat'e layık daha kaliteli örtüler bulmak istiyordum.

Nabzımın güm güm attığı yere sıcacık, küçük bir buse kondurdu.

Daha iyi örtülerin canı cehenneme.

Onu yatağa yatırdım, vücudumun istediğinden daha yavaş hareket ettim. Bana küçük bir gülücük yolladı ve önünde diz çöktüğümde kalbim göğüs kafesimde takla attı. Gözlerimiz buluştu.

Kalbim hızla atıyordu, vücudumun her yerinde hissediyordum bunu. "Seni hak etmiyorum." Daha kendimi tutamadan ağzımdan dökülüvermişti. Doğruydu da. Kat bu dünyadaki her şeyi, hatta fazlasını hak ediyordu.

Öne yaslanıp elini yanağıma koydu, dokunuşunu vücudumdaki her hücrede hissettim. "Sen her şeyi hak ediyorsun," dedi.

Başımı çevirip avucunu öptüm. Dilimin ucuna o kadar çok

şey gelmişti ki. Fakat ayağa kalkıp ellerini indirdiğinde, parmaklarıyla elbisesinin eteğini tuttuğunda kalbim durdu ve sözcükler aramızdaki sessizlikte ölüp gitti.

Kat elbiseyi başından çıkarıp yere, yanıma bıraktı.

Kımıldayamıyordum. Akciğerlerimi harekete geçiremiyordum. Ona bakarken, düşünmek bile imkânsızdı neredeyse. Beni yakıp kül ediyordu. Üstünde incecik bir kumaş parçasından başka bir şey olmadan, saçları omuzlarından aşağı, göğüslerinin üstüne dökülmüş vaziyette ayakta duruyor, bir Tanrıçayı andırıyordu.

"Sen... o kadar güzelsin ki." Yavaş yavaş kalktım, gözleri boynuna yayılan hafif kızarıklığı takip etti. Güldüm. "Kızardığın zaman gerçekten çok güzel oluyorsun."

Başını eğdi ama çenesini tuttum, başını zorla kaldırıp onunla tekrar göz göze geldim. "Ciddiyim," dedim ona. "Mutlak bir güzellik."

O şefkatli, neredeyse utangaç gülücük yine belirdi. "İltifatlar seni istediğin her yere götürebilir artık."

Güldüm. "Söylediğin iyi oldu, çünkü her yere gitmeye niyetliyim. Hem de manzaralı yoldan."

Daha da kızardı ama tişörtüme yapışmıştı. Ondan önce davrandım. Tişörtümü çekip çıkardım, elbisesinin üstüne bıraktım. Bir an için öylece, birbirimizden sadece birkaç santim uzakta durduk. İkimizin de ağzını bıçak açmadı. Bir elektrik akımı havayı doldurmuş, kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti. Kat'in gözbebekleri büyümeye başladı.

Elimi ensesine koyup onu nazikçe kendime çektim. Sonra göğüs göğse geldik, bedenindeki ürperti duyularıma kısa devre yaptırdı. Dudaklarının, dudaklarıma dokunmasıyla aralanması bir oldu ve parmakları kotumun düğmesini buldu, parmaklarımsa kalçalarının üstünde duran incecik ipi keşfe çıktı

Onu çekip yatağa götürdüm, saçları kara bir hale gibi etrafına yayıldı. Bana bakarken gözleri neredeyse kapalıydı ama etrafa yaydıkları cılız beyaz ışığı görebiliyordum.

Bakışları beni içten dışa doğru yakıyordu. Tapmak istiyordum ona. Buna ihtiyaç duyuyordum. Hem de her bir santimine. Ayak parmaklarının ucundan başlayıp yukarı tırmandım. Ağır ağır. Bazı yerleri dikkatimi diğerlerinden daha çok cezbediyordu. Mesela ayağının o narin kavisi, dizlerinin arkasındaki hassas ten. Sırtının geriye bükülüşü, hızla soluması, çıkardığı hafif sesler, parmaklarının tenime gömülmesi dünyamı altüst ediyordu. Nihayet yukarıya tırmandığımda ellerimi başının iki yanına koydum.

Eğilip Kat'e baktığımda ona yeni baştan sırılsıklam âşık oldum. Gülümsediğinde kalbimi kaptırdım. Elini aramıza uzatıp bana dokununca hayatım yeni bir anlam kazandı. Prezervatifi alacak kadar uzaklaştım ve aramızda hiçbir şey kalmadığında hem bekleme, hem de fedakârlık sona erdi. Ellerim açgözlüydü. Doymak bilmez haldeydim, ellerim her yerdeydi, dudaklarım ise onların açtığı yolu takip ediyordu. Vücutlarımız, birbirinden ayırmak olanaksızmışçasına birlikte hareket ediyordu. Ona baktığımda, bakışlarım al al olmuş yanaklarında, şişmiş dudaklarında gezindi ve işte, o saniyede, hayatımda bundan mükemmel bir an daha olmayacağını anladım.

Dokunuşları, tadı sarhoş ediyordu beni. Hızla çarpan kalplerimizin sesi haricinde hiçbir şey duyulmuyordu, ta ki adımı söyleyene kadar; o anda dağılıp gittim. Oda titreşen beyaz bir ışığa boğulmuştu ve bu ışık ondan mı geliyor benden mi, bilmiyor, umursamıyordum.

Uzunca bir süre kıpırdayamadım. Kıpırdamak da istemiyordum hani. Hele ki elleri sırtımdan aşağı kayarken, kesik kesik nefesi kulaklarımdayken. Sesini çıkarmıyordu ama ağırlığımla onu eziyor olmalıydım.

Doğrulup yan döndüm. Elimi göğüs kafesinin üstünde, kalçalarında dolaştırdım, dönüp bana öyle bir sokuldu ki yine aramızda bir santim mesafe kalmadı.

"Mükemmeldi," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Ben hâlâ konuşamıyordum. Konuşabilsem o anda neler derdim, Tanrı bilirdi, o yüzden nemli alnına bir öpücük kondurdum. Mest olmuş bir halde iç geçirdi, sonra kollarımda sızıp kaldı. Daha önce yanılmıştım.

Asıl bundan daha mükemmel, daha güzel bir an yoktu ve bu anların bir ömür boyu sürmesini istiyordum.

Katy

Kol ve bacaklarımız birbirine dolanmış, örtü ise kalçalarımın etrafında toplanmıştı. Daemon'dan kurtulmak için birkaç görünmez ninja manevrası gerekti. Kollarımı başımın üstünde birleştirip esnettim ve mutluluktan içimi çektim. Tüm vücudum hoş bir şekilde sızlıyordu.

"Hımm, bu çok seksi."

Gözlerimi açıverdim. İrkilmiştim, çıplak olduğum için hemen örtüye uzandıysam da Daemon elimi yakaladı. Gözlerim orman yeşili gözleriyle buluşunca yüzüm cayır cayır yandı.

"Ne o?" diye tembelce mırıldandı. "Çekingenliğin mi tuttu şimdi? Hiç anlamıyorum."

Sıcaklık boğazımdan aşağı indi, tenim karıncalandı. Daemon'ın biraz hakkı vardı. Dün gece çekingenlikten eser yoktu ama şimdi... Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyordu. Elindeki örtüyü çektiğim gibi örtündüm.

Dudak büzdü ve bir yandan bunu yapıp bir yandan hâlâ seksi görünmeyi başarabilmesi büyük olaydı.

"Gizemi canlı tutmaya çalışıyorum," dedim ona.

Güldü, gür sesi içimde yankılandı. Sokuldu, burnumun ucunu öptü. "Gizemi boş ver. Ben vücudundaki her bir çille, her bir kıvrımla haşır neşir olmak istiyorum."

"Dün oldun sanıyordum."

"Yok." Başını iki yana salladı. "O sadece tanışma faslıydı. Hayallerini, rüyalarını öğrenmek istiyorum."

Güldüm. "Çok komik."

"Gerçek bu." Döndü, üstünden örtüyü atıp ayaklarını yere bastı.

Gözlerim büyüdü.

Anadan doğma çıplak bir halde, akıcı bir hareketle doğruldu. Vücudunun her karışının ortada olması onu zerre kadar kaygılandırmıyordu. Kollarını başının üstünde iyice kaldırıp gerindi. Sırtı esnedi, adaleleri şişip dalgalandı. Kalçasındaki gamzeler sıkılaştı, dikkatimi pek de yakışık almayacak bir süre kendine çekti.

Nihayet gözlerimi yapıştıkları yerden zorla ayırdım. Göz göze geldik. "Biliyor musun," dedim ona, "Adına külot denen bir şey var. Bir ara denemelisin."

Dönerken muzip bir gülümsemeyle baktı. "Mahvolursun. Düşünsene, bugünden itibaren her gün bunu görme şansın var."

Kalbim coşkuyla dans etti. "Çıplak kıçını mı? Vay be. Tamam, ben varım."

Tekrar güldü, sonra banyoda kayboldu. Aşırı sıcaklamıştım. Gözlerimi yumdum. Her gün mü? Sonsuza dek mi yani? Bunun üzerine kelebekler karnımda taklalar atmaya başladı ve bunun, onun soyunuk olmasıyla bir ilgisi yoktu. Daemon'ın yanında uyanmak, onunla uyumak mı?

Kapının tekrar açıldığını duyunca gözlerimi araladım. Gözlerini ovuşturuyordu, ben de gözümü dikmiş ona bakıyordum.

hem de en olmayacak yerlerine. Hani bazen bir şeye bakmamanız gerektiğini bilirsiniz ama gözleriniz otomatikman oraya gitmek ister ya.

Kolunu indirdi. "Galiba salyan akıyor."

"Ne? Yok öyle şey." Ama gerçekten salyam akmış olabilirdi. O yüzden örtüyü ta kafama kadar çektim. "Bir centilmen asla böyle bir şeyi pat diye söylemez."

"Centilmen değilim ki ben." Öne atılıp örtüyü elimden çekti. Bırakmadım; oyunumuz çok sürmedi. "Saklanamazsın benden. Seni suçüstü yakaladım."

"Çok adisin."

"Salyamı üstüme akıtmıyorum hiç değilse." Çarşafı devasa yatağın diğer yanına fırlattı. Beni tepeden tırnağa ağır ağır süzüşü tüylerimi ürpertmişti. "Tamam. Şu anda salyam akıyor olabilir."

Kahvaltıdan önce yüzüm yanıp kavrulacaktı bu gidişle. "Kes şunu."

"Elimde değil." Bir elini kalçalarımın öbür yanına koyup eğildi, parmaklarını çeneme sürdü. "Salyanı yakaladım."

Gülerek taş sertliğindeki göğsünü ittim. "Çok şişkin bir egon var."

"Hı hı." Bedenlerimiz arasında hiç boşluk kalmayana kadar bana yaslandı, bacağını bacaklarımın arasına soktu. Ağırlığını kollarına verip başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma sürdü. "Öpücük?"

Kollarının üst kısımlarını kavrayıp onu şöyle bir öptüm. "Al bakalım."

Başını kaldırıp somurttu. "İnsan babaannesini böyle öper yahu."

"Ne o? Daha iyisini mi istiyorsun?" Boynumu uzatıp daha şiddetli bir öpücük kondurdum dudaklarına. "Buna ne dersin peki?"

"Berbattı."

"Çok patavatsızsın."

"Bir daha dene," dedi gözleri tembel birer çizgiden ibaret.

Nefesim boğazıma takılıp kalmıştı. "Sonuncusuna berbat dedikten sonra daha iyi bir öpücüğü hak ediyor musun, bilmiyorum."

Kalçalarıyla gerçekten hayran olunacak bir şey yapınca, küçük bir çığlık attım. "Evet," dedi şımarık bir tavırla. "Bir öpücüğü daha hak ediyorum."

Evet... hak ediyordu. Onu tekrar öptüm ama öpücük daha ateşli bir şeye dönüşmeden geriye yaslandım. Daemon'ın alnı biraz daha kırıştı, bunun üzerine güldüm. "Tüm hak ettiğin bu işte."

"Şiddetle itiraz ediyorum." Parmak uçları kolumdan aşağı indi, göğüs kafesimde tur attı. Kuş tüyü gibi hafif dokunuşu karnıma doğru devam etti ve daha aşağı indi. Tüm bu sırada bakışları benimkilerden ayrılmamıştı.

Ben kıpırdamayınca parmaklarıyla öyle bir şey yaptı ki kalbim fırlayıp kaburgalarıma yapıştı. Dudaklarımı dudaklarına sürdüm, onu, alt dudağına özel ilgi göstererek tekrar öptüm. Ben geri çekilirken elini enseme koydu.

"Hayır." Alçak sesle konuşuyordu. "Bu birazcık daha iyi, o kadar. Belki de sana göstermem gerekiyor."

Bakışı o kadar ateşliydi ki ürperdim. Tüm vücudum gerildi. "Belki de göstermen lazım."

Gösterdi de, Tanrı biliyor ya, hem de nasıl. Dün gece tatlı, yavaş ve akıllara zarar bir kusursuzluktaydı. Fakat bu seferki yüz seksen derece farklı, ancak bir o kadar coşkuluydu. Her öpücüğünde, her dokunuşunda jilet keskinliğinde bir umutsuzluk vardı. Aramızda, aldığımız her solukla büyüyen duygular birikmişti. Daemon üstümdeydi, daha sonra da içimde; ağır ağır yanan ateşi kontrolden çıkmış bir kasırgaya çevirmişti. İçimdeki gerginlik çözülürken ona sımsıkı yapıştım ve Daemon

dizginlerinden boşanırken vücudunun kenarları bulanıklaştı.

Bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca, ikimiz de kıpırdamadık. Kalçalarımız hâlâ birbirine yapışıktı. Kollarımı boynuna sarmıştım. Bir eli yanağımdaydı, diğeri belimi tutuyordu. Yan döndüğünde bile, beni de beraberinde götürdü. Hoş, başka şansı da yoktu ya. Gitmesine izin vermiyordum. İstemiyordum. Dünyanın "dur" düğmesine basmak, orada, yanı başında olmak istiyordum. Zira biliyordum ki bu yataktan, bu odadan çıktığımız anda bilinmeyen bir gerçeklik bekliyordu bizi. Karar verilmesi gereken ciddi meseleler vardı. Hiçbirimizin geri adım atamayacağı kararlar vermeye mecburduk. Ama sonsuza dek her sabah birlikte uyanmayı düşününce... Karşımıza ne çıkarsa çıksın beraber göğüsleyecektik. Beni hazırlayan da buydu.

"Neler geçiyor kafandan, Kedicik?" diye sordu yanağımdaki saçları çekerek.

Gözlerimi açıp gülümsedim. "Karar vermemiz gereken şeyleri düşünüyordum."

"Ben de." Öptü beni. "Ama o yola düşmeden önce duş alıp üstümüzü başımızı değiştirmeliyiz sanırım."

Güldüm. "Haklısın."

"Kahkahana bayıldığımı söylemiş miydim? Söylemediysem de fark etmez hani. Tekrar söylüyorum bak. Kahkahana bayılıyorum."

"Ben de sana." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, sonra doğruldum, yatak örtüsünü de beraberimde götürdüm. "Duşa ilk ben gireceğim ama."

Daemon dirseğinin üstünde kalktı. "Her zaman birlikte yapabiliriz."

"Tabii ya, sonra duşun üstüne bir daha duş gerekir." Örtüye sarınıp yataktan indim. "Döneceğim."

Göz kırptı. "Ben de bekleyeceğim."

Kat'in mükemmel dişi olduğuna dair en ufak bir şüphem vardıysa bile o anda eser kalmamıştı. Beş dakikadan kısa sürede duş alıp çıkabiliyordu. Akıl almaz bir şeydi. Bir insanın bunu yapabilmesinin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Dee'nin duşa şöyle bir girip çıkmak dediği en aşağı on beş dakikaydı.

Sonra koltukaltına iyice sıkıştırdığı bir havluyla çıktı, elindeki havluyla ıslak saçlarını kuruluyordu bir yandan. Yatağa bakınca yanakları al al oldu.

Üstüme bir şeyler giysem daha iyi olurdu belki ama o zaman yüzünün nasıl kızardığını göremezdim.

Bacaklarımı yataktan indirip kalktım. Yanından geçerken pembe yanağından bir makas aldım. Yüzü daha da kızardı ve hiç de hanım hanımcık kızlara göre olmayan bir şey mırıldanırken kahkahalarla güldüm.

Banyo güzel ve buhar içindeydi. Duş başlığının altında durup suyun yüzüme çarpmasına izin verirken dün geceyi, bu sabahı düşündüm. Düşüncelerim daha da geriye, Kat'i ilk defa evlerinin kapısından çıkıp yol sormaya bize gelirken görüşüme kadar gitti. O anda itiraf etmek istemediysem bile, pençelerini bana batırmıştı ve çıkarmasını istemiyordum.

O anda beynim resmen bir sürü çöpü üstüme döktü. Neredeyse unuttuğum anılar canlandı... Kat'in çiçek tarhı yüzünden benimle tartışması ve Dee'nin anahtarlarımı sakladığı gün benimle göle gitmeyi reddedişini hatırladım. Sanki anahtarı alıp bir yere gidecekmişim gibi. Onunla zaman geçirmek için bahane ararken bile. Bu gibi daha o kadar çok an vardı ki. Mesela okula dönüş partisinin ardından Ninja kesilip Arum'a saldırması. Hayatını benim için riske atmıştı, ben ona koca bir

öküz gibi davrandığımda bile. Peki ya Cadılar Bayramı gecesi? Dee ile benim uğruma ölebilirdi.

Ben de onun uğruna ölebilirdim.

Peki ya şimdi ne yapacaktık? Kaderin bizi nereye götüreceği falan filan gibi saçmalıkları kastetmiyorum ama ikimiz de birbirimiz için her şeyi feda ederdik ve etmiştik de. Bunun ötesinde, geriye tek bir adım kalıyordu. Buraya arabayla gelişimizi, onun sol eline uzun uzun baktığımı anımsadım.

Kalbim göğsümde acayip bir şey yaptı. Panikle sıkıştı mı desem, heyecandan sıçradı mı desem, bilemedim. Başımı tekrar suyun altına soktum. Göğsümde bir şey büyüyor, üst üste yığılıyordu ve artık arzumu görmezden gelmem mümkün değildi. Banyonun fayansına dayadığım ellerimi yumruk yaptım.

Yuh artık.

Gerçekten düşünüyor muydum bunu? Evet. Peki, istiyor muydum? Hem de nasıl. Bu, şu ana kadar aklımdan geçen en delice şey olabilir miydi? Yüzde yüz. Beni yolumdan caydıracak mıydı peki? Hiç de bile. Bayılacak gibi mi olmuştum? Sadece birazcık.

On beş dakikadan uzun süredir duşun altındaydım.

Resmen kız gibi davranıyordum.

Musluğa dönüp suyu kapatırken o panik-coşku duygusu gitgide büyüyordu içimde. Elim hafiften titriyordu, gözlerimi kıstım.

Bunu etraflıca bir düşünmeliydim.

Gerçi kimi kandırıyordum ki? Aklıma koyduğumu yapardım. Kararımı vermiştim bir defa. Pısırıklığın sırası değildi. Beklemenin bir anlamı yoktu. Doğru olan buydu. Doğru geliyordu bana. Önemli olan tek şey de buydu.

Âşıktım ona. Hep de öyle kalacaktım.

Belime bir havlu dolayıp yatak odasına girdim. Kat yata-

ğın üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kot pantolonunu ve BENİM BLOG'UM SENİN VLOG'UNDAN DAHA İYİ yazılı tişörtünü giymişti. Evet, benim için karar o noktada verilmişti.

"Düşünüyordum da," dedim, aklım beynimden önce davranmış, beynim sonradan ayak uydurmuştu. "Bir günde seksen altı bin dört yüz saniye var, değil mi? Bin dört yüz kırk dakika."

Alnını kırıştırdı. "Tamam. Hesabına güveniyorum."

"Yanılmıyorum." Parmağımla kafama vurdum. "Bir sürü işe yaramaz bilgi dolu. Neyse, beni dinliyor musun? Bir haftada yüz altmış sekiz saat var. Bir yılda ise sekiz bin yedi yüz küsur saat. Biliyor musun?"

Güldü. "Neyi?"

"Her saniyeyi, her dakikayı, her saati seninle geçirmek istiyorum." Bir yanım ağzımdan bu kadar banal laflar dökülduğüne inanamıyordu ama söylediğim o kadar gerçekti ki. "Bir yıl edecek kadar saniyeyi, dakikayı seninle geçirmek istiyorum. On yıl edecek kadar saat istiyorum seninle, ta ki hesabını tutamaz hale gelene kadar."

Bana bakarken aniden bir nefes aldı, gözleri koca koca açıldı.

Üstümde havluyla bir adım daha attım, sonra önünde diz çöktüm. Altıma bir şeyler giysem daha iyi olurdu belki. "Sen de ister misin?" diye sordum.

Kat gözümün içine baktı, tereddütsüz yanıt verdi. "Evet, isterim. İstediğimi sen de biliyorsun."

"Güzel." Dudaklarım tebessümle yukarı kıvrıldı. "Hadi gel. evlenelim."

26

Katy

Zaman durdu. Kalbim tekledi, sonra telafi etmek için hızlandı. Midem, dağların üstünden aşıyormuşum gibiydi. Ona gözümü dikip o kadar uzun süre baktım ki, kara kaşlarından birini kaldırdı.

"Kedicik?.." Başını yana eğdi. Islak saç tutamları alnına düştü. "Nefes alıyor musun sen?"

Alıyor muydum acaba? Emin değildim. Aval aval bakıyordum ona. Duyduğum şeyi söylemiş olamazdı herhalde. Hadi, evlenelim. Bu ifade –soru olmadığından adım gibi emindim– beni öyle ters köşeye yatırmıştı ki, afallayıp kalıvermiştim.

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Peki. Nutkunun bu kadar tutulacağını düşünmemiştim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon. Sen... bana ne dedin demin?"

Kıs kıs güldü, uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı. "Hadi evlenelim dedim."

Tekrar nefesimi tuttum, kalbim bir kez daha duracak gibi olurken elini sıktım. "Ciddi misin sen?"

"Hiç olmadığım kadar," diye yanıtladı.

"Banyoda kafanı bir yere falan mı vurdun? İçeride epey kaldın da."

Daemon bir kahkaha attı. "Hayır. Bu sorudan alınmalı mıyım?"

Kıpkırmızı oldum. "Hayır. Sadece... sen benimle evlenmek mi istiyorsun? Yani gerçek olanından."

"Evliliğin başka türleri de mi var Kedicik?" Dudakları yine yukarı kıvrılmıştı. "Yasal olmayacak tabii, çünkü yeni kimliklerimizi kullanmaya mecburuz. Yani bir bakıma gerçek olmayacak ama benim için... bizim için gerçek olacak. Bunu yapmak istiyorum. Hemen, buracıkta. Yüzüğüm yok ama... ortalık biraz yatışsın, sana layık bir yüzük alacağıma söz veriyorum. Vegas'tayız. Evlenmek için biçilmiş kaftan. Seninle evlenmek istiyorum Kat. Bugün."

"Bugün mü?" Sesim fare gıcırtısı gibi çıktı. Bayılıyorum sandım.

"Evet. Bugün."

"Ama biz..." Gençtik ama bizim için evlenemeyecek kadar genç olmak gibi bir durum yoktu. Yaşım on sekizi geçmişti, on dokuzuma basmama birkaç ay vardı. Hep yirmili yaşlarımın ortasında gelinlik giymeyi düşünmüştüm, fakat geleceğimiz o kadar belirsizdi ki. Hem bizimki, yaşamlarının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmek, insanların her gün karşılaştığı türden bir şey değildi. İstatistiklerin insanın aleyhine olan o küçük, berbat kesiminde yer alıyorduk. Eğer bir yere kapağı atıp saklanmayı başaramaz da tekrar yakalanırsak, Daidalos'un bizi bir araya getirmeye hiç de hevesli olmayacağını düşünüyordum. Tabii o da, bu işten sağ çıkarsak. İlişkimizin geleceğini düşünmemiz için önümüzde yılların garantisi yoktu.

"Ama biz?" diye sordu hafifçe.

Birlikte olmak istediğimize karar vermek için bunca yıla gerek olduğunu düşünmüyordum. Daha o saniye Daemon'la bir

yastıkta kocamak istediğime karar vermiştim ama o kadarla bitmiyordu, bu kararının ardında başka bir şey olabilirdi.

Elimi sıktı. "Kat?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Kendimi bir hız treninin en yüksek noktasında hissediyordum. "Belki de yarını çıkaramayacağımız için mi yapmak istiyorsun bunu? O yüzden mi benimle evlenmek istiyorsun? Daha sonrası olmayabilir diye mi?"

Geriye yaslandı. "Bunda onun hiç etkisi yok diyebilir miyim? Diyemem, var çünkü. Ama seninle evlenmek istememin ne tek sebebi ne de başlıca sebebi bu. Daha çok, katalizör gibi."

"Katalizör," diye fısıldadım.

Başını öne salladı. "Kötü bir şey olmaması için elimden geleni esirgemeyeceğim. İstediğimiz her şeye zamanımız olsun diye ne varsa yapacağım ama benim de kontrol edemediğim bir şeyler olabileceği gerçeğini göz ardı edemem. O kadar aptal değilim. Kahretsin, bir gün gelip de seni benim yapma fırsatını, ömrümü seninle paylaşmayı istediğimi kanıtlama fırsatını kaçırdığım için hayıflanmak istemiyorum."

Ansızın boğazım düğümlendi. Yaşlar gözümü yakıyordu.

"Sana âşık olduğum için evlenmek istiyorum Kat. Seni daima seveceğim. Bu ne bugün değişecek ne de iki hafta sonra. Yirmi yıl sonra bile sana bu kadar sevdalı olacağım." Elimi bırakıp hafifçe doğruldu, yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İşte, o yüzden seninle evlenmek istiyorum."

Gözüme yaşlar dolmuştu, hatta birkaçı aşağı düştü. Başparmağıyla teker teker yakaladı onları. "Gözyaşları iyi bir şey için mi, kötü mü?"

"Sadece... söylediğin şey çok güzeldi." Yüzümü sildim, kendimi kalpten gitmesine ramak kalmış, aşırı duygusal bir salak gibi hissediyordum. "Bugün evlenmek istediğinde ciddi miydin?"

"Evet, Kat, gerçekten evlenmek istiyorum."

"Üstünde havluyla mı?"

Başını geriye atıp gür bir kahkaha koyuverdi. "Belki üstüme bir şeyler geçiririm."

Tilkiler birbirini kovalıyordu kafamda. "İyi ama, nerede?"

"Vegas'ta tonla yer var."

"Dışarı çıkmak güvenli mi ki?"

Başıyla onayladı. "Elimizi çabuk tutarsak güvenli bence."

Vegas'ta yıldırım nikâhı ha? Vegas'a gelip evlenen milyonlarca çiftten sadece biri olduğumuz için gülecektim az daha. Bunun ne kadar sıradan bir şey olduğunu kavrayınca, o uyuşukluk hissi bir nebze kaybolmuştu.

Bunun, yani evlenmenin.

Kalbim bir ters takla attı.

"Hazır değilsen de sorun yok. Mecbur değiliz," dedi gözlerimin içine bakıp. "Şimdi sırası değil dersen hiç üzülmem ama sana bir kez daha soracağım. Hayır demene bile gerek yok. Hiçbir şey deme. Tamam mı?" Kısa bir nefes aldı. "Benimle evlenip, beni dünyanın en şanslı herifi yapar mısın Katy Swartz?"

Nefesim takılıp kaldı. Tüm vücudumdan etrafa gerginlik yayılıyordu. Benim evlilik teklifi hayallerim bundan çok farklıydı oysa. İçinde havlu falan yoktu, uzun bir nişanlılık dönemi olacaktı, düğünümüzü planlayacaktım, ailem ve dostlarım gelip o ana tanıklık edeceklerdi ama...

Ama âşıktım Daemon'a. Dediği gibi, yarın da, yirmi yıl sonra da onu sevecektim. Asla değişmeyecekti bu. Duygularım karmaşık olabilirdi ama yanıtım basitti.

Bir nefes aldım, hayattaki ilk nefesimmiş gibi hissettim. "Evet."

Bana hayretler içinde baktı. "Evet mi?"

Başımı ayıbalığı gibi hızla öne salladım. "Evet. Seninle evleneceğim. Bugün. Yarın. Ne zaman olursa."

Göz açıp kapayana kadar ayağa fırlamış, beni kuvvetlice sarmıştı. Kolları sımsıkı dolanmış, ayağımı yerden birkaç santim kesmişti ve dudakları dudaklarımdaydı. Öpücüğü, hiçbir evlilik cüzdanının olamayacağı kadar büyük bir sahiplenme ifadesiydi.

Nefes almaya çabalayarak omuzlarına yapıştım. Yüzünde bir huşu duygusuyla bana bakarken hoş bir biçimde, yumuşak bir beyaz renkte parlamaya başladı. Güldüm. "Hadi o zaman, yapalım şu işi."

Daemon

Kat'in tişörtünü değiştirmesine izin vermedim. O tişörtü seviyordum. Ne de olsa onu ilk gördüğümde üstünde bu vardı ve bunun da günün anlam ve önemine uygun olduğunu düşünüyordum.

Kendimi Everest Dağı'na bir saniyede tırmanmış gibi hissederek çabucak bir kot pantolon ve tişört giydim. Tamam. Belki de o kadar çabuk değildim. Kat'in dudakları dikkatimi dağıtıp duruyordu, çünkü o dudaklar evet demişti bana, bu yüzden onlara dokunmadan edemiyordum.

Alt kata indiğimizde Kat'in dudakları köfte gibi olmuştu. Saat daha erken olduğundan sadece Lyla ayaktaydı. Ondan arabasını ödünç isterken hiç çekinmedim çünkü Kat'in Vegas'a kadar taban tepmesini istemiyordum. Lyla hiç sorun etmeden bana bir Jaguar'ın anahtarlarını verdi ama onun yerine, garajdaki diğer iki arabanın arasında gördüğüm Volkswagen'i aldım. Bir Jaguar sürmek için sabırsızlanıyordum ama tüm dikkatleri üstüne çekerdi.

Ne yalan söyleyeyim, bir sorunla karşılaşmayı beklemiyordum. Daidalos'un bizi arayacağı son yer evleneceğimiz yerdi. Yine de neme lazım deyip motelde girdiğim kılığa girdim.

Katy'ye de geniş kenarlı bir hasır şapka ve gözlük bulduk.

"Sahte ünlülere benziyorum" dedi yan aynadan kendine bakıp. Bana doğru döndü. "Sen de çok seksi olmuşsun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Alınsam mı bilemedim."

Kıkır kıkır güldü. "Dee canımıza okuyacak, biliyorsun değil mi?"

Hiç kimseye söylememeyi kararlaştırdık. Matthew duysa itiraz eder, Dee deliye dönerdi ve dürüst olmak gerekirse bu işi baş başa yapmak istiyorduk. Bizim anımızdı bu; kimseyle paylaşmaya yanaşmayacağımız küçük pasta dilimi.

"Er ya da geç alışır," dedim bunun şüpheli olduğunu bilerek. Dee muhtemelen bu işi habersiz yaptık diye öldürürdü beni. VW'yi erişim yolunda sürerken uzanıp Kat'in bacağına hafifçe vurdum. "Ciddi bir an bu, tamam mı? Bu işler yoluna bir girsin, eğer cümbüş curcuna istiyorsan onu da yaparım. Yeter ki sen iste."

Aşırı büyük güneş gözlüğünü çıkardı. "Büyük düğünler pahalıya patlar."

"Bir kenara zulalanmış bir sürü param var. Önümüzü görene kadar bir şeye kafa yormamız gerekmez, düğün masraflarını karşılamaya yeter de artar bile."

Başını iki yana salladı. "Ben büyük düğün falan istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Az kalsın arabayı oracıkta durdurup üstüne tırmanacaktım. "Ben şimdiden söyleyeyim, belki ileride fikir değiştirirsin." Ona her şeyi vermek istiyordum... parmağını kaldıramayacağı kadar ağır bir yüzük, benzeri görülmemiş bir düğün. Ama şu anda ikisi de mümkün değildi ve itiraf etmeliyim ki ikisinde de gözü olmaması beni çok tahrik ediyordu.

Tamam. Onun yanındayken hep tahrik oluyordum ama konumuz bu değil.

"Nerede evlenmek istiyorum, biliyor musun? Evlenmek. Vay

be. Bunu dediğime inanamıyorum. Neyse," dedi Kat, şapkanın altında gözleri ışıl ışıl. Hani Vegas'a giden herkesin evlendiği küçük kilise var ya, orada."

Kavramam bir an sürdü. "Little White Evlilik Şapeli'ni mi diyorsun? Hani *Felekten Bir Gece* filmindeki?"

Kat güldü. "O kiliseyi bu şekilde hatırlaman ne kadar üzücü ama evet. Galiba bunlardan Vegas'ta birkaç tane var. Bence mükemmel olur. Galiba kimlik ve paradan başka bir şey de istemiyorlar."

Ona sırıttım. "İstediğin oysa tamam."

Çok geçmeden Vegas'a vardık, turist danışma bürolarının birinin önünde durduk. Kat inip bir avuç broşür toplayıp geldi. İçlerinden biri o şapelinkiydi. Belli ki yıldırım nikâhlarının meraklısı çoktu. Garip.

Önce evlilik cüzdanı almalıydık.

Kaşlarını çattı. "Bunu sahte isimlerimizle yapmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum." Adliye binasının önüne yanaştım, motoru stop ettirmedim. "Ama gerçek adımızı kullanmak çok riskli. Hem evlilik cüzdanımızın kullanabileceğimiz kimlik bilgilerine göre düzenlenmiş olması lazım. Aslını ikimiz hep bileceğiz."

Başını öne salladı, kapının kolunu tuttuysa da parmakları kayıp düştü. "Haklısın. Hadi, yapalım şunu."

"Dur." Durdurdum onu. "Eminsin, değil mi? Bunu istiyorsun yani."

Dönüp bana baktı. "Eminim. Bunu istiyorum. Gerginim biraz, o kadar." Öne eğildi, başını yana eğip beni öptü. Şapkasının kenarı yanağıma değdi. "Seni seviyorum. Bu... çok doğru geliyor bana."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Öyle zaten."

Altmış doları bayılınca evlilik belgelerimizi aldık ve bulvar üstündeki şapelin yolun tuttuk. Sahte kimliklerimizde gerçek fotoğraflarımız olduğundan, otoparka gelince tekrar asıl görüntüme dönecektim.

Yolculuk boyunca gözümü şüpheli bir şeyler olursa diye dört açtım. Sorun şu ki, şu anda herkes bana şüpheli gözüküyordu. Sabahın erken saatleri de olsa, ortalık turist ve işe yetişmeye çalışan insan kaynıyordu. Her yerde casus olabileceğini biliyordum ama Elvis kılığında gezeceklerini ya da bir şapelde gizleneceklerini pek düşünmüyordum.

Şapelin levhasını görünce Kat kolumu sıktı. Yan tarafındaki kalp cicili bicili, hoş bir ayrıntıydı. Otoparka girerken "Şapel, adının aksine hiç de küçük değilmiş," dedim.

Arabayı park ettim, kontak anahtarını çıkarırken Kat'in alışkın olduğu şeklime büründüm.

Keyifli bir gülücükle aydınlandı yüzü. "Böylesi daha iyi."

"Diğerine seksi dememiş miydin?"

"Senin kadar değil." Dizime hafifçe vurdu, sonra geri çekildi. "Belgeler bende."

Dönüp pencereden baktım. Burada olduğumuzu aklım almıyordu neredeyse. Fikrim değişmiş falan değildi ama harbiden evleniyorduk, bir saat kadar sonra karı koca olacaktık.

Ya da Luxen ve melez.

Hızla içeri girip "düğün planlayıcısı" ile konuştuk. Evlilik cüzdanımızı, kimliklerimizi ve ücreti verince, ok yaydan çıktı. Bankonun ardındaki platin saçlı kadın bize ellerindeki tüm paketleri satmaya çalıştı, bir tanesinde kiralık gelinlik ve smokin bile vardı.

Kat başını iki yana salladı. Şapkasını, güneş gözlüğünü çıkarmıştı. "Bizi evlendirecek biri lazım, o kadar."

Sarışın, bankoya yaslanırken bembeyaz gülümsedi. "Muhabbet kuşlarının acelesi mi var yoksa?"

Kolumu Kat'in omzuna attım. "Öyle de denebilir."

"Eğer hızlı bir şey istiyorsanız, törene, tanığa falan ihtiyacınız yoksa o zaman Rahip Lincoln var. Ücrete dâhil değil, o yüzden bağış rica ediyoruz."

"Güzel." Eğildim, dudağımı Kat'in şakağına sürdüm. "Başka bir şey ister misin? Ne istersen yaparız. Aklına ne geliyorsa."

Kat iki yana salladı başını. "Bir tek seni istiyorum. Tek gereken o."

Güldüm, sarışın kadına baktım. "Duydunuz işte."

Kadın ayağa kalktı. "Çok tatlısınız. Benimle gelin."

Sarışının ardından "Aşk Tüneli"ne girdiğimizde Kat bana kalçasıyla hafifçe vurdu. Buranın adıyla ilgili yapılacak bir sürü yakışıksız espri vardı ama hepsini sonraya saklayacaktım.

Rahip Lincoln yaşlıca bir adamdı; Vegas'a gelenlere şipşak nikâh kıyan biri değil de tam bir dede havası vardı. Onunla birkaç dakika havadan sudan sohbet ettik, sonra gerekli işlemleri yaparken bir yirmi dakika kadar bekledik. Gecikmeler beni paranoyak ediyordu her an bir ordunun şapele baskın düzenlemesini bekliyordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Kat'i kucağıma oturtup kollarımı beline doladım. Beklerken, ona Luxenlerin evlilik seremonilerini anlattım. Yüzükler haricinde insan evliliklerinin neredeyse aynısıydı.

"Yüzük yerine başka bir şey var mı?" diye sordu.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Güldüm hafifçe. "İğrenç bulabilirsin."

"Bilmek istiyorum."

Elim boynunun kıvrımında oyalandı. "Kan yemini gibi bir şey. Asıl biçimimizde oluyoruz." Duyan olur diye sesimi alçaltım. Gerçi Aşk Tüneli'nde bundan tuhaf şeyler de duyulduğundan emindim. "Parmaklarımızı hafifçe delip birbirine bastırırız. O kadar işte."

Elimi hafifçe okşadı. "İğrenç falan değilmiş. Ben de etrafta anadan doğma çıplak koşuyor ya da herkesin önünde mercimeği fırına veriyorsunuz falan sanmıştım."

Başımı omzuna yaslayıp güldüm. "Aklın fesatlığa çalışıyor Kedicik. O yüzden seviyorum seni."

"Sırf bu yüzden mi?" Eğile büküle aşağı indi, yanağını yanağıma yasladı.

Onu daha sıkı kucakladım. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Senin türünün yaptığını... daha sonra biz de yapabilir miyiz?" diye sordu parmağıyla göğsüme vurup. "Ortalık yatışınca."

"İstediğin buysa."

"Bu. Daha esas olmasını sağlar bence."

"Bayan Whitt? Bay Rowe?" Açılan kapıda sarışın kadın görünmüştü. Bu bronz hatunun bir adı vardı ama bir türlü anımsayamıyordum. "Siz hazırsanız biz de hazırız."

Kat'i çekip ayağa kaldırdım, elini tuttum. Şapel kısmı gerçekten gayet güzeldi. Kalabalık tören isteyenlere yeterince yer vardı. Her yer beyaz güllerle donatılmıştı. Sıraların sonlarında, köşelerde buket buket çiçek vardı. Tavandan sarkanları da vardı, öndeki sütun kaidelerinin üstünde duranları da. Rahip Lincoln elinde İncil, sütunların arasında duruyordu. Bizi görünce gülümsedi.

Ayaklarımız kırmızı halıda hiç ses çıkarmıyordu. Hoş, ayaklarımızı yere güm güm vursak da kalbimin gümlemesinde boğulur giderdi. Rahibin önünde durduk. Bir şey dedi. Başımla onayladım. Kim bilir ne demişti. Birbirimize dönmemiz söylendi, el ele öyle yaptık.

Rahip Lincoln konuştukça konuşuyordu ama Charlie Brown'daki öğretmen gibiydi zira ağzından çıkanın tek kelimesini anlamıyordum. Gözlerim Kat'in yüzüne kilitlenmiş, dikkatim avucumdaki ellerine, yanımda duran bedeninin sı-

caklığına odaklanmıştı. Bir ara o mühim sözleri işittim.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Kalbim patladı sandım. Kat başını kaldırmış bana bakıyordu, gri gözleri koca koca ve pusluydu. Bir an kıpırdayamadım. Sanki o çok kıymetli saniyelerde donup kalmıştım. Sonra hareketlenip yüzünü ellerimin arasına aldım, başını geriye yatırdım. Öptüm onu. Onu daha önce de, en az bin kez öpmüş olmalıydım ama bu... evet, bu seferki farklıydı. Dokunuşu, tadı, ta içime kadar uzanıp ruhumu damgaladı.

"Seni seviyorum," dedim onu öperek. "Seni çok seviyorum."

Belime sarıldı. "Ben de seni."

Birden kendimi gülerken, sonra salak gibi kahkahalar atarken buldum ama umurumda değildi. Onu kollarıma aldım, göğsüme başını yasladım. Kalplerimiz hızla ve ahenkle atıyordu... ahenk içindeydik. O anda, başımızdan geçen her şeye, yitirdiğimiz ve feda etmek zorunda kaldığımız her şeye değmiş gibiydi. Önemli olan da buydu... daima bu olacaktı.

27

Katy

Kendimi, Beyaz Atlı Prens tarafından öpülünce hafifçe bir bacağını kaldıran çizgi film karakterleri gibi hissediyordum. Mutluluktan sarhoş olmuştum, ayaklarım yere basmıyordu sanki. Daha önce böyle bir şey yaşayabileceğime, söyleseler inanmazdım. Avucumda sıktığım sadece bir kâğıt parçasından ibaretti. Gerçek bile olmayan iki isim arasındaki bir evliliğin belgesiydi.

Ama benim için bütün dünya demekti.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyor, boğazıma düğümlenen duygulardan kurtulamıyordum. Karşılıklı yemin ettiğimizden beri gözümün yaşı durmuyordu. Daemon herhalde aklımı kaçırdığımı düşünmüştü.

Çıkarken sarışın kadın önümüze dikildi. Elime bir fotoğraf tutuşturdu. "Bu benden," dedi gülümseyerek. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Bu anı yakalayamasanız çok yazık olurdu."

Daemon omzumun üstünden eğilip baktı. Fotoğraf, öpüşmemizin, evli bir çift olarak ilk öpücüğümüzün fotoğrafıydı. "Aman Tanrım," dedim yanaklarımın cayır cayır yandığını hissederek. "Resmen birbirimizi yemişiz yahu."

Gülümsedi.

Sarışın, yana çekilirken güldü. "Bana kalırsa, ömür boyu süren bir tutku bu. Şanslısın."

"Biliyorum." O anda, her şey bir yana, aslında ne kadar şanslı olduğumun farkına vardım. Başımı kaldırıp... kocama baktım. İçten içe bu evliliğin yasal olmadığını biliyordum ama benim için sonuna kadar gerçekti. Yine iki gözüm iki çeşme ağlamak üzereydim. "Ne kadar şanslı olduğumu gerçekten biliyorum."

Daemon beni, ayaklarımı düpedüz yerden kesen, ateş gibi kavuran bir öpücükle ödüllendirdi. Başka zaman olsa, uluorta öpüşmekten çekinirdim ama hiç umurumda değildi. Hem de hiç.

Eve kadar şapşallık yaparak, el ele tutuşarak, birbirimizin gözünün içine bakarak geldik. Arabadan çıkmamız biraz zaman aldı. Çünkü Daemon kontağı kapatır kapatmaz birbirimizin üstüne atladık. Açtık, ikimiz de o kadar doymak bilmez haldeydik ki. Öpüşmek yetmiyordu. Vitesin üstünden aşıp kucağına ata biner gibi oturdum. Ellerim tişörtünün altında, karın kaslarının üstündeydi. Ellerini sırtımdan yukarı, omurgam boyunca çıkardı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım. Başını koltuğa yasladı. "Tamam," dedi. "Eğer durmazsak arabada hiç olmayacak işlere kalkışacağız."

Kıkırdadım. "Bize arabasını ödünç vermesinin karşılığı bu olmamalı."

"Orası kesin." Uzanıp kendi tarafındaki kapıyı açtı. Serin hava üstümüze hücum etti. "Fikrimi değiştirmeden insen iyi olur."

Fikrini değiştirmesini istiyor muydum, orasından emin değildim ama istemeye istemeye arabadan indim. Evin küçük bir mutfağa açılan kapısından içeri girdiğimde Daemon hemen arkamda, elleriyse kalçalarımdaydı.

İçeri adımımızı attığımız anda, mavi gözleri öfkeyle parıldayan Matthew karşıma dikildi. "Neredeydiniz siz?"

"Dışarıda," diye yanıtladı Daemon. Beni arkasına alıp Matthew'nun önünü kapattı.

"Dışarıda mı?" Matthew dehşete kapılmış gibiydi.

Evlilik cüzdanını göğsüme sıkı sıkı bastırarak Daemon'ın arkasından baktım. "Görmek istediğim bir şeyler vardı da."

Matthew'nun ağzı hayretten bir karış açık kalmıştı.

"Devletin yarısı peşine düşmüşken," dedi üstü kemerli girişte beliren Archer, "gezmeye gitmek bence hiç yapılacak iş değil."

Daemon gerildi. "Her şey yolunda. Bizi gören olmadı. Şimdi izin verirseniz..."

Archer gözlerini kıstı. "İnanamıyorum, siz ikiniz..."

O konuşurken aklıma evliliği getirmemeye, Don't Cha şarkısını tekrarlayıp durmaya çalışmıştım ama ikimizden biri bunu başaramamış olmalıydı çünkü Archer ağzını hızla kapadı. Afallamış gibiydi. Sanki birisi ona, Olive Garden'da istediği kadar salatanın bedava olduğunu söylemişti.

Lütfen bir şey söyleme. Lütfen. O anda kafamın içine bakıyor olmasını umarak bu sözcükleri tekrar tekrar içimden geçirdim.

Matthew kaşlarını çatıp Archer'a baktı. "İyi misin, ahbap?"

Archer başını iki yana salladı, "Aman, neyse," diye homurdanıp döndü, gitti.

"Çok sinir olduğunu biliyorum, Matthew. Özür dileriz. Bunu bir daha yapmayacağız." Daemon geriye uzanıp elimi yakaladı. Yürümeye başladık. "Bize istediğin kadar bağırabilirsin ama... beş saat falan sonra."

Matthew kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne iş çeviriyorsunuz siz?"

Daemon onun yanından geçip giderken haylazca gülümsedi. "Ne değil, kim." Sırtına bir tane patlattım ama oralı olmadı. "O yüzden bize çekeceğin o muazzam nutku biraz bekletebilir misin?"

Matthew'ya başka bir şey diyecek fırsat tanımadı. Mutfaktan hızla geçip ortasında bir masa ve içinde bir sürü heykel olan amaçsız bir odadan geçtik. Bir başka odadan Dee ile Ash'in sesleri yankılanıyordu.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olacak," dedi Daemon. "Yoksa hayatta ellerinden kurtulamayız."

Dee'yle adamakıllı zaman geçirmek için yanıp tutuşsam da neden acele ettiğimizi biliyordum. Merdivenin yarısında Daemon döndü, bir kolunu dizlerimin altından geçirip beni kucağına aldı.

Kahkahalarımı bastırarak kollarımı boynuna sardım. "Hiç gerek yok buna."

"Basbayağı var," dedi, ondan sonra uzaylı numarasını çekti. Bir iki saniye sonra beni yatak odasının zeminine bırakıyor, kapıyı arkamızdan kapatıyordu.

Uzun süre giyinik kalmadık. Her şey hızlı ve fırtınalıydı ilkin. Hızla döndü, sırtımı kapıya yaslayana kadar üstüme geldi, koca cüssesiyle beni sıkıştırdı. Olan biten daha bir farklıydı. Daha bir esaslıydı, şimdi yerde yatan o aptal kâğıt parçası her şeyi değiştirmişti sanki. Belki de gerçekten değiştirmişti. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve her şey feci bir hızla gerçekleşti. Onu sevdiğimi söyledim. Onu sevdiğimi gösterdim. O da aynısını yaptı. Nihayet yatağa ulaştık, o zaman her şey tatlı ve şefkatli bir hal aldı.

Saatler geçti, belki de Daemon'ın Matthew'dan istediği beş saatten biraz fazla olmuştu. Hiç kimse bizi bölmemişti ki bu da şaşırtıcıydı. Onun kollarında, yanağım göğsüne yaslıyken çok rahattım. Kulağa aptalca gelebilir ama kalp atışlarını dinlemeye bayılıyordum.

Daemon saçımla oynuyor, yakın gelecekle değil, yaşamayı umduğumuz gelecekle –üniversiteye gittiğimiz, iş sahibi oldu-

gumuz gelecekle– ilgili konuşurken saçlarımı parmaklarına doluyordu.

Bir yaşamımız vardı.

Güzeldi, insanın ruhunu arındırıyordu bir bakıma.

Derken karnım Godzilla gibi kükredi.

Daemon kıs kıs güldü. "Tamam. Hadi gidelim de sen beni kemirmeye başlamadan şu midene bir şeyler dolduralım."

"Çok geç," dedim alt dudağını ısırarak. Genzinden o seksi ses yükseldi, hani insanı birkaç saatini daha harcamaya iten o ses. Kendimi zorlayıp ondan biraz uzaklaştım. "Aşağı inmeliyiz."

"Yemek yiyesin diye mi?" Kalkıp elini saçlarının arasında gezdirdi. Saçı başı dağılmış haliyle çok tatlıydı.

"Evet ama herkesin ne yaptığını da öğrenmeliyiz." Gerçekler insanın ayağını yere bastırıyordu. "Ne yapacağımızı öğrenmeliyiz."

"Biliyorum." Yatağın kenarından eğilip tişörtümü aldı. Bana fırlattı. "Ama işin içinde yiyecek bir şeyler olursa daha iyi."

Çok şükür, vardı da. Dee mutfakta soğuk mezelerden oluşan geç bir öğle yemeği –yoksa erken akşam yemeği mi demeli?– yiyordu. Daemon erkek kardeşinin sesine doğru gitti, ben de Dee'ye yaklaştım.

"Yardım ister misin?" dedim geriye doğru sallanarak.

Bana baktı. "Bitti sayılır. Sen sandviçini nasıl istersin? Jambonlu mu? Hindili mi?"

"Jambonlu lütfen." Sırıttım. "Muhtemelen Daemon da öyle ister. İstersen ben de yapabilirim."

"Daemon midesine indirebileceği her şeyi ister." Uzanıp bir kâğıt tabak aldı. Bu evde kâğıt tabak bile bulunması komik gelmişti bana. Dee iki tane jambonlu sandviç yaparken, duyduğu gürültülü erkek kahkahaları üzerine dönüp arkasına baktı. Rahatlamışa benziyordu.

"Ne oldu?" diye sordum Daemon'ın gittiği koridora doğru bakarak.

"Bilmiyorum." Hafifçe gülümsedi. "Şaşırdım, o kadar. Archer da orada. Kahkaha değil de bağrış çağrış bekliyordum."

"Daemon... sen söz konusu olduğunda biraz aşırı korumacı."

Kız kardeşi güldü. "Biraz mı?"

"Tamam. Çok. Archer'a karşı bir şey değil. O aslında çok iyi biri. Daidalos'un elindeyken bana... bize yardım etti. Ama yaşça büyük, farklı ve..."

"Ve de penisi mi var?" diye tamamladı Dee. "Çünkü bana kalırsa Daemon'ın asıl sorunu bu."

Kıkırdayıp iki kutu meşrubat aldım. "Evet, büyük olasılıkla haklısın. Onunla konuşuyor musun?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Çok konuşkan biri değil."

"Az konuşuyor." Kalçamı mutfak tezgâhına yasladım. "Çok hayat tecrübesi olmamış. Muhtemelen her şeyi sindirmeye çalışıyor."

Dee başını ağır ağır iki yana salladı. "Orada insanlara yaptıkları akıl almaz, korkunç. Dahası da var, değil mi? Keşke bir şeyler yapabilseydik."

Gördüğüm melezleri, serbest bıraktığımız kökenleri düşündüm. İçlerinden kaçan olmuş muydu acaba? Meşrubat kutularını bir kenara koyup içimi çektim. "Yanlış olan o kadar çok şey var ki saymakla bitmez."

"Orası doğru."

Daemon'ın patlattığı kahkahayı duydum. Farkına bile varmadan bir de baktım ki ağzım kulaklarımda, gülüyorum.

"Vay be, bugün amma da keyiflisin." Dee dirseğiyle dürttü beni. "Hayrola?"

Omuz silktim. "Güzel bir gün, o kadar. Sana er ya da geç anlatırım."

Bana bir sandviç uzattı. "Şayet bütün gün o odada yaptığınız şeyle ilgiliyse, hiç bilmek istemiyorum."

Güldüm. "Onu kastetmemiştim."

"Tanrıya şükür." Ash ikimizin arasından sıyrılıp mayonez kavanozunu kaptı. "Çünkü kimse bunu duymak istemiyor."

Bir tek Daemon'la geçmişi söz konusu olduğunda Ash'in çenesi düşüyordu ama olsun. Ona güldüm, o da bana garip garip baktı.

Ash bir kaşık aldı, ağzına bir kaşık dolusu mayonez tıktı. Midem ağzıma geldi. "Bu kadar zayıf olup kaşık kaşık mayonez yiyebilmen feci haksızlık."

Kedi gözüne benzeyen gözünü kırptı. "Sen de kıskançlıktan çatla."

İşin komik yanı, kıskanç falan değildim. "Sana teşekkür borçluyum."

Ash alaycı bir ifadeyle güldü. "Ne içinmiş o?"

"Daemon'ı serbest bıraktın."

Dee, Ash'in koluna vurdu. "Evet, o konuda sana hâlâ kızgınım... Hiç alınma Kat ama yaptığın çok tehlikeliydi."

"Alınmadım." Daemon'ı serbest bırakmak harbiden tehlikeli işti.

Ash kaşığı evyeye fırlattı. "Senin için yapmadım Kedicik. Daemon için yaptım."

"Biliyorum. Yine de teşekkür borçluyum."

Bana bir an baktı, sonra masmavi gözlerini devirdi. "Aman, neyse."

Mutfaktan çıkışını izledim. "Galiba benden giderek hoşlanıyor," dedim Dee'ye.

Son sandviçi de tabağa koyarken kıkır kıkır güldü. Bir düzineden fazla sandviç olmuştu. "Bana kalırsa asıl problem, Ash'in senden hoşlanmayı istememesi."

"Bunu iyi beceriyor."

"Ama asıl hislerinin öyle olduğunu sanmıyorum." Dee tabağı alıp başını yana eğdi. "Daemon'a çok değer veriyordu gerçekten. Bu hiçbir zaman aşk değildi bence ama galiba hep birlikte olacaklarına inanıyordu. Atlatması güç."

Kendimi bir nebze suçlu hissettim. "Biliyorum."

"Ama atlatacak. Dahası, o cadılığına katlanabilen birini bulacak ve dünyadaki her şey böylece yoluna girecek."

"Ya sen?"

Kıkırdayıp göz kırptı. "Ben dünyadaki her şeyin tek geceliğine yoluna girmesini istiyorum. Anlarsın ya."

Kahkaha attım. "Aman Tanrım. Daemon'la Dawson'ın kulağına sakın gitmesin."

"Haklısın."

Herkes oturma odasındaydı. Kanepelerin, koltukların üstüne yayılmışlardı. Duvarda hayatımda gördüğüm en büyük televizyon asılıydı. Neredeyse koca bir sinema perdesi boyutundaydı.

Daemon kanepede yanındaki yere hafifçe vurdu, ben de oturdum, ona tabağını ve içeceğini uzattım. "Sağ ol."

"Ben yapmadım, Dee yaptı. Ben sadece bizimkileri taşıdım."

Dee servis tabağını sehpaya bıraktı, sonra Luc ve Paris'le oturan Archer'a doğru baktı. Ardından iki sandviç alıp şarap rengi şezlonga yerleşti. Yanakları al al olmuştu, umarım aklından hoş ve saf düşünceler geçiyordu.

Archer'a bakıp da gözünün Dee'de olduğunu görünce, kazın ayağının hiç de öyle olmadığını düşündüm.

Diğer yanımdaki Dawson uzandı, koca sandviçlerden ikisini aldı, birini Beth'e verdi. Kız bir battaniyeye sarılmıştı, uyur uyanık görünüyordu. Göz göze geldik, Beth'in yüzü utangaç bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Harika." Ekmekle oynayıp kabuğunu koparmaya başlamıştı. "Yorgunum biraz, o kadar."

Bir kez daha nesi var diye merak ettim, bir şeylerin yolunda olmadığı ortadaydı. Yorgun morgun değil, resmen bitmiş tükenmiş gözüküyordu.

"Çok uzun yoldan geldik," diye açıkladı Dawson. "Ben de hâlâ kendime gelemedim."

Oysa yorgun falan değildi. Hatta patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Yeşil gözleri acayip parlaktı, özellikle de Beth'e baktığında.

Yani her zaman.

"Ye," dedi ona sessizce. "Bunlardan en az iki tane yemelisin."

Beth hafifçe güldü. "İki taneden emin değilim."

Yemeğimizi yedikten sonra da orada epey bir süre kaldık. Galiba herkes kaçınılmazı ertelemeye çalışıyordu, yani o mühim konuşmayı. Sonra Matthew odadan çıktı, bize birazdan geleceğini söyledi.

Daemon öne kaykıldı, ellerini dizlerine koydu. "Artık sadede gelelim."

"Al benden de o kadar," dedi Luc. "Pek yakında yola düşmemiz gerek. En iyisi yarın."

"Biz de öyle tahmin etmiştik," dedi Andrew. "Peki, tam olarak nereye gideceğiz?"

Luc ağzını açtıysa da Archer elini kaldırıp onu susturdu. "Şu düşünceyi tut."

Yaşça genç olan köken gözlerini kıstı, ardından arkaya yaslandı. Dişlerini sıkıyordu. Archer ayağa fırladı, yumruklarını sıkıp bir hışımla odadan fırladı.

"Neler oluyor yahu?" diye sordu Daemon.

İçimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Dawson'a baktım, o da

bir anda gerginleşmişti. "Luc," dedim kalbimin teklediğini hissederek.

Luc ayağa kalktı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bir saniye önce kanepenin önünde dururken bir saniye sonra odanın diğer ucunda, Lyla'nın gırtlağına yapışmıştı. "Ne zamandır?" diye sordu.

"Ne oluyor be?" Andrew ayağa fırlayıp kız kardeşiyle Dee'nin önüne dikildi.

"Ne kadardır?" diye sordu Luc tekrar, kadının gırtlağını daha da sıkarak.

Dişi Luxen'in beti benzi atmıştı. "N-ne dediğini a-anlayamıyorum."

Daemon da kalkıp öne çıktı. Erkek kardeşi de peşinden. "Neler oluyor?"

Luc onu hiçe saydı, dehşet içindeki Luxen'in ayaklarını yerden kesti. "Sana yanıtlaman için beş saniye veriyorum. Bir. Dört..."

Oğlanın bileğine yapışan kadın güç bela, "Başka seçeneğim yoktu," dedi.

Kanım buz kesti.

Herkes neler olduğunu anlamıştı, ardından bir korku bastırdı. Battaniyeden kurtulmaya çalışan Beth'e yaklaştım.

"Yanlış cevap," dedi Luc alçak sesle, Lyla'yı yere bırakırken. "Daima bir seçeneğin vardır. Elimizden kimsenin alamayacağı tek şey de budur."

Luc o kadar hızlı hareket etti ki, yaptığı şeyi Daemon'ın bile takip edebileceğini sanmıyorum. Kolunu uzattı. Kolu boyunca beyaz bir ışık döne döne ilerledi, elinden patlama şeklinde fışkırdı. Odayı bir ısı ve güç dalgası kapladı, saçlarım geriye uçtu.

Enerji Lyla'nın göğsüne çarptı, onu Vegas Strip'in yağlıboya resmine doğru fırlattı. Kadının yüzünde bir şok ifadesi belirdi,

sonra hiçbir ifade kalmadı. Dizleri çözülüp de duvardan aşağı kayarken bakışları bomboştu.

Aman Tanrım... Geriye çekildim, elimle ağzımı kapattım.

Lyla'nın göğsünde bir delik vardı. Dumanı tütüyordu.

Kadın bir saniye sonra televizyondaki cızırtılı bir yayın gibi bulanıklaştı, sonra asıl haline döndü, o parlak ışığı soldu, geriye şeffaf derisi ve donuk damarlardan oluşan bir ağ kaldı.

Daemon tehlikeli derecede duygusuz bir sesle, "Ev sahibemizi neden öldürdüğünü açıklar mısın bir zahmet?" diye sordu.

Archer tekrar odanın kapısında belirdi. Bir elinde parçalanmış bir cep telefonu vardı, diğer eliyse Matthew'nun ensesine mengene gibi yapışmıştı. Matthew'nun burnundan koyu kırmızı, yer yer maviye çalan bir kan sızıyordu.

Daemon'la Dawson ok gibi atıldılar. Daemon'ın sesi malikânede gök gürültüsü gibi yankılandı. "Neler oluyor burada? Bu odayı başına geçirmeden önce yanıtlaman için iki saniyen var."

"Arkadaşınız telefon görüşmesi yapıyordu." Archer'ın sesi dümdüzdü, o kadar soğukkanlıydı ki adalelerimin yaprak gibi titrediğini hissettim. "Anlatsana onlara Matthew. Kimi aradığını söyle."

Matthew yanıt vermedi. Daemon'la Dawson'a gözünü dikmişti.

Archer onu daha da sıkınca Matthew başını geriye attı. "Daidalos'a telefon ediyordu piç kurusu. Bizi sattı. Hem de feci sattı."

28

Katy

Daemon bir adım geriye gitti, bu suçlama karşısında fiziksel bir tepki göstermişti. "Hayır." Sesi boğuktu. "Olmaz öyle şey."

"Özür dilerim," dedi Matthew. "Buna göz yumamazdım."

"Neye göz yumamazdın?" dedi Dee. Yüzü de, sıktığı yumrukları gibi bembeyazdı.

Matthew gözlerini Daemon'dan ayırmadı. Sesi, tüm benliği, akla bile getirilemez olanı anlaması için Daemon'a yalvarır gibiydi. "Hepinizi kaybedemem. Sizler benim ailemsiniz. Adam öldü. Daidalos'un istediği şey yüzünden. Anlamalısınız. Bunu tekrar yaşamaya katlanamam."

Damarlarımda soğuk bir rüzgâr dolaştı adeta. "Tekrar mı?"

Matthew'nun capcanlı mavi gözleri bana döndü. Sanki kepenkler ardına kadar açılmıştı. Bakışındaki güvensizliği, tiksintiyi ilk defa gördüm. Öyle derin, öyle kuvvetliydi ki bu hisler, odanın karşı ucuna ulaşıp beni pençesine aldı. "İşte bu yüzden insanlarla karışmayız. Kazalar olur, sevdiklerimizi kurtarmak ise doğamızda vardır. O yüzden insanları sevmeyiz. Sonu böyle olur çünkü! İçimizden biri, bir insanla yakınlaştı mı Daidalos'un gelmesi an meselesidir."

"Aman Tanrım." Dee ağzını eliyle kapattı.

Paris hafif bir sesle cık cıkladı. "Bu, ailem dediklerine ihanet etmek için berbat bir sebep."

"Sen ne anlarsın ki!" Matthew silkinip Archer'ın elinden kurtuldu. "Herkesi kurtarmak için bir kişiyi feda etmem gerekirse gözümü kırpmadan yaparım. Daha önce de yaptım. Herkesin iyiliği için."

Duyduklarıma inanamıyordum. Resmen şaşkına dönmüştüm. Daha sonra, Arum'un Nancy ile eve girdiğini gördükten sonra, Daemon'la Matthew'a gidişimizi anımsadım. Matthew'nun Beth hayattaysa Dawson da yaşıyordur, dediği geceydi.

Matthew'nun bildiği, bizimse sorgulamadığımız o kadar çok şey vardı ki. Peki, ya böyle bir yerin varlığını bilip de daha önce hiç söz etmemesi? Ona bakarken içimdeki korku büyüdükçe büyüyordu.

Luc başını yana eğdi. "Ne vaat ettiler sana? Sadece bir kişiyi teslim edersen herkesi serbest bırakacaklarını mı? Adil bir değiş tokuş. Birkaç kişinin hayatı karşılığında tek bir kişinin hayatı."

Midem bulanıyordu.

"Daemon'la Kat'i istiyorlar," dedi Matthew tekrar Daemon'a bakarak. "Diğer herkesin bu işten burnu bile kanamadan çıkacağına söz verdiler."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye çığlığı bastı Dee. "Herkese böyle mi yardım edeceksin?"

"Evet!" diye kükredi Matthew. "Daemon'la sana neden ilişmediler sanıyorsun? İkiniz Dawson'ın ilişkisini, Bethany de bizler hakkındaki gerçeği öğrendi; bunun farkındaydınız. Hepiniz tehlikedeydiniz. Bir şeyler yapmaya mecburdum."

"Hayır." Beth'in alçak sesi odayı sarstı. "Bizi ele veren amcamdı..."

"Amcan herkesin şüphelerini doğruladı, o kadar," dedi Matthew öfkeyle. "Siz ikinizle ilgili bana geldiklerinde, bir seçenek sundular. Eğer ilişkinizin gerçek kapsamını ve senin bildiklerini tüm açıklığıyla anlatırsam, başka kimseye dokunmayacaklardı."

"Seni orospu çocuğu." Daemon'ın bedeninin dış hatları bulanıklaşmaya başlamıştı. "Dawson'ı onlara sen mi sattın? Öz kardeşimi?" Sözlerinden zehir damlıyordu adeta.

Matthew başını iki yana salladı. "Kuralları çiğneyen Luxenlere ne olur bilirsin. Bir daha onlardan haber alınmaz. Hepinizi içeri almakla tehdit ettiler beni." Ash ile Andrew'a döndü. "Sizi bile. Başka şansım yoktu."

Odadaki enerji resmen çatırdıyordu.

"Evet, onlar da Daidalos'un eline düşüyor," dedi Archer, ellerini açıp kapatarak. "Tam da senin Daemon'la Katy'yi yolladığın yere."

"Beth'le beni gammazlayan sen miydin yani?" Dawson'ın sesi cümlenin orta yerinde çatladı.

Matthew başını yine öne salladı. "Üzgünüm ama Daidalos'u herkesin başına sarmıştın."

Daemon afallamıştı, güvendiği dağlara kar yağmıştı sanki. Fakat odada birden yükselen ısı ondan gelmiyordu. Dawson'dan geliyordu. Dawson etrafına bir enerji akımı yayıyordu.

"Şimdi de aynısı." Matthew dua edecekmiş gibi birleştirdi ellerini. "Sadece Daemon'la Katy'yi istiyorlar. Diğer herkes, sen ve Beth dâhil, bu olaydan saçının teline bile zarar gelmeden çıkacak. Bunu yapmaya mecburdum. Korumaya mecburdum..."

Dawson öyle çabuk tepki gösterdi ki, odadaki birisi ona engel olmaya kalkışsa bile elinden bir şey gelmezdi. Dawson geriye çekildi, saf ve dengesiz bir enerjiyi dosdoğru Matthew'a yolladı. Işın Matthew'nun göğsüne çarptı, onu fırıldak gibi döndürdü

Biliyordum ki Matthew daha yere düşmeden ölmüştü.

Biliyordum ki haykıran Dee'ydi.

Biliyordum ki kolumu yakalayıp beni odadan çıkaran Daemon'dı.

Biliyordum ki o kızılca kıyamette yükselip Daemon'la birlikte emirler yağdıran Archer'ın sesiydi.

Biliyordum ki buradan bir an önce tabanları yağlamalıydık. Hem de hemen.

Fakat ne Matthew'nun böyle bir şey yapacağını beklemiştim ne de Dawson'ın gözünü bile kırpmadan onu öldüreceğini.

"Kendini topla Kedicik." Daemon'ın gür sesi ta içime işledi. Mutfaktan geçiyorduk. "Kendini toplamana..."

"İyiyim ben," diye kestim sözünü. Luc'un geri döndüğünü, apışıp kalmış Ash'i evin fuayesine doğru çektiğini gördüm. "Geliyorlar. Hemen."

"Küçük popon üzerine bahse girebilirsin," dedi Archer elini beline atıp. Silahını çekti.

"Kat'in poposundan söz etmenden hiç hoşlanmadım ama bu bir yana, nereye gidiyoruz?" diye sordu Daemon elimi daha bir sıkı tutarak. "Plan nedir? Buradan çil yavrusu gibi dağılmak mı?"

"Kulağa pek fena gelmiyor," dedi Andrew. "Yoksa hepimizi alıp götürecekler."

"Hayır." Luc gözünü Dawson'la Beth'in üzerinden ayırmıyordu. Dawson'ın yüzünde hâlâ müthiş bir öfke vardı. "Şehirden çıkıp Arizona'ya doğru gideceğiz. Bu aşağılık heriflerin bulamayacağı bir yerim var. Ama önce şehirden çıkmalıyız."

Daemon kardeşine baktı. "Sen ne dersin?" Dawson başıyla onaylayınca Daemon elimi bırakıp kardeşinin yanına yürüdü, onun omzunu tuttu. "Yapman gerekeni yaptın."

Dawson elini Daemon'ın elinin üstüne koydu. "Yine olsun, çekinmeden yine yaparım."

"Pekâla, ailenin kaynaşma vaktini bir kenara bırakalım. Dışarıda bekleyen arabalara kapağı atan bu işe karışmış demektir," dedi elindeki araba anahtarlarını sallayarak. "Eğer buradaki herkes için hayatınızı tehlikeye atmaya razı değilseniz hiç gelmeyin. Eğer buradan çıktıktan sonra bizi satmaya kalkan olursa defterini dürerim." Son derece çekici bir şekilde gülümsedi. "Bunu yaparken de muhtemelen keyif alırım."

Daemon ona ters bir bakış attıysa da, "Al benden de o kadar," dedi.

"Zaten boğazıma kadar gömülmüşüm," dedi Andrew omuz silkerek. "Battı balık yan gider."

Herkes Ash'e baktı. "Ne var?" dedi Ash, kısa tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp. "Bu rezalete karışmaya niyetim olmasa evde kalırdım ama bak, buradayım."

Hakkı vardı ama ne Beth'i ne de beni seven Ash'in ve Andrew'nun neden her şeylerini riske attığını sormak istiyordum. Derken kafama dank etti. Mesele biz değildik. Daemon ile Dawson'dı. Aileydi.

Bunun arkasındaydım işte.

Sokak kapısına doğru koştuk ama son saniyede Daemon'ın koluna sarıldım. "Bir saniye dur! Yukarı çıkmam lazım."

Archer hızla döndü. "Her neyse bırak geride kalsın. Önemi yok."

"Daemon..." Parmaklarımı iyice batırdım. Herhalde herkesinki yanındaydı. Bilmiyorum ama bizimkilere ihtiyacımız vardı. Onlar olmadan yapamazdık.

"Kahretsin." Neden söz ettiğimi anlamıştı. "Sen dışarı çık. Ben daha hızlıyım."

Başımla onayladım, hızla yanından geçip Archer'ın yanına vardım. "Ciddi misin?" diye homurdandı alçak sesle. "O evraklar o kadar önemli yani."

"Evet." Yüzüğümüz yoktu. Gerçek isimlerimizle hazırlanmış bir evlilik cüzdanımız da yoktu, olan da gerçek değildi. Fakat o cüzdan ve sahte kimliklerimiz vardı ve şu anda onlar dünyanın en değerli şeyiydi. Geleceğimizdi bunlar.

Dawson daha şimdiden Beth'i bir arazi aracının arka koltuğuna oturtmuştu. Ash ile Andrew da onlarla arabaya biniyordu.

"Sen onlarla git," dedim Archer'a, onları güvende tutacağını bilerek. "Biz Paris ve Luc'la gideriz."

Archer hiç duraksamadı. Dawson'ı engelleyip direksiyona kendi geçti. "Ortalık karışırsa arabayı benim sürmem daha iyi olur. Güven bana."

Dawson pek ikna olmamış gibiydi ve o anda ağabeyinin tıpatıp kopyası gibi görünüyordu. Bununla beraber, Daemon'ın neredeyse hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Tartışmadı. Sadece yolcu koltuğuna oturdu ve çenesini kapattı.

Bir saniye sonra Daemon arkamda belirdi. "Arka cebimdeler," dedi.

"Teşekkür ederim."

Hummer'a bindik. Paris direksiyona geçti, Luc da öne oturdu. Biz kapıları çekip kapatırken Luc geriye döndü. "Matthew için üzüldüm," dedi Daemon'a. "Çok yakın olduğunuzu biliyorum. Ailenden biriydi. Çok berbat. Ama çaresizliğe düşen böyle berbat işlere bulaşıyor işte."

"Berbat ve aptalca," diye mırıldandı Paris.

Daemon başıyla onayladı, sırtını koltuğa yasladı. Bana baktı, kolunu kaldırdı. Hiç vakit yitirmedim. Kalbim feci sızlıyordu. Hemen yanına gidip ona yaslandım. Bana sarıldı, parmaklarını koluma gömdü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ona. "O kadar üzgünüm ki anlatamam."

"Hişşt," diye mırıldandı. "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok."

O kadar çok şey vardı ki oysa. Arabayla yola çıkarken daha aklımın bile almadığı şeyler. Sadece onlar değil, başka şeyler de. Mesela Daidalos'un şu anda büyük olasılıkla yolda olduğu gibi. Evet, düşünemezdim bunu. Daha şimdiden içimdeki panik kabarıyor, pençelerini içime saplamak istiyordu. Ama kendimi bir bırakırsam kimseye faydam olmazdı.

Önümüzdeki parmaklıklı kapının açıldığı falan yoktu. Paris hız kesmeyince Daemon sıkıca tutundu. Araba metal kapıyı dağıtıp geçti.

"Neyse ki Hummer'a bindik," dedi Luc.

Daemon emniyet kemeri arıyordu. "Şunu bağlasan iyi olur."

"Peki ya sen?" dedim beni orta koltuğa bağlamasına izin verip.

"Beni öldürmek daha zor."

"Aslını isterseniz..." dedi Luc sözcükleri uzata uzata. "Muhtemelen öldürmesi en zor şey benim."

"Özel hanım evladı sendromu yine kendini gösteriyor," diye mırıldandı Daemon.

Luc burnundan solurken, Paris daracık yolda nefes kesici bir hıza çıkmıştı. Archer'ın arabası da hemen peşimizdeydi. "Daidalos size en cici silahını gösterdi mi?"

Paris viraja girince yana savrulup "Bize bir sürü şey gösterdiler," dedim.

"Peki ya o özel silahlarını?" Luc ayağını arabanın ön konsoluna dayamıştı, hava yastığı umarım açılmaz, diye geçirdim içimden. "Hani şu, bir Luxen'i tek atışta haklayabilen silah, DEM var ya? Darbe Enerjili Mermi."

"Ne?" Bir Luc'a bir Daemon'a bakarken içim fena oldu. "Nasıl silahmış o öyle?"

"Işık dalgalarını kesintiye uğratan bir nevi enerji darbesi... ileri teknoloji ürünü bir alet. Oniks gibi ama çok daha beteri." Daemon kaşlarını çattı. "Silahı görmedim ama Nancy bana sözünü etmişti."

"Elektromanyetik bir silah," diye açıkladı Luc. "Etrafındaki her şey için çok tehlikeli. O silahı çıkartırlarsa şaka etmiyorlar demektir. Kahrolası şey tüm sinyalleri kesintiye uğratıyor, hatta beyin, akciğerler ve kalp de düşük voltajlı elektrikle çalıştığından insanlara bile zarar veriyor. Darbe Enerjili Mermi düşük frekanslı kullanıldığında insanları öldürmüyor ama bizim türümüz için her frekansı ölümcül."

Damarlarım buz kesmişti. "Tek atış mı?"

"Tek atış," diye ciddi bir havayla tekrarladı Luc. "Büyük olasılıkla siz ikinizin korkmasına gerek yok çünkü sizi sağ istiyorlar. Ama bilin ki büyük silahlar piyasaya çıktı mı, insanlar ölecektir."

Donmuştum, nefes bile alamıyordum. Daha fazla ölen olacaktı. "Buna izin veremeyiz." Daemon'a doğru emniyet kemeri el verdiğince döndüm. "Bizim yüzümüzden birilerinin ölmesine..."

"Biliyorum." Daemon dişlerini sıktı, kararlıydı. "Geri de dönemeyiz artık. Öyle bir şey için telaşlanmamız gerekmeden buradan gideceğiz."

Tekrar Luc'a bakarken kalbim göğsümü delip çıkacak gibi çarpıyordu. Pek ikna olmuşa benzemiyordu. Daemon'ın beni avutmaya çalıştığını biliyordum. Takdir de ediyordum bunu. Ama dehşetin üstüne yığılan şey suçluluk duygusuydu. Birisi ölecek olursa...

"Sakın," dedi Daemon sessizce. "Aklından ne geçtiğini biliyorum. Sakın yapma."

"Bunu nasıl düşünmeyebilirim ki?"

Daemon'ın verecek yanıtı yoktu. Sinsice yayılan dehşet dipsiz bir kuyu gibiydi, alacakaranlık vakti insan kaynayan kente yaklaştıkça büyüyordu. Reklam panolarının kırmızı mavi neonları, yanıp sönen ışıkları insanı hoş karşılayan değil, gözünü alan cinstendi.

Bulvar'ın güneyinde trafik durmuştu ve arabaların ardı arkası görünmüyordu, otoparktan bile kalabalıktı.

"Kahretsin," dedi Paris direksiyona elini vurup. "Bu hiç hoş olmadı işte."

"Hoş değil mi? Hiç bu kadar alttan alma görmemiştim." Daemon koltuğunun arkasını sıktı. "Trafikten kurtulmalıyız. Çantada keklik gibiyiz burada."

Paris burnundan soludu. "Arka cebinde hoverkraft falan yoksa buradan çıkmanın bir yolunu göremiyorum. Sapabileceğimiz ara yollar var elbette ama hepsi bu yolun ilerisinde."

Parmaklarım titreyerek emniyet kemerimi çözdüm, dizlerim orta konsola değene kadar öne eğildim. Arkaya şöyle bir bakınca Archer'ın orada olduğunu gördüm. "Trafik neden hiç akmıyor?" Şehirden uzanan araba kuyruğu Caesar's Palace işaretinin ta ötesine kadar gidiyordu. "Trafik tümüyle durmuş."

"Daha paniğe lüzum yok," dedi Paris. Yüzünde neşeli bir gülücük belirdi. "Büyük olasılıkla bir kaza olmuştur ya da çıplak biri trafikte koşuyordur. Olur böyle şeyler. Vegas burası."

Dışarıdan birisi korna çaldı. "Daha muhtemel bir senaryo ise, eyaletler arası otoyol çıkışında trafiği kesmiş olmaları. Benden söylemesi."

"Bence o bardağın dolu yanına bakıp biraz neşelenmeye çalışıyor, Kedicik? Niye gerçekleri işe karıştırıp keyfimizi kaçırıyorsun?"

Terli avuçlarımı bacaklarıma sildim, yanıt verecektim ki boğuk bir ses çekti dikkatimi. Arkaya yaslanıp sağ pencereden dışarı baktım. "Ahh, kahretsin."

Kapkara bir helikopter şehrin üstünde, inanılmaz derecede alçaktan uçuyordu. Hızla dönen pervaneleri her an bir binaya çarpacak gibiydi. Herhangi bir helikopter de olabilirdi ama içimden bir ses bunun Daidalos olduğunu söylüyordu

"Ben bir kontrol edeceğim," dedi Luc, kapıya uzanıp. "Bir yere ayrılmayın. Hemen dönerim."

Daha biz yanıt veremeden Luc, Hummer'dan inmiş, arabaların arasından hızla yürümeye başlamıştı. Daemon'ın huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. "Sence akıllıca bir şey mi bu yaptığı?"

Paris güldü. "Hayır. Ama Luc kafasına eseni yapar. Dönecek. O böyle rahat ediyor."

Arka pencereye birisi hafifçe tıklayınca yüreğim ağzıma geldi. Sadece Dawson'dı.

Daemon pencereyi açtı. "Sorunumuz var."

"Biz de öyle düşündük. Trafik hiç kıpırdamıyor. Hayra alamet değil." Dawson öne eğildi. İkisini bir arada görmek her zamanki gibi, ilkin biraz şaşırtıyordu insanı. "Luc oraya mı gitti?"

"Evet," dedim ellerimi dizlerimin arasına sokup.

Yan şeritte, Dawson'ın arkasındaki biri ıslık çaldı. Dawson duymazdan geldi.

Luc döndü. Hummer'a binerken saçlarını toplayıp kısa bir atkuyruğu yaptı. "Size bir iyi bir de kötü haberim var, millet. Önce hangisini duymak istersiniz?"

Daemon'ın eklemleri koltuğu sıkmaktan ağarmıştı. Biliyordum ki öndekilerden birine girişmesine ramak kalmıştı. "Bilmiyorum. İyiyle başlamaya ne dersin?"

"Yolun bir buçuk kilometre ilerisinde bir barikat var. Bu da düşünmemiz için bize zaman kazandırıyor."

Sesim boğuk çıkıyordu. "Bu mu iyi haber dediğin? Kötüsü ne o zaman?"

Luc yüzünü astı. "Kötü haber şu ki, bir özel birlik arabaları teker teker kontrol ederek ilerliyor. O yüzden karar verecek zamanımız biraz kısıtlı."

Ona bakıp kaldım.

Daemon küfürlerden bir şaheser yarattı. Geriye öyle bir yaslandı ki araba sallandı. Çenesinde bir kas seğirdi. "Sonumuz böyle gelmeyecek."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum," diye karşılık verdi Luc. Ön camdan dışarı bakıp başını ağır ağır iki yana salladı. "Ama ben bile en iyisinin arabaları bırakıp kaçmak olduğunu düşünüyorum."

"Nereye kaçacağız?" diye sordu Dawson gözlerini kısıp. "Vegas'ın iki yanında çölden başka şey yok ve Beth..." Kendini arabadan itip uzaklaştı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Beth kilometrelerce koşamaz. Başka plana ihtiyacımız var."

İğneleyici bir tavırla "Sende var mı peki?" diye sordu Paris. "Çünkü kulağımızı iyice açtık, dinliyoruz."

"Yapamam." Dawson elini indirip pencereye koydu. "Eğer sizler kaçmak istiyorsanız anlarım ama Beth'le benim buralarda bir yerde saklanmamız gerekecek. Siz gidin..."

"Ayrılmayacağız," diye sözünü kesti Daemon, sesi öfkeliydi. "Bir daha olmaz. Hepimiz bir arada kalacağız. Ne olursa olsun. Bir şeyler düşünmeliyim. Bir şeyler olmalı..." Sözün gerisini getiremedi.

Kalbim tekledi. "Ne?"

Daemon ağır ağır gözlerini kırpıştırdı, sonra güldü. Kaşlarımı çattım. "Bir fikrim var," dedi.

"Bekliyorum." Luc parmaklarını şaklattı.

Daemon gözlerini kısıp oğlana baktı. "Bana bir daha parmaklarını şaklatırsan seni..."

"Daemon!" diye bağırdım. "Dikkatini ver. Nedir aklındaki?"

Bana döndü. "Çok riskli ve tam deli işi."

"Peki." Ellerimi çekip kurtardım. "Tam senlik bir şeye benziyor."

Daemon sırıttı, sonra dikkatini Luc'a Verdi. "Daha önce söylediğin bir şey. Güçlerinin, hiç kimsenin onlardan haberdar olmamasından... bizlerden haberdar olmamasından geldiğini söylemiştin. Bunu değiştirirsek avantaj bize geçer. Kendi yaralarını sarmaktan bizi aramaya fırsat bulamazlar."

Beynim bunu sindirmekte güçlük çekiyordu. "Kendimizi gösterelim mi diyorsun yani?"

"Evet. Oraya gidelim, sonra ortalığın altını üstüne getirelim. İnsanlar galeyana gelsin. Dikkatleri dağıtacak kadar büyük bir olay çıkaralım."

"51. Bölge'deki gibi mi? Ama bu seferki..." Muazzam ve tümüyle kontrolden çıkmış olacaktı.

Dawson elini Hummer'ın yan tarafına vurunca Luc ona ters ters baktı. "Hadi, yapalım o zaman."

"Durun," dedi Paris.

Daemon oralı olmadı, kapının koluna uzandı. Bir dizi tıkırtı geldi ve Daemon hiçbir yere gidemedi. Şaşalamış bir halde Paris'e baktı. "Çıkmayayım diye çocuk kilidini mi çalıştırdın sen?"

"Öyle yaptım." Paris ellerini kaldırdı. "Bunu önce enikonu düşünmelisin."

"Hiçbir şey düşünmemiz gerekmiyor," dedi Dawson. "Yeteri kadar iyi bir plan. Ortalığı yeterince karıştırırsak sıvışabiliriz."

Luc koltuğunda dizlerinin üstüne kalkıp geriye döndü, ametist gözlerini iki kardeşe dikmişti. "İkiniz bunu bir düşünmelisiniz. Bir kez yaptık mı geri dönüşü yok. Daidalos daha da kuduracak, peşimize düşecek."

"Ama kaçmamız için zaman kazandıracak," diye itiraz etti Daemon. Gözbebekleri parlamaya başlamıştı. "Yoksa onları olduğu yere çivilemeye itirazın mı var?"

"İtiraz mı?" Güldü Luc. "Bence harika bir fikir. Açık konuşa-

yım, Luxenler akşam haberlerinde boy gösterince Daidalos'takilerin yüzünün halini görmek isterim."

"Öyleyse sorun nedir?" diye ısrar etti Dawson, öndeki araba kuyruğuna göz ucuyla bakarak. Hâlâ bir hareket yoktu.

Luc elini koltuğunun arkasına vurdu. "Sadece, hepinizin neyi başlattığınızın farkında olması gerek. Bu sadece Daidalos'u değil, tüm Luxen toplumunu altüst edecek. Benim fikrimi mi soruyorsun? Ben isyanı tetiklemekten yanayım... ve bu tam bir isyan olacak."

"Başkaları da var," diye ekleyiverdi Paris. "Bunu kendi çıkarları için kullanacaklardır, Daemon. Kargaşa onların ekmeğine yağ sürecek."

Güçlükle yutkundum, Dasher'ın sözünü ettiği, Luxenlerin o korkunç yüzdesini düşündüm. "Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık."

Daemon'la göz göze geldik. Verdiği kararı anlamıştım bile. Ailesiyle dünyanın geri kalanı arasında seçim yapması gerekse ailesini seçerdi. Elini kapının koluna koydu. "Kapıyı aç."

"Emin misin?" diye sordu Luc ağırbaşlı bir edayla.

"Ama dikkat edin, insanlara zarar gelmesin," dedim.

Luc'un yüzünde kocaman, delice bir gülümseme belirdi. "İyi o zaman. Dünyayı uzaylıların muhteşemliğiyle tanıştırma zamanı geldi demektir."

29

Daemon

Şimdiye dek yaptığım en delice işlerden biri olacaktı bu. Var gücümle Daidalos'a, SD'ye karşı gelmekle kalmıyor, Luxenlerin itaat ettiği her kuralı da çiğnemiş oluyordum. Kararım yalnızca beni değil, herkesi bağlıyordu. Bu kadar mühim bir şeyin karşısında en azından bir an olsun düşünmem, bir şeyleri yeniden gözden geçirmem, başka yol bulmam gerekirdi.

Ama zaman yoktu. Matthew... Matthew bize ihanet etmişti ve yakalanmak üzereydik.

Daha önce de dediğim gibi, Kat'in güvende olması için koca dünyayı yakardım. Aynısı ailem için de geçerliydi. Bu seferki farklı türden bir yangın olacaktı ama.

Daha şimdiden insanlar bizi izlemeye, arabamızdan neden inip arkaya, direksiyondaki Archer'ın yanına gittiğimizi merak etmeye başlamışlardı. Biliyordum ki dikkatleri çeken şeylerden biri Dawson'la yan yana yürümemizdi.

"Zaten biliyorum." Archer motoru stop ettirdi. "Delilik bu ama işe yarayabilir."

"Nedir o delilik?" diye sordu Dee, ön koltukta oturduğu da dikkatimden kaçmadı. Herhalde Dawson kalkar kalkmaz oraya oturmak için fırsat kollamıştı.

"Bu araba yığının içinde resmen hapsolmuş durumdayız," dedim pencereye doğru eğilip. "İleride yolu kesmişler ve bir grup asker arabaları arıyor.

Beth hızla bir nefes aldı. "Dawson?"

"Merak etme." Dawson hemen arka kapıya gidip açtı. "Gel buraya."

Kız arazi aracından inip ona yapıştı.

"Dikkatlerini dağıtmak için ortalığı biraz karıştıracağız," deyince, ikisi de gözlerini kısıp şüpheyle baktılar. Bir şeyler döndüğü kesindi, ailemizdeki aşırı korumacılığın ötesinde bir şeydi bu ama ayıracak zamanım yoktu. "Şansımız yaver giderse yol da o sırada açılır ve buradan yakayı sıyırırız."

"Bana şüpheci diyebilirsin ama bu araba yığınını nasıl temizleyecek ve kimse engel olmadan gideceğiz?" diye sordu Andrew.

"Çünkü ortalığı biraz karıştırmakla kalmayacağız," diye açıkladı Archer. Kapıyı açınca bir adım gerilemem gerekti. "Vegas'ı hiç olmadığı gibi aydınlatacağız."

Dee'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Asıl halimizi mi göstereceğiz?"

"Aynen."

Ash öne eğildi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Büyük olasılıkla," diye yanıtladım saçımın bir tutamını gözlerimin önünden çekip.

Archer kollarını kavuşturdu. "Evde bu arabaya binmekle, olacak her şeyi kabullendiğini hatırlatmama gerek var mı? Paris'in 'her şey' derken kastettiği buydu."

"Benim hiç itirazım yok." Andrew sırıtarak arabadan indi. "Kendimizi gösterecek miyiz o zaman?"

Kat yüzünü buruşturdu, gülecek gibi oldum. Andrew bu konuda aşırı hevesli görünüyordu.

Arabanın önünde durdu. "İnsanların ödünü koparmayı ne kadar istemişimdir bilemezsin."

"Buna alınsam mı bilemedim," diye homurdandı Kat.

Andrew göz kırptı, göğsümden bir hırıltı yükseldiğini hissettim. "Sen de çok insan sayılmazsın artık," diye işaret etti Andrew, sonra bana bakıp sırıttı. "Ee, ne zaman yapıyoruz?"

Gecenin bastırmasına dakikalar kalmıştı. "Şimdi. Ama –dikkat edin– birbirimizden çok ayrılmayalım. Herkes birbirini görebileceği uzaklıkta olsun. Ya ben ya da..." Sonraki sözcükleri söylemek kolay değildi. Resmen ruhumu acıtıyordu. "Archer şehirden çıkmak güvenli olduğunda size söyleyecek. Eğer arabamız giderse..."

"Umarım gitmez," diye inledi Luc.

Ona baktım. "Eğer arabamız giderse ona en yakın şeyi alırız. Kafana takma. Tamam mı?"

Birkaç kişi başını öne salladı. Ash bize hâlâ aklımızı kaçırmışız gibi bakıyordu ama Dawson onu çekip arabadan çıkardı. "Benim için önemli bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı? Büyük bir iyilik," dedi.

Ash ciddi bir tavırla onayladı. "Ne?"

"Beth'le kalmana ihtiyacım var. Bir şeyler yanlış giderse onu tehlikeden uzak ve güvende tutmanı istiyorum. Benim için yapabilir misin bunu? O benim hayatım. Ona bir şey olursa bana da olur. Anlıyor musun?"

"Elbette yapabilirim," dedi Ash derin bir nefes alarak. "Siz etrafta bir avuç ateşböceği gibi pırıl pırıl dolaşırken onu beladan uzak tutarım."

Beth kaşlarını çattı. "Ben de yardım edebilirim, Dawson. Ben..."

"Yardım edebileceğini biliyorum, bebeğim." Dawson kızın yanaklarını tuttu. "Zayıf olduğunu düşünmüyorum ama dikkatli olman lazım."

İtiraza kalkışacakmış gibiydi, ben de sabırsızlanmaya ve

kardeşim adına üzülmeye başlamıştım. Tanrı biliyor ya, ben de Kat'le ateş açanların üstüne koşmaması için tartışmakla nice zaman geçirmiştim. Bu arada, sırası gelmişken...

"Sakın aklından bile geçirme," dedi Kat, bana bakmadan.

Kendi kendime güldüm. "Beni çok iyi tanımışsın, Kedicik."

Beth nihayet kabullendi, onu Ash'e emanet ettiler. Tanrıya şükür böyle olmuştu, çünkü insanlar da bize uymuş, arabalarından inip volta atmaya başlamışlardı. Adamın teki bir kutu bira açıp pat diye arabasının kaputuna oturdu, alacakaranlığın koyulaşarak laciverte dönüşmesini izlemeye başladı. Şu an ben de bir biraya hayır demezdim.

"Hazır mısın?" dedim Andrew'a.

Andrew boynunu kütürdetti. "Bu muhteşem olacak."

"Lütfen dikkatli ol," diye rica etti Ash.

Andrew başıyla onayladı. "Sen merak etme." Sonra caka satarak yürüyüp yanımdan geçti. "Ortalığı karıştırmak mı dedin? Tam adamını buldunuz."

Döndüm, nefesimi tutma ihtiyacı hissettim. Artık geriye dönüş yoktu. Göz ucuyla baktığımda Ash'in Beth'i araba dolu şeritten hızla geçirip refüjün kenarına götürdüğünü gördüm. Bir grup palmiye ağacının altında durdular.

"Yanımdan ayrılma," dedim Kat'e.

Andrew'nun araçların arasından rahatça ilerleyişini izleyip başıyla onayladı. "Bir yere gittiğim yok." Durakladı, alt dudağını ısırdı. "Bunu yapacağınıza resmen inanamıyorum."

"Ben de."

Kat bana baktı, ardından güldü. "Cayıyor musun yoksa?"

Muzipçe gülümsedim. "Bunun için biraz geç."

Öyleydi de. Andrew kaldırıma çıkıp devasa bir korsan gemisine doğru yöneldi. Arkasında onlarca insan vardı, birçoğunun boynunda fotoğraf makineleri asılıydı. Mükemmel.

"Sence ne yapacak?" diye sordu Kat, hâlâ alt dudağını dişleyerek.

Ona hakkını vermem gerekirdi. Cesur davranmak için elinden geleni yapıyordu ama ellerinin titrediğini, gözlerinin sürekli ilerideki dönemece, hiç kuşkusuz bize doğru ilerleyen Daidalos'a doğru baktığını görüyordum. Güçlüydü ve beni kendine sürekli hayran bırakıyordu.

"Nasıl demeli?" dedim dikkatini çekerek. "Ampul gibi yanacak."

Gözleri parladı. "Çok eğlenceli olmalı."

Andrew, geminin demirli durduğu havuzun duvarına tırmandı. Birkaç kişi dönüp ona bakınca gerildim. Zaman sanki koca bir dakika boyunca donup kalmıştı. Ardından, Andrew yüzünde o yılışık gülümsemeyle, kollarını iki yana açtı.

Gövdesinin kenarları bulanıklaştı.

Kat'in nefesini birden tuttuğunu işittim.

Küçük değişikliği ilkin kimse fark etmemişti, derken o puslu ışık Andrew'nun beyaz gömleğinden yayılıp vücudunun geri kalanını kapladı.

Kalabalıkta alçak sesli bir mırıltı başladı.

Sonra Andrew solup ortadan kayboldu. Gitti. Puf.

Hayret dolu çığlıklar bir kreşendoydu, heyecanlı çığlıklardan, şaşkınlık dolu nidalardan bir senfoni. Arabalarındaki sürücülerin gözleri yerinden uğramıştı. İnsanlar hıncahınç dolu kaldırımda adımlarının ortasında kalakalmış, bu da bir domino etkisi yaratmıştı.

Andrew gerçek formunda tekrar belirdi. Neredeyse iki metrelik bedeni, caddedeki tüm ışıklardan, gökteki tüm yıldızlardan parlaktı. Kenarları hafifçe maviye çalan saf beyaz bir ışıktı. Işığı bir işaret ateşiydi adeta; caddedeki istisnasız herkesi kendine bakmaya zorluyordu.

Sessizlik.

Vay anasını. Öyle bir sessizlik olmuştu ki, bir çekirge bir sineğe karate darbesi indirecek olsa, sesini duymayan kalmazdı.

Sonra kulakları sağır eden bir alkış kopup küfürlerimi boğdu. Andrew oraya çıkmış, kahrolası bir korsan gemisinin önüne dikilmiş, biri kıçına nükleer silah sokmuş gibi parlıyordu, insanlar da karşısına geçmiş alkışlıyor muydu?

Paris yanıma geldi, kıkır kıkır güldü. "Anlaşılan Vegas sokaklarında bundan acayip şeyler de görmüşler."

Haklıydı doğrusu.

Kalabalığın içinde fotoğraf makinelerinin yumuşak flaşları parlıyordu. Belli ki tam bir şovmen olan Andrew reverans yapıp doğruldu. Sonra küçük bir dans gösterisi yaptı.

Gözlerimi devirdim. Hadi canım.

"Vay canına," dedi Kat, kollarını iki yanına indirip. "Ne olur bunu yapmamış olsun."

"Eğlenceye katılma zamanım geldi," dedi Paris öne çıkarak. Diğer şeritteki arabanın, orta yaşlı bir adamın sürdüğü kırmızı BMW'nin yanına gitti, sonra gerçek şekline büründü.

Adam can havliyle arabadan atladı, düşe kalka geri geri gitti. "Bu da ne be?.." dedi Paris'e bakıp. "Neler oluyor yahu?"

Paris gerçek halinde otomobillerin arasında süzüldü, korsan gemisiyle Andrew'nun önünde toplanmış kalabalığa doğru gitti. Kalabalığın hemen dışında durdu ve ışığı tek bir kez, parlak ve yoğun şekilde parladı. Etrafına bir ısı dalgası yaydı, ağzı açık izleyenlerden bir kısmı korkup geri çekildi.

Birkaç metre geride Dee bir arabanın üstüne sıçradı. Dimdik durdu, hafif meltem upuzun saçlarını alıp yüzüne vurdu Birkaç saniye içinde o da asıl biçimindeydi.

Arabadaki çift arabadan fırlayıp koşa koşa kaldırıma çıktı, sonra dönüp aval aval Dee'yi seyre koyuldular.

Sırada Dawson vardı. Beth ile Ash'in yakınında, tıkalı yolun karşı şeridinde kaldı. Gerçek halini alınca birkaç kişi dehşet içinde çığlık attı.

"Ciddiyim, Kedicik, yanımdan ayrılma."

Kat başını tekrar öne salladı.

Uzaktan helikopterin gürültüsünü duyabiliyordum. Hiç şüphesiz Bulvar'ın üstünden tekrar geçmek için bir daire çiziyordu. İşler kızışmak üzereydi.

İnsanların arasında huzursuzluk başlamış, boğucu sıcaklıktaki hava kadar kesifleşmişti. İçime süzülmüş, insan kılığımdan sıyrılırken beni de gerginleştirmişti.

Sanki birisi evrensel bir duraklatma düğmesine basmış gibi, etrafımızdaki insanlar birden donup kaldı. Elleri fotoğraf makinelerine, cep telefonlarına yapışmıştı. Huşu dolu yüz ifadeleri şaşkınlıktan sersemlemeye geçti, sonra korku ağır ağır yayıldı. Birçoğu bakışıyordu. Bazıları Andrew'dan uzaklaşmaya başlamıştı ama tıkış tıkış kaldırımlarda yol alamıyorlardı.

Bir adım daha ileri götürmeliyiz. Dawson'ın sesi düşüncelerime sızdı. *Treasure Island levhasını görüyor musun? İcabına bakacağım.*

Aman kimse yaralanmasın, dedim.

Dawson süzülerek bir adım geriledi. Bir kolunu kaldırdığında, yıldız toplamak için göğe uzanmış gibi görünüyordu. Havadaki enerji çatırdadı, hava statik elektrikle yüklendi. Kaynak parlayıp koluna yılan misali dolanıverdi.

Avucundan göğe doğru bir ışık fırladı, dört şeridin üstünde hızla yol aldıktan sonra korsan gemisinin üstünde büküldü, beyaz işarete çarptı.

Bir ışık patlaması gerçekleşti, geceyi kısacık bir an için gündüze çevirdi. Enerji, işarete yayıldı, sonra yazının altındaki koca kafatasının gözlerinden bir kıvılcım yağmuru halinde fışkırdı.

Andrew ise Venetian Oteli'nin kulesini ve tepesindeki güzelim altın rengi ışıkları gözüne kestirmişti. Bana döndü. Belden dönüp Kaynak'ı çağırdım. Birkaç dakika su altında kaldıktan sonra güzel, derin bir nefes almak gibiydi. Işık elimden fırladı, kuleye çarptı ve ışıklar bir havai fişek gösterisiyle söndü.

İnsanlar bunun bir tür gösteri, optik illüzyon ya da durup izleyecekleri bir şey olmadığını o sırada anladılar. Gördüklerinin ne olduğunu kavrayamıyorlardı belki, ancak kaçma tepkisini doğuran içgüdü hangisiyse, tetiklenmişti.

Hayatta kalma en öncelikli şey olmuştu... büyük, kötü bilinmezden kaçıp bir yandan da bu hayranlık verici olayı fotoğraflamaya çabalıyorlardı.

İnsanların neredeyse doğuştan gelen, gördükleri her şeyi kaydetme huyu sevilmeyecek gibi değildi.

Karıncalar gibi dört bir yana kaçışıyor, o telaşla arabalarını terk ediyorlardı. Sokaklara dökülmüşlerdi; farklı şekil ve boyutlardan bir sel halinde birbirlerini itip kakıyor, kendi ayaklarına takılıp düşüyorlardı. Herifin teki Kat'e çarpıp onun arazi aracının yanından uzaklaşmasına yol açtı. Bir saniye içinde, o hengâmede Kat'i gözden yitirdim.

Öne atıldım, insanları Kızıldeniz gibi ikiye böldüm. Korku dolu çığlıkları daha şimdiden kulağımı rahatsız eden bir uğultuya dönüşmüştü.

Kat!

Yanıtı hem kafamın içinde, hem de yakınlarda geldi. "Buradayım!"

Önümde donup kalan bir kadının etrafından güç bela döndü. Kadının yüzündeki şok ifadesi vicdanımı biraz rahatsız etti ama ardından Kat fal taşı gibi büyümüş gözlerle önümde durdu.

"Galiba birçok insanın dikkatini çektik," dedi zorla nefes alıp.

Galiba mı? Koluna dokundum, teninden tenime atlayan hoş geldin kıvılcımı beni mutlu etti.

Luc ile Archer yanımıza geldiler. "Arabaların bir kısmını yoldan çekelim mi?"

İyi fikir. Kat de yanınızda dursun.

Kat'in kızgın bakışını görmezden gelip dikkatimi önümüzdeki araç kuyruğuna verdim. Dört şerit vardı. Külüstürlerden tutun da, çizmeye bile kıyamayacağım lüks otolarla dolup taşıyordu hepsi.

Archer yanıma geldi. "Ben de yardım edeyim."

Bir şeridi o aldı, ben de Hummer'ın önündeki şeride odaklandım. Bir şeyleri bizden uzaklaştırmak, kendimize çekmekten daha kolaydı. Enerjiyi salıvermekti bu, tıpkı bir şok dalgası gibi.

Kollarımı açtım, önümdeki otomobilin sarsılmaya başlamasını seyrettim. Jantları takırdıyor, vitesleri gıcırdıyordu. Sonra araba yoldan yana kaydı. Otomobiller birbiri ardına, sanki koca bir dev koluyla yolu temizlemiş gibi birer birer kayıp çekildiler. Bunu görebildiğim en ileri noktaya kadar devam ettirdim, sonra geri çekildim. Daidalos'un neler olup bittiğini anladığını biliyordum.

Andrew'nun olduğu yere döndüğümde onun arka arkaya enerji patlamaları savurduğunu gördüm. Boş bir turist otobüsünün ardına genç bir çocuk gizlenmiş, her şeyi telefonuyla kaydediyordu.

Damarlarıma bir miktar huzursuzluk sızdı. Tüm bunlar, saniyeler içinde YouTube'da olacaktı. Uzaktan gelen siren seslerini duyuyordum. Arkamızdaki trafiğin nasıl kilitlendiğine bakılırsa, yakın zamanda gelmeleri pek olası değildi.

"Bakın!" Kat bağırıp gökyüzünü işaret etti.

Tepemizde bir helikopter daireler çiziyor, projektörünü Andrew'nun durduğu yere tutuyordu. Ordu değildi. Helikopte-

rin yanında bir KTNV 13 Haber Kanalı logosu vardı. Kahretsin. Polisten önce varmışlardı.

"Naklen yayınlayacaklar," dedi Kat gerileyerek. Gözleri büyümüştü. "Canlı yayınlayacaklar... her yerde yayınlanacak."

Neden o saniyeye kadar anlamamıştım, bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini kavrayamamış falan değildim ama haber helikopterini Bulvar'ı turlarken görünce jeton düşmüştü. Görüntüler haber odalarına ulaştırılacak, oradan da birkaç saniye içinde tüm ulusa ulaştırılacaktı. Hükümet şurada burada birkaç videoyu yayından kaldırtabilirdi belki, hatta yüz tanesini ama ya bunu?

İşte, bunu durduramazlardı.

Büyük olasılıkla şu anda televizyonlarının başında oturmuş insanlar bunları seyrediyor, aslında ne izlediklerini anlamasalar bile ciddi bir şey izlediklerini biliyorlardı.

"Muazzam bir şey," dedi Luc, dikizci piçin teki olduğunu belli edip. "Becerdin, ahbap. Bunu durduramazlar işte. Bu gezegende takılan başka yaşam formları da olduğunu bütün dünya öğrenecek."

Evet bu gerçekten... muazzam olacaktı.

Bakışlarım yol boyunca gezindi. Andrew'la Dawson'ın yaptığı şeye kendini kaptırmış bir sürü insan vardı hâlâ. İkisi de yol boyunca bir oraya bir buraya gidiyor, arkamızdaki arabaların üstünden Frogger bilgisayar oyununun uzaylı bir versiyonu gibi sıçrayıp duruyorlardı.

Muhtemelen dünyanın dört bir yanından insanların gördüğü şey tam da buydu.

Bunu açıklamanın imkânı yoktu. Daidalos fıttıracaktı.

"İstediğin buydu, değil mi?" Bir adam yolun karşı tarafına koşa koşa geçerken Archer kaşlarını çattı. "Halka afişe etmek. İstediğin..."

İki büyük otelin arasından koyu renkli bir helikopter çıkageldi... kocaman, kapkara bir kuş. Bunun askeri bir helikopter olduğunu anlamak için dâhi olmak gerekmiyordu. Başımızın üstünden uçtu ama Dawson'la Andrew'nun hareketlerini takip eden haber kanalı helikopterinin aksine, hiçbir yere ışık tutmadı.

Treasure Island otelinin etrafında döndü, sonra geniş otelin arkasında kayboldu. Huzursuzluk hissi daha büyümüştü. Uzandım, Kat'in bileğine yapışıp bir yandan da erkek kardeşime bağırdım.

Kırmızı bir BMW'nin üstünde, gerçek formunda çömelip durdu. Hissettiğimi o da hissetmişti. Arabanın arkasından ok gibi fırladı, arkasındaki arabadan Dee'yi kaptığı gibi onu da yol hizasına indirdi.

Bir an olsun gecikmeden hem de.

Kara kuş dönüp tekrar geldi, gökte iyice yükselip yanlamasına uçmaya başladı, sanki kendini hizalıyordu...

"İçime kötü bir his doğuyor," dedi Luc, geri geri yürüyüp. "Archer, herhalde böyle bir şey yapmazlar..."

İlk gören ben oldum. Askeri helikopterin alt kısmında küçük bir kıvılcım. Hiçbir şey değildi. İçimin buz kesmesine, olduğum yere çakılıp kalmama yol açmayacak küçücük bir ateş parıltısı. Helikopterden fırlayan şey insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Lacivert gökyüzündeki beyaz duman izi, gereken mesajı vermişti bana.

Döndüğüm gibi, şaşalamış Kat'i göğsüme bastırdım, ikimizi de ılık asfalta yatırıp vücudumu ona siper ettim.

Büyük bir çatırtı, Kat'in kollarımda kasılmasına yol açtı. onu daha sıkı kucakladım.

Korku midemi altüst etmişti. Hiddet, zehir gibi akıyordu damarlarımda. Habercilerin helikopteri kuyruğundan duman-

lar çıkarak deli gibi dönüyordu. Gökyüzünde döne döne ilerledi, projektörünün ışığı korsan gemisine ve ötesine düştü. Helikopter dönerek gökyüzünden düştü, dosdoğru Treasure Island oteline yöneldi.

Patlamayla arabalar sarsıldı. Kat kucağımda debelenip bakmaya çalışırken bir yandan haykırıyordu. Ne var ki manzarayı görsün istemiyordum. Onu yere bastırdım, yüzümü göğsüne dayadım. Dokunuşumun bu kadar uzun süreli temasta dayanılmayacak kadar sıcak olduğunu biliyordum ama görmesini istemiyordum.

Aman Tanrım... bir başkasının düşünceleri de benimkilere ayna tutuyordu. Dawson mıydı? Dee mi? Archer mı? Luc mu? Yoksa Thompson kardeşlerden biri mi? Bilmiyordum.

Otelin ortasından alevler fışkırdı ve turuncu parlaklık titreyen binayı hızla sarmaladı. Kesif duman bulutları yükselip gökyüzünü kararttı.

Archer, Hummer'ın yanında donup kalmıştı. "Yaptılar. Tanrım... Vurdular. Ordu düşürdü onları."

30

Daemon

Daha önce hiç benzerine tanık olmadığım türden bir panik yaşandı. İnsanlar –kaçabilenler– otelden sökün etti, binanın önüne, sokaklara döküldü.

Hâlâ gerçek halimde, Kat'i caddeden çekip uzaklaştırdım. Bir şeyler diyordu ama sözleri çığlıkların arasında kaybolmuştu. İsa aşkına. Bunu hiç ummamıştım... insanları hedef alacaklarını hiç düşünmemiş, bizleri sır olarak tutmak için işi ne raddeye vardıracaklarını küçümsemiştim.

"Ama çok geç artık," dedi Luc, takılıp ellerinin ve dizlerinin üstüne düşen bir kadını kolundan tutarak. Kadının yüzünün yanı berbattı, yanıklarla kaplıydı. "Başlamış olanı durdurmak olanaksız artık. Bak."

Döndüm, Kat'i de döndürdüm. Kadının parçalanmış yüzüne gereğinden fazla süredir bakıyordu. Dee'nin üstüne sıçradığı arabadaki adam hâlâ her şeyi –yani bizi– telefonuyla kaydediyordu.

Kat'i arkama alıp Luc'a geri döndüm. Elini kadının alnına koymuştu, kadın bir heykel kadar kıpırtısız duruyordu. Luc, onu iyileştiriyordu.

"Git," dedi Luc ona, işini bitirince. Kadın şaşkın şaşkın baktı. Üstünde bir tür kostüm vardı... deri sutyen ve etek. "Git."

Kadın apar topar fırladı.

Archer geriye döndü. "Geliyorlar."

Geliyorlardı.

Özel kuvvetler kıyafetlerini giymiş adamlar caddenin iki yanına dizilmişti. Vegas polis ekipleri değil, Daidalos'tu bu... ordu. Silahları da büyüktü.

DEM.

İlk ateş eden onlar oldu ve kırmızı bir ışık dosdoğru Andrew'a yöneldi.

Andrew havuzun duvarından havalanıp şahlandı. Fırlattığı enerji ışını ilerleyen adamların önünde yere çarptı. Asfalt çatlayıp büküldü, askerlerden birkaçı yere devrildi. Silahlar ateş aldı. Kırmızı ışıklar gecenin içinde parladı.

Bu kadarla kalmıyordu, siyah kıyafetli askerlerin ardında kamuflaj kıyafetli olanlar vardı.

"Kahretsin," diye homurdandı Archer. "İşler sarpa sarıyor."

Haber verdiğin için sağ ol, Kaptan Beşparaetmez.

Kat'i arkama alıp ayağımı yere hızla vurdum, yol ikiye yarıldı. Kollarımı kaldırıp Kaynak'ın içimden akmasına izin verdim.

Ellerimi önümdeki Mercedes'in tamponuna koydum, arabanın dışında bir elektrik şoku gezindi. Arabayı kaldırdım, frizbi gibi çevirdim, yaklaşan askerlerin üstüne fırlattım. Çil yavrusu gibi dağıldılar. Otomobil havada döne döne uçtu, bir palmiye ağacına çarptı, ağacı da söküp beraberinde götürdü.

Kırmızı ışık nabız gibi attı, başımızın üstünden, Archer'la benim aramdan geçti ve Luc'u kıl payı ıskaladı. Ağır ağır döndüm. Yo, olamaz.

Enerji, çalkantılı bir dalga halinde benden fırladı, beş asker-

den dördüne çarptı, onları turist otobüsüne doğru geriye fırlattı.

Sağımızda bir patlama daha oldu. Paris'in önüme fırladığını gördüğüm anda dönüp Kat'e yapıştım. Paris Luc'a tosladı, onu DEM'in yolundan çekti.

Ama kendisi vuruldu.

İrkildi, sonra durdu. Vücudu spazmlarla sarsılırken insan haliyle Luxen formu arasında gidip geldi. Bedeninde elektrik gezindi, dizlerinden ve dirseklerinden püskürdü. Paris hareketsiz kaldı, ışığı donuklaştı, sonra yere devrildi. Altında parlak mavi bir sıvı birikmişti.

Ölmüştü.

Luc korkunç bir ses çıkardı ve parlak bir ışık onu sarmaladı. Havada birkaç metre yükseldi, bedeninin altından statik elektrik ve küçük şimşekler yayılıyordu. Işığı bir kez, öğle vakti güneşi gibi parladı, ardından feryatlar duyuldu. Havayı yanık et kokusu doldurdu.

Silah sesleri duyuldu. Başımın yanından geçip otomobillere çarptı kurşunlar. Anlaşılan süvariler babadan kalma silahlarıyla gelmişti.

Dawson hızla yanıma koştu, parmaklarını bir sedanın arkasına sürdü. Silah otobüse doğru fırlayıp askerleri sıkıştırdı.

Arkamdan çıkma, diye uyardım Kat'in usulca yanıma gelmeye çalıştığını fark edip.

Yardım edebilirim.

Ölebilirsin. O yüzden arkamda kal.

Etrafına öfke yayıyordu ama dişini sıktı, arkamdan çıkmadı. Daha büyük sorunlarımız vardı. Yere sürtünen koca tekerleklerin sesi dikkatimizi çekti. Yolu açmamız aleyhimize olmuştu. Toz dumanın içinden bir Humvee filosu geldi, bir de... tank mı o yahu?

"Bunlar kafayı yemiş herhalde," dedi Kat. "Ne yapacaklar ki

onunla?" Tankın namlusu, Beni Vurduğun İçin Teşekkür Ederim dercesine parıl parıl yanan bizlere döndü.

"Siktir," dedi Archer.

Andrew hızla arabaların arasından koşup yumruğunu bir kamyonun kaportasına indirdi. Alevler içindeki kamyonu, tankı tutuşturmak için kullandı. Tankın patlamasına saniyeler kala içindeki askerler fare gibi kaçıştı. M1 tankı havai fişek gibi havaya fırladı, Bulvar'ın diğer yanına savruldu. Venetian Oteli'nin bahçesine düşüp otoparkta yuvarlandı.

Kalbim taş kırma makinesi gibi gürültüyle çarpıyordu. İrademi kullanarak kırık asfalt parçalarını yerden kaldırdım. Polislere doğru fırlatıp onları gerilettim. Her şey göz açıp kapayana kadar olup bitiyordu. Askerler her yandan geliyor, Luc ise var gücüyle onlara saldırıyordu. Bulvar'dan gelen polisler ise nefes alan her şeye kurşun sıkıyordu. İnsanlar –masum insanlar– çığlık çığlığa arabaların arkasına saklanıyordu. Dee onları tehlikenin yolundan kaçırmaya çalışıyordu ama hepsi korkudan yerine çakılıp kalmıştı. Neticede, Dee de kahrolası bir disko topu gibi parlıyordu.

Dee, iki çocuğuna sarılmış bir adam ve kadının önünde insan biçimine dönüştü. "Çekilin gidin buradan!" diye feryat etti. "Gidin! Hemen kaçın!"

Bir saniye tereddüt eden çift, sonra çocuklarını kaptığı gibi Ash'in Beth'i korumakta olduğu refüje doğru koştu.

Yüzümü sıyırıp geçen kırmızı ışığı görünce fırıldak gibi döndüm. Beyaz bir şimşek havada kavis çizdi ve bir vücudun arkamda yere düştüğünü duydum. Kat'in önümde olduğunu, gözbebeklerinin ışık saçtığını gördüm. Ağır ağır döndüğümde yerde, cansız elinde DEM silahı tutan bir asker vardı.

"Yardım edebilirim," dedi.

Hayatımı kurtardın. Ona dönüp baktım. Çok seksi bu.

Başını iki yana sallayıp başını kaldırdı. "Buradan hemen... ah, Tanrım, Daemon. Daemon."

Sesindeki korku karşısında kalbim tekledi. Ona doğru yürümeye başladım, sonra ben de hissettim. Varlığımın derinliğinde ve her parçasında. Dawson'ın durduğunu, Andrew'nun hızla döndüğünü gördüm.

Caesar's Palace ve Bellagio otellerinin neon ışıklarının yanında kapkara bulutlar inanılmaz derecede hızlı hareket ediyor, yıldızların önünü kesiyordu. Fakat bunlar ne buluttu... ne de bir yarasa sürüsü.

Arumlardı.

Katy

İşler birkaç saniye içinde kötüden berbata dönmüştü.

Daemon'ın planını açıklamasından ordunun günahsız insanlarla dolu helikopteri düşürmesine kadar, her şeyin böyle berbat hale geleceğine bir an olsun inanmamıştım. Tek istediğimiz onları gafil avlamak, ortalığı azıcık karıştırıp o arada sıvışmaktı.

Savaş çıkarmayı falan istememiştik.

Ama şimdi Paris ölmüştü ve yatak altında saklanan öcülerden daha korkunç bir şey geliyordu üstümüze.

Gökyüzünde hızla yaklaşan gölgelerin kaza eseri buraya geldiğine inanacak değildim. Doğru, şu anda ortalık Luxen sihriyle dolup taşıyor olabilirdi ama Arumların geçerken eğlenceyi görüp de uğramış olma ihtimali var mıydı? Pek sanmıyordum.

Daidalos yüzünden buradalardı, çünkü onlarla işbirliği yapıyorlardı.

Kara bulut parçalarına ayrıldı, gökyüzünden aşağı sinsi yağ

lekeleri gibi döküldü. Caesar's Palace otelinin arkasına dalıp bir anlığına gözden kayboldu, sonra otelin yan tarafından fışkırdı. Cam ve moloz parçaları havaya uçtu.

Haykırmak için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

Bir Arum, Bulvar'dan aşağı indi, öyle hızlı hareket ediyordu ki, gideceği yere varması bir saniye bile sürmemişti.

Arazi aracının arka tarafından uçup Andrew'a hızla çarptı ve onu metrelerce havaya fırlattı. Ash'in korku dolu çığlığı içimde yankılandı. Arum uçuşun yarısında şekillendi. Teni obsidiyen gibi siyah ve parlaktı. Andrew'u bez bir bebekmişçesine fırlatıp attı.

Bulvardan bir başka Arum geldi ve arabaların arasında zikzaklar çizdi. Havaya yükseldi, Andrew'u yakaladı ve ikisi birden Treasure Island otelinin havuzuna daldılar.

Daemon havalandı –bir ışık patlaması oldu, derken havadaydı– ve havuza yönelen diğer Arum'un yolunu kesti. Çarpıştılar, karanlıkla aydınlığın bir karışımı halinde gökyüzünde gülle gibi yuvarlandılar. Dawson hızla atıldı, kırmızı ışık patlamalarından sakınarak ilerledi.

Arum ile Andrew tekrar suyun yüzeyinde belirdiler. Arum geriledi, sonra elini Andrew'un göğsüne daldırdı. Andrew kasıldı; ışığı bir ateşböceğininki gibi titremeye başladı. Ben de ileri atıldım ama kollar belime dolandı.

Dostça bir sarılış değildi bu.

Ayaklarım yerden kesildiği anda paniğe kapıldım ve Arum'un Andrew'u havaya kaldırdığını gördüm. Işığı tekrar titredi ve ardından Andrew... aman Tanrım...

Ash'in çığlığı korkularımı doğrulamıştı. Onun, kontrolden çıkmışçasına asıl biçimiyle insan hali arasında gidip geldiğini gördüm. Yolun şeritlerinde bir enerji dalgası kabardı.

Bir saniye sonra sırtüstü yatıyordum, ciğerlerimdeki tüm

hava boşalmıştı ve kasklı bir yüze bakıyordum. Soluk alamadım ve bir anlığına, ne yapacağımı bilemedim. Donup kalmıştım. Şaşkınlıkla dehşet arasında sıkışmıştım. Paris ölmüştü. Andrew da ölmüştü.

Acayip görünümlü bir silahın namlusu dosdoğru yüzüme bakıyordu.

"Kıpırdamayı aklından bile geçirme," dedi boğuk bir ses.

Beynim olayları normal bir hız ve düzeyde işlemeyi bırakmıştı. Bakışlarımı kaldırdığımda kaskın cam siperliğinde kendi yansımamı gördüm ve benliğimin insan yarısı devre dışı kaldı. İçimi hiddet bürüdü ve kendimi harika hissettim. Duyduğum şey panik ya da keder hissi değildi. Güçtü.

İçimde büyüyen çığlık, onlarca yıl sonra bile çevresinde iz bırakan türden o çığlık serbest kaldı. Nasıl yapmıştım bilmiyorum ama asker ve silahı artık tepemde değildi. Dört bir yanımda arabalar sarsıldı, öne doğru kayıp devrildi. Camlar çatladı, ardından patladı. Küçük cam parçacıkları yola ve üstüme yağdı. Küçük kesiklerin acısını hissetmedim bile.

Askerin nereye gittiğini kim bilirdi? Ortalıkta yoktu, bundan ötesi önemsizdi.

Kendimi itip yerden kalktım, etrafıma bakındım. Treasure Island ve Caesar's Palace otelleri alev alev yanıyordu. Mirage otelinden dumanlar yükseliyordu. Otomobillerin camları kırıktı. Caddede cesetler yatıyordu. Gerçek hayatta daha önce hiç böylesi bir yıkım görmemiştim. Daemon'ı ve arkadaşlarımı aradım, ilkin onu buldum. Bir Arum'la dövüşüyordu ve siyah beyaz bir bulanıklıktan ibaret görünüyorlardı. Archer, havuzdan çıkan Arum'la boğuşuyor, Dee ise Andrew'nun cansız bedenini havuzun derinliklerinden çıkarıyordu. Dee'nin saçlarından sular akıyordu ve yüzüne yapışmıştı. Andrew'u havuzun duvarının üstüne çıkardı, onu kucağına aldı. Manzara... kalbimi bin bir parçaya ayırmıştı.

Hâlâ Beth'i koruyan Ash'e döndüm. İnsan biçimindeydi ve erkek kardeşinin yanına koşmakla Dawson'a verdiği sözü tutmak arasında kaldığı ortadaydı. İşte, benim yapabileceğim bir şeydi bu. Beth'i koruyabilirdim, Ash de olması gereken yere gidebilirdi.

Askeri helikopter bir tur daha atınca hamlem yarıda kaldı. Archer ansızın ortaya çıktı. Kaynak, ondan bir ışık dalgası gibi yayılıyordu. Sonra kollarını uzattı, saf, beyaz bir ışık oku fırlayıp helikopterin karnına çarptı, helikopter döne döne kumarhanelerden birine çakıldı.

Patlama kulakları sağır ediciydi ve ortaya çıkan ateş topu geceyi aydınlatmıştı.

Archer'ın demin durduğu yere baktım ama ninja misali kaybolmuştu. İsa aşkına.

Ayaklarımı çatlamış asfalta iyice basıp Beth ile Ash'e giden yolu gözledim. Luc askerleri oyalıyordu. Ya da askerlerden geriye kalanı. Midemi bulandıran iğrenç bir koku duydum ve kökenlerin neler yapabildiğini anımsadım. Belli ki o acayip becerileri listesine yangın çıkarma da eklenmeliydi. Çıktım, ters dönmüş bir kamyonun etrafını koşarak döndüm.

Beth başını hızla bana doğru çevirdi. Kollarını kendini korumak istercesine beline dolamıştı. Korkmuştu. Devrilmiş bir palmiye ağacının etrafını döndüm, varmama çok az kalmıştı.

Derken ayaklarım yerden kesildi, havada geriye doğru uçtum.

Bir minibüsün yanına çarptım; darbenin etkisiyle vücudum sarsıldı, başım geriye savruldu. Omurgama feci acıtan oklar saplanmıştı sanki. Yola doğru kayarken gözlerim karardı. Kahretsin. Canım yanmıştı. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, görüşümü netleştirmeye çalıştım.

İnleyip yan tarafıma döndüm, ellerimi yarılmış asfalta koydum. Kendimi doğrultmaya çalışırken kollarım titredi. İç organ-

larım sarsılmış, yer değiştirmiş gibi geliyordu. Bana gereken...

Gözlerim kararmaya başladı. Son anda farkına vardım ki bayılmak üzere olduğumdan değildi bu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Soğuk bir şey değdi bana.

Arum.

Gövdemi düzleştirip minibüsün altına girdim, gücümü toplamak, yön duygumu bulmak için birkaç saniye kazanmaya çalıştım. Duman ve benzin kokusu boğazımı tıkamıştı. Asfaltın tenimi nasıl çizdiğini umursamadan gözlerimi kapatıp yolun üstünde kaydım, aracın diğer yanından çıktım, sürünerek bir sedanın etrafında döndüm ve tampona tutunup kalktım.

Minibüs önce sarsılmaya başladı, sonra kayarak yoldan çekildi.

Arum insan formundaydı, soluk tenli ve tekinsiz derecede güzeldi. Aynı anda hem nefesimi kesen hem de tiksinmeme yol açan soğuk, kayıtsız bir güzellikti bu. Dudaklarında ağır ağır, sinir bozucu bir gülümseme belirdi, bana buz gibi bir hava çarptı sanki.

Kollarını kaldırırken hiç konuşmadı.

Geriye sendelerken etrafımdaki hava hareketlendi. Arkamdaki palmiyeler sarsıldı, metaller gıcırdadı. Rüzgâr kükredi ve son saniyede eğildim. Ağaçlar köklerinden söküldü, döne döne Arum'a gitti. Tutunduğum araba elimden kurtuldu, Arum onu içine çekiyor gibiydi. Bir turist broşür standı havada dönerek uçtu. Asfalt parçaları havalandı, bir saniye havada asılı kaldı, sonra ona doğru gitti. Kulaklarımı sağır eden şiddetli bir çığlık duydum.

Bir kadın uçarak yanımdan geçti, Arum'un arkasında kayboldu. Yerdekilere katlanıp kalmış bir ceset daha eklendi.

Arum, karadelik gibiydi, etrafındaki her şeyi emiyor, kendine çekiyordu. Ben de istisna değildim. Ne kadar sıkı tutunsam da, ayaklarım yerde kayıyordu.

Buz gibi parmaklarını gırtlağıma doladı, başını indirip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Daha önce bir Arum'un gözlerini gördüğümü hatırlamıyordum. Mavinin olabilecek en açık tonuydu, tüm rengi çekilmişti adeta.

"Burada ne varmış bakalım?" diye yüksek sesle konuştu Arum. Derin derin soludu, tadımı alıyormuşçasına gözlerini yumdu. "Bir melez. Çok lezzetli."

Galaksiler arası gece atıştırmalığı olmaya hiç niyetim yoktu.

Kolumu geriye atıp Kaynak'ı çektim fakat Arum'un boştaki eli bileğime yapıştı amansızca kavradı. Arum'un soğuk yanağı yanağıma değince yüreğim ağzıma geldi. Dudaklarını kulaklarıma dayayıp konuşunca, tiksintiyle içim ürperdi.

"Bu canını yakabilir. Ama birazcık," dedi, sonra kahkahalarla güldü. "Tamam. Çok yakabilir."

Beslenecekti benimle.

Beynimin hâlâ işleyen küçücük kısmı, bunun berbat bir ölüm şekli olduğunu düşünüyordu. Onca şeyin –Daidalos'un, silahların, kurşunların ve başka her şeyin– ardından, emilip kuruyarak ölecektim.

İçimdeki her şey sıkıştı, korkuyla öfkenin, tiksintiyle paniğin bir karışımıydı. Sıkıştırılmış bir yay gibi boşaldı, içten dışa fışkırdı.

Enerji içimde kükreyip algılarımı açtı. Arum'un bana yaslandığını hissettim. Ağzını ağzıma yaklaştırdığını, arada bir iki santim mesafe kaldığını. Aldığı nefesi, içinde açılan güçle ürperişini. Ve de içime uzanan, küçük kancalarıyla tutunup beni emen, üşüten o çekişi hissettim.

Elimi Arum'un göğsüne koydum ve hücum eden enerji, beklenmedik bir darbe gibi koptu vücudumdan. Enerjiyle Arum arasında hiç mesafe yoktu, etkiyi hafifletecek hiçbir şey yoktu. Kaynak içimden patlayıp dosdoğru Arum'un içine dol-

du. Benden ona geçen ışığın parıltısı yoğundu. Enerji içe çöktü, bizi birbirimizden ayırdı.

Yıldızlar parende attı.

Kaldırıma yanlamasına düştüm, yuvarlanıp sırtüstü durdum. Arum kollarını, bacaklarını iyice açmış, havada asılı duruyordu. Vücudu bir kez titredi, sonra ikinci bir kez. Göğsünde ışıklı bir nokta vardı. Kaynak'ın ardında bıraktığı işaret küçücük beyaz çatlaklar halinde vücuduna yayıldı, tüm bedenini sarmaladı.

Arum binlerce parçaya bölündü.

Kutsal uzaylı bebekler...

Sendeleyerek ayağa kalkıp bel hizasından dönünce, bir delikanlıyla göz göze geldik. Otomatik pilota alınmış gibiydi, her şeyi görüyor ancak neye tanık olduğunu anlamıyordu. Ona sempati duyuyordum. Daemon'ın kamyonu durdurduğunu görüp karşımda insan olmadığını anladığımda hiç şüphesiz benim yüzümde de aynı "Ne bu yahu?" bakışı olmuştu.

Muhtemelen "Ne bu yahu?" bakışı şu anda da yüzümdeydi.

Bakışlarımı aşağı indirdim.

Sıkmaktan eklemleri beyazlamış elinde bir akıllı telefon vardı. Her şeyi, hem de her şeyi cep telefonuyla kaydetmişti. Yani yüzümü. Kaydettiği diğer her şeyin yanında benim yüzüm şu anda kafaya takılacak en son şeydi ama videonun internete yüklendiğini, şu kahrolası klişelerden birine dönüştüğünü düşündüm.

Annemin sağ olduğumu bu yoldan öğrenmesini istemiyordum. Sağ ve salim olmayabilirdim belki ama kesinlikle yaşıyordum.

Fakat çok geç kalmıştım.

Telefonu elinden almak için oğlana yaklaştıysam da, girdiği transtan kurtulup kaçtı. Peşinden koşabilirdim ama uğraşacak daha büyük sorunlar vardı.

Ölüm ve duman kokusu her anı tutmuştu. Kırmızı turist otobüsünü nirengi noktası olarak kullandım, herkesi en son gördüğüm yere doğru sendeleyerek ilerledim. Hasarı gözden geçirirken hücrelerim bile sızlıyordu. Silahlar –o DEM silahları– Luxenler ya da melezler için ölümcüldü. Sokak lambaları ikiye bölünmüş ya da erimişti, devrilmek üzereydiler. Tüm Las Vegas Bulvarı boyunca yer yer yangınlar vardı.

Yollara cesetler serilmişti.

Aralarından geçtim, erimiş, yanmış kıyafetleri, kavrulmuş etleri ve parça parça delikleri görünce yüzümü ekşittim. Bunca masumun ölmesi öyle gereksizdi ki. Luxenler ayaklı ampul gibi parlıyorlardı ve biz melezler bile basbayağı göze çarpıyorduk. Ordu, açtığı ateşte kaç kişinin öldüğünü umursamıyor gibiydi. Delirmiş miydi bunlar?

Hükümetin bu meseleyi nasıl çevireceğini de biliyordum. İlk hareket kendilerinden geldiği ve masumların canını aldığı halde, hepsinin bizim suçumuz olduğunu, Luxenlerin yaptığını söyleyeceklerdi.

Onca cesedi görmek midemi bulandırmıştı, ancak aralarından geçerek yürüdüm, derken ensemde bir sıcaklık hissettim. Başımı kaldırdığımda Daemon'ı insan biçiminde, bir askerle yumruk yumruğa dövüşürken gördüm. Asker bir sağ kroşe çakınca içim hop etti ama Daemon geri gelip tek yumrukta adamı yere serdi.

Daemon bana doğru baktı, bakışları benimkilere kenetlendi. Saçları nemli nemliydi, alnına, şakaklarına yapışmıştı. Gözleri elmas gibi parlıyordu. Yüzüne bir rahatlık çöktü, başını iki yana salladı. Gözlerindeki duygular dayanılmazdı.

Yolun ileri kısmında yine bir kırmızılık vardı, bu da sokakların hâlâ ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Bir adım öne çıktım, Ash ile Beth'in ters dönmüş bir Humvee'nin etrafından döndüğünü gördüm. Onları sağ salim gördüğüme

sevinmiştim, Ash iki gözü iki çeşme ağlasa da. Erkek kardeşi...

Nefesimi tuttum. O kadar çok...

"Kat!" diye kükredi Daemon.

Güçlü kollar beni arkadan sarmaladı. Dövüşme ve mücadele içgüdüsü devreye girmişti ama çekildiğim anda kırmızı bir ışık bir an önce olduğum yerden geçti. DEM dosdoğru Beth'e yöneldi. Dawson'ın öfkeli bağırışını işittim ve zaman ağırlaşıp sürünmeye başladı. Beni tutan kollar yeterince gevşemişti. Archer'ın bağırışı kulağımdaydı. Daemon sıçrıyor, arabaların üstünden atlıyordu.

Ash, Beth'e doğru döndü. Akıllara zarar bir hızla, mermi kadar hızlı hareket etti. Kollarını kıza dolayıp döndü, Beth'i merminin yolundan çekti.

Mermi Ash'in sırtına saplandı.

Omurgası boyunca bir ışık patlaması oldu, damar ağını takip etti. Başı geriye savruldu, dizlerinin bağı çözüldü. O doğuştan gelme gözüken zarafetinden yoksun bir halde öne kapaklandı.

Kıpırdamıyordu.

Archer'ın kollarından kurtuldum, Daemon'la aynı anda Ash'in yanına vardım. Daemon onu omuzlarından tutup döndürdü. Başı Daemon'ın koluna gevşekçe düşerken ağzından parlak, mavi bir sıvı boşandı.

Bir yerlerde, bir adamın çığlığı iç bulandırıcı bir çatırtı sesiyle kesildi.

"Ash," dedi Daemon onu hafifçe sarsıp. "Ash."

Ash'in gözleri yukarıdaki sonsuz göğe dikilmişti. Bir yanım şimdiden biliyor, ne var ki beynim inanmayı reddediyordu. Ash'le asla arkadaş olamayacaktık. Belki de hem dost hem düşman seviyesine de hiç gelemeyecektik ama o inanılmaz derecede güçlü ve inatçıydı. İşin doğrusu, nükleer serpintiden sağ çıkan hamamböcekleri gibi hep yaşayacağını düşünmüştüm.

Fakat o güzel insan formu –insanın içini acıtacak kadar güzel hatları– giderek donuklaşan yumuşak ışıkla birlikte soluyordu. Daemon'ın kollarında Ash'ten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece şeffaf bir ten ve daracık damarlar.

"Hayır," diye fısıldadım Daemon'a bakıp.

Daemon'ın vücudu sarsıldı.

"Kahretsin," dedi Dawson. Usul usul ağlayan Beth kucağındaydı. "O..."

Beth yutkundu. "Hayatımı kurtardı."

Dawson'ın yanında duran Dee ellerini ağzına götürdü. Hiçbir şey demedi ama her şey yüzüne kazınmıştı.

"Millet, gerçekten..." Luc, Daemon'ın arkasında belirdi, duraklayıp yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

Başımı kaldırdım, ne desem bilemiyordum. Bir şey söylesem de mantıksız olurdu zaten. Bir yerlerde bir araba ya da ona benzer bir şey infilak etti.

"Yolun az ilerisinde büyük bir arazi aracı buldum... hepimiz sığarız," dedi Luc. "Yol hazır açılmışken gitmeliyiz. Daha fazla asker gönderecekler ve hepsini öldüremeyebilirim. Gücümüz azalıyor."

"Onları burada bırakamayız," diye şiddetle karşı çıktı Daemon.

Archer lafa karıştı. "Başka şansımız yok. Burada ne kadar fazla beklersek, o kadar çoğumuz onlara katılacak. Kat de öyle."

Daemon'ın çenesinde bir kas seyirdi. Onun adına kalbim sızlıyordu. Thompson kardeşlerle birlikte büyümüşlerdi ve Daemon'ın Ash'i içten içe gerçekten sevdiğini biliyordum. Beni sevdiği şekilde değil ama daha önemsiz de değildi.

"Ben de Paris'i burada bırakmak istemiyorum," dedi Luc, Daemon'ın gözünün içine bakarak. "Geride bırakılmayı hak etmiyor ama başka seçeneğimiz yok."

Daemon'ın kafasında bir şeyler yerine oturmuş olmalıydı, zira Ash'i kibarca yere bırakıp doğruldu. Ben de peşinden kalktım. "Araba nerde?" diye sordu sert bir sesle.

Luc yolun ilerisini işaret etti.

Daemon'a elimi uzattım, avucuna aldı. Daha birkaç dakika evvel on kişiydik. Şimdiyse yanmış otomobillerle, cesetlerle, molozlarla kaplı kapkaranlık yolda sadece yedimiz koşuyorduk. Bacaklarımı hareket etmeye zorladım, böyle şeyleri aklıma getirmemeye çalıştım.

Luc bir Dodge Journey, bir de kamyonet bulmuştu ama araçlardan sadece biri yeterliydi artık. Bunun farkına varınca yüreğim yandı. Archer, Journey'nin şoför koltuğuna geçti, Luc da öne oturdu.

"Acele et," dedi Luc. "İleride hâlâ biraz trafik var ama akıyor ve yoldaki engel de kalktı. İnsanlar şehri boşaltıyor. Aralarına karışıp kaybolabiliriz."

Dawson, Beth'in arabaya bir yandan binmesine yardım etti, Daemon'la ben de öbür kapıdan bindik. Biz en arka sıraya geçtik, Dee de orta sıraya, Dawson'la Beth'in yanına oturdu. Archer kapıların kapanmasını beklemeden arabayı hareket ettirdi.

Diğer arabaların arasından slalom yapıp sokaklara dökülmüş panik içindeki halkı ezmemeye çalışırken, koltukta dönüp arka pencereden baktım; üstüme o sırada bir uyuşukluk çöktü. Şehri... Paris'i, Andrew'u ve Ash'i geride bırakıyorduk.

Gözümü pencereden ayırmadan Vegas'ın yanışını izledim.

31

Katy

Yolculuk sessiz ve gergindi. Hepimizin orduyu peşimizde görmekten korkarak ikide bir dönüp arkasına bakması bir yana, hiçbirimiz ne diyeceğini ya da bir şey demenin doğru olup olmadığını bilmiyorduk.

Daemon'ın kollarında döndüm, yüzümü göğsüne bastırıp o zengin, kır kokusunu içime çektim. Çok şükür, ölümün ve yıkımın kokusu üstüne sinmemişti. Gözlerimi yumup birkaç beyin hücrem ölene kadar nefesimi tutarsam, arabayla geziye çıktığımıza ikna edebilirdim kendimi.

Daemon emniyet kemeriyle falan uğraşmaya tenezzül etmemişti. Bir ara beni arka pencereden çekmiş, bacaklarının arasına oturtmuştu. Umrumda değildi. Beni kucaklayışı, tüm bu olanların ardından, rahatlatıcıydı. Sanırım onun da ihtiyacı vardı buna. Keşke aklından geçenleri okuyabilseydim, şu anda neler düşündüğünü bilebilseydim.

Başparmağımı yüreğinin üstünde dolaştırdım, şuursuzca tuhaf desenler çizdim göğsüne. Vicdan yükü altında ezilmemesi için dua ediyordum. Olanların –ölümlerin– hiçbiri onun suçu değildi. Ona bunu söylemek istiyor, ne var ki sessizliği

bozmaktan da çekiniyordum. Görünen o ki arabadaki herkes bir başkasının yasını tutuyordu.

Andrew ve Ash'le yakın sayılmazdık, Paris'i de çok iyi tanımıyordum ama ölümleri canımı yakmıştı yine de. Her biri, başka birini kurtarmak uğruna kendini feda etmişti ve çoğu insan onların ne ismini bilecekti ne de niye öldüklerini. Fakat biz bilecektik. Kayıpları, sonsuza dek değilse bile, uzun zaman silinmeyecek bir iz bırakacaktı bizde.

Daemon'ın eli sırtımda gezindi, darmadağınık saçlarımın arasında dolaştı, nihayet parmakları enseme sürtündü. Hafifçe kaydı, dudaklarını alnımda hissettim. Kalbim de, tişörtünü tutan yumruğum da sıkıştı.

Gerindim, dudaklarım kulağına değdi. "Seni çok seviyorum."

Vücudu önce gerildi, ardından rahatladı. "Teşekkür ederim."

Bana ne için teşekkür ettiğinden emin değildim. Ona sokuldum, kalbinin düzenli çarpışını dinledim. Her yerim ağrıyordu, yorgunluktan ölecek haldeydim fakat uyumak olanaksız gibiydi. Yola çıktıktan iki saat sonra Luc, Arizona'ya gitmenin aşırı riskli ve Vegas'a fazlasıyla yakın olduğunu söylemişti. Ben hangi yöne gittiğimizin bile farkında değildim. Idaho'nun en büyük kasabalarından birinde, Coeur d'Alene adlı yerde bir evi daha vardı. Bulunduğumuz yerden on beş saat uzaklıktaydı.

Bunun üzerine Dee lafa karıştı, taş çatlasa on beş yaşında birinin nasıl bu kadar mülk sahibi olabildiğini sordu. Bence çok yerinde bir soruydu.

"İşlettiğim kulüp para kırıyor, ayrıca kimseye bedava iyilik yapmam," dedi. "O yüzden gözümü açık tutuyor, ülkenin her yerinde saklanabileceğim birkaç yer bulunduruyorum. İnsanın ne zaman işinin düşeceği hiç belli olmaz."

Dee yanıtı kabul etmişe benziyordu. Hem beğenmese de başka şansımız var mıydı?

Ertesi sabah Kuzey Utah'ta bir yerlerde durup benzin aldık. Dawson ile Daemon biçim değiştirdikten sonra yiyecek, içecek bir şeyler almaya gittiler. Archer yüzünü arabada bulduğu bir beysbol şapkasının altında gizleyip depoyu doldururken, geri kalanımız koyu renk camlarının ardında kaldık.

Yerimde duramıyordum, öne kaykılıp Bethany'ye bir baktım.

"Uyuyor," dedi Dee sessizce. "Nasıl yapabiliyor anlamıyorum. Ben bir daha uyuyamayacağım herhalde."

"Çok üzgünüm." Ellerimi Beth ile Dee'nin koltuklarının arkasına koydum. "Hem de çok. Çok yakın olduğunuzu biliyorum keşke... keşke farklı olsaydı dediğim o kadar çok şey var ki."

"Benim de," dedi elini elimin üstüne koyup. Yanağını koltuğa yaslayıp birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bakışları buğuluydu. "Hiçbiri gerçek değil sanki. Yoksa bir tek bana mı öyle geliyor?"

"Sadece sana değil." Elini sıktım. "Ben de kendi kendime uyanacağımı söyleyip duruyorum."

"Uyandığında kendini aylar öncesinde, mezuniyet balosunun hemen öncesinde bulacaksın, değil mi?"

Başımı öne salladım ama böyle hayallere dalmak, sinir krizine gidiş biletiydi. Daemon ve Dawson elleri kolları dolu, geri döndüler.

Archer tekrar direksiyon başına geçince içecekleri ve abur cuburları dağıtmaya başladılar. Daemon bana küçük, yeşil bir paket soğanlı Funyuns cipsi verdi. Ağzım feci kokacaktı. "Sağ ol."

"Ama beni bir süre öpme," dedi.

Güldüm ama gülmek tuhafıma gitmişti. Yine ben gülünce Daemon'ın gözleri parladı ve öpüşmeme kuralının uzun süre dayanmayacağını anladım. Hele ki gözlerinde o bakış varken.

"Markette ilginç bir şeyler duydunuz mu?" diye sordum merakla.

Daemon'la Dawson bakıştılar. Ne dönüyordu bilemesem de, Daemon başını iki yana salladığı anda kuşkulandım. "Önemli bir şey yoktu."

Gözlerimi kıstım.

Bana doğru tek kaşını kaldırdı.

"Daemon..."

İçini çekti. "Tezgâhın ardında bir televizyon vardı, Vegas'tan canlı yayın yapıyorlardı ama sesi kısık olduğundan ne dediklerini duyamadık."

"O kadarcık mı?"

Bir süre sustu. "Alışveriş yapan birileri uzaylılardan ve hükümetin hep onları örtbas ettiğini falan söylüyordu. Saçma sapan laflar işte, sözde ellili yıllarda Roswell'e UFO düşmüş, falan filan. Daha fazlasını dinlemedim."

Biraz rahatlamıştım. İyiye işaretti bu. En azından linç edecek uzaylı kovalayan güruhtan söz edilmiyordu. Günün büyük kısmını yolda geçirdik ve Vegas'la arayı açmak gerginliğimizi almadı. Gerçekten rahatlamamıza daha çok vardı.

Kuzey Idaho'ya ilişkin farkına vardığım ilk şey ulu çam ağaçları ve uzakta görünen sıradağların görkemli yamaçlarıydı. Büyük, lacivert gölün kıyısındaki kasaba Vegas'ın yanında küçük kalsa da, hareketli bir yerdi. Bir sayfiye yerinin girişinin önünden geçtik, Luc'un Archer'a yaptığı yol tarifine kulak kabartmaya çalıştım ama yol bulma konusunda berbattım. "Kavşaktan dön"den sonrasını takip edemedim.

On beş dakika kadar sonra ulusal ormanın kenarına varmıştık. Ben de Petersburg'u kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde sanırdım, demek ki hiçbir şey görmemişim.

Dodge çamlarla ve Noel süsü asmak için biçilmiş kaftan gibi görünen türlü ağaçlarla dolu daracık bir toprak yolda sarsılarak ilerlemeye başladı.

"Ayılara falan yem olabiliriz burada," diye yorum yaptı Daemon pencereden bakarken.

"O da mümkündür ama Arumlara kafayı yormanıza gerek yok." Luc koltuğunda dönüp yorgunca gülümsedi. "Bu mekânın doğal kuvarsit yatakları var ama bildiğim kadarıyla hiç Luxen yaşamıyor."

Daemon başını öne salladı. "İyiymiş."

"Arumlar... sence durup dururken mi ortaya çıktılar?" diye sordu Dee.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Archer dikiz aynasından bir saniyeliğine bakıp. Hafifçe güldü, sanırım Beth içindi bu. "Daidalos'un Luxenler... kontrolden çıkarsa diye elinde bulundurduğu Arumlar var. Mesela size Weather Dağı'nın dışında yetişmelerinden hemen önce Colorado'da böyle bir mesele vardı. Yanlış yerde, yanlış zamanda bir kadın. Meseleyi halletmek için bir Arum çağırdılar."

"Onunla tanışmıştın," dedi Luc, Daemon'a bakıp. "Hani kulübümde He-Man'lik taslayıp üstüne yürümek istediğin bir Arum vardı ya? Evet, işte o, sorunlardan birini halletmek için SD tarafından çağrılmıştı."

Yüzü feci halde asık olan Daemon'a baktım. "Hiç de sorun çözüyormuş gibi görünmüyordu."

Luc'un tebessümü biraz acı, biraz gizemli bir hal aldı. "Sorun çözmeye hangi gözle baktığına göre değişir." Durakladı, tekrar arkasına döndü. "Paris öyle derdi."

Daemon'ın kolunun kıvrımına tekrar yerleştim, bu konuyu ona sonra sormaya karar verdim. Araç bir dönemeçte yavaşladı ve çamların arasında bir ahşap ev kısmen göründü. Çok büyük, çok pahalı, en aşağı iki ev büyüklüğünde, iki katlı bir evdi burası.

Luc'un barı harbiden iyi kazanıyordu demek.

Araç garaj kapısının önünde durdu. Luc sıçrayıp dışarı indi, arabanın önünde yürüdü. Kapıların önünde durup bir tuş takımını çıkardı ve küçük, çevik parmaklarıyla bir kod girdi. Kapı sessizce açıldı.

"Hadi, gelin," diye seslendi kapının altından eğilerek.

Garaja giren araçtan kendimi atmak için sabırsızlanıyordum. Beton zemine ayaklarımı bastığımda popom uyuşmuş, bacaklarım ise titrekti. Kan dolaşımım düzelince garajdan güneş ışığına çıktım. Hava Ağustos ayı için bir hayli soğuktu, herhalde yirmili derecelerde olmalıydı. Yoksa aylardan Eylül müydü? Gün şöyle dursun, hangi ayda olduğumuzu bile bilmiyordum.

Ne var ki burası bir harikaydı. Ormanda yaşayan küçük canlıların hışırtısından, kuşların cıvıltısından başka bir şey duyulmuyordu. Gökyüzü mavinin göz okşayan bir tonuydu. Evet, çok güzeldi burası ve bana... evimi anımsatıyordu.

Daemon arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı. Bana yaslandı, çenesini başımın üstüne dayadı. "Öyle kaçıp gitme."

"Kaçıp gitmedim ki. Garajdan çıktım, o kadar," dedim ellerimi, güçlü kollarına koyup.

Başını eğdi, hafif sakalı beni gıdıkladı. "Şu an için çok uzak ama."

Başka zaman olsa ona verip veriştirir, demediğimi bırakmazdım, ne var ki her şeyin ardından bunun nedenini anlıyordum.

Döndüm, kollarımı zorla kollarının altından sokup beline doladım. "Herkes evi gezmeye mi koyuldu?"

"Evet. Luc daha sonra içimizden birinin çok geçmeden kasabaya inip bir şeyler alması gerektiğini söylüyordu. Anlaşılan hepimiz bir süre buraya tıkılacağız."

Onu sertçe sıktım. "Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Uzanıp yüzümdeki saçları geriye attım. "Fakat sadece Dawson'la ben görüntümüzü değiştirebiliyoruz. Dawson'ın

tek başına gitmesine ya da Dee'nin gitmesine izin veremem."

Derin derin nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Esip gürlemek istiyordum. "Peki."

"Peki mi? Bana kötü kötü bakmayacak mısın Kedicik?"

Başımı iki yana salladım, dikkatimi göğsüne verdim. Ansızın duygusallaştım, boğazım düğümlendi."

"Hangi dağda kurt öldü acaba." Parmaklarını yanağıma koydu. "Ne oldu?"

Öne gelip başımı ona yasladım, parmaklarımı böğrüne batırdım. Bir kolunu belime indirdi, beni kendine çekti. "Üzgünüm," dedim yutkunarak.

"Çok şey oldu, Kat. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz."

Başımı kaldırdım, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Ya sen? İyi misin?"

Bana sessizce baktı.

"Vegas'ta olup bitenlerden ötürü kendini suçlamıyorsun, değil mi? Senin suçun değildi. Hem de hiçbiri."

Daemon uzunca süre konuşmadı. "Benim fikrimdi."

İçim fena oldu. "Ama hepimiz destek verdik."

"Belki de yapabileceğimiz başka bir şey vardı." Bakışlarını kaçırdı. Onun da boğazı düğümlenmişti. Ağzının kenarı gerilmişti. "Buraya gelene dek hep düşünüp durdum. Başka ne seçeneğimiz vardı?"

"Yoktu ki." Yüreğine kıvrılıp ona kendini iyi hissettirmek istiyordum.

"Emin miyiz bundan?" Alçak sesle konuşuyordu. "Düşünecek çok zamanımız olmadı."

"Düşünecek hiç zamanımız olmadı."

Daemon ağır ağır başını öne salladı, gözlerini kısıp ağaçların başladığı yere baktı. "Ash, Andrew ve Paris... haketmemiş-

lerdi bunu. Biliyorum, hepsi kabul etmişlerdi, riskleri biliyorlardı ama inanamıyorum onların..."

Doğrulup başını ellerimin arasına aldım. Onun acısı göğsüme yayıldı, fiziksel bir acıya dönüştü. "Çok üzgünüm Daemon. Keşke söyleyebileceğim başka bir şey olsaydı. Biliyorum, ailen gibiydiler. Senin için çok önemliydiler. Ama ölümleri senin suçun değildi. Lütfen bunu düşünme. Buna..."

Beni bir öpücükle susturdu... tüm söylediklerimi gölgede bırakan yumuşacık, şefkatli bir öpüşle. "Sana bir şey söylemem gerek," dedi. "Fakat sonrasında nefret edebilirsin benden."

"Ne?" Geri çekildim, bu sözü gafil avlamıştı beni. "Senden nefret edemem ki."

Başını yana eğdi. "Başlangıçta benden nefret etmen için bir sürü gerekçe verdim sana."

"Evet, verdin vermesine ama o başlangıçtaydı. Artık değil."

"Diyeceğimi daha duymadın."

"Fark etmez." Bunu ima ettiği için bile gözünün üstüne yumruğu oturtasım vardı.

"Eder." Derin bir nefes aldı. "Vegas'ta işler arapsaçına dönmeye başladığında içimde bir şüphe uyandı. Önce Paris'in, sonra Andrew ile Ash'in öldüğünü gördükten sonra kendime sordum. Tekrar yapma şansım olsa, riskleri bile bile yine aynı şekilde mi yapardım?"

"Daemon..."

"Olay şu ki, arabadan çıktığımda riskleri biliyordum. Birilerinin ölebileceğini biliyordum ama bu beni durdurmadı. Başımı kaldırıp da seni orada sağ salim gördüğümde, hepsini yeni baştan yapabileceğimi anladım." Parlak zümrüt gözleri üstümde sabitlendi. "Tekrar yapardım, Kat. Nasıl bir bencilliktir bu? Nasıl bir delilik? Bana sorarsan beni sevmemen için yeterli sebep bu."

"Hayır," dedim ve yineledim. "Ne demek istediğini anlıyo-

rum Daemon. Ama senden nefret etmemi sağlamıyor."

Dişlerini sıktı. "Ama sağlamalı."

"Bak, ne diyeceğimi bilmiyorum. Yüzde yüz doğru mu? Muhtemelen hayır. Ama anlıyorum. Matthew'nun Dawson ile Bethany'yi neden ele verdiğini, neden bizi gammazlamaya çalıştığını anlıyorum. Hepimiz sevdiklerimizi korumak için delice şeylere kalkışacağız. Doğru olmayabilir ama... öyle işte."

Başını eğip bana baktı.

"Kendini sorumlu tutmana izin veremem. Hele ki sen, verdiğim kararlar yüzünden Adam'a olanlar için kendimi sorumlu tutmama izin vermemişken." Nefesim kesik kesikti. Gözlerindeki ıstırabı, acıyı silmek istiyordum. "Senden nefret edemem. Hem de asla. Ne olursa olsun seviyorum seni. Gelecekte ne olacağı ya da geçmişte ne olduğu hiçbir şeyi değiştirmez." Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Seni daima seveceğim. Bu işte beraberiz. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Anlıyor musun?"

Hiçbir şey demeyince kalbim duracak gibi oldu. "Daemon?"

O kadar hızlı hareket etti ki ürktüm. Beni tekrar öptü. Geçen seferki gibi tatlı ve şefkatli bir öpücük değildi. Ateşli, yoğun ve güçlüydü... teşekkürün ve verilen bir sözün birleşimiydi. Beni parçalarıma ayırıp tekrar birleştirdi bu öpücük. Öpücüğü... evet, beni var ediyordu.

Var ediyordu.

Bu sayede biliyordum ki, iki yönlüydü. O beni var ediyordu, ben de onu.

Daemon

Dawson'la kasabaya yaptığımız yolculuk şaşırtıcı biçimde olaysızdı. Markete girmiş, işimizi halledip hemen çıkmıştık. Ön

sayfasında parlak figürlerin fotoğrafı olan gazeteleri görmezden gelmek, kasa sırasında beklerken konuşmalara kulak misafiri olmamak imkânsızdı. Söylenenlerin bazısı düpedüz saçmalıktı ancak Vegas'tan bir dünya ötede, gölün koynuna sokulmuş bu ufacık kasabada bile, marketteki insanları bir tedirginlik kaplamıştı.

Anlayabildiğimiz kadarıyla hükûmet Nevada için olağanüstü hal ilan etmekten ve olanları "korkunç bir terör olayı" diye yaftalamaktan başka bir şey yapmamıştı.

İşler sarpa sarıyordu. Sadece insanların değil, Luxenlerin bakış açısından da. Birçok Luxen'in gizli yaşam sürdürmekte sorunu yoktu fakat bu hakkımız da elimizden alınacaktı. Luc'un dediği gibi, bu kaostan çıkar sağlayacak olanlar da vardı. Elimde olmadan Ethan White'ı ve söylediklerini anımsıyordum.

Kulübeye döndüğümüzde saat geç olmuştu. Kat ile Dee spagetti pişirmişlerdi. Yemek yapma işinin büyük kısmını Kat üstlenmişti zira Dee hep bir şeyleri elleriyle ısıtmaya çalışıyor, sonra da yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Beth de sarımsaklı ekmek hazırlamaya yardım etmişti. Onu ayakta ve hareketli görmek güzeldi. Daidalos'tan önce nasıl olduğunu anımsamakta güçlük çekiyordum. O günlerde çok daha konuşkan olduğunu biliyordum ama.

Ve çok daha güler yüzlü olduğunu.

Yemekten sonra Kat'e temizlikte yardım ettim. Tabakları o yıkadı, ben de kuruladım. Mutfakta bulaşık makinesi olduğunu belirtme ihtiyacı hissetmişti Luc, yine de bu zorlu işin bizi sakinleştirdiğini düşünüyordum. İkimiz de konuşmadık. Dirseklerimizin, ellerimizin birbirine sürtünmesinde içten bir şeyler vardı.

Kat her nasılsa burnuna beyaz köpükler bulaştırmayı becermişti. Sildim, o da güldü. Kahretsin, tebessümü güneş banyosu gibiydi. Bana birçok şey düşündürüyor ve hissettiriyordu, özellikle

de yüksek sesle söylemeye asla yanaşmayacağım tarzda şeyler.

Bulaşığı bitirdiğimizde gözlerini açık tutamıyordu. Onu salona götürdüm, kanepeye kendini bırakıverdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana.

"Mutfağı temizleyeceğim." Üstüne yama işi eski bir yorgan örttüm. "Sen azıcık dinlen. Ben hemen gelirim."

Oturma odasına doğru giderken, Archer ile Dee'nin başka bir odada sohbet ettiğini duydum. Tam içeri dalacaktım ki kendimi tuttum. Gözlerimi kapatıp içten içe söylendim. Dee'nin konuşacak birine ihtiyacı vardı. Ama keşke *o* olmasaydı.

Karanlık holde durdum, gösterişli lambrilere kim bilir ne kadar süre baktıktan sonra, kendimi zorlayıp mutfağa döndüm.

Dee onu Olive Garden restoranına falan götürmeyecekti. Çizgiyi orada çekmiştim.

Islak bezi alıp masanın üstüne attım, Luc'un pisliğini temizledim. Çocuğun yeme alışkanlıklarıyla spagetti bir arada pek iyi gitmemişti. İşim bitince başımı kaldırıp saate baktım. Gece yarısı olmuştu neredeyse.

"Kat'e yalan söyledin."

Erkek kardeşimin sesini duyunca döndüm. Neyi kastettiğini biliyordum. "Sen de olsan aynısını yapardın."

"Orası doğru. Ama er ya da geç öğrenecek."

Mutfak tezgâhından bir şişe su aldım, ağzımdan çıkacak sözcükleri özenle seçtim. "Şu anda bilmesini istediğim en son şey, bütün haberlerde fotoğrafının gösterildiği. Bunun kendisi için ne anlam geldiğini değil, annesinin nasıl üzüleceğini düşünecek ve... şu anda o konuda bir şey yapamayız."

Dawson tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. O bana baktı, ben de ona. Bu bakışın, çatık kaşların, sıkılı dişlerin ne anlama geldiğini bildiğimden içimi çektim. "Ne var?" diye sordum ona.

"Aklından geçeni biliyorum."

Parmaklarımı su şişesine vurdum. "Biliyor musun?"

"O yüzden burada hamarat ev hanımlığı yapıyorsun. Neyi başlattığını merak ediyorsun."

Uzunca bir süre yanıt vermedim. "Evet, onu merak ediyorum."

"Sırf sen değilsin merak eden. Hepimiz öyleyiz. Bunu *el birliğiyle* yaptık." Dawson durakladı, lavabonun üstünden pencereye, kulübeyi sarmalayan karanlık boşluğa baktı. "Yine olsa yine yaparım."

"Yapar mısın? Ash ile Andrew'nun öleceğini bile bile?" İsimlerini söyleyince yüreğim parçalanmıştı.

Ellerini saçının arasından geçirdi. "Bence yanıtımı duymak istemezsin."

Başımla onayladım. Soruya ikimiz de aynı yanıtı verirdik. Nasıl olduğumuzu gösteriyordu bu acaba?

Dawson oflayıp pufladı. "Kolay şey değil doğrusu. Tanrı aşkına, ailemiz gibiydiler. Onlarsız hayat eskisi gibi olmayacak. Öylece ölmeyi hak etmiyorlardı."

Çenemi ovuşturdum. "Matthew da..."

"Matthew'nun canı cehenneme," dedi öfkeyle gözlerini kısarak.

Şişeyi yana koyup kardeşime baktım. "İkimiz de aslında aynı şeyi yaptık, kardeşim. Dee'yi ve kızları korumak için insanların hayatını tehlikeye attık."

Başını iki yana salladı. "Bu başka."

"Öyle mi gerçekten?"

Dawson hemen yanıt vermedi. "Eh, öyleyse canımız cehenneme."

Kuru bir kahkaha attım. "Evet, bizim de canımız cehenneme."

Bana bakarken dudakları seğiriyordu. "Ne halt edeceğiz böyle?"

Konuşacaktım ama vazgeçip tekrar güldüm. "Kim bilir? Bence bekleyip sonuçlarını görmeliyiz. Kat'i bu işin içindeki masum kurban gibi göstermenin bir yolunu bulmalıyım. Sonsuza dek saklanamaz."

"Hiçbirimiz saklanamayız," dedi ağırbaşlı bir tavırla. Sonra da ekledi. "Büyüklerin ne düşündüğünü öğrenmek için varımı yoğumu verirdim şimdi."

"Orası kolay. Muhtemelen kellemizi istiyorlardır."

Omuz silkti. Konuşmadan bir süre geçti. Ne söyleyeceğinden emin değildi, farkındaydım. Bir süre kafasında tarttı. "Bunu söylemek için iyi bir zaman değil. Hoş, doğru bir zamanı var mı, onu da bilmiyorum ya. Ama Ash'le Andrew'a olanlardan sonra çenemi kapatsam iyi olur diye düşündüm."

Adalelerim gerildi. "Çıkar ağzından baklayı, Dawson."

"Tamam. Sana hepsini söylemek zorundayım çünkü benden başka birilerinin de bilmesi gerek diye düşünüyorum." Elmacıkkemiklerinin uçları kızarmıştı, konuşmanın nereye gideceğini hiç kestiremiyordum. "Özellikle de işler tam..."

"Dawson."

Derin bir nefes aldı ve aklımı başımdan alan o iki sözcüğü söyledi. "Beth hamile."

Ağzımı açtıysam da hiç ses çıkmadı. Gerçekten nutkum tutulmuştu.

Bir anda eteğindekileri döktü. "Evet, hamile işte. O yüzden hep yorgun ve Vegas'tayken hiçbir şey yapmasını istemedim. Çok riskliydi. Yolculuk onu gerçekten bitap düşürdü ama... evet, bebeğimiz olacak."

Ona bakıp kalmıştım. "Vay..."

"Biliyorum." Güldü.

"Anasını," diye bitirdim. Sonra başımı iki yana salladım. "Şey, yani tebrikler."

"Sağ ol." Huzursuzca kıpırdandı.

Beth'in nasıl hamile kaldığını sormak üzereydim ki, o aptal soru ağzımdan çıkmadan dilime hâkim oldum. "Vay be. Bebeğiniz olacak yani?"

"Evet."

Tezgâhın kenarına tutundum. Aptala dönmüştüm. Tek düşünebildiğim Daidalos'taki o çocuklardı, yani kökenler. Erkek bir Luxen'le dişi melezin çocukları öyle az bulunur bir şeydi ki, Daidalos'un kulağına bir gidecek olursa...

Düşüncemi bitiremedim.

Dawson titreyerek nefesini verdi. "Peki. Başka bir şey söyle."

"Ee, şey... kaç aylık peki?" Normalde insanlar birbirlerine bunu mu sorarlardı?

Omuzları gevşedi. "Yaklaşık üç aylık."

Vay canına. Kavuşma töreni feci olmuştu anlaşılan.

"Kızdın, değil mi?"

"Ne? Hayır. Kızmadım. Diyecek söz bulamıyorum o kadar." Altı ay sonra, emziğini vermediler diye tek bir düşüncesiyle beyin hücrelerini kızartabilecek bir çocukları olacağını düşünüp duruyordum. "Sadece beklemiyordum, o kadar."

"Ben de hazırlıksızdım, Beth de. Planlamamıştık. Kendiliğinden... oluverdi işte." Hızla göğsü kalktı. "Bu yaşta bebek yapmayı ben de pek akıllıca bulmuyorum ama oldu bir kere, elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Oğlumu... daha şimdiden her şeyden çok seviyorum."

"Oğlunu mu?"

Dawson'ın gülümsemesi biraz neşeli biraz da garipti. "Kız da olabilir tabii ama ben 'oğlum' deyip duruyorum. Beth de illet oluyor."

Zoraki gülümsedim. Kökenleri bilmiyordu anlaşılan. Beth'in de bilmemesi mümkün müydü? Eğer öyleyse, bu dünyaya ne

getireceklerini bilmiyorlardı. Söylesem mi diye düşündüm ama kendimi tuttum. Şimdi sırası değildi.

"Kolay olmayacak, biliyorum," diye devam etti. "Normal bir doktora gidemeyiz. Bunu biliyorum ve ödüm kopuyor."

"Bak." Ona yaklaştım, bir elimle omzunu kavradım. "Her şey yolunda gidecek. Beth ve... bebek iyi olacak. Hepsine bir çözüm bulacağız."

Dawson'ın rahatladığı gülümsemesinden belliydi.

Nasıl bir çözüm bulacağımızı bilmiyordum ama tarihin başından beri kadınlar doktor olmadan da dünyaya bebek getiriyordu. O kadar da zor olamazdı, değil mi? Ama bunu söyledikten sonra kendimi yumruklamak istedim.

Doğum ödümü patlatıyordu.

Biraz daha çene çaldık, bunları gizli tutacağıma söz verdim. Haberleri herkesle paylaşmaya hazır değildiler, bunu anlayabiliyordum. Kat'le ben de kimseye evlendiğimizi söylememiştik.

Evlilik.

Bebekler.

Vegas'ta uzaylılar.

Kıyametin kopması yakındı harbiden.

Şokun etkisini atlamamış bir halde salonun yolunu tuttum. Kanepenin önünde durdum. Kat başını kanepenin koluna dayayıp kıvrılmıştı, yorgan çenesinin altında toplanmıştı. Uyuyordu.

Eğildim, onu dikkatlice kaldırıp kucağıma yatırdım, bacaklarını bacaklarımın arasına uzattım. Kıpırdandı, yan döndü ama uyanmadı.

Saatler boyu pencereden karanlığı seyrettim.

Asıl şimdi bir şeyler yapmak zorundaydık. Kaçıp saklanmakla olacak iş değildi. Zaten şu halde olanaksıza yakın bir şeydi bu. Tüm dünya bizden haberdardı. Bu noktadan sonra her şey çok daha tehlikeli bir hal alacaktı.

Birkaç ay sonra, bir de bebek için telaşlanmamız gerekecekti. Üstelik de felaketlere yol açabilecek bir bebek.

Bir şeyler yapmalıydık. Mücadele edip geleceği değiştirmeliydik yoksa hiçbirimizin bir geleceği olmayacaktı.

Elimi Kat'in sırtından yukarı kaydırdım, ensesini kavradım. Başımı eğip dudaklarımı alnına bastırdım. Uyku mahmuru, mırıldanarak adımı söyledi ve ona karşı hislerimin yoğunluğu yüzünden göğsüm sıkıştı. Kanepede geriye yaslandım, pencereden karanlığa bakmaya devam ettim.

Yarının belirsizliği fırtına bulutları gibi tepemizdeydi, ancak adım gibi emin olduğum, bizi bekleyen tüm o bilinmezlikten daha kötü bir şey vardı.

İnsanlar ve Luxenler peşimize düşecekti.

Şayet dünyaya gerçeği açıklamanın, sevdiklerimi korumak için gidebileceğim en son nokta olduğunu düşünüyorlarsa, daha hiçbir şey görmemişlerdi.

Neler yapabileceğimi hayal bile edemezlerdi.

32

Katy

Daemon'ın kanepeye gelip bana sarıldığını şöyle böyle fark etmiştim ama beni birkaç saat sonra uyandıran bu olmadı. Gece bir ara, beni sarmalayan kollarını sıkmıştı, az daha boğuluyordum.

Dahası, asıl biçimindeydi.

Çok güzel olmakla birlikte, aşırı sıcaktı ve gözümü alıyordu.

Kollarını gevşetmek için debelendim, kucağında döndüm, kamaşan gözlerimi kıstım. "Daemon. Uyan. Sen..."

İrkilerek uyandı. Öyle hızlı doğruldu ki yere düşüyordum. Işığı azalarak söndü, tekrar insan halini aldığında yüzünde afallamış bir ifade vardı. "Çocukluğumdan beri ilk kez geliyor başıma. Hiç farkında olmadan asıl biçimimi almışım," dedi.

Kolunu okşadım. "Stresten mi yoksa?"

Başını iki yana salladı, gözleri arkamda bir yere takıldı. Yüzü gerildi. "Bilmiyorum. Ama..."

Üst kattan ayak sesleri geldi. Birkaç saniye sonra, tüm ekip aşağı inmişti ve en az Daemon kadar şaşkın görünüyorlardı. Kucağından kurtulup yorganı bir kenara attım, ayağa kalktım. "Bir şeyler oluyor, değil mi?"

Dee, pencereye doğru gidip ince perdeyi çekti. "Bilmiyorum ama sanki..."

"Birisi adımı söylüyor, sesleniyor diye uyandım." Dawson kolunu Beth'in omzuna atmıştı. "Ve parlıyordum."

"Aynen," dedi Daemon ayağa kalkarak.

Luc bir elini karmakarışık saçlarının arasında gezdirdi. Üstünde pijamasıyla, nihayet yaşını gösteriyordu. "Karıncalanıyorum."

"Ben de öyle," diye sessizce katıldı Archer. Çenesinin yanını ovuşturdu, gözünü kısarak kulübenin penceresinin ardındaki karanlığa dikti.

Beth'e baktım, omuz silkti. Anlaşılan Luxenlerin ve kökenlerin eteğini tutuşturan her neyse, bundan etkilenmeyen sadece ikimiz vardık.

Birden bire hepsi kaskatı kesildi. Beth ve ben hariç. Birer birer, Daemon, Dawson ve Dee bir anlığına Luxen biçimine dönüşüp hemen ardından tekrar insan halini aldı. O kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şeydi ki, sanki bir iki saniyeliğine odaya güneş doğmuştu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Luc fırıldak gibi dönerek. Kulübenin kapısına gitti. "Büyük bir şeyler hem de."

Dışarı çıktı, hepimiz onu izledik. Soğuk gecenin içine yürüdüm, önce verandanın önündeki çakıl döşeli yola, sonra çimenlerin üstüne çıkan Daemon'ın yanından ayrılmadım. Çıplak ayaklarımın altında çimen yaprakları yumuşacıktı.

Tuhaf bir çatlama hissi belkemiğimden başladı, ta sinir uçlarıma kadar ulaştı. Luc evi çevreleyen açıklıkta yürürken bir farkındalık hissiyle ensemdeki adaleler kasıldı. Ormanın kenarları karanlık ve sonsuz gözüküyordu, gecenin en zifiri saatinde tümüyle yaşama elverişsizdi.

"Bir şey hissediyorum," dedi Beth, sesi fısıltıdan biraz yüksekti. Bana baktı. "Ya sen?"

Başımla onayladım. Ne hissettiğimden emin değildim ama Daemon yanımda kaskatı oldu, sonra kalbinin göğsünde delice çarptığını, benimkini de çarptırdığını hissettim.

"Olamaz," diye fısıldadı.

Ta uzaklarda, küçük bir ışık patlaması göğü aydınlattı. O küçük noktacığın ardında parlak, dumanlı bir iz bırakarak aşağı süzülmesini izlerken soluğum kesilecek gibi oldu. Işık, Rocky Dağları'nın ardında hızla kayboldu. Derken bir tane daha belirdi gökte. Sonra bir tane daha, bir tane daha derken gökyüzü göz alabildiğine yağan yıldızlarla doldu. Tüm göğü aydınlatıyorlardı. Binlerce, binlerce ışık patlaması halinde atmosferimize girip yağmur gibi yağıyorlardı. Sayıları o kadar çoktu ki hesabını tutamaz olmuştum. Dumanlı kuyrukları birbirine karışmış; gece, gündüze dönmüştü.

Luc boğuk bir kahkaha attı. "İşte şimdi boku yedik. ET eve telefon etmiş çocuklar."

"Onlar da arkadaşlarını toplayıp gelmişler," dedi Archer, hızla yol alan ışıklardan birkaçı yakınımıza düşüp uzun karaağaçların ve çamların ardında kaybolurken, bir adım geriledi.

Daemon uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı. Işıklar önümüze düşmeye devam ettikçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Küçük patlamalar ağaçları sallıyor, küçük zelzelelere neden oluyordu. Işık nabız gibi atıyor, birkaç saniyede bir ormanın zeminini aydınlatıyordu; ardından yoğun bir ışık birkaç saniye yanıyor ve sönerek kayboluyordu.

Sonra hiçbir şey kalmadı. Etrafımıza bir sessizlik çöktü. Ne ağustosböceklerinin cırıltısı, ne kuşların cıvıltısı, ne de küçük hayvanların hışırtısı. Hızla alıp verdiğimiz nefes ve damarlarımda gök gürültüsü gibi atan kalbimin sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Karaağaçların ardında, ta uzaklarda bir ışık belirdi. Birer bi-

rer, sonu gelmez bir ışık seli halinde belirdiler. Sayıları o kadar fazlaydı ki, sadece burada, bizi kuşatan ormanda yüzlercesinin olduğunu biliyordum.

"Kaçmamız gerekmiyor mu?" diye sordum.

Daemon elimi daha bir sıkı tutu, beni yanına çekti. Bana sımsıkı sarılıp bağrına bastı. Konuştuğunda, kısıktı sesi. "Bir işe yaramaz Kedicik."

Olanları ta iliklerimde hissedince bakıp kaldım. Ormanın kenarına yaklaşıp şekil almışlardı. Tıpkı Daemon ve şimdiye kadar gördüğüm tüm diğer Luxenler gibi uzun boyluydular, kol ve bacakları belirgindi. Hepsi de upuzundu. Ağaçların sınırına birkaç metre kala durduklarında ışıkları parlak gölgeler düşürdü yere. İçlerinden biri yürümeye devam etti. Işığı yaz güneşinden bile parlaktı, tıpkı Daemon'ınki gibi koyu, canlı bir kızıllık karışmıştı beyazına.

Çavuş Dasher ve Daidalos birçok konuda yalan söylemiş olabilirdi ama bu... aman Tanrım, bu doğru çıkmıştı işte. Tıpkı Dasher'ın bizi uyardığı gibi, gelmişlerdi. Buradaki sayıları yüzlerce, inenlerin toplam sayısı ise yüz binlerce olmalıydı.

En öndekinden tekrar kırmızı bir ışık yayıldı. Bir enerji darbesi açıklıkta dalga gibi ilerledi, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Neler olduğunu bilemeden titredim, fakat bir şeyler olduğu kesindi.

İnsan biçimini önce Dee yitirdi, ardından Dawson. Kendi türlerinden bu kadar kişiye yakın olmak içlerinde neyi tetiklemişti bilmiyorum. Belki karmaşa, belki korku ya da dünya dışı bir sebep; ancak bir kalp atışı sonra Daemon'ın beni saran kolları da titredi ve o da asıl biçimine büründü.

Kolları aşağı inip beni bıraktı. Bir anda, onun sıcaklığı olmadan hava dayanılmayacak kadar soğuk geldi bana. Dawson'ın da aynısını yapıp kız kardeşine yaklaştığını gördüm. Üçü, bizi bı-

rakıp öne çıktılar. "Daemon," diye seslendim ama duymadı beni.

Yanıt vermedi.

Ansızın Archer yanımda belirdi, Luc da Beth'in yanındaydı. Geri geri gidiyorduk fakat ne ayaklarımın hareket ettiğini hissediyordum ne de kaslarımın çalıştığını. Gözlerim Daemon'ın üzerindeydi, ta ki kendi türdeşlerinin ışığında kaybolana kadar.

Korkunun tadı ağzımı kaplamış, damarlarımdaki kanı buza çevirmişti. O anda düşünebildiğim tek şey, Dasher'ın Luxenler gelince neler olacağına dair söyledikleriydi... ve de Daemon'ın kendi türünün mü yoksa benimkinin mi safında yer alacağıydı.

Daemon'ın seçim şansı olduğunu hiç sanmıyordum.

Benim seçim şansım olduğunu da.

KAKTÜS TERA

Teşekkürler

Aileme ve dostlarıma, hiç durmadan yazmama katlandıkları ve bu derece hoşgörülü oldukları için teşekkür ediyorum.

Lux serisinin ve *Köken*'in yaratılmasında önemli bir rol oynadığı için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Entangled'daki ekibin eline sağlık: Karen Grove, Liz Pelletier ve Heather Riccio. *The Walking Dead*'den Daryl Dixon'ın da çok faydası dokundu. Neden bilmiyorum ama onun ve kolları kesilmiş tişörtünün teşekkürler kısmında iyi duracağını düşündüm. Muhteşem menajerim kevan Lyon'a teşekkürler, beni ne zaman döveceğini, ne zaman seveceğini bildiği için. Stacey Morgan'a da teşekkürler; Daemon'ın ve Kat'in neler yaptığını dinleyip durduğu ve kitapta daha fazla öpüşmelerinde ısrar ettiği için. Daha fazla inek çıngırağı. Daha fazla country müzik. Gerçi son ikisi kitapta yer bulamadı ama olsun. *Köken*'i okunur bir ale getirdiği için Marie Romero'yu asla unutamam! *Honey Boo Boo* ve *Supernanny* olmadan bir arpa boyu yol kat edemezdim. Bilmiyorum neden ama neden olmasın? Lesa Kidwiler'a muhtemelen ondan istememem gereken şeyleri yaptığı için teşekkürler. Göz kırp. Göz kırp. Dürt. Dürt. Muhteşem kitapla-

rını ödünç almama izin verdiği için Wendy Higgins'e de teşekkürler.

Yazdıklarımın ve Lux serisinin daima büyük destekçisi olmuş bazı kişilere de teşekkürü bir borç bilirim: Satecy O'Neale, Stuck in Books'tan Valerie, YA Sisterhood, Good Choice Reading, Mundie Moms, Vee Nguyen, Luxen Army hatunları, Kanadalı Amanda (çünkü seni öyle tanıyorum), İngiltere'den Kayleigh (seni de öyle tanıyorum), Laura Kaye ve Sophia Jordan (sonsuza dek konuşabileceğim iki muhteşem hanım), Gaby, Books Complete Me hanımları, Book Addict, Momo ve adını unuttuğum daha yığınla insan. Lütfen beni taşa tutmayın ama bu kısmı geç saatte yazıyorum ve bu saatlerde genelde beynim duruyor, *The Walking Dead* ne zaman başlayacak diye düşünmekten ötesini yapamıyorum.

En büyük ve en önemli teşekkür ise sizlere, bu kitabı şu anda okuyanlara. Siz olmasanız Daemon Black pek bir şeye benzemezdi. Bu kitapları yazma sebebim sizlersiniz, ne kadar teşekkür etsem azdır.